

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

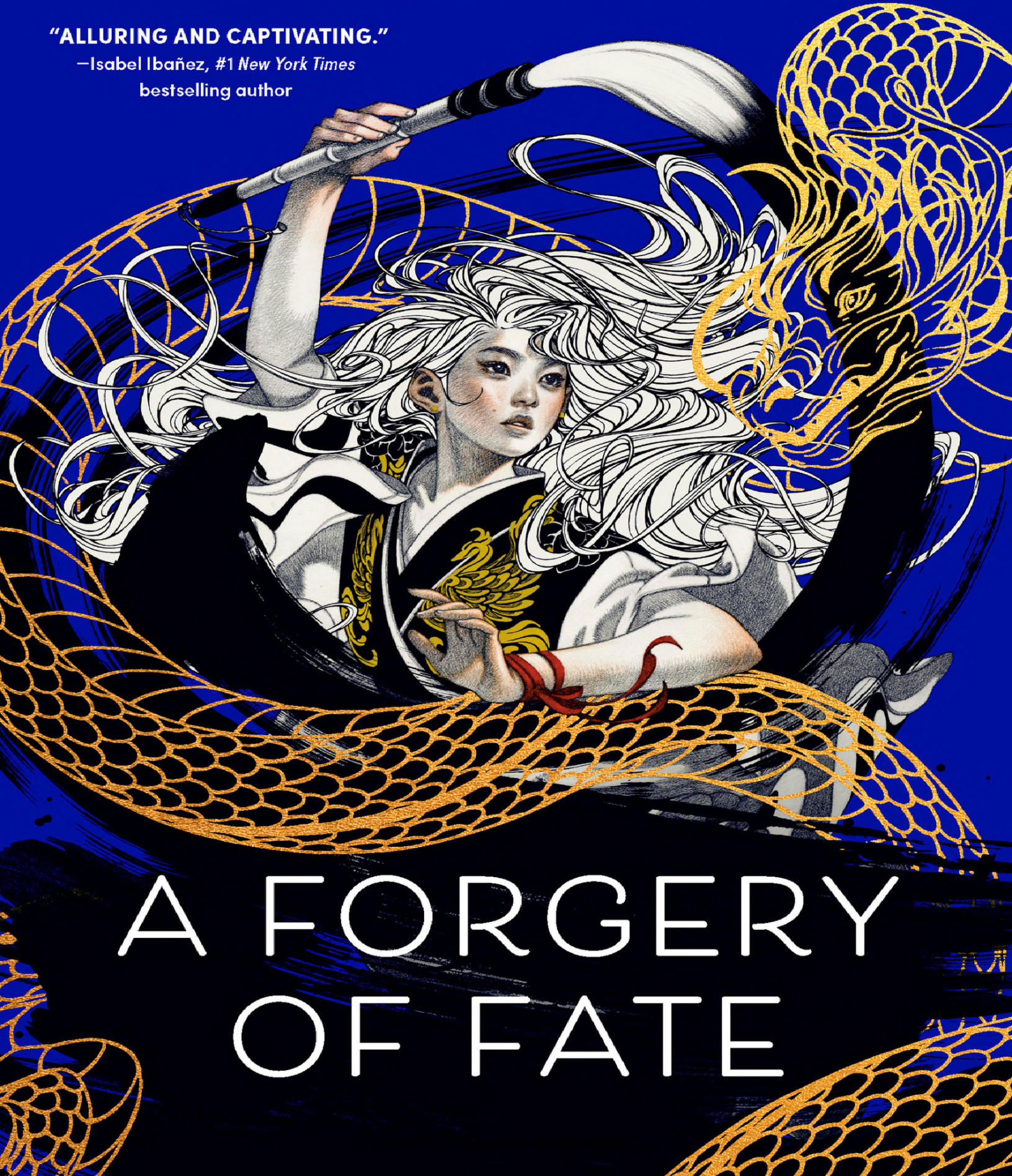
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZABETH LIM

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF **SIX CRIMSON CRANES**

"ALLURING AND CAPTIVATING."

—Isabel Ibañez, #1 *New York Times*
bestselling author

A FORGERY OF FATE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

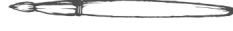
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LEGENDSOFLOR'UNS
TARSLARDAKIBLODU
SU

*Şafağı Döndür
Alacakaranlığı Çözün
SIXCRIMSONCRANES
Altı Kızıl Turna
Ejderhanın Vaatleri
Onun Işıldayan
Laneti Kaderin
Sahteciliği*

A FORGERY OF **YAĞ** E

E LIZABETH LIM

Alfred A. Knopf
New York

Alfred A. Knopf tarafından yayınlanan bir Borzoi
Kitabı Random House Çocuk Kitapları'nın bir
baskısı Penguin Random House LLC'nin bir bölümü
1745 Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com
rhcbooks.com

Metnin telif hakkı © 2025 Elizabeth Lim'e
aittir Kapak resminin telif hakkı © 2025
Tran Ngocle aittir Haritanın telif hakkı ©
2025 Virginia Allyn'e aittir

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

Knopf, Borzoi Books ve kolofon Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Editör: Katherine Harrison
Kapak Tasarımcısı: Ray
Shappell

İç Mimar: Michelle Canoni, e-kitap için uyarlanmıştır Yapım
Editörü: Melinda Ackell

Genel Yayın Yönetmeni: Jake Eldred
Yapım Müdürü: Tracy Heydweiller

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data istek üzerine temin edilebilir.

Ciltli ISBN 9780593650615

Kütüphane Ciltli ISBN 9780593650622

Uluslararası Baskı ISBN 9798217116829

Ebook ISBN 9780593650639

Boya fırçası süsleri: b.illustrations/stock.adobe.com Vatoz süsleri:
nereia/Shutterstock.com

Dalga illüstrasyonu: marukopum/Shutterstock.com

Ürün güvenliği ve uygunluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House
Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda,
<https://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

Random House Çocuk Kitapları Birinci Değişikliği destekler ve okuma hakkını
kutlar.

ep_prh_7.1a_151468120_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanma

Haritası

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Beşinci Bölüm

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

Bölüm

YirmiOnyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Yirmi Birinci Bölüm

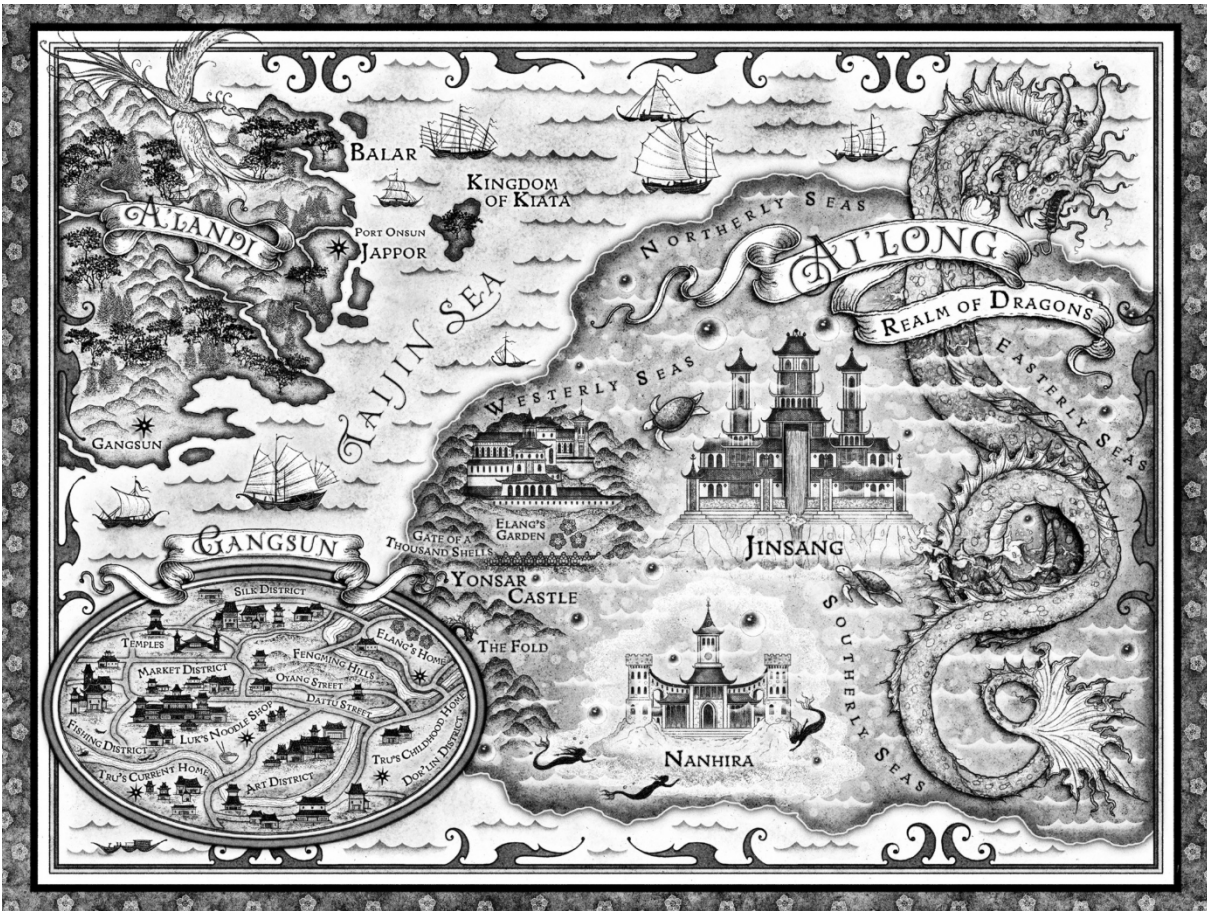
Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Yirmi
Yirmi Dördüncü Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Birinci Bölüm Bölüm
YirmiAltıncı Yedinci
Yirmi Yirmi
Dokuzuncu Sekizinci
Otuzuncu Otuz Otuz
Bölüm İkinci Otuz Otuz
Beş Üçüncü Dördüncü
BölümBölüm Otuz -Altı
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm -Bir Bölüm Otuz
Otuz Otuz -Dokuz -
Yedi -Sekiz Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Bölüm -İki -Üç
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm -Yedi -Dört -Beş
-Altı Epilog

Teşekkür

Yazar Hakkında

*En sevdiğim kızlara, üç kız kardeş için üç kız
kardeş hakkında bir kitap: Charlotte, Olivia,
ve Penelope*

CHAPTER ONE

Annem kendini Gangsun'daki en iyi falcı olarak görüyordu, ta ki Baba denizde kaybolana kadar.

Yeteneği yüzleri okumaktı. Saçlarının dokusundan birinin ömrünü, ağzının eğiminden sadık bir sevgili olup olmayacağını anlayabilirdi. Çoğu zaman yabancıların yanına gider ve kulak memelerini çimdiklerdi, çünkü bu onun ne kadar varlıklı olduklarını ölçme yoluydu. Annem hiçbir şeyi paradan daha çok sevmezdi.

Böyle bir yeteneğe sahip olan annemin bulabildiği en zengin tüccarla evleneceğini düşünürsünüz. Kesinlikle Baba'yla değil; mavi saçlı, büyük hayalleri olan ve adında dokuz bakır bulunan orta halli bir tüccarla. Ama kız kardeşlerim ve ben ne kadar yalvarırsak yalvaralım, ikisi de hikayeyi anlatmazdı. Annemin burnunu çekerek söylediği tek şey, "Yabancı yüzleri okumak daha zordur. Babanın zenginlik yerine macera peşinde koşacağını bilseydim-"

"Yine de beni seçerdi," diye bitirdi Baba bir sonbahar sabahı. Gözleri parladı. "Annen en başından beri benim ne olduğumu biliyordu."

"Bir korsan," diye mırıldandı annem. "Bir hırsız."

"Bir *maceracı*," dedim Baba ile aynı anda. Sırıtarak sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "Ve bir zamanlar, başka bir hayatta, annen de öyleydi."

Ona baktım, masal anlattığına ikna olmuşum. Haydutların peşine düşmek ya da denizcilerle pirinç şarabı içmek şöyle dursun, annemi saçları açık hayal bile edemezdim.

Şüphecililiğimi gördü ve elinin tersiyle itti. "O zamanlar umutsuz zamanlardı. Üç kızım olmadan önce."

Daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum ama Baba ve Annem birbirlerine öyle bir bakış attılar ki, geçmişlerinin üzerindeki perdeler kalktı.

Annem beni kucağına aldı ve sesini yumuşatarak kucağına oturttu. "Neyse ki senin kaderin farklı olacak, Tru." Ağzımın sağ köşesindeki bene dokundu. "Bu, asla aç kalmayacağın ve para kazanmak için bir yeteneğin olacağı anlamına geliyor."

"Onu kurtarmak için de bir yeteneği olacak mı?" Baba alay etti. Annemin omuzlarına örtülmüş ipek şala ve bileklerindeki yeni bileziklere baktı. "Çünkü annesinin kesinlikle yok."

Annem ters ters baktı ama ağzından küçük bir gülümseme çıktı. "Bir Balardan'la evli olmak insanların güvenini kazanmayı zorlaştırıyor," diye karşılık verdi. Bakışları Baba'nın yaz güneşi altında koyu mavi parıldayan saçlarını taradı. "Tüm müşterilerimi korkutup kaçırma ihtimaline karşı şık görünmem gerekiyor."

"Kızınız bir müşteri değil. Falına bakılmasını o istemedi."

"Sorun değil," dedim çabucak. "Annemin beni okuması hoşuma gidiyor."

O zamanlar gerçek buydu. Genç ve saftım ve kimse annemin yeteneklerine benim kadar inanmıyordu.

Baba dilini şaklattı. Annem duyamayacak kadar uzaklaşınca, göz göze gelene kadar eğildi ve şöyle dedi: "Kimse geleceği göremez, Tru. Annen bile."

"Ama o diyor ki-"

"Annem... rol yapmayı seviyor," dedi Baba en kısık sesiyle.

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Balık ve ejderha hakkındaki o eski hikâyeyi hatırlıyor musun?" diye sordu açıklama yapmak yerine. "Şans sıçrayanları bulur, Tru'm. Seninki ne olursa olsun -zenginlik, aşk ya da macera- bunu kendin yaparsın. Hiçbir şey değildir

önceden belirlenmiştir. Tanrılar tarafından değil, avucunuzdaki çizgiler ya da alnınızdaki kırıksıklıklar tarafından değil." Parmaklarıyla endişe çizgilerimi saydı. "Yoksa bu çizgiler on yedi çocuğun olacağı anlamına gelir."

Bu beni kıkırdattı.

"Gördün mü? Bu saçmalık." Baba saçlarımı karıştırdı. Sonra -sanki sihir yapmış gibi- yakamın arkasından tahta bir gemi çıkardı.

Baba gemiyi avucuma bırakırken "Oh," diye nefes aldım. Bir çay fincanı kadar küçüktü ve hâlâ pürüzlü bir durumdaydı ama düzgünce zımparalanmış yelkenleri ve pruvasındaki muhteşem anka kuşunun dış hatları bana geminin potansiyeli hakkında fikir verdi. "Bu senin en iyin olacak."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye kabul etti Baba.

Sanat ve deniz, babamın ailesinden sonra en çok sevdiği şeylerdi. Uzaktayken bize seyahatlerinde karşılaştığı harikaların biblolarını oyardı: maymunlar ve kaplanlar, gölge kuklacıları, hilal gibi dökülen köprüler - küçük kız kardeşlerim ve benim yatağımızın altında koca bir koleksiyonumuz vardı. Hâlâ üzerinde çalıştığı bir şeyi bana ilk kez gösteriyordu.

"Bittiğinde, benim için boyamanı istiyorum."

Gözlerim kocaman oldu. "Ben mi?"

"Evet. Falina ben burada yokken dolabıma girdiğini söylüyor. Boyalarımın ve fırçalarımın olduğu dolaba."

İblis bokları, tabii ki beni ele vermişti. Küçük kız kardeşimin hiç doğmamış olmasını dileyerek kendi kendime homurdandım.

Hırsızlığı inkâr etmek istedim ama evimizde bir kural vardı ve bu da aileye asla yalan söylememekti. "Sadece bir kez yaptım," diye itiraf ettim. "Belki iki kez."

"Neden?"

"Merak ediyordum. Lili Teyze'nin fırınında İkiz Nehir Dağları'nın bir resmini gördüm, yan yana iki armut gibi görünüyorlardı. Otuz jen'e aldığını söyledi." Kollarımı salladım. "Otuz jens! Ona yirmi jene daha iyi çizebileceğimi söylemek istedim."

"Yapabilir misin?"

Ağzımın kenarları bir gülümsemeye dönüştü. Gururum benim sonum olacaktı. "Evet."

Baba'nın boğazından içten bir kahkaha yükseldi. "Ben de tam bunu duymak istiyordum. Balardalıların ruhunda sanat vardır, Tru. Kızlarımdan birinin resim yapabileceğini umuyordum." Kemerinde taşıdığı deri çantayı açtı ve parmakları bir dizi oyma bıçağının üzerinde dans ettikten sonra ince bir boya fırçasının üzerine geldi. "İşte, başlaman için."

Fırçayı iki parmağımın arasında tuttum, hafifliğine şaşırdım. Beyaz ve sivriydi, bir atın kuyruğunun ucu gibiydi ve sapı bambudan yapılmıştı. Pazarda bunun gibi bir düzine görmüştüm ama Baba'nın bunu benim için almış olması onu dünyanın en özel şeyi yapmıştı.

"Saçlar gelincikten yapılmış," dedi Baba, biraz mahcup görünerek. "Çok zarif değil, yine de en keskin çizgileri yapıyor. Sihirli bir boya fırçasında buna ihtiyacın olacak."

"Sihirli bir boya fırçası mı?"

"Çocukken oynadığım bir oyun. Hayal edebildiğim her şeyin resmini yapardım: uçan yelkenliler, hikayeler anlatan kuşlar ve hiç sönmeyen fenerler." "Sonra 'Sihirli fırça' derdim ve hepsi canlanırdı." diye fısıldamak için öne doğru eğildi.

"Gerçekten mi?" Nefes aldım.

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Baba. "Bu bir hayal gücü oyunu. Tek kuralların ve sınırların buradan geldiği bir oyun." Alnıma dokundu.

Merakla nefes verdim. "O zaman kimin kazandığını nasıl biliyorsun?"

"En iyi oyunların kazananı ya da kaybedeni yoktur."

Kız kardeşlerimle oynadığımı hayal ettim. Fal'in tek istediği elbiseler ve mücevherlerdi, Nomi ise -düşüncelerim hassaslaştı- bir yığın kitap isterdi. En küçük kız kardeşim bir dahiydi; daha dört yaşındayken Fal ve benden daha iyi okuyordu.

"Fırçayı gerçek olanı boyamak ya da olmayanı boyamak için kullanın," dedi Baba. "Resim yapmak sizi mutlu ettiği sürece, en iyi uygulama budur."

Kalbim kabardı. "Teşekkür ederim, Baba."

"Boyalarım artık senin." Ahşap gemiyi öne doğru getirdi. "Üzerinde hangi renkleri kullanacağını düşün. Bir gün, talih izin verirse, birlikte yelken açacağımız gerçek bir gemi olacak."

"Kısmet olursa mı?" Bir kaşımı kaldırarak söyledim. "Kendi servetimizi kendimiz yaparız, unuttun mu?"

Güldü. "Gerçekten, Tru. Öyle yapacağız."

Takip eden haftalarda "sihirli boya fırçası" kısa sürede en sevdiğim oyun haline geldi. Her öğleden sonra, annem mutfakta alın yazılarını ve kaderleri okurken kız kardeşlerim ve ben oynardık.

Nomi oyunlarımıza bayılırdı. Fal de severdi ama bunu asla itiraf etmezdi. Nomi'nin hikâyelerindeki konuşan balıklara ve şarkı söyleyen ağaçlara hayat verirken omzumun üzerinde gezinir, her vuruşuma eleştirel bir gözle bakardı. Sonra geceleri, Baba için boyayacağım gemi konusunda didişirdik. Fal pembe olmasını isterdi, Nomi mor. Rüyalarımda, her zaman maviydi - denizin üzerindeki sonsuz gökyüzü gibi - yıldız ışığından güç alan anka kanatlarıyla. Büyür büyümez Baba'yla birlikte yelken açacak ve dünyayı ele geçirecektim.

Kaderin benim için başka fikirleri olduğunu bilmiyordum.

Her şey saçım ile başladı. Onuncu yaş günümde kısa bir süre sonra bir gecede renk değıştirdi. Annem gördüğünde "Haydut mavisini" diye tısladı. Şehrin herhangi bir yerinde lanet olası bir manzaraydı; üç başlı ve fazladan bir çift kolla doğmuş olabilirdim.

Annem yıkılmıştı. Saçlarımı tekrar siyaha çevirmek için iksirler aradı, ama sihir pahalı ve bulunması zordu, bu yüzden bunun yerine içmem için her türlü karışımı yaptı.

Hiçbir şey işe yaramadı. Hiçbir tonik, hiçbir boya, bir şapka bile saçlarımın elektrik mavisini tam olarak gizleyemedi ve kesmek sadece daha hızlı uzamasına neden oldu. İçten içe bunu seviyordum. Hem annemin hem de babamın en iyi özelliklerini miras alan Falina'nın aksine, saçlarım dışında iki kez bakılmaya değmezdim. Fısıltılar Fal'i kızdırıyordu, o da benimle hiçbir ilgisi olmamasını diliyordu. Doğal olarak, bu sadece onu daha çok sevmemi sağladı.

On üç yaşına geldiğimde, rengi o kadar koyuydu ki, Baba onu boya haline getirebilirse, sadece en zengin tüccarların malikane sahibi olduğu Oyang Caddesi'nde bir ev satın alabilecek kadar zengin olacağımız şakasını yaptı.

"Böyle bir konuda nasıl şaka yapabilirsin?" diye yakındı annem. "Evlilik umutları mahvoldu."

"Harika," dedi Baba. "Benimle yelken açmaya gelebilir."

Annem ona hayretle baktı. "Belki Balar'da siz barbarlar bir kızıdan maceracı yaratırsınız ama burada-"

"Burada, Gangsun'da bir kadın kocasının izni olmadan iş yapamaz," diye araya girdi Baba. "Kendi evine bile sahip olamaz. Benim kızlarım için işler farklı olacak."

Her zaman son sözü söylemek zorunda olan annem, "Evet, zenginlerle evlenecekler," dedi.

Saçlarım hakkında bir daha konuşmadılar çünkü birkaç gün sonra Baba uzaklara gideceğini açıkladı. Kendisini dünyanın öbür ucuna götürecek acil bir yolculuğu kabul etmişti. Bundan daha fazlasını bize söyleyemezdi. Ama biz onun gizli görevlerine alışkındık.

"Taijin Denizi boyunca yelken açacak mısınız?" Baba en sıcak tutan paltolarını katlayıp seyahat sandığına koyarken Nomi sordu. Bir elinde kahvaltıdan kalma yarım kızarmış çörek vardı ve konuşurken onu çiğniyordu. "Orada ejderhalar olduğunu duydum. Eğer bir tane görürsen, onunla arkadaş olur musun? Söz ver, Baba. Hayatım boyunca bir ejderha tanımaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Baba kıkırdadı. "Taijin'e on üç kez yelken açtım, Nomi ve bir kez bile ejderhaya rastlamadım. Ama eğer karşılaşırsam, kesinlikle ona senin haberini göndereceğim."

"Bunu da gönder." Nomi son çöreği almak için annesinin tepsisine uzandı. Gözleri kapalı bir şekilde kokusunu içine çekti, sonra da sanki en büyük ödülüymüş gibi Baba'ya sundu. "En iyi dostluklar yemek yerken kurulur."

Sonra babam ona sarıldı ve ben de ona katıldım. Yüz tane kız kardeşim olsa bile Nomi her zaman favorim olacaktı.

"Nereye gidiyorsun, Baba?" Falina bastırdı. "Her zaman gizli olmak zorunda mı?"

"Bu sadece bir sır çünkü görevin ayrıntılarını henüz almadım," diye yanıtladı Baba. "Tek bildiğim Kuzey'de bir hazine bulunduğu ve onu başkente götüreceğim."

"Ne kadar süre uzak kalacaksın?" Ben sordum.

"En geç kış aylarında dönmeyi umuyorum."

"Kış!" Falina'nın suratı asıktı ve ilk kez onu suçlayamıyordum. "Bundan aylar sonra."

"Tam da kar yağarken," diye yanıtladı Baba. "Ve biz karı sevmez miyiz -çamım, eriğim, bambum?"

Baba'nın çağrısı üzerine kız kardeşlerim ve ben itirazlarımızı daha da artırdık. İsimler, onun en sevdiği karla kaplı üç ağaç resminden esinlenilmişti: Nomi bambu, Falina erik ve ben de çam ağacıydım. Soğuğa rağmen, bu ağaçlar sadece hayatta kalmadılar; geliştiler. Bize güçlü olmayı hatırlatmanın bir yolu.

"Artık asık surat yok," dedi Baba. "Sadece annen gülümsüyor."

Annem *çok sevinçliydi*, kahvaltıdan bunu herkes tahmin edebilirdi. Genelde sabah yemeğimiz sulu sebze suyu ve yanmış pirinç olurdu ama bugün bizi bir ziyafet bekliyordu. Tüm malzemeleriyle birlikte balıklı congee vardı - frenk soğanı, kurutulmuş karides ve tuzlanmış yumurta - ve kocaman bir tavada kızarmış cruller, onun spesiyalitesi. Annem sadece geleceğimizde iyi haberler gördüğünde kızartma yapardı.

"Bu her şeyi değiştirecek bir yolculuk," demişti Nomi'nin congee kâsesine bir çörek atarken. "Bunu hissedebiliyorum." Yemeğimizi yedikten sonra bizi Baba'nın etrafında topladı. "Gelin, babanıza hangi hediyeleri getirmesini istediğinizi sorun."

"İnciler ve opaller," diye ağzından kaçırdı Falina, her zaman önce davranmak zorundaydı. "Haftanın her günü için yeni bir ipek elbise ve ona uygun bir ceket ve terlikler! Burunları kalkık, işlemeli terlikler." Durdu ve bana baktı. "Bunu sen mi boyuyorsun, Tru? Baba'nın unutmasını istemiyorum."

Fal'in en sevdiği eğlence sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Gözlerimi devirmemeye çalışarak fırçamı bugün için sakladığım değerli keten parşömen yaprağının üzerinde gezdirdim. "Hepsi bu kadar mı?" Opal küpeleri ve incili başlığıyla Falina'nın portresine başlarken sordum. İçimden tüm elbiseleri yırtık pırtık ve lekeli boyamak geldi ama direndim. En sevmediğim kız kardeşim olsun ya da olmasın, sihirli fırçamla mutsuz şeyler çizmek kötü şanstı.

"Bronz bir ayna da ekleyin," dedi, "Jappor'daki prenseslerin sahip olduğu gibi."

"Jappor'daki prenseslerin neye sahip olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Baba.

"Annem söyledi."

"Doğal olarak öyle." Baba annemizle karşılıklı gülümsedi. "Aynalar pahalı, Falina, ama ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim, Baba." Fal onu yanağından öptü. Sırada her seferinde aynı istekte bulunan Nomi vardı.

"Bir çuval dolusu kitap istiyorum," dedi sekiz yaşında olabileceği kadar alçak ve ciddi bir sesle. "Ve eğer bir ejderha bulamazsanız, bir denizkızı ile yetinirim."

"Dalga dalga yeşil saçları ve alacakaranlığa boyanmış menekşe rengi kuyruğu olan biri mi?" Ben zaten biliyordum.

"Ve gözlerinin altında inciler var," diye ekledi Nomi heyecanla. "Deniz kızlarının inci ağladığını okumuştum. Denizdeki en saf inciler."

"Kulağa acı verici geliyor," dedi Falina.

"Eğer bir denizkızıysanız değilsiniz," dedi Nomi. "Bu arıların bal yapması kadar doğal bir şey."

Fal kız kardeşimizin romantik düşüncelerine dil çıkarırken, ben de Nomi'yi kırmadım ve resmime bir ejderha ve bir denizkızı ekledim. Fal'in elbiseleri yüzünden kâğıt kalabalıklaşıyordu ama ejderhamla gurur duyuyordum. Ejderha pullarının ve burunlarının neye benzemesi gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden daha çok gözyaşı damlalarına benzeyen bir dizi düzensiz oval, annemin para şelalesine benzettiğini söylediği türden düz ve gururlu bir burun ve alev gibi yayılan bir kuyruk çizmiştim.

"Ejderhaların böyle bacakları olduğunu sanmıyorum," diye gözlemledi Fal burnunu kırıştırarak. "Yüzüyormuş gibi değil de yürüyormuş gibi görünüyor."

"Onu sevdim," dedi Nomi, benim tarafımı tutarak. "Muhteşem görünüyor.

Neredeyse gerçek."

Gerçek gibi görünüyordu, ancak henüz gözbebeklerini vermemiştim. Baba, bir ejderhanın gözlerinin onun ruhu olduğunu ve ejderha gibi ne yapacağı belli olmayan bir yarattığı çizirken onları her zaman en sona eklememi söylemişti - yoksa sayfadan fırlayıp beni alıp götürürdü.

"Dileğin için yer bırakmayı unutma, Tru," diye hatırlattı Baba bana. "Ne istersin?"

Uzun süre düşünmeme gerek kalmadı. "Bunu oymayı bitirmeni istiyorum," dedim ve yıllar önce benim için yaptığı küçük ahşap gemiyi ona uzattım. "Boyamaya hazırım."

Baba gülümsedi ama parçayı elimden alırken gözleri hüzünlü bir ifadeye büründü.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Endişeyle sordum.

"Hayır. Hayır." Ahşap gemiyi çantasına yerleştirdi. "Sadece kızlarımı bir daha gördüğümde boylarının ne kadar uzun olacağını düşünüyorum."

Nomi'yi kucağına aldı, benim mavi saçlarımı karıştırdı ve Falina'nın örgüsünü okşadı, sonra da kolunu annemin beline doladı. Annem yüzünü buruşturdu ama bakmadığımızı düşününce ona doğru yaklaştı.

Resmim tamamlanmıştı. Beşimizi Baba'nın gemisinin önünde, Fal'in elbiseleri havada dans ederken ve Nomi'nin ejderhası şüpheyile izlerken çizmiştim ve iyi şans için ortada ekstra büyük bir tavada kızarmış çörekler vardı. Birlikte üfleyerek kuruttuk. Sonra hep bir ağızdan, sanki bir tılsımı kutsayan rahibelermişiz gibi, kız kardeşlerim ve ben "Sihirli boya fırçası" diye bağırдық.

Baba hepimizi teker teker kucakladı. Sıra bana geldiğinde, gitmeme izin vermedim.

"Ahşap gemiyi boş ver," dedim kulağına usulca. "Ya da Fal'in elbiselerini ve Nomi'nin deniz kızlarını. Sadece bir dahaki sefere hepimizin seninle gelebileceğine söz ver."

Baba başını yana eğdi, gözleri parlıyordu. "Fal'in bunu isteyeceğinden emin misin?"

"Nomi ve ben o zaman." Gülümsedim, yeşil atkısının uçlarını omzunun üzerinden geçirdim. "Ben hazinemizi sayarken o da ejderhalara göz kulak olabilir."

"Sen benim hazinemsin," dedi Baba alnımdan öperek. "Sen, kız kardeşlerin ve annen." Saçlarıma şefkatle dokundu. "Ve bu hazinelerimi geride bıraktığım son sefer olacak."

Sonra limana doğru yola çıktı, bir kolunun altında seyahat sandığı, diğerinin üzerinde deri çantası sallanıyordu, resmimin bir köşesi yarı açık kapaktan dışarı bakıyordu. Nomi ve ben pencereye koşup onun yoldaki kalabalığın arasından geçişini izledik. Balardan kanı onu uzun boylu yaptığı için minnettardım, böylece köşeyi dönene kadar onu takip edebildim.

Geldiğinde pencerenin kepenklerini kapattım ve bulaşıkları yıkamaya başladım. Baba bizi daha önce de onlarca kez terk etmişti. Bu sefer farklı olacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Ne kadar da yanılmışım.

Dört ay sonra, Yeni Yıl'dan önceki gri ve kış sabahı, mutfakta bir tencere kırıldı.

Önce Nomi duydu. Üçümüz arasında uykusu en hafif olan oydu ve sarsılarak beni uyandırdı. "O da neydi öyle?"

Sustum, sesin sonrasını dinledim. Sessizlik. "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Belki de bir faredir." Nomi sessiz bir çığlık attı. "Fare mi?"

"Yılbaşını kutlamak için dışarı çıkmışlar," diye takıldım, doğrulup pencereden dışarı bakarken. Fenerler vardı

Karaçamlardan sarkan mavi su çanları bir gecede çiçek açmıştı. Yıldız şeklindeki sarı çanlar, baharın ilk elçileriydi ve benim en sevdiğim çiçeklerdi. "Gelin bakın, bütün dükkânlar fare afişleri astı. Yarın onların yılı ol a c a k."

Nomi gözlerini ovuşturdu. "Fare yılından nefret ediyorum." "Öyle söyleme. Bu yeni bir döngünün ilki."

"Balar'da fare yılı yoktur. Sadece numaralı yıllar vardır. Takip etmek için daha mantıklı, öyle değil mi?" Nomi, çok genç ve şimdiden ne yazık ki çok pratik.

Başını salladı ve aniden yatakta doğruldu. "Annemi duyuyorum."

Kulaklarında pamuk tomurcukları olan ve muson yağmurunda bile uyuyabilen Falina'nın üzerine tırmanmaya başlarken ona, "Sen burada, sıcak yerde kal," dedim. "Ben gidip bakacağım."

Mutfağın içinde annemi hıçkırırken buldum. İlk başta bunun kırılmış su çanı saksısı, parçalanmış çiçekler ve karo zemine saçılmış turuncu kil parçaları yüzünden olduğunu düşündüm.

Sonra elindeki mektubu gördüm.

Kalbim, zorlukla nefes alana kadar battı ve battı. Tek bir kelime mırıldanabildim: "Baba."

Bana bakmak için döndüğünde annemden nasıl hava sızdığını asla unutmayacağım. Sanki benim iyiliğim için hâlâ uyuyor olmamı diliyormuş gibi çenesindeki kasların nasıl gerildiğini ve dudaklarının nasıl birbirine kenetlendiğini. Duvara yaslandı ve mektup elinden düştü. Toprak birikintisine düşmeden önce onu yakaladım.

Kâğıdın kırışik yerleri ıslaktı, parlak kırmızı mürekkep eski yağmurdan bulaşmıştı. Baba'nın adındaki karakterlerin birkaç vuruşu eksikti -bürokratlar onun adını A'landan'a nasıl çevireceklerini asla bilemediler- ama yine de yeterince açıktı:

ARBAN SAIGAS'IN AİLESİNE.

Gözlerimin kenarları yanıyordu ve okurken mürekkep bulanıklaşıyordu. Baba'nın gemisi bir fırtınaya yakalanmıştı. Mürettebatın çoğu onun sayesinde kurtulmuştu. Ama Baba kaybolmuştu.

Kayıp. Kelime kafamda patladı ve birdenbire Nomi'nin sözlüğünün sayfalarında yüzüyormuşum gibi hissettim, kelimenin *kayıp* olmayan, *yok* olmayan, *gitmeyen* bir anlamını bulmaya çalışıyordum.

Öldü.

Hayır, hayır, olamaz.

"Baba..." Söyleyemedim. Dizlerimin bağı çözöldü ve boğazımdan boğuk bir çığlık koptu. Annem eliyle ağzımı kapattı.

"Kız kardeşlerinizi uyandırmayın. Bırakın biraz daha uyusunlar."

Bunun için artık çok geçti. Nomi kapının arkasındaydı, gölgelerin arasından sıyrılırken ceketinin düğmeleri yarı açıktı. Her şeyi duymuştu. Falina da.

Falina Nomi'yi kollarının arasına aldı. En küçük kız kardeşimin dudakları mavimsi bir renk almıştı ve öksürürken göğsünü tutuyordu, ciğerleri şokla sarsılıyordu.

Kız kardeşimizin sırtını sıvazlarken Fal'in gözlerinden yaşlar süzöldü. "Kes şunu, Nomi."

Başka ne yapacağımı bilemediğim için Nomi'nin eline uzandım ve kolumla burnunu sildim. *Her şey yoluna girecek*, ona söylemek istedim. *Fal ve ben seninle ilgileneceğiz.*

Ama kelimeler gelmiyordu. Sadece gözyaşları.

Kız kardeşlerime sarıldım, umutsuzca sabahı kafamda yeniden yazdım. Baba'nın her zamanki gibi geri geldiği bir sabah. Hediyelerle, küçük oyma hayvanlarla, muz yapraklarına sarılmış tatlı ikramlarla ve yeni hikayelerle. Her an kapıdan içeri girebilirdi.

Ancak saniyeler geçtikçe, hayal ettiğim her sahnenin bir yanılsama olduğu anlaşıldı. Hayali bir rüya ve

Başka bir şey değil. Hiçbir şey annemin duvara yaslanmış, Baba'nın adının kırmızı renkte tırnaklarının hilallerine bulaşmış olduğu gerçeğinin yakıcılığını ortadan kaldıramazdı. Baba, öldü.

İşte o zaman annem ağzından kaçırıldı: "Baban ölmedi."

Nomi'nin nefesi kesildi. "Ne?"

"O ölmedi," diye tekrarladı annem.

Fal başını kaldırdı, emin değildi. "Ama o mektup... Baba... Baba denizde kayboldu."

"Kaybolması henüz bulunamadığı anlamına geliyor," dedi annem. "Gangsun'daki en iyi falcı benim. Bu da pratikte dünyanın en iyisi olduğum anlamına geliyor."

"Onu bulabilir misin?" Nomi sormaya cesaret etti.

"Evet," dedi. "Ama önce paraya ihtiyacım var." Çenesi gerildi. "Baban bize pek para bırakmadı."

Sesi kalındı, kızgınlıkla değil endişeyle. Bu annemin daha önce hiç görmediğim bir yanıydı. Eldivenlerini giydi, sepetini aldı. "Yerleri süpür. Bir saate dönerim."

"Nereye gidiyorsun?"

Annem tereddüt etti. "Daha fazla pirinç almak için."

Pirincin sadece bir kılıf olduğunu biliyordum. Cevaplar ve para için Baba'nın iş ortaklarıyla yüzleşecekti. Artık geri gelmeyeceğine göre.

Kolumu kullanarak Nomi'nin gözyaşlarını sildim. "İstedğin kadar ağla," dedim ona sarılarak.

Nomi kollarımda hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, annem tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gitti.

Fal Nomi'nin omzuna dokundu. Nomi onun da en sevdiğiydi ve bir araya geldiğimiz tek zaman onun içindi. "Annemin ne dediğini duymadın mı?" diye sordu. "Onu bulmaya gidiyor."

Fal'in sesindeki inanç Nomi'nin başını kaldırıp bakmasına neden oldu.

"Siz... siz gerçekten onun... onun hayatta olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye titreyerek sordu. Nefesini içine çekti. "Sence... Sence annem onu bulabilir mi?"

Fal bana baktı, kan çanağına dönmüş gözleri Nomi'ninkilerle aynı umutsuz umudu yansıtıyordu.

Mektup kucağında gevşemiş, kaba kâğıt gözyaşlarıyla lekelenmişti. Kırmızı mürekkep parmak uçlarıma bulaşmış, ellerimi sildikten sonra bile bu görüntü hafızama kazınmıştı.

Hayır, öyle demeliydim. Yapabileceğini sanmıyorum.

Gerçek bu olabilirdi. Ama ilk kez, annemin taştan cilasındaki çatlakları görmüştüm. Numara yaptığını biliyordum. Yapmak *zorundaydı*. Bizim iyiliğimiz için.

Ve talihimizin küle döndüğünü görünce ben de cesur bir yüz ifadesi takındım.

"Evet," diye yalan söyledim kız kardeşlerime. "Sanırım yapabilir."

CHAPTER TWO

Beş Yıl Sonra

Hırsızlarla uğraşacak havada değildim.

Başka bir gün olsa, peşimde olmalarından gurur duyabilirdim. Ama bugün değil.

Kolumun altında yuvarlanan tabloyu yapmak için bir ay harcadım - çoğunlukla aç karnına - ve sadece lanet şeyi satmak ve yüzümü haşlanmış lahana ve köfte dışında bir şeyle doldurmak istedim. *Lahana dolgulu köfte*, daha az değil. Yardım edin, bu gece eve dört tavuk getirecektim. Bir kova da kızarmış erişte.

Eğer tabloyu satarsam, bu şimdiye kadarki en büyük anlaşmam olacaktı. Hedefim en az üç bin jen kazanmaktı. Müzayede evi üçte birini alacak, Gaari ve ben de kalanı paylaşacaktık. Anlaşma beni kızdırmıştı ama tanıştığımızdan beri anlaşmamız böyleydi ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de o da bu payı hak ediyordu. Sözünü tutan bir satıcı bulmak kolay değildi. Ya da güvenebileceğim birini... çoğunlukla.

Açlık midemi bulandırdı ve arkama bakmamaya çalışarak sola dönerken parşömeni kolumun altına daha sıkı sıkıştırdım. Yirmi adım arkamda Gangsun'un en aşağılık sanat hırsızlarından oluşan bir üçlü vardı.

Başkalarına göre, akademisyenlere fena halde benziyorlardı. Neşesiz mavi renkte tipik düğmeli ceketler giyiyor, kayık şeklinde şapkalar ve sarı yelpazeler takıyorlardı. Ama âlimler genellikle boyunlarından çıkan damarlar ve kollarından çıkan bıçaklarla pazar yerinde dolaşmazlardı. Bu hırsızların daha fazla oyunculuk dersine ihtiyacı vardı.

Ve Gangsun'un yasaları gerçekten uygulayan sivil kaymakamlara ihtiyacı var, diye homurdandım içimden. Yanlarından geçtiğim fildişi yakalı iki kaymakama ters ters baktım ama onlar beni fark edemeyecek kadar kriket yarışını izlemekle meşguldüler; elbisesinin tehdidine takılmamaya çalışan sahte bir soylu kadın.

*Doğrusunu söylemek gerekirse, bu muhtemelen iyi bir şeydi. Her ne kadar arkamdaki hırsızlar Vali Renhai'nin sopasından bir dayak yemiş olsalar da, ben de yasalara pek uyan bir vatandaş sayılmazdım. Düşündüm de, işlediğim suçlar muhtemelen bana hapiste **daha fazla** zaman kazandıracaktı.*

Acele etmeye çalışarak eteğimi yukarı kaldırdım ve Gaari'nin bugün soylu bir kadın gibi davranmam konusundaki tavsiyesine lanet ettim.

Zengin görünürsen sanatın daha çok para eder, demişti.

Haklı olsa iyi olur.

Gangsun'da yazlar genellikle serin geçerdi ama bugün öyle değildi. Saç çizgimde boncuk boncuk ter vardı ve Tanrım, peruğum kaşınıyordu. Ama kaşımaya cesaret edemedim. Kendi mavi saçlarım, Fal'in bütün sabah uğraşıp bir araya getirdiği, tavus kuşu tüyleri ve ipek krizantemlerle tutturduğu siyah düğümler ve örgülerden oluşan yüksek bir yığının altına sıkışmıştı.

"Bunun beni zengin gösterdiğine emin misin?" Kız kardeşime sormuştum. "Kafamda bir kule dolusu çörek gibi duruyor. Bir o kadar da ağır." Boyumu çevirmeye çalıştım ama peruk kayma tehdidi olmadan zorlukla hareket edebiliyordum.

"Kes şunu!" diye bağırdı Fal. "Seni yere sermeyi henüz bitirmedi."

Fal saç çizgime iki iğne daha takıp peruğu sabitlerken ben de işe koyuldum. Yanaklarımı emdim, daha dolgun ve daha az aç görünmeleri için cömert hatlar çizdim, kalın kaşlarımı ten rengi kremle incelttim ve burnuma daha zarif bir köprü verdim. Birkaç dakika içinde gerçekten de

farklı. iyi beslenmiş ve zengin, sokaktaki köylüden pek farkı yok. Ama saçım.

"Hâlâ bir çörek yığınınına benzediğini düşünüyorum," diye mırıldandım. "Topak topak çörekler. ~~Sen~~ de öyle değil mi, Nomi?"

"Saino aşkına, sen bir portre sanatçısıydın," dedi Hufied Fal, Nomi cevap vermeden önce. "Hiçbir şeye dikkat etmiyor musun? Birinci derecedeki tüm hanımlar saçlarını böyle yapar."

"Neden birinci sınıf bir hanımefendi gibi görünmek isteyeyim ki?" Dedim, fırçamla benimi silerek. Onun yerine gözümün yanına yeni bir tane çizdim. "En iyi ihtimalle sekizinci sırada olurdum."

Fal peruğuma bir tüy sapladı. Sertçe. Ben yüzümü buruştururken, "Hâlâ zenginsin. Zengin olan herkes birinci sınıfmış gibi görünmeye çalışır."

"Zenginler de böyle ayakkabı giymez," dedi Nomi, kitabından başını kaldırıp ayaklarıma bakarak. "Keşif olmaya devam etmeliydin."

Gözlerim yuvalarından fırladı. İblis bokları, haklıydı. Soylu kadınlar, atların kahvaltısı olabilecek düz hasır ayakkabılar giymezlerdi. Şakayık işlemeli ipek terlikler ve amacını henüz anlayamadığım küçük, kalkık burun başlıkları giyerlerdi.

"Elbisemin eteklerini açabilir misin, Fal?" diye sordum. "Bu senin elbisen değil," diye cevap verdi. "Terzi dükkânının, ve bir daha geç kalırsam kovulacağım-"

"Bu şekilde dışarı çıkamam. Tabii bu yılın geri kalan maaşını beni hapisten çıkarmak için harcamak istemiyorsan."

Kız kardeşim homurdanarak işe koyuldu. İşini bitirdiğinde, "Elbiseyi kirletme," diye uyardı. "Bayan Su geçen sefer senin için diktiğim yırtıktan şüphelenmeye başladı bile."

"Elimden geleni yapacağım."

"Peki ya Tru?" *Fal* kollarını kavuşturdu ama gözlerindeki endişe gerçektir. "Soyulmamaya ya da öldürülmemeye çalış." "

Deniyordum.

Bazen tüm bu oyunları *Fal'in* oynamasını dilerdim. Küçük kız kardeşimin iyi bir yanı varsa o da bir serçeyi bile yılan yuvasına çekebilmesiydi. Arkamdaki alçakların ona müzayede evine kadar *eşlik etmesini* sağlayabileceğine ve tahtirevanla eve dönüş ücretini de ödeyebileceğine bahse girerdim. Ama anlaşmalar tehlikeliydi ve ben kız kardeşlerimi tehlikeye atamazdım. Annem bugünlerde bunu yeterince yaptı zaten.

Güney pazarını çaprazlamasına keserek, alışveriş yapan kalabalığın arasından yolumu açtım. Amana'ya şükürler olsun, müzayede evi az ilerideydi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve hırsızlara son bir bakış attım, gözlerimin uzun kulaklı olanın üzerinde bir süre daha oyalanmasına izin verdim. Onu ilk kez görmüyordum.

Sonra müzayede evinin kapısından içeri daldım. İçeride uzun ve sakın bir avlu vardı, ortasında büyük bronz bir tank vardı, içindeki su cenneti yansıtıyordu. Yansımamın yanından geçerken, *Fal'in* peruğunun ve makyajının etkisi gözlerimi kamaştırdı. Neredeyse tanınmaz haldeydim. Ayakkabılarıma bakmadığınız sürece sekizinci ya da dokuzuncu dereceden düzgün b i r hanımefendiydin.

Beyaz saçlı, kambur bir adam için avluyu boydan boya taradım. Gaari'yi görmek her zaman kolaydı ama duymak daha da kolaydı. Kulaklarım sol tarafımda, iki sanat eseri eksperiyile çene çaldığı yerde onun derin ve çakıllı sesini seçti.

Gangsun'da en iyi erişteyi nerede yiyebileceğimize dair yoğun bir tartışmaya benzeyen konuşmasını bölerek omzuna dokundum. "Ben buradayım."

"Leydi Vee?" dedi Gaari, tek gözünü kısarak. Beni tanınması bir an sürdü. "Bilgelerimize şükürler olsun! Yolunuzu kaybetmiş olabileceğinizden endişelendim."

Eğildi ama sadece benim duyabileceğim şekilde, nefesinin altından, "Geç kaldın," diye mırıldandı.

"Hırsızlar vardı," diye mırıldandım ve cevabımı bir bakışla eşleştirdim. *Keşif olmam gerektiğini söylemişim.*

Gaari bir saniye bile kaybetmedi. "Hırsızlar mı?" diye tekrarladı,

Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "*Hırsızlar* mı dediniz? Bu kadar telaşlı görünmenize şaşmamalı, Leydi Vee." Açık kapıları işaret ederek bir gösteri yaptı. "Muhafızlar, bu güzel müesseseye sızmaya çalışan ayaktakımına karşı tetikte olun. Gelin Leydi Vee, Bay Jisan'ı bulalım. Bekliyordu."

Dostum Gaari asla incelikten hoşlanmaz. Ama onun işine yaradı. Korumalar hemen doğruldu ve dikkatleri hasır ayakkabılarıma ve kimlik belgelerimin eksikliğine takılmak yerine sokağa yöneldi. Hızla -Gaari'nin bacakları o kadar uzundu ki yetişmek için neredeyse zıplamam gerekiyordu- beni koridordan geçirerek sanat eseri doğrulayıcısının beklediği ofise götürdü.

Tüm devlet memurları gibi Bay Jisan da neredeyse siyaha çalan koyu bir mavi giymişti. Yüzü peygamberdevesi gibi uzundu ve masasının üzerine eğilmiş, düzgün bir broşür ve parşömen kulesine, sanatı yakın açıdan incelemek için sayısız cam diske ve kimlik doğrulama için ağır kırmızı bir mühre hükmediyordu.

Onunla daha önce iki kez karşılaşmıştım ama beni tanımadı. İronikti, çünkü hayatının işi bir şeyin doğru mu yanlış mı olduğunu söylemekti. Ama onun gibi bir adamın aklına, bir kadının onu aldatacak kadar zeki olabileceği asla gelmezdi. Gaari ve benim hazırladığımız dümenin güzelliği buydu ve Tanrılar, tatmin ediciydi.

"İşte, işte," dedi Gaari, ofise girdiğimizde omzumun üstündeki havayı okşayarak. "Tahtırevanınıza saldırdıklarını mı söylemek istiyorsunuz? Bu alçakların yüz­süz­lü­ğü!" Rol yapıyordum ve güzel, pembe bir kızarıklık yaratmak için yanağımı sertçe ısırdım. "Hırsızlar tüm yol boyunca beni takip etti itibaren Hansun Park," I dedi, Kaldırma benim ses kederli bir oktav. "Buraya gelmek için pazarın içinden geçmek zorunda kaldım! Ve zavallı hizmetçim... çok korkmuştu. Çok korkmuştu.

onları yoldan çıkarır, ama-"

"Hâlâ seni takip ediyorlar," diye tamamladı Gaari benim yerime. "Ne kadar korkunç. Çok kalabalık mıydılar?"

Bay Jisan'a baktım. Başı hâlâ işine eğikti ama elleri artık hareket etmiyordu. Dinliyordu. Düşünüyordu.

Hırsızlar parşömenime ilgi olduğu anlamına geliyordu. İlgi, kâr elde edileceği anlamına geliyordu ve kim kârı sevmez ki?

"En az beş," diye cevap verdim sonunda, sesim titriyordu. "Belki daha fazla. Hâlâ akademisyen kıyafetleriyle dışarıdalar."

"Ban Nu'nun serserileri diyebilirim." Gaari bir homurdanmayla Bay Jisan'a döndü. "Sayın Yargıç, bir göz atmaları için muhafızlarınızı gönderir misiniz? Gangsun'un en eski ve en saygın müzayede evinde hırsızların dolaşmasına izin veremeyiz-"

Bay Jisan büyüteçli diskini yere bıraktı, camın şangırtısı Gaari'nin sözünü kesti. "Vali Renhai'nin koruması altındaki bir malikâneye hiçbir hırsız girmeye cesaret edemez," dedi dikkatle. "Parşömeniniz, eğer gerçekten bir değeri varsa, burada oldukça güvende olacaktır."

"Oh, çok rahatladım, Sayın Yargıç." Yelpazemi çıkardım ve ona vurdum. "İçimi rahatlatığınız için teşekkür ederim."

"Nezaketimin de bir sınırı var." Bay Jisan kalın gözlüklerinin ardından bana yan gözle baktı.

düşük rütbeli bir hanımefendi olduğuma karar vermişti. Günün ödülünü getirecek biri değildim.

"Bir saat önce gelmeniz gerekiyordu," diye azarladı beni, "ve ben meşgul bir adamım."

"Bunu kaçırmadığınıza memnun olacaksınız," dedi Gaari, parşömeni sallayarak. "Leydi Vee hevesli bir portre koleksiyoncusudur. Batı Gangsun'daki en iyi koleksiyonlardan birine sahiptir."

Bay Jisan burnunu çekti. "Bunu yapmak zor olmazdı. Bugünlerde portrelere neredeyse hiç ilgi yok. *Yüzler yaşlanır, imparatorluklar yıkılır, ama toprak ebedidir.*"

En sevmediğim Bilge'den bir alıntıydı. A'landalıların manzara resmi takıntısından sorumluydu. Dağlar, nehirler, ormanlar ve köyler... Bugünlerde binlerce jene satılan şeyler bunlardı. Ne yazık ki, dövme konusunda uzmanlaştığım şey bu değildi.

"Yüzler beni büyülüyor," diye cevap verdim, duymamış gibi yaparak, "ve karakter hakkında ortaya koydukları şeyler."

"Herhangi bir sokak sanatçısı portre çizebilir," diyor Bay Jisan. "Çok az usta bu form için zamanını harcar. Amatör işidir. Nadiren birkaç yüz dolardan fazla satar."

"Gerçekten de çok az usta," diye araya girdi Gaari. "Ama bunlar arasında Üstat Lei Wing de var. Onu reddetmeden önce görmek istemez misiniz? Bu onun orijinallerinden biri. Kaybolduğu yılın tarihini taşıyor."

Bunun üzerine Bay Jisan canlandı. Koyu renk gözlerinde ilgi uğuldadı ve parşömeni işaret etti. "Göster bana."

Gaari parşömeni taşıırken ben de bir köşeye çekilip eteğimi ayakkabılarımın üzerine katladım. Peruğum yine kaşınıyordu ve pencerelerden içeri dolan güneş sayesinde burnumda ve kollarımın altında ter birikiyordu. Ne baş belası! Bu iş bittikten sonra bir daha asla bir kadını oynayamayacaktım.

Kalbimin nasıl çarptığını kimsenin duymamasını umuyordum. Bu, işlemin en nefret ettiğim kısmıydı. Ya günü cebimde bir çuval dolusu parayla bitirecektim ya da Bay Jisan yanında asılı duran o küçük bronz çanı çalacak ve muhafızları neşeyle içeri dalacak, bir daha asla resim yapamayayım diye sağ elimi kesecek ve Gaari'nin kalan gözünü oyacaklardı. *Sonra da* bizi hapse götürürlerdi.

Yeter, Tru, kendimi azarladım. *Kimlik doğrulayıcı henüz incelemeye başlamadı bile!*

Bay Jisan parşömeni açtı. Önce, parşömeni inceledi. Kağıdın sağ köşesinde sanatçı mührü var. Bu Gaari'nin el işiydi ve benim payımın yarısını kazanmasının gerçek sebebiydi. Gaari'nin kimlik damgalarını oyma konusunda oldukça kriminal bir yeteneği vardı, bu da birlikte çalışmaya başladığımızda bana verdiği ilk kuralı açıklıyordu: *Sadece ölmüş sanatçıları seç.*

Ölüler, mühürlerinin yasadışı kullanımına itiraz edemezlerdi. O zaman bile, genellikle genç yaşta ölmüş, ünlü ama *çok* ünlü olmayan sanatçıları seçerdim. Kâr daha düşüktü ama daha güvenliydi. Ayrıca, bir ressam olarak yeteneklerim konusunda hiçbir yanılsamam yoktu - ortalamadan daha iyiydim, ama bir ustanın yakınında bile değildim.

Eğer yakalanırsan, ikimizin de boynu tehlikede, Gaari bana bunu hatırlatmaktan asla geri durmadı. *Ve ne kadar kalın olursa olsun, boynumu oldukça severim.*

Ben de benimkine düşkündüm, hatta onun acı veren zonklamasına

Bay Jisan'ın sesi çıkmadan bir saniye daha geçerken damarlar. Bazen, canlı bir hayal gücü bir lanetti.

İkinci kural:

Bir sanatçının eserini kopyalamayın. Aynı tarzda yeni bir tane çizin.

Bu sağduyu idi. Ben tam olarak a sahip değildim.

Klasik sanat eserlerinden oluşan kişisel bir kütüphanem var, bu yüzden zaten onları birebir kopyalayamazdım.

Ve üçüncü kural-

Bay Jisan gözlüklerini burnuna doğru iterek düşüncelerimi böldü. "Hmm."

Nabzım hızlandı. "Hmm?" Yankılandı.

Gaari bana doğru uyarıcı bir bakış fırlattı. *Konuşmayı ben yaparım.*

"Bana bu işten bahsedin," dedi Bay Jisan.

"Bu bir Lei Wing orijinali," diye yanıtladı Gaari. Konuşurken kollarının brokar manşetlerini katladı, ardından daha ayrıntılı bir tanıtım yapmak için doğrulayıcının üzerine eğildi. "Erken bir çalışma ama titiz üslubunda ustalaşmaya ve kendini göstermeye başlamış bile. İmza niteliğindeki bulutları, uzaktaki inişli çıkışlı tepeleri fark ettiniz mi? İmparatora hizmeti sırasında çok özlediği memleketini kucaklıyorlar."

Gaari portrenin asıl konusu hakkında hiçbir şey söylemedi: yayın balığı ağının ortasında bir balıkçı. Yüzü, Dattu Sokağı'nın bir köşesinde her gün ikamet eden, çalışırken derin bir konsantrasyon içinde olan yaşlı bir sepet örücüsüne göre modelledim. Bay Jisan'ın her gün yanından geçse bile fark edeceğinden şüphelendiğim biriydi.

"Peki ya nehir?" diye sordu doğrulayıcı. "Lei Wing nehirleri böyle resmetmezdi. Hareket, kompozisyon, hepsi yanlış."

Gözlerim balıkçının bacaklarının arasından dolanan suya kaydı. Ön planda biri açık, diğeri koyu renkli iki yayın balığı yüzüyordu. Gözleri ve kuyrukları o kadar gerçekçiydi ki, parşömenin içinden yüzerek çıkabilirlerdi. Ama bu değildi.

Nefesimi kesen şey. Nehrin yılankavi şekliydi. Geri çekilip yeterince konsantre olursanız, bir ejderhaya benziyordu ve balıklar da onun iki gözüne.

Parmak uçlarım karıncalandı ve eteğimi kıvrırarak onları sabit tuttum. "Yanlış bir şey görmüyorum," diye yalan söyledim. "Daha önce de böyle nehirleri olan bir sürü Lei Wing parçası görmüştüm."

"Hayır," dedi Bay Jisan kesin bir ifadeyle.

"Bu da bu parçayı daha da özel kılıyor," dedi Gaari, en ipeksi tonunu kullanarak. "Balıkçının parmaklarındaki enerjiye bir bakın. şu eklemlere ve topuzlara. Başka kim Lei Wing gibi el resmi yapabilir ki? Ve yüzündeki o ifade! Her an cevap verecekmiş gibi görünmüyor mu? Bu eser iyi bir fiyata alıcı bulacaktır."

Gaari benim yerime üstümü örterken ben nehre sefilce baktım. Dürüst olmak gerekirse, onu boyadığımı zar zor hatırlıyordum. Yine de geç saatlere kadar ve aç karnına çalıştığım da hep böyle olurdu. Çok basit bir hataydı ama benim sonum olabilirdi.

Daha dikkatli olmalıyım.

Bay Jisan, "Detay orada," diye izin verdi. "Poz *Pirinç Çiftçisi*'ne benziyor."

Gaari dudaklarını bükerek, "Demek öyle," dedi. Göstermelik bir hareket çok iyi bildiğim bir şeydi. Mükemmel bir zamanlama hissiyle parşömeni sarmaya başladı.

"Ne yapıyorsunuz?" Bay Jisan talep etti. "Teftişimi bitirmemiştim-"

"Ben dürüst bir adamım, efendim," dedi Gaari. "Portreler konusunda pek de hevesli olmadığınızı fark ettim ve buraya kimsenin vaktini boşa harcamaya gelmedim. Eğer geçmek isterseniz, söylemeniz yeterli. Bay Wan ile konuşmak için Leydi Vee ile bir randevum var ve zamanımız oldukça daralıyor."

"Bay Wan?"

"Evet. Lei Wing'in eserlerine olan ilgisini birçok kez dile getirdi. Ancak geçen sefer ortağımın size sattığı Chuli manzarası konusunda çok nazik davrandığınız için önce size yaklaşmayı düşündük."

"Bu sizin aracılığınızla mı oldu, Bay Gaari?" "Gerçekten de öyle." Gaari eğildi.

Bay Jisan tablom için Gaari'yi çağırırken ve onu bir kez daha masasının üzerine açarken nefesimi tuttum. Göğsümün daraldığını, ciğerlerimin sıkıştığını ve yeni hava talep ettiğini hissedebiliyordum, sonunda Bay Jisan başını salladı. "Ben alırım."

"Harika bir haber!" Gaari haykırdı. "Pişman olmayacaksınız."

"Ama önce," dedi Bay Jisan. Jisan, El sallamak
Gaari Uzakta.

"Aydınlatın beni, Leydi Vee. Usta Lei Wing'in sanatını nasıl edindiniz?"

Yelpazemi kapattım ve yanıma indirdim. En iyi yalanlar gerçeğin iplikleriyle örülürdü ve Lei Wing'in benim en sevdiğim ressam olmasının nedeni...

"Denizde kayboldu," diye cevap verdim sakince. *Baba gibi*. "Babam ticaretle uğraşıyordu ve Lei Wing'in son eserlerini Kiata'dan kaçıran bir tüccarla karşılaştı. Bu parçayı duyduğumda onu istedim."

"Nadir bulunan bir şey," diye kabul etti Bay Jisan, ama bakışları hâlâ sertti. "Neden şimdi satıyorsunuz?"

Tru olsaydım, ona gidip bir ejderhanın sakalına işemesini söylerdim. Açıkçası paraya ihtiyacım vardı. Ailem haşlanmış lahana köftesiyle hayatta kalmaya çalışıyordu ve dişlerimi gerçek baharat ve kırırlık içeren bir şeye batırmak için bir fareyi öpebilirdim. Ama ben Tru değildim; Leydi Vee'ydim.

Lady Vee gibi ben de kolumu kaldırdım ve gözümün kenarındaki hayali bir damla yaşı sildim. "Benim babam

ve annemin batıl inançları var. Lei Wing'in çalışmalarının ailemize kötü şans getireceğine inanıyor."

Bay Jisan'ı ilk kez sevmiştim, kurgusal anneme gözlerini devirini. "O zaman içiniz rahat olsun, bu parçaya uygun bir ev bulacağız," dedi.

Sonunda, bilgelere şükürler olsun, doğrulama belgelerini imzaladı ve mührüyle mühürledi.

"Bu gerçek," dedi Bay Jisan astlarına. "Bugün yapılacak bir sonraki açık artırma için listeye ekleyin."

O kadar rahatlamışım ki peruğumu kaşımamayı unutmuştum. Kimse görmeden, gözlerimin üzerine düşen mavi saç parçasını hızla uçurdum.

Gaari neredeyse beni avluya itmek zorunda kalıyordu. Rutini biliyordum; benimle birlikte gitmeyecekti. İşlemin bitmesini bekleyecek, sonra da beni bulacaktı.

"Aferin," diye fısıldadı. "Öğle yemeği benden."

Amana sağ olsun, açlıktan ölüyordum. "Luk'un yerinde mi?" Umutla sordum.

"Erişte ister misin?"

"Her zaman erişte severim."

"Güzel. Ben de öyle." Gaari sırttı, gri gözleri parlıyordu. "Orada görüşürüz."

CHAPTER THREE

Gaari'nin iyi bir yanı vardı, asla geç kalmazdı. Öğleyi tam bir saat geçe onu caddede yürürken gördüm, buz gibi beyaz sakalı ve gözünün üzerindeki bandaj onu kolay bir hedef haline getiriyordu. Mavi saçlarımla yanımda, şeker kavanozundaki örümcekler gibi göze çarpıyorduk.

"İyi dinlenmiş görünüyorsun," diye selamladı beni. "Kostümünü nereye sakladın?"

Omzumdaki sırt çantasını okşadım. "Elbisesine çorba dökersem Fal kellemi alır," dedim kuru bir sesle. "Karidesler güvende mi?"

Karidesler. Para için parolamız.

"Şimdiye kadarkilerin en şişmanları."

Göğsüm kabardı. "Güzel. Bu çok iyi. Hırsızlarla sorun yaşamadın mı?"

Gaari sanki tüm yaşadıklarımı unutmuş gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra kendini yakaladı. "Ah, onlar. Hayır, görünürde bir serseri yok." Kıkırdadı. "Belki de bizi burada erişte için yendiler. Şu sıraya bak!"

Önümüzde hâlâ en az yirmi küsur kişi vardı. Kederli bir iç geçirdim. "Müzayede evinden ayrıldığımdan beri bekliyorum. Başka bir yer deneyelim mi?"

"Hiç şansın yok," dedi Gaari, beni çizgiden uzaklaştırarak. "Bu işi bana bırak."

"Yerimizi kaybedeceğiz-"

"İnançlı ol, Saigas. Benimle gelin." Gaari cebinden tahta bir yelpaze çıkardı ve onu diğer müşterileri dürtmek ve kenara itmek için kullandı. Luk's'un içine girip köşedeki merdivenlere doğru ilerlerken yediğimiz ters bakışların sayısını unuttum.

Bir mucize eseri, kimse bizi durdurmadı. Çalışanlardan biri bile gözünü kırpmadı.

Gaari boncuklu perdeleri araladı ve köşedeki masayı işaret etti. Bir garson bizim için bir demlik taze çay ve iki fincan hazırlamıştı bile. Gaari'yi görünce derin bir selam verdi.

İlginç.

"Ona ne kadar rüşvet verdin?" Garson uzaklaştığında fısıldadım.

Gaari taburesinin üzerine indi. Yorgun görünüyordu ve yelpazesini kapattı. "Zor kazandığınız parayı bu şekilde boşa harcamazdım."

"Sonra?"

Bir duraklama. "Onun eski bir ortağım olduğunu söyleyebilirsin. Bana borcu var."

"Eski bir ortak mı?" Meraklı bir kaşımı kaldırdım. Gaari'nin mahremiyeti meşhurdu ve onunla çalışan başka biriyle hiç tanışmamıştım. "Onu bizimle yemeğe davet edelim mi?"

"Aklına bir şey gelmesin," diye uyardı arkadaşım. "O da üçüncü kurala göre yaşıyor."

Üçüncü kural: İş dışında soru sormak yok.

Kaşlarımı çattım. "Senin için sır saklayan onca insanla iyi bir operasyon yürütüyorsun. Beni nerede ve nasıl bulacağını her zaman biliyorsun, oysa ben... Sakalının gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Tabii ki gerçek!" Gaari aksini düşündüğüm için kırılmış görünüyordu. Çenesini sıvazlar gibi yaptı. "Benim hayatım ilginç değil. Ben sadece eriştesinden hoşlanan ve arada sırada başarılı bir dolandırıcılık yapan yaşlı bir adamım."

"Gerçekten de dolandırıcılık," diye mırıldandım. "Söylediklerine dikkat et, *ihhtiyar*."

Ne zaman yalan söyleyen, konuyu erişteye getirmenin bir yolunu buluyorsun."

"Görüyor musun, Saigas? Beni herkesten daha iyi tanıyorsun." Daha fazla yudumlamadan önce çayını bana doğru kaldırdı. "Fincanımı senin gözlem gücün için kurutacağım. Bugün öğle yemeğini ödüyorlar."

Gözlerimi devirdim ama ben de içtim. Garson siparişlerimizi almak için geri dönüyordu ve perçemimin arkasından yüzüne daha iyi baktım. Çan şeklinde bir burun, yumurta kadar yuvarlak yanaklar, uzun kulaklar ve şapkanın altında düzgünce toplanmış siyah saçlar. Onu daha önce görmüştüm ama nerede? Bir yüzü *asla* unutmam.

Ah. Cevap aklımı kurcaladı ve çay fincanımı masanın üzerine koydum.

"Biliyor musun, bu çok komik," dedim yavaşça, Gaari'ye bakarak, "bugünkü hırsızlar bir anda ortaya çıktılar. Takip edebilecekleri bir sürü başka zengin kadın vardı. Ama yine de bana odaklandılar."

Gaari kaşıklarımızı fazladan bir bardak çayla yıkıyordu. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Onlar senin miydi?" Bastırdım. "Beni takip etmeleri için o hırsızları sen mi tuttun?"

Sakalının ucunu omzunun üzerinden geçirdi. "Kutlama yapmak için buradayız. Böyle tatsız şeylerden bahsetmek zorunda mıyız?"

"Şu garson o r a d a y d ı . *Ortağın.*"

Gaari'nin yanağı seğirdi. En ufak bir kıpırdanmaydı, neredeyse fark edilmiyordu ama buna dikkat etmem gerektiğini biliyordum. "Onun adı Tangyor," diye mırıldandı. Bana bir kaşık doğrulttu. "Ne kadar gözlemci olduğunu unutmam benim zararına."

"Gerçeği söyle Gaari. Şimdi."

"Ara sıra kabadayıları işe alırım." Gaari bacak bacak üstüne attı. "Bir parça ne kadar çok trafik çekerse, o kadar yüksek fiyat getirir. Bazen bu trafiğin biraz zorlanması gerekir."

"Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Cehalet rol yapmanı daha samimi kılıyor." Omuz silkti. "Sadece fark ettiğim bir şey."

Çayımı çoktan bitirmemiş olsaydım, ona fırlatırdım. "Bu kadar kalın olmasaydı boynunu sıkabilirdim. Bir daha arkamdan iş çevirme."

"Şimdi, şimdi, Saigas." Gaari ağzının kenarını sildi. "Sana fazladan bin jen kazandırdım, değil mi?"

İçimden kaçan nefese içerledim. "Fazladan bin mi?"

Kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Bugün karideslerin şişman olduğunu söylemiştim."

Bu kadar kolay ikna olmak istemezdim ama ne büyük bir nimet! Fazladan bir binlik beni hedefime haftalarca yaklaştıracaktı. Sesimi dengede tutmakta zorlanıyordum. "En azından açık artırmayı kimin kazandığını söyle."

"Ne kadar az bilersen, o kadar iyi. Yetenek sensin, geri kalan her şey benim."

"Üçüncü kural," diye mırıldandım, hâlâ nefret ediyordum. Sandalyeme geri yaslandım ve içimden işverenime homurdandım. Üç yıldır Gaari ile çalışıyordum ve onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Gözünü nasıl kaybettiğini ya da kaç yaşında olduğunu bilmiyordum. Gaari'nin gerçek adı olup olmadığını bile bilmiyordum.

Öyle olduğundan şüpheliydim. Onun gibi sanatına olduğu kadar eylemine de değer veren bir adamın kendini birkaç kat gizemle örteceği aşikârdı. Buna saygı duyuyordum. Beni rahatsız eden, zaman zaman yakaladığım, kendi algılama yeteneğimin hatası olan, yüzündeki küçük çentiklerdi. Belki sakalı ve beyaz saçları sorgulanabilirdi ama bir keresinde, tanışmamızın başlarında, boynundaki derinin yüzünün aksine pürüzsüz olduğunu gözlemlemiştim. Bazen gözleri de parlak, neredeyse genç görünüyordu. Kurnaz.

"Sana neden güvendiğimi bilmiyorum," dedim yüksek sesle, hem kendim hem de onun duyması için.

Gaari neşeyle, "Çünkü ben olmadan Luk's'ta asla bir masa bulamazsın," diye cevap verdi. "Artık seni burayla tanıştırdığıma göre, diğer tüm erişte dükkanlarının ikinci sınıf olduğunu biliyorsun."

Yeni durulanmış kaşığı bir bezle sildim. Sadece Gaari iltifat edilmediği halde iltifat ederdi. Yine de doğruydu. Adamın erişte konusunda iyi bir zevki vardı.

"Yemin ederim, burası mutfak iblisleri tarafından işletiliyor olmalı." Alt katın ne kadar kalabalık olduğuna bakarak çenesini eğdi. "Lafı açılmışken, öğle yemeğimiz geldi."

Bunu söyler söylemez, bir baharat potpurisi burun deliklerimi baştan çıkardı. Tarçın ve beyaz kakule, karanfil ve yıldız anason ve dağ zencefili. Burnum cennetteydi. Taze elle sarılmış eriştelerden oluşan dumanı tüten bir kase önüme düştü, kahverengi-kırmızı et suyunun içinde yüzen sinirli sığır eti ve ıspanak parçaları.

Ağzım sulandı. Dünyadaki tüm yiyecekler arasında erişte karnımı en çok mutlu eden şeydi. Gaari'yle farklılıklarımız vardı - portre yerine manzarayı, siyah çay yerine şifayı, biber yerine sarımsağı tercih ederdi - ama onun ve benim hemfikir olduğumuz bir şey vardı, aslında dostluğumuzu neredeyse bunun üzerine kurmuştuk. Erişte kraldı.

Ve Luk's'dakiler-ilahi.

O kadar ilahi ki Gaari'ye olan kızgınlığımı bir anlığına unuttum. Tahta bir kaşığı erişteye daldırdım, görkemli bir yağ topağı aldım ve çıkardığı buharı içime çektim. Ama önce, ziyafet çekmeden önce, masanın kenarındaki küçük kavanozu çevirerek açtım ve bir yığın doğranmış acı biberi çorbamın içine attım. Kasem göz kamaştırıcı bir kırmızıya dönüştü.

Sonra daldım.

Her ısırıkta dilim muhteşem bir sıcaklıkla yanıyordu. İçmek, Gaari ile konuşmak ya da nefes almak için bile durmadım. İyi yemek sessizlik içinde tüketilirdi; fazladan hava

tat alma tomurcuklarımla etkileşime giriyor. Bu yüzden kâsemın üzerine eğildim, eriştelerimi yerken boncuk boncuk ter yanaklarımla uçuurumundan aşağı kayıyordu.

Gaari benim küçük ritüelimi izledi, eğlenmiş görünüyordu. "Ne?" dedim. "Ne?" dedim.

"Sana bu kadar baharatlı yemeyi kimin öğrettiğini hep merak etmişimdir. Güneylilerin yapacağı bir şey değil."

Doğrudum ve yüzümdeki teri sildim. İçimden sessizce cevap verdim. *Baba*. Balar'da havanın soğuk olduğunu ve baharatın burnu temizleyip karnı ısıttığını söylemişti. Eskiden nefret ederdim, pilavıma en ufak bir biber bulaştığında ağlardım. Ama zamanla bir direnç geliştirdim. Soğukta aç geçirdiğim beş uzun kıştan sonra, bulabildiğim en acı biberleri yemeye başlamıştım. Ve artık onları çiğ yiyebiliyordum.

Tabii ki bu hikâyeyi kendime sakladım. Tek söylediğim "Babam" oldu.

"Baban," diye tekrarlardı Gaari. "Sana mavi saçlarını kim verdi? Onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

"O öldü. Bilinmesi gereken tek şey bu." Ağzıma bir kaşık daha erişte tıktırarak konunun sonunu noktaladım. "Üçüncü kural."

Gaari kıkırdadı. "İyi oynadın. Biliyor musun Saigas, bazen senin de benim kadar çok sırrın olduğunu düşünüyorum." Ağzını sildi, konuyu değiştirmek üzere olduğunu belli ediyordu. "Sana Luk'un çorbasının arkasındaki sırrı anlatmıştım, değil mi? Tabanı yosunla kaynatıyorlar. Sadece bir tutam ama istiridye aroması katıyor. O biberlerle *mahvettiğin* değerli lezzet."

"O zaman benim kasem olduğu için mutlu ol, senin değil."

"Gerçekten de öyle." Gaari eriştesini çiğnerken düşünceli görünüyordu. "Sanırım Tangyor'a seni bir daha Luk'un evine almamasını söyleyeceğim."

Neredeyse çorbamda boğuluyordum. "Ne? Biberler yüzünden mi?"

"Çünkü bugün dikkatsiz davrandın," dedi Gaari, bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getirerek. "Parça iyi bir fiyata satıldı diye buna göz yumacağımı mı sandın?"

"Kutlama yaptığımızı sanıyordum," dedim yüzümü buruşturarak. "Böyle tatsız şeylerden bahsetmek zorunda mıyız?"

Ciddi soğukkanlılığını bir gülümseme bile bozmadı. "Bu işte hata yapma lüksün yok," dedi. "Sen iyi bir kalpazansın, Saigas. Görevinden sapmak sana göre değil. Nehir boyunca fazladan kıvrımlar, göldeki iki yayın balığı. *Ejderha*."

Gözlerim yukarı fırladı.

"Evet, gördüm," dedi Gaari. "Parça alıcısına gitmeden önce Jisan'ın görmemesi için dua etsen iyi olur. Lei Wing asla böyle bir şey çizmezdi." Kaşlarını çatı. "Kendini açıkla."

Dudaklarımı araladım ama ne diyebilirdim ki? Uydurduğum hiçbir hikâye Gaari için tatmin edici olamazdı. Onu tanıyordum. Gerçeği söylemek zorunda kalana kadar durmaksızın soru üstüne soru soracaktı. Ve gerçek benim sırrımdı.

Tek söylediğim "Bir daha olmayacak" oldu.

"Olmayacak," diye kabul etti Gaari. "Çünkü artık başka resim yapmayacaksın."

"Ne?"

"Ölüleri taklit ederek yeteneklerini boşa harcıyorsun. Vazgeç artık.

Kendi işinizi kendiniz yapın."

Ona baktım. "Bunadın mı, ihtiyar? Ben hayalperest değilim. Benim yeteneğim başkalarının yaptıklarını kopyalamak. Beni bu yüzden işe aldınız."

"Ben de öyle yaptım." Gaari yine yorgun görünüyordu, sakalındaki beyazlık aniden parlaklığını kaybetmişti. "Ama o ejderhanın bir kıvılcımı vardı,

Saigas. Özel bir şeyin kıvılcımı. Nereden geldi bu?"

Elimdeki bir kas kasıldı ve zihnim bahanelerle dolup taşarken kaşığımı düşürdüm. "Hiçbir yerde," dedim çabucak. "Nomi bana onları boyatırdı. Düşünmeden yapmış olmalıyım."

"Belki de düşünmeyi *denemelisin*." Gaari öne doğru eğildi. "Kendi sanatını resmetmeyi *dene*. Ejderhaların şansı hakkında ne derler bilirsin. Kendine bir isim yapabilirsin."

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve sabit tuttum. "Siz bir dolandırıcısınız Bay Gaari ve bugün dolandırıcılıktan iyi para kazandınız. Beni sorgulamanız mı gerekiyor?"

"Kimse hırsız olmayı seçmez," dedi. "Eğer kendi sanatınızı yapsaydınız-"

"Kendi sanatımı riske atmayı göze alamam. Annem-" Kişisel bir şey paylaşmadan önce kendimi tuttum. "Aileme bakmam gerekiyor."

"O zaman bunu ailen için yap." Gaari sargılı gözüne dokundu. "Aksi takdirde, er ya da geç yakalanacaksın."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Geçmişte birinin ona ihanet edip etmediğini ilk kez merak etmiyordum. Bu onun üçüncü kuralını açıklıyor muydu?

Gaari'nin yanağı tekrar seğirdi. Ayağa kalktı. "Eriştelerinizin tadını çıkarın."

"Seninkini bitirmiyor musun?"

"Başka bir randevum var."

Kollarımı kavuşturdum. "Bahçecilik mi?"

Ayrılırken her zaman yapması gerektiğini söylediği şey buydu. Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Görüyorsun, beni gerçekten herkesten daha iyi tanıyorsun."

Masanın üzerine ağır bir para kesesi bıraktı. Benim ödemem. Ona doğru hamle yaptığımda, Gaari ipin diğer ucunu tuttu.

Bırakmadan önce, "Söylediklerimi bir düşün," diye konuştu.

Hayır, diye cevap verdim içimden. *Cevabım hayır. Her zaman da hayır olacak.*

Baba ortadan kaybolduğundan beri , garip şeyler kendi çalışmalarımı yaptığımda oldu. Kimseye anlatmadığım şeyler. Ne anneme, ne Falina'ya. Nomi'ye bile.

Gaari'ye veda etmedim ama sanki beni lanetlemiş gibiydi. O gittikten sonra, eriştelerimin kıvrımlarında ejderha kuyrukları hayal etmeye devam ettim. Sebzelerim bile bir yüz şeklini almış, sessizce bana musallat olmuş gibiydi.

Kaşlarımı çatarak kâseme baktım ve her bir erişteyi büyük bir hınçla mideye indirdim. Çorbanın her damlasını da.

Karnım tok ve ağzım baharatla sulanırken, paraları saymak için para kesesini açtım. Ama o alçak Gaari! "İblis bokları," diye haykırdım, "bu almam gerekenin sadece yarısı."

Üzerime bir gölge düştü ve başımı kaldırdığımda uzun kulaklı garson yanımdaydı. Tangyor, hatırladım.

Önüme koyduğu bir tepsi taşıyordu. "Bay Gaari'nin nezaketi," dedi başını eğerek.

Tepsinin üzerinde, hırsızların bu sabah taktıklarına benzeyen bir âlim şapkası vardı. Ters ters baktım ama Tangyor'un ifadesi anlaşılmazdı.

Yavaşça şapkayı kaldırdım. Altında, bendekinin aynısı olan bir kesenin içinde fazladan bin jen vardı.

"Bay Gaari asla sözünden dönmez," dedi Tangyor. Sonunda bakışlarımın farkına vardı ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Endişelenmenize gerek yok. Benim

meslektaşlarım ve ben sizi takip etmeyeceğiz." Durakladı. "Emirler değişmediği sürece."

"Onun için ne yapıyorsun?" Ben talep ettim.

"Erişte servis ediyorum." Tangyor eğildi, sonra kaseme ve biberlerime uzanıp ikisini de aldı. "Müşteriler bekliyor hanımefendi. Yemeğinizi beğendiğinize sevindim ama lütfen diğerlerine karşı saygılı olun."

Bununla birlikte döndü ve boncuklu perdenin arkasında kayboldu.

"Şu yaşlı adamın cüreti," diye mırıldandım. Önce peşime düşmeleri için uşaklarını tuttu. Sonra da beni Luk's'tan atmalarını sağlamak!

Sırt çantamı omzuma attım, sokaklara fırlamaya hazırdım. Acelem yüzünden alimin şapkası Gaari'nin taburesinin üzerine devrildi. Orada öylece duruyordu, kimsesiz ve unutulmuş görünüyordu.

Gördüğüm manzara bir rüya gibiydi ve daha önce de görmüştüm. Ruh halim anında aydınlandı, şapkayı elime aldım ve siyah kıvrımlarını temizledim. Nomi hep böyle bir şapka isterdi.

Onu kolumun altına sıkıştırdım ve Luk'un hâlâ sırada bekleyen müşterilerinin bakışları arasında ıslık çalarak yola çıktım. Her şey öngördüğümünden daha iyi gitmişti ve hiçbir şey - kesinlikle hiçbir şey - keyfimi kaçıramazdı.

CHAPTER FOUR

Para cebimde şarkı söylüyor, bozuk paralar en tatlı müzik gibi birbirine çarpıyordu. Meğer ben annemin kızıymışım, çünkü parayı *çok severdim*. Sesini, kokusunu, ağırlığını, hatta madeni paraların kenarlarındaki kiri bile.

Kazandıklarımı parmaklarımla sayıyor, paranın ne kadar dayanacağını, ne kadar biriktirebileceğimi hesaplarken zihinsel bir abaküse dokunuyordum. Sonunda ailemi Gangsun'dan çıkarmaya yetecek kadar param olup olmadığını.

Çok yaklaştık, sonuca vardım. Sadece bir satış daha ve şehri terk edip yeni bir başlangıç yapmak için yeterli paramız olacaktı. Belki Port Kamalan'a, Niyan'a, hatta Bisandi'ye taşınabilirdik.

Ya da Onsun Limanı. Kalbim burkuldu. Orası Baba'nın Taijin Denizi'ne doğru yola çıkmadan önce en son görüldüğü limandı.

İçten içe, listemden çıkarmam gerektiğini biliyordum. Beş yıl sonra Baba'nın gittiği kesindi ve onu bulmaya çalışarak değerli paramızı ve zamanımızı boşa harcamamalıydık. Bu hepimizi mahvedecek bir saplantıydı. Ama yine de cevapları özliyordum. Kız kardeşlerimin de istediğini biliyordum.

Merkezdeki pazar yeri vızır vızır işliyordu, o kadar kalabalıktı ki içeri girebilmek için midemi emmek zorunda kaldım. Yarın ölüleri onurlandıran Hayalet Festivali vardı. Cennet ve Cehennem kapılarının açıldığı, tüm ruhların dünyayı ziyaret etmesine izin verildiği gündü. En sevmediğim festival.

"Yer fıstığı, mandalina!" diye bağırdı ritüel yiyecek ve şarap satan tüccarlar. "Kızarmış domuz eti, çok taze!"

"Saino'nun Yıldırımları," diye bağırان diğerleri, kötülükleri kovmak için havai fişekler ve grotesk maskeler tutuyordu. "Tüm kötü ruhları yok edin ve Gangsun'u sonsuza dek koruyun!"

Havai fişekler beni cezbedti. Nomi patlamalarını izlemekten zevk alıyordu ve Fal de onları yakmaktan hoşlanıyordu - ama bütçem elli jen idi ve mümkün olduğunca çoğu yiyeceğe gidiyordu.

Gittiğim her yerde mavi saçlarım güvensiz bakışları üzerime çekiyor ve insanlar cüzdanlarına daha sıkı sarılıyorlardı. Düşündüğünüzde aptalca bir içgüdüydü. Eğer bir hırsız *olsaydım*, değerli eşyalarının tam olarak nerede olduğunu bilirdim. Ama varlığımla kalabalığın dağılmasını sağlayabilmek büyücülük gibiydi. Alışverişi neredeyse eğlenceli hale getiriyordu.

Festival çadırlarından bir deste ruh parası - gümüş şeritli yosun kâğıdı - Baba'yı onurlandırmak için bir dua feneri ve Fal için bir torba tatlı krep aldım. Paramın geri kalanını ıslak pazarda harcadım: bir dilim çiğ domuz kaburgası, yarım düzine ördek yumurtası, üç siyah tavuk, bir torba hafif çürük armut ve bir taze yengeç. Herhalde abarttım, çünkü eve döndüğümde annem hemen sandalyesinden kalktı.

Orada, elinde iki kez demlenmiş bir fincan çayla beni beklemesi hiçbir zaman iyiye işaret değildi.

Poşetlerimi yere bıraktım ve saygımdan çayı alıp içtim. Acılığı ağzımı kuruttu.

Bardağı bırakır bırakmaz sorgulamaya başladı. "Ne kadar sattın?"

"Önümüzdeki bir hafta boyunca karnımızı doyurmaya yeter," diye cevap verdim. Feneri ona uzattım. "Bu gece için."

Görmezden geldi. "Her şeyi ruh yiyeceğine mi harcadın?"

"Bizim için yiyeceklere."

"Tru! Sana söylemiştim-"

"Ne kadar harcadığımı seni ilgilendirmez," dedim onun üzerine. Ses tonum eşitti ve yükseltmemeye özen gösterdim. "Falina ve ben kirayı ödüyoruz. Bu evden biz sorumluyuz."

Annem geri adım attı, sanki ona tokat atmışım gibi sarsılmıştı. A'landan usulü yetiştirilmişim; anne babama itaat etmek ve onlarla asla tartışmamak ya da onları sorgulamamak. Ama son birkaç yıl bana zor bir ders vermişti: Anneme güvenirsem, kız kardeşlerim ve ben başımızı sokacak bir çatı bulamayacaktık.

"Ne kadar?" Annem tekrar söyledi.

Çok uzun süre bekledim. "Üç yüz."

Yalan söylediğimi biliyordu. Yüzü karardı ve kolumdan tutarak sırt çantama uzandı.

"Anne!" Birbirimizin etrafında dönerken, kendi kolumla onun kolunu engelledim. "Dur."

"Ver onu," diye bağırdı annem. "Bir bakayım!"

Ben pes etmeyince, elini sallayarak geldi.

Tokat ikimizin de beklediğinden daha sertti ve havamı söndürdü. Elim yanağıma doğru sıçradı ve annem geri çekildi. Çantayı bırakmam için omzumu hedef almıştı. Gözlerini dolduran şoktan bu kadarını anlamıştım.

Annemin gücü tükendi. Yere yığıldı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Sırt çantamı yere bırakıp onun yanına diz çöktüm. Bir fare yiyeceklere doğru koşuşturdu ama ikimiz de kıpırdamadık. Önce ben konuştum: "Paraya neden ihtiyacın var?"

Koluna dokundum. "Anne, söyle bana."

"Fal ve Nomi'yi almalısın," diye cevap verdi. "Beni bırakın. Ben senin annen olmaya layık değilim."

Bazen bunu dramatik olmak için söylerdi. Ama bugün durumun öyle olmadığını söyleyebilirim. Bir şeyler olmuştu. Korkunç bir şey.

Annemi omuzlarından tutup çevirdim. Küçülmüş ve zayıflamıştı, bilekleri neredeyse benimkilerin yarısı kadardı. Ama beni en çok üzen şey bu değildi. Gözleriydi. Eskiden bakışlarında öyle bir ateş vardı ki. Böyle bir güç.

Sana ne oldu anne? Sormak istedim ama cesaret edemedim.

Baba kaybolduktan sonraki aylarda, annem çok güçlüydü. Her sabah ilk ışık gökyüzünü aydınlattığında bizi Baba'yı aramak için uyandırırđı. "Onu bulmak için tüm kıtayı tarayacağız," derdi. "Bulana kadar durmayacağız."

Haber almak için her limandaki her denizcinin peşine düştük, kapılara vurduk ve bambu şeritlerine mesajlar yazdık, Baba'nın haberini yaymak için bunları şehrin dört bir yanına dağıttık. Ama tek öğrendiğimiz geminin battığı ve yükün kurtarılamadığı oldu.

Cevaplara ulaşmak istiyorsak Gangsun'dan ayrılmamız gerektiğı açıktı. "İlkbaharda," diye karar verdi annem. "O zamana kadar para toplamaya odaklanacağız."

Ama o ilk kış bizi nasıl da sınadı. Çatımız kar altında kaldı ve pencerelerimiz buzla kaplandı. Sonra Nomi hastalandı, ciğerlerinin derinliklerine sızan bir öksürük ve geçmeyen bir ateşle. Annemin biriktirdiğimiz son kuruş'a kadar ilaçlara ve doktorlara nasıl harcadığını ve Nomi'nin ateşi nihayet düştüğünde üçümüzün nasıl ağladığını asla unutmayacağım.

Bundan sonra her şey yoluna girecek diye düşünmüştüm. *Daha iyi olmak zorundalar.*

Yanılmışım.

Bahar geldiğinde, annem iş bulamadı. Bir kocayı kaybetmek iş için iyi değildi, özellikle de işiniz geleceğı görüyorsa.

Kederli bir halde, Gangsun'un kumarhanelerine girmenin yolunu bulmuş, görüşünün ona avantaj sağlayacağından eminmiş. Her kaybettiğinde "Bir kez daha deneyeceğim," derdi. "Şans perileri hâlâ benimle. Beni bir gün daha taşıyacaklar."

Tek gereken şanssız bir kiremit turuydu. Böylece annem evimizi, ben ve kız kardeşlerim de bildiğimiz dünyayı kaybettik. Giysilerimizi, oyuncaklarımızı, dolaptaki boyaları, Nomi'nin değerli kitap koleksiyonunu, Fal'in ipek terliklerini almak için biriktirdiği kavanozdaki bakırları. Baba'nın ahşap biblo kutusunu alacak kadar bile uyarımız yoktu.

Birkaç gün sonra gizlice içeri girdim ama her şey çoktan satılmıştı. Tek kurtarabildiğim birkaç eski battaniye, Nomi'nin sözlüğü -yırtık ve sayfaları eksik- ve Fal'in bebeklerinden biriydi. Biblo kutusu ve Baba'ya ait diğer her şey gitmişti.

Fal bir aydan fazla annemle konuşmadı.

"Bu sondu," diye söz verdi annem bize. "Bir daha olmayacak. Dersimi aldım."

Ama A'landalıların kötü alışkanlıklara "şeytanların dokunuşu" demesinin bir nedeni vardı. Lanetler gibiydiler, kırılmaları zordu. Annem bir süreliğine sözünü tutardı ama çok geçmeden yine eski haline dönerdi.

Evi kaybettikten sonra Fal bana, "Artık her şey sana ve bana bağlı," demişti. "Bana söz ver, Tru. Aramızda ne olursa olsun, ne kadar kavga edersek edelim, birlikte kalacağız. Nomi için. Annem için."

Bu sözleri benim kalbimden almıştı. "Ne pahasına olursa olsun," diye yavaşça ekledim, "Gangsun'dan çıkacağız." Çenemi kaldırdım. "Yeniden başlıyoruz."

Ve beş yıl sonra, çok yaklaşmıştık. Çok yaklaşmıştık.

Annemin kalkmasına yardım ettim, masamızın arkasından onun için bir tabure çıkardım, aslında pirinç depolamak için kullandığımız kovanın üzerine oturan bir tahta. Burası artık bizim evimizdi, Fal ve benim ucuz olduğu ve hamamböceği olmadığı için kiraladığımız balık pazarının arkasındaki köhne bir odaydı. Ev sahibi hamamböcekleri hakkında yalan söylememişti, ama onun yerine

fareler ve annem ne kadar tütsü yakarsa yaksın geçmeyen çürümüş bir koku vardı. Şikayet edemezdim. Bir pencereimiz vardı, boyu uzayan Nomi bazı geceler yatakta yeterince yer kalsın diye ayaklarını dışarı çıkarıyordu ve resim yapmak için küçük bir yere dönüştürdüğüm dar bir dolabımız vardı. En önemlisi de kışın sıcaktı.

Annem masaya yaslandı. Boş çay bardağımın yanında bir kase pirinç vardı, ortasında küçük bir kuyu. Annemin saatlerce onu karıştırdığını, her seferinde bir tane yediğini hayal ettim.

Kayboldum, Tru, gözleri konuştu. Baban gibi.

Annemin ellerini ellerimin arasına aldım. "Ne kadar borcun var?" Utançtan yanakları kızarmıştı. Başka tarafa baktı.

"Ne kadar?" Elimden geldiğince nazik bir şekilde tekrar sordum. "Söyle bana. Üzülmeceğim."

Sonra bileğindeki morlukları gördüm. Dört parmak izi ve tırnakların kemerli girintileri.

Öfke boğazıma kadar yükseldi. "Kim yaptı bunu?"

Annemin vücudunun kıvrımlarına bakılırsa, bir şey söylemesine gerek yoktu. Ben zaten biliyordum.

"Anne, neden?" Yumuşak bir sesle ağladım. "Madam Yargui'nin inlerinden birinde kumar oynanmayacağını sen de biliyorsun."

Annem irkildi. "Düşündüğün gibi değil. Cevapları bulmaya çalışıyordum."

Bu hikayeyi daha önce de duymuştum. Annem, Yargui'nin Baba'nın kayboluşuyla bir ilgisi olduğuna inanıyordu. Bu onu yönlendiren bir takıntıydı, alışkanlığını haklı çıkarmak için uydurduğu bir bahaneydi.

Cevapları aldın mı? Sormak istedim. Her şeyi riske atmaya değer miydi? Evimizi, geleceğimizi?

"Ne istiyor?" Onun yerine ben söyledim.

"Eğer ödeyemezsek..." dedi. Annemin gözlerinde umutsuzluk birikti. "Falina'yı alacak."

Hava ciğerlerimi delip geçti. Dünya sallandı ve ağzımın tadı kül gibi oldu. Kız kardeşim güzel bir kızdı; Yargui bir süredir gözünü ona dikmişti. Eğer annemin borcunu ödeyemezsem, Falina'yı yasak pazarlarda satıp hizmetçi, fahişe, cariyeye yapacaktı. Olasılıkları hayal etmek bile istemiyordum. Kesin olan tek şey, kız kardeşimin Gangsun'dan çok uzaklara götürüleceği ve onu bir daha asla göremeyeceğimizdi.

Asla izin vermeyeceğim bir kader.

"Ne zaman geri gelecekler?" Dedim.

"Yarın gece." Annemin sesi çatallaştı. "Kaçmadığımızdan emin olmak için evi gözetleyen muhafızlar var."

Tabii ki öyle. Pencereden dışarı baktım ama etrafta düzinelerce insan vardı. Casusu asla tespit edemezdim.

Kafamın içinde bir dizi küfür savurdum. Yüksek sesle, çoktan komplo kurmaya başlamıştım. "İki bin kazandım. Elli bin harcadım bile, ama gerekirse daha fazlasını ödünç alabilirim-"

"Bu yeterli olmayacak."

Annem pirinç kasesini sıkıyordu, parmak eklemleri gün batımının filtresine karşı solgundu.

Kaşlarımı çattım. "Ne kadar lazım?"

Bana meblağı söylediğinde, gözlerim inanamayarak döndü.

Annem başını eğdi. Açıklama yapma zahmetine girmedi. "Özür dilerim, Tru."

Özründe en çok canımı yakan şey, ciddi olduğunu bilmemdi. Borçlarını ödemek için seve seve hapse gireceğini biliyordum. Ama bu bir seçenek değildi. Madam Yargui için değil.

"Parayı bulacağım," dedim suratsızca.

Annemi yiyeceklerle bıraktım, arka pencereden çıkarken zihnim uyuşmuştu. Dar bir patikanın kanallar boyunca uzandığı ve balıkçıların iç organları ve kılçıkları attığı ara sokağa girdim. Buranın kokusu dayanılmazdı, bu da her zaman boş olduğu anlamına geliyordu.

Yani, çoğunlukla.

Gölgelere doğru dedim ki, "Her şeyi duydun."

Bir teknenin arkasından sıyrılan Falina, kanalın üzerinden atlayarak yanıma geldi. "Kulak misafiri olmak bir aile geleneğidir."

Annemin fal baktığı ve biz üç kızın mutfağın arkasından dinleyip müşterileri hakkında gizli yorumlar yaptığımız günlerdi. O günleri tekrar yaşamak için neler vermezdim.

"Bende iki yüz var, Tru," dedi Fal. "İki yüz dokuz, bakırlarımı da dahil edersek. Çok değil ama..."

Kız kardeşimin sesindeki cesaret beni neredeyse kırıyordu. "Bunca haftadır lahana köftesi yiyoruz ve sen iki yüz jen mi biriktiriyorsun?"

Zayıf bir şaka girişimiydi ama Fal'in gülümsemesini sağladı.

Birazcık. "Hala ipek terlik istiyorum."

"O gülünç, kalkık parmak başlıklarıyla mı?" Sessizce güldüm. "Sen tanıdığım en kibirli kızsın."

"Ayaklardaki neşe kalbe yükselir. Mutluluk pahalıdır."

Fal ve benim kavga etmediğimiz nadir anlardan biriydi. Daha da ender olarak ona sarılma isteği duydum. Kolumu ona doladım ve onu kendime çektim. İşte buradaydık, ailemiz felaketin eşiğindeydi ve biz işlemeli terlikler hakkında şakalaşıyorduk. Durumumuzun gerçekten umutsuz olduğunu böyle anlıyorsunuz.

"Sana söylemeyi unuttum," dedim sessizliği bozarak, "elbisen evin içinde. Etek ucu kirlendi ama o kadar da kötü değil."

"Lanet olsun şu aptal elbiseye." Falina başını kaldırıp bana baktı. "Beni almalarına izin vermeyeceksin, değil mi?"

Çenesi titredi, bu korkusunun tek ihanetiydi.

"Her ihtimale karşı toparlan," dedim. "Öğlene kadar benden haber alamazsan, bu sokaktan balık pazarına gir. Kime rüşvet vermen gerekiyorsa ver. Gangsun'dan çık."

Falina dudaklarını sıkıca bastırdı. "Gitmek istemiyorum." "Madam Yargui'nin sizi götürmesini mi tercih edersiniz?"

"Saçımı kesebilirim. Yüzümü yaralayabilirim."

"O zaman Madam Yargui Nomi'yi de alır. Sadece seni değil. Böyle şeyleri iyice düşünmeden söyleme."

Fal haklı olduğumu biliyordu. Kolları iki yanına düştü, yenilmişti.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

Elini tuttum. Yaz sıcağına rağmen parmakları soğuktu. Onları kendi ellerimle ısıttım. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Ne olmasına izin verelim?" diye yalpaladı arkamızdan küçük bir ses.

"Nomi!" Elinde bambu fişeklerle gelen en küçük kız kardeşimle yüzleşmek için döndüm. Her zamanki gibi at kuyruğu düzensiz örülmüştü ve yakasında düzeltmek için kaşındığım bir düğme açıktı. "Dükkânda olduğunu sanıyordum." "İşten erken çıktım. Festival başlayana kadar gelip kitap okuyayım dedim." Nomi havai fişekleri indirdi.

"Ama

Annem sobanın yanında ağlıyor. Nedenini söylemedi."

Fal ve ben birbirimize baktık. Boğazımı temizledim. "Çünkü annem-"

Nomi sesini yükselterek, "Bana yalan söyleme," diye uyardı. "Ya da sana, Fal. Ailemize yalan söylemeyiz."

Birçok kez çiğnediğim bir kural.

Omuzlarım çöktü. "Madam Yargui'ye yirmi bin jen borcu var," dedim dürüstçe. "Yarın a k ř a m a kadar, ya da

Yoksa Fal'i alacaklar."

Nomi'nin yüzündeki renk soldu. Fal'in kolunu koruyucu bir şekilde kavradı. "Yani bir plan yapıyoruz."

Bir an bile tereddüt etmeden kendini *bize* dahil etmesine bayılmışım. "Yarın Hayalet Festivali var," diye cevap verdim. "Belki birkaç kişinin cebini karıştırırım ya da bir tapınağı soyarım. Herkes dışarıda dua ediyor olacak."

"Tek alacağın kâğıttan kayıklar ve ruh parası," diye karşılık verdi Falina. "Ayrıca bir kırkayak olarak bin yıl reenkarnasyon. Hayalet Festivali'ni kutlayan birinden çalamazsın. Bu kötü şans getirir."

"Valiyi soyabilirsin," diye önerdi Nomi. "Ya da Oyang Caddesi'ndeki malikânelerden birini. Mutlaka imparator tarafından imzalanmış parşömenler ya da kutular dolusu altın külçeleri vardır."

"O zaman boğazlarımız kesilsin mi?" Fal söyledi. "Plan yapmak için bir gecemiz var, bir haftamız değil. Ayrıca, Tru'nun ne kadar kötü bir hırsız olduğunu unutuyorsun. Çoğu zaman sadece cep karıştırırken yakalanıyor."

"Gaari ile bu şekilde tanıştım," diye itiraz ettim, "ve bu şekilde iş buldum."

Fal beni görmezden geldi. "Para kurbağasına dua etsek daha şanslı oluruz. Ya da Vali Renhai'nin kapısını çalıp Yargui'yi yakalamamıza yardım etmesini *istese*k."

Nomi bir kahkaha attı. Herkes valinin Yargui'nin cebinde olduğunu biliyordu.

"Bu fişekleri ben yakabilirim," dedi Nomi. "Dükkandaki kömür ve sülfürle yaptım. Normalden daha büyük patlayacaklar-"

"Yargui'nin adamlarını korkutup kaçırmak mı?" Başımı sallayarak onun yerine ben bitirdim. "Onlar kötü ruhlar değil, Nomi."

"Havai fişekler tehlikeli olabilir," diye ısrar etti kız kardeşim. "Bu konuda akıllı olduğumuz sürece silah olabilirler."

"Bir şeyler çizeceğim," dedim kararlılıkla. "Sabah Gaari'ye sattırırım."

"Yirmi bin dolara satılacak ne çizebilirsin?" diye sordu Nomi.

On sekiz bin, diye sessizce düzelttim. Bu noktada her jen önemliydi. "Annem Gangsun'daki en iyi falcının kendisi olduğunu söylerdi, biliyor musun?"

Kız kardeşlerim başlarıyla onayladılar, ne demek istediğimden emin değillerdi.

"Yanılıyordu," dedim. "*Ben* en iyisiyim. Ve o parayı alacağım."

Fal bana şaşkın bir bakış attı. "Numara yapmak komik değil. Bu ciddi bir mesele."

"Numara yapıyor gibi mi görünüyorum? Güven bana."

Sırt çantama uzanarak bilgin şapkasını aldım ve Nomi'nin başına yerleştirdim. "Hediyeler, bugünden itibaren." Nomi'nin gözler büyüdü Puslu. Daha fazla daha Hiçbir şey, o istedi için test içine ve Ulusal Akademi, olmak ve ailemizin asla bir imparatorluk yetkilisi hakkında endişelenmek zorunda kalmamasını sağlamakpara tekrar. Ama ve Akademi nadiren kadınları kabul etti, Balardan kanı taşıyan bir kızıdan bahsetmiyorum bile. Ayrıca, hâlâ gençti. Kendini kabul ettirmesi yıllar alacaktı. kendi akademisyen şapkası. "Balıkçı resmin satıldı mı?"

"Çünkü iki bütün bin jens," I cevap verdi. "I bu gece bir kutlama yapmayı planlıyordum. Tavuk bile aldım." Nomi dokundu onu Şapka, diyerek Hiçbir şey. Benim Hediye boş hissettim, ailemizin yakında parçalanabileceği ihtimalinden bir anlığına uzaklaştım. Ama kız kardeşlerim ve ben en küçük sevinçlere bile değer vermeyi öğrenmiştik. Biliyorduk ki zor zamanlarımızda bize güç verdi.

"Ve Fal," dedim, "senin için süslü ayakkabılar yok, ama krep aldım. En sevdiğin nilüfer tohumu ezmesi. Şimdiye kadar soğumuş olabilirler..."

Fal çantayı kaptı. Yırtarak açtı ve birini Nomi'ye, diğerini de bana uzattı. Başımı salladım. "Ben tatlı sevmem."

"Yalancı." Fal krebini ısırđı ve keyifli bir iç geçirdi. "Yine de senin payını yerken kendimi kötü hissetmeyeceğim. Nefesindeki sarımsak ve acı biber kokusunu alabiliyorum. Sadece sen kek yerine erişte seçersin."

Güldüm. Kekler ailemizin favorisiydi. Ucuz ve lezzetliydi ve muhtemelen annem evimizi kaybettikten sonraki ilk kış bizi hayatta tutan şeydi.

Kız kardeşlerim rrmş balık ve lağım suyu kokusundan hiç rahatsız olmadan yemek yerken göğsüm sıkışıyordu. Onlar olmasaydı, Gangsun'u yıllar önce terk etmiş olurdum. Onsun Limanı'na giden ilk ticaret gemisine gizlice biner, belki de ocuk kılığına girip denizci gibi görünmeye çalışırdım. şimdiye kadar Baba'yı aramak için dünyayı iki kez dolaşmış olurdum.

Ama hiçbir şekilde kız kardeşlerimi terk edemezdim. Ne pahasına olursa olsun, onlar için elimden gelen en iyi geleceği yaratacaktım. Onları hayal kırıklığına uğratmazdım.

Odamıza dönerken Fal'e "Bugün Hayalet Festivali'nin arifesi," dedim. "Anneme dua feneriyle buraya gelmesini söyle. Siz nz onu Baba için yakıp kanaldan aşağı gönderin."

"Peki ya sen?" Nomi sordu.

Gökyüzüne, olasılıklarla fısıldayan yıldızların girdabına baktım.

Kimse geleceği göremez, demişti Baba bir keresinde. Annen bile.

Annem geleceği göremezdi. Ama ben görebiliyordum.

Parmaklarımdaki gıdıklanmayı uzun zamandır görmezden geliyordum. "Bir mucizenin resmini yapacağım."

CHAPTER FIVE

Devrilmiş bir çömleğin üzerine oturdum ve kenarları avuçlarıma katran gibi bulaşan bir mürekkep çubuğunu yontmaya başladım. Önümdeki boş parşömenle yüzleşmekten daha iyiydi. Bir gecede annemin borçlarını ödeyecek ne çizebilirdim ki?

Yeni bir parça yapmak söz konusu bile olamazdı. Lei Wing tablosu şimdiye kadarki en iyi çalışmamdı ve sadece iki bin jen kazandırmıştı.

Yeni bir şey boyamam gerekecek. Ama ne?

Manzara mı? Pencеремizin dışındaki manzara pek ilham vermiyordu. Her çatıda, saçaktan saçağa çamaşır ipleri sarkıyor, eski çamaşırlar pankartlar gibi dalgalanıyordu. Kanallar boyunca festival fenerleri bir aşağı bir yukarı sallanıyor, suyun üzerinde parlayan bir ışık öpücüğü bırakıyordu.

Çöp yığınlarını ve yükselen balık kılıcı kokusunu görmezden gelerseniz *neredeyse* güzeldi. Ama bir mucize değil.

Nomi beni içeri kadar takip etti ve mumlarımı alev çubuğuyla yaktı. Dolabın içine baktı, bana duyduğu acıma yüzünden okunuyordu. "Bütün gece burada mı kalacaksın?"

Alan sıkıştı, kollarımı uzatmama ancak yetecek genişlikteydi ve ayak parmaklarımin üzerinde durduğumda başım tavana çarpıyordu. Ama çalışmak için bir yerdi. İhtiyacım olan tek şey buydu.

"Bütün gece," diye onayladım.

"Sana yardım edemeyeceğime emin misin? Ben de ayakta kalabilirim."

"En iyi yalnızken resim yaparım." Saç örgüsünü şefkatle savurdum. "O kadar endişeli görünme. Sen Mama ve Fal ile git, sonra da biraz uyu. Uyandığında satmaya hazır bir başyapıtım olacak."

Her ne kadar saklamaya çalışsam da, ikimiz de kabadayılığımın ardındaki titremeyi duyduk.

"Senin için dua edeceğim," diye mırıldandı Nomi.

O gittikten sonra ellerimi temizledim ve kendimi dolaba kapattım. Parmaklarımı duvarda gezdirerek tuğlaların arasına sakladığım ince bir kağıt yığınının bulmaya çalıştım. Tırnaklarımı kullanarak sayfaları çıkardım, sonra kapaktaki tozu üfledim.

Bu benim eskiz defterimdi, sicimle sıkıca bağlanmıştı. İçinde basit çizimler vardı: çoğunlukla yüzler ve şapkalar, keten ayakkabılar ve kırık araba tekerlekleri gibi az sayıda nesne. Sıradan bir göz için özel bir şey değildi.

Ama bana göre, sırların bir özeti.

Her şey sihirli fırça oyunuyla başlamıştı. Baba kaybolduktan sonra kız kardeşlerim ve ben oynamayı bırakmıştık ama Nomi'nin hastalandığı kış, onu neşelendirmek için fırçamı elime almıştım. "Artık sihre inanmıyorum," demişti Nomi, kalbime bir sızı saplanmıştı. Bu yüzden denizkızları ve ejderhalar yerine kurabiyeler ve kitaplar çizdim - artık karşılayamadığımız basit zevkler. Parmaklarım her vuruşta sanki kıvılcımlarla dans ediyormuş gibi karıncalanıyordu ama ben bunu eski bir eğlenceyi yeniden hatırlamanın verdiği heyecanla omuz silktim. Bazen bir resmi bitirdikten sonra "Sihirli fırça," diye mırıldanırdım.

Oyunumuzdan birkaç gün sonra, sokakta ince bir kar tabakasının altına gömülmüş Nomi'nin en sevdiği hayalet hikayelerinden oluşan bir cilt ve birinin çantasından düşmüş olması gereken küçük bir torba taze bademli kurabiye gördüm.

Bir tesadüf, dedim kendi kendime. Ama elimdeki karıncalanma geri geldi ve bir türlü geçmedi. Görmezden geldiğim her gün daha da ağırlaştı, ta ki parmaklarım demir gibi sürüklenene kadar. Ben de tekrar resim yaptım. Daha önce hiç görmediğim yüzler çizdim; çilli yanakları olan bir kız, zayıf omuzlarının üzerinde su kovaları taşıyan yaşlı bir kadın, müreffeh bir terzi

vitrininde ipek. Su testilerini, bakır bilezikleri, kanaldaki paslı tekneleri boyadım.... Fırçamdan ne çıkardığının bir önemi yoktu. Her bir çizim gerçek oldu.

Sonra Gaari'yi boyadım.

Yaşlı adamı daha önce hiç görmemiştim ve onu tanımak için hiçbir nedenim yoktu. Ama onun benzerliği, sanki ele geçirilmişler gibi fırça kıllarımdan sızıyordu; şaşı gri gözleri, pipo şeklindeki burnu, yüksek alnı ve buz gibi sakalı.

Onu Dattu Caddesi'nde ızgara kestane alırken gördüğümde, kaderlerimizin kesişeceğini bilecek kadar görülerimle ilgili deneyimim vardı.

Peki ben ne yaptım? Onu soymaya çalıştım.

"Bir hırsız için biraz uzunsun, değil mi?" Gaari'nin bana söylediği ilk sözler bunlardı. Beni bileğimden yakalamıştı. "Ve o mavi saçlarınla..." Gıdıkladı. "Unutulmaz bir hırsız yakalanandır."

Kıpırdandım ama tutuşu sıkıydı. Göründüğünden daha güçlüydü.

"Sen benim cebimi karıştırıyordun, bu yüzden benim de seninkini karıştırmam adil olur," dedi ve kolumdan çıkan kâğıt parçasını kaldırdı. Onun için yaptığım çizime baktı. "Şimdi, bu nedir?"

Zıpladım, ona uzanmaya çalıştım. "Geri ver onu!"

"Rüzgârın Oğulları," diye ıslık çaldı Gaari, onun portresini hayranlıkla seyrederken. "Yüzler için bir yeteneğin var, dostum."

"Ben senin arkadaşın değilim."

"Henüz değil." Krokiyi tek eliyle katladı. Döndüm ve sarsıldım, ama yine de kolumu bırakmadı. "Şuradaki üç kaymakamı görüyor musun?"

Bakmadım. "Bırak gideyim."

"Ya onlara senin bir hırsız olduğunu söylerim ve sen de kaçmaya başlarsın - o mavi saçlarınla, gerçekten

ya da teklifimi dinlersiniz."

Ondan şimdiden nefret ediyordum. "Ne istiyorsun?"

"Ortadaki kaymakama bakın. Sivilceli ve tıraşsız sakallı olana. Ona gerçekten bak." Gaari bana bir saniye verdi, sonra beni diğer yöne çevirdi ve bir kâğıt uzattı. "Onu çiz. Eğer çizimin yeterince iyiye, şanslı günündesin demektir - seni sadece serbest bırakmakla kalmayacağım, aynı zamanda sana bir iş de vereceğim."

Bu yaşlı adama karşı hem yorgun hem de temkinliydim.

"Bir iş mi?" "Boyama. Bu konuda uzmanlaşmış birini arıyordum.

portrelerde. Bu popüler bir pazar değil ama kâr elde etmek mümkün."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ya şanslı günümde değilsem?"

"O zaman bu akşamı hapiste geçireceksin. Ne diyorsunuz?"

Çok fazla seçenek yoktu ama ilgimi çekmişti. Kağıdı aldım.

Annem beni yüzleri okumam için yetiştirmişti. Bunun bir yetenek olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim - birinin yüz hatlarını ezberleme ve benzerliklerini kağıda dökme yeteneği. Ne de olsa daha önemli pek çok şeyi unutmuştum: festival tarihlerini, sokak adlarını, Nomi'nin pazardan kaç tane portakal almamı istediğini. Ama birini gördüğümde - gerçekten iyice baktığımda - burun deliklerinin şeklinden dudaklarındaki kırışıklıklara kadar yüzünü kolayca hatırlayabiliyordum.

Bu yüzden kaymakamı çizmek yeterince kolay oldu; burnundaki beni bile üç filizlenen kılına kadar yakaladım. Benlere karşı zaafım vardı. Yüzleri daha mutlu gösterirlerdi.

"Yeterince iyi mi?" Yaşlı adama sordum.

Gaari çizimi incelerken ağzı yavaşça bir gülümsemeye dönüştü. "Sana arkadaş olacağımızı söylemiştim," dedi. "Şimdi, erişte sever misin?"

Sonraki aylar hayatımı değiştirdi. Gaari beni onun operasyonuna. Bana yatırım yaptı, okumam için kitaplar ve pratik yapmam için ödevler verdi; hatta ilk reproduksiyonlarımı sattı. Sadece bir avuç jen yaptılar, ama masaya yemek koymak için yeterliydi.

Çok çalıştım. Gaari müzayede evleri için hazır olduğumu düşünene kadar, büyüklerin eserlerini tekrar tekrar kopyaladım, vuruşlarının baskısını, çizgilerinin hassasiyetini taklit ettim. Resim yapmanın parmaklarımdaki o gizemli karıncalanmayı bastırıldığını fark ettim. Sadece dikkatim dağıldığında ya da sadece hayal gücümle resim yaptığımda sihir beni tekrar ele geçiriyordu. Zamanla fırçamdan çıkanların tesadüf olmadığını öğrendim.

Geleceğe bir bakıştı. *Benim* geleceğim.

"Dua edelim de geleceğimde on sekiz bin jen olsun," diye mırıldandım.

Eskiz defterimin sonuna doğru ilerledim, geçen hafta yaptığım uzun kulaklı ve alim şapkalı bir adamın eskizini geçtim. Öne doğru eğilmiş, adımlarının ortasında yakalanmış, gözleri önündeki her neyse ya da her kimse ona odaklanmıştı.

Tangyor, ortaya çıktı. Gaari'nin ortağı.

Onun için endişelenmiştim. Amana'ya şükürler olsun ki zararsız çıktı.

Kitabımdaki son çizim henüz gerçekleşmemiş olan tek çizimdi. Günlerdir kafamı kurcalayan ama şimdi bana umut veren bir imge.

Birinin elindeki bir yüzüğün resmiydi. Kağıt üzerinde bile, ortadaki taş parıltılıydı, ışıldıyordu parlak bir şekilde

Dokuz koyu inciyle çevrili. Pahalı görünüyordu. Potansiyel olarak yirmi bin jen değerinde pahalı.

Çizimimi ışığa tuttum ve inceledim. Mücevherin üzerinde bir leke vardı ama bunu fazla önemsemedim. Daha önemli olan yüzüğün ne zaman elime geçeceğini bulmaktı. Arka planda karaçamlar çizmiştim ama onlar Gangsun'un her yerine dikilmişti. Peki ya el? Benim ya da kız kardeşlerimden birinin değildi.

"Birinden mi çalacağım?" Yüksek sesle merak ettim. "Yoksa bir resim için ödeme mi?"

Sormak aptalcaydı. İmgelem cevap veremezdi ve elimdeki önsezinin zonklayan ağırlığı hiçbir soruya cevap vermiyordu. Daha önce de denemiştim. Annemin taşlarda kazanmasına yardımcı olacak hileleri sormayı denedim, ailemi Gangsun'dan çıkarmak için nasıl yeterli para kazanabileceğimi sormayı denedim.

Baba'nın nerede olduğunu sormaya çalıştım.

Sertçe yutkunarak çizimi bir kenara bıraktım. Bu yüzük hakkında yakında yeterince şey öğrenecektim. İmgelemlerim hakkında her zaman gerçekleşmeleri dışında pek az şey biliyordum.

Şu anda yeni bir tanesi yoldaydı. Parmaklarımdaki sinirler elektriklenmişti, daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde uğulduyordu. Bu his bana günlerce işkence etmişti ama Lei Wing parçasını bitirebilmek için kendimi tutmuştum. Belli ki bu bir hataydı. Nehirde çizdiğim o ejderha neredeyse her şeye mal oluyordu.

Ya da belki de anahtardı.

Gaari, o ejderhada bir kıvılcım olduğunu söylemişti Saigas. Özel bir şeyin kıvılcımı. ~~Nereden~~ *gelmişti?*

Fırçamın ucunu mürekkebe batırdım, sonra üzerinde gezdirdim.
parşömen.

Tek gereken gitmesine izin vermektir.

Resim yaparken o kadar dikkatle odaklanırdım ki her vuruşumu sayardım. Bir imgeyi çağırmak içinse tam tersini yapardım.

Gözlerim yarı kapalı, göz bebeklerim geriye doğru kayıyor. Bir dansa girerdim, müzik sadece benim duyabileceğim bir şarkıydı. Hızlı, cesur vuruşlarla fırçam sisi, bulutları ve denizi doğurdu. Dalgalar uğuldayarak geliyordu, bulutlar alçak ve kalındı. Onlarla ilgili her şey doğal değildi, ama parmaklarımın işi bitmemişti. Parşömenin ortasına sıçradılar.

Orada, tuhaf bir şekil ortaya çıktı.

Bir dizi çizgi ve vuruşla geldi, formu parmaklarımdan öyle kolaylıkla döküldü ki sanki onu binlerce kez boyamışım gibiydi. Pulları en ince fırçamın ucundan açıldı, her biri bir turna tüyü detayına sahipti, her bir kıvrımı ve çatlağı yerli yerindeydi. Boynuzları pencereimin dışındaki kiremitli saçakların kıvrımını yansıtıyordu ve pençeleri denizin çalkantılı dalgalarını delip geçiyordu, her bir tırnağı orak bir ay gibi kemerli.

Boya kutumu açtım ve parmaklarımı renklerin üzerinde gezdirdim. Nadiren renkli resim yapardım. Pahalıydı, karıştırması ve düzgün ayarlaması zordu. Ayrıca, yıllar içinde siyah, beyaz ve aradaki ölçülemez gri dünyalarla nasıl yeterince etkileyici olabileceğimi öğrenmiştim.

Ama bu ejderha daha fazlasını istiyordu, bu yüzden azurit kabıma uzandım ve gümüşü pullarına soluk mavi bir ipucu verdim. Boynuzlarına eski altın rengi aşladım ve pençelerindeki tırnakları oniks parçalarına göre şekillendirdim. Gözlerinde tereddüt ettim.

Resimde sadece bir tanesi görünüyordu. Geleneksel olarak bir ressam, ejderha bir ruh edinip canlanmasın diye gözbebeğini boş bırakırdı ama ellerimdeki karıncalanma gözü boş bırakmama izin vermedi.

Fırçamdaki fazla suyu sıkarak boyalarımın arasında bocaladım. Göz siyah mı olmalı, alacakaranlık gibi bir tutulma sırasında? Yoksa göz kamaştırmalı ile

parlak, çiçek açmış bir osmanthus çiçeği gibi mi? Nedenini açıklayamasam da her iki cevap da doğru görünüyordu.

Hiç düşünmeden en sarı boyamı sürdüm ve gözü noktaladım. Fırtınanın içinden çıkan bir güneş ışığı bıçağıydı. Parlıyordu.

İşte o zaman transım sona erdi. Sanki bir rüyadan çıkarılmış gibiydim ve titreyerek fırçamı bıraktım. Dünya bir kez daha berraklaşırken şakaklarım zonkladı ve karıncalanma parmaklarımı terk etti. Sonra bir ciğer dolusu hava emerek mumu parşömene doğru eğdim ve ne yaptığıma baktım.

"Merhaba ejderha," diye fısıldadım.

Bakakaldım. Daha önce hiç böyle bir şey boyamamıştım.

Geçmişte, imgelemlerim basit çizimler olarak ortaya çıkmıştı, açıkça bir amatörün eserleri. Ama bu gece, bazı ustaların hayatları boyunca asla başaramayacakları şeyleri resmettim.

Mürekkebe üfledim ve bıyıklarının titrediğine yemin edebilirdim. Bu ejderha binlerce küçük fırça darbesinden oluşuyordu, pulları o kadar narin ve inceydi ki, sadece kaba sıvı mürekkep kullanmış olmama rağmen parıldıyorlardı.

Gördüğüm diğer ejderhalardan farklı görünüyordu. Tam formu çalkantılı dalgalar tarafından gizlenmişti ve bakışları aya dönüktü, bu yüzden sadece profilini görebiliyordum, ama bu yeterliydi. Daha önce hiçbir ejderhanın alnında ısırtıp görmemiştim.

Mürekkebin kuruması için onu pencereye yaklaştırdım. Şafağın başlangıcı ufuktan sızıyordu ve kapımın dışında annemin horladığını ve Nomi'nin uykusunda mırıldandığını duyabiliyordum.

Genellikle resimlerim için yazı yazarken Nomi'den yardım isterdim ama bu gece aklımda zaten bir yazı vardı. Parşömenin köşesine şöyle yazdım:

Bir ejderhaya rastlarsanız, tetikte olun.
Mesafenizi korursanız, şansı doksan dokuz yıl boyunca
sizinle olacaktır,
Ama çok yaklaşırsanız, sizi
onun su krallığı,
Tüm servetinin onun olacağı yere.

Bileğime kramplar girdi ama parmaklarımdaki karıncalanma
geçmişti. Sonunda ellerim huzura kavuşmuştu.

Ne çizmiştim? A'landi'de artık ejderha yoktu. Bu nasıl bir
gelecek öngörüsüydü? Bu Falina'yı kurtarmama nasıl yardım
edecekti?

Son mumlarımı da söndürdüm. Hoşuma gitsin ya da
gitmesin, yakında öğrenecektim.

CHAPTER SIX

Ertesi sabah Gaari'yi Luk'un yerinde kahvaltı ederken buldum, erişteleri öyle uzun höpürdetiyordu ki ısırmasa boğulacaktı. Çorbanın üzerinde parıldayan yağ damlaları, ejderha gözleri gibi sallanıyordu. Onun karşısındaki tabureye yerleşirken çaresizliğimi gizlemeye çalışarak göz kırptım.

"Doğruca erişteye," dedim selamlayarak. "Buranın bu kadar erken açıldığını bile bilmiyordum."

Gaari başını kaldırdı. "Burada olacağımı nereden biliyordun?" "Geleceği görebiliyorum."

Bunu söylediğimde her zaman yaptığı gibi güldü.

"Tangyor beni merdivenlerden yukarı çıkardı," diye itiraf ettim. "Sabah ilk iş adresini öğrenmek için onu aradım ve burada olduğunu söyledi. Şanslı günümde olmalıyım." Kendime bir fincan çay doldurdum. "Erişteler nasıl?"

"Springy. Biraz ister misin?"

Çok cazipti ama uyandığımda ilk iş olarak bütün bir tavuğu ve üç armudu mideye indirmiştim.

"Buraya yemek yemeye gelmedim," diye cevap verdim.

"Buraya iş için geldim." "İş mi?" Gaari ağzı dolu bir şekilde söyledi. Bir tane seçti

sakalından küçük bir soğan tanesi kopardı. "Dünkü yükün seni idare etmesi gerekmez miydi?"

Öyle olmalıydı, diye düşündüm acı acı. "Annemin ödemesi gereken borçları var."

"Hala kumar oynuyorsun, anlıyorum."

"Dört kötü alışkanlıktan biri," diye takıldım. "Geleceği görebildiğini düşünmek aileden geliyor."

Gaari'nin yanağı seğirdi. Her zamanki hazırcevap havasında değildi. "Satacak neyiniz var?"

Sırt çantamdan parşömeni dikkatle kaldırdım. Mürekkep neredeyse kurumuştı; Nomi ve Fal bu sabah neredeyse bir saatlerini parşömeni havalandırmakla geçirmişlerdi, ben ise son detaylara takılıp kalmıştım. Parşömeni havaya kaldırdım, kurdeleyi azar azar çekiştirdim. Pek çok sanat müzayedesini izlemiştim. Alıcıyı kışkırtmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Onun ilgisini çekmenin.

"İmparatorun doğum gününün yaklaştığını duydum," diye başladım, "ve Fengming Tepeleri'ndeki tüm lordlar hediyeleriyle birbirlerini geçmek için yarışıyorlar. Onlardan birine yardımcı olabilecek bir şeyim olabilir."

Gaari beyaz bir kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

Gösteriş için fazladan bir vuruş bekledim. Sonra sesimi fısıltıya düşürerek konuştum: "Bir ejderha."

"Bir ejderha." Gaari şaşkınlıkla kabardı. "Neden, Saigas. Beni gerçekten dinledin."

"Sadece para için. Ne kadar alabilirsin?" "Önce görmem gerek."

Parşömeni geri tuttum. "Bunun bugün satılması gerekiyor. Çok acil. Bana zamanın, imkanların ve bağlantıların olduğunu söyle. Yoksa başka birini bulmak zorunda kalacağım."

Gaari'nin kaşları çatıldı. "Sorun nedir? Seni kim tehdit ediyor?"

Başımı salladım. "Üçüncü kural."

"Üçüncü kuralı yok et. Eğer başın beladaysa, o zaman-" Derin bir nefes aldı. "Bana birkaç saat ver. Yardım çağırabilirim."

Ne kadar yardım? Tekliften etkilenerek sormak istedim. Gaari yıllar boyunca bir iş ortağı olduğu kadar bir dost olduğunu da kanıtlamıştı. Ama kendimi tuttum. Madam Yargui şehrin en korkulan suç lorduydu. Adamları spor olsun diye boğaz keserken, Gaari... Gaari'nin kiralık katilleri aktördü. Yumruk atmaktan çok erişte yuvarlamakta iyilerdi.

"Bugün satabilir misin, satamaz mısın?" Dedim.

Gaari dalgın görünüyordu. "Bugün Hayalet Festivali. Herkes tapınaklarda ölümlere dua ederken bir alıcı bulmak zor olabilir."

Kalkmaya başladığımda omuzlarım düştü. "O zaman başka birini denemek zorundayım-"

"Otur," dedi Gaari, beni sandalyeye geri çekerek. "Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

"On sekiz bin. Gün batımına kadar."

Gaari kısık bir ıslık çaldı. Eriştesini bir kenara bıraktı. "Bu gerçekten de hatırı sayılır bir istek. Bazıları imkansız diyebilir." Sakalını sıvazladı. "Ama..."

"Ama?"

"Ama benim bir fikrim var." Gaari'nin sesi alçaldı ve öne doğru eğildi. "Gangsun'dan gelip giden genç bir lord var. Şeytan Prens'i duydun mu?"

"Hayır." Gördüğü herkesle ahabalık eden Gaari'nin aksine, benim dedikoduya tahammülüm yoktu.

"Oyang Caddesi'nde, Vali Renhai'nin hemen yanındaki dördüncü malikanede oturuyor ama münzevi bir adam. Bir kraldan daha zengin ama bir canavar gibi davranıyor. Mülkünün gölgesine adımını atan ya hapse düşer ya da kaybolur. Onu ziyaret etmeye çalıştıkları için iki yargıcı zindana attığını duydum."

"Ne kadar saçma bir unvan," dedim. "Neden ona Şeytan Prens diyorlar?"

"Çünkü gittiği her yerde iblis maskesi takıyor."

"İblis maskesi mi?" İşte bu ilginçti. "Ne için?"

"Çünkü o çirkin." Gaari güldü. "Benim teorim de bu. Bazıları onun bir canavar olduğunu söylüyor. Ya da gerçek bir iblis."

"Zengin olduğu sürece bir kaz gibi görünebilir, umurumda değil. Tabloyu ona satabilir miyim?"

"Ona değil, Renhai'ye." "Vali mi?"

Gaari sinsice başını salladı. "Renhai, kızının düğün davetini geri çevirdiği için ondan nefret ediyor," diye sır verdi. "Eğer İblis Prensi'nin eserinizle ilgilendiğini öğrenirse, onu satın almak isteyebilir."

"Yani inadına mı satın alacaktı?"

"Hayatın en büyük motivasyonlarından biri."

Düşünerek dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum.... Daha önce hep devlet domuzlarından uzak durmaya çalıştık. Kral domuza yaklaşmak istediğinden emin misin?"

"Güven bana, işe yarayacak," dedi Gaari. "Tanıştırmak için kendim gideceğim. Gerekirse Oyang Sokağı'ndaki her evin kapısını çalacağım."

Dokuz incili yüzüğü düşündüm. Böyle bir mücevher Oyang Sokağı'nda yaşayan birine ait olmalıydı. Özellikle de Renhai gibi birine. "Bunu gerçekten yapabilir misin?"

"Ejderhana göre değişir."

"Kendin gör." Parşömeni yere bıraktım ve kurdeleyi çözdüm. "Hâlâ bir mühre ihtiyacı var ama bana yardım e d e b i l e c e ğ i n i z e inanıyorum..."

Sesim kesildi. Ayak sesleri merdivenleri gümbürdetti ve tüyler ürpertici bir öngörü anında ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Sorun ne?" diye sordu Gaari.

Güm güm. Güm güm.

Parşömenimi sırt çantamın içine sıkıştırdım. "Git buradan, Gaari. Git!"

Konuşmamın hemen ardından boncuklu perde bir tıngırtıyla açıldı ve beyaz kuşaklı beş adam ortaya çıktı. Favorili olanı tanıdım ve lanet ettim.

"İşte orada!" diye bağırdı. "Yaşlı adamı da getirin."

"Tamra'nın Dokuz Cehennemi," diye mırıldandı Gaari. "Bu senin üçüncü kuralın mı?"

Cevap veremedim. Gaari elimi tuttu ve birlikte arka merdivenlere doğru koşmaya başladık. Biz aşağı inerken tüm restoran sarsıldı. Madam Yargui'nin adamları sandalyeleri ve masaları kırıyor, müşteriler kaçarken çığlıklar atıyordu. Tam bir kargaşa vardı.

Şansıma, Yargui'nin daha fazla adamı beni aşağıda bekliyordu.

"Gidin!" Adamlar ilerlerken Gaari tısladı. "Mutfakta bir çıkış var. Orayı kullanın."

Tangyor, iki garsonla birlikte Gaari'nin yanına gelmişti.

Başka zaman olsa savaşmak için kalırdım. Ama Fal'in bana ihtiyacı vardı.

Garsonların arasına daldım ve hızla mutfağa girdim. Terk edilmişti, tencereler hâlâ kaynıyor ve bıçaklar hâlâ dışarıdaydı. Çıkışı ararken, yavaş bir alkışın ürpertici vuruşlarını duydum.

Midemin çukurunda bir korku belirdi. Bu Puhkan'dı, Madam Yargui'nin ikinci adamı.

Tek çıkışa yaslanmıştı, geniş yeşil kolları düzgünce arkaya katlanmıştı ve saçının bir teli bile yerinde değildi. Ona Madam Yargui'nin nazik suikastçısı deniyordu. Daha aldatıcı bir isim hiç verilmemişti.

"Büyümüşsün, Truyan," dedi. Ses tonu nazikti, gerçek doğası olduğunu bildiğim şey için bir maskeydi. "Beni hatırladın mı?"

Kız kardeşlerimi ve beni evimizden koparan adamı nasıl unutabilirdim? Günün ortasında kapımızı kırdığında yediğim hurmanın tadı hâlâ damağımdaydı; annemi yakaladığında ve onu tuttuğunda ağzımdaki tatlılığın nasıl ekşidiğini hatırlıyordum.

evimizin artık Madam Yargui'ye ait olduğunu ilan etti.

Evet, hatırladım.

Artık daha yaşlıydı, derisi gözlerinin etrafında o kadar sıkı değildi. Ama siyah saçları sırtında tanıdık bir kuyruk oluşturuyordu ve boynunda sallanan yeşim taşı diskini hatırladım. Çılgılık atmayı kesmezse Nomi'yi kordonla boğmakla tehdit etmişti.

"Gün batımına kadar vaktim var sanıyordum," dedim. Arkamdan bir satıra uzandım. Onu sıkıca kavradım. "Neden buradasın?"

"Sanatçı olduğunu duydum," dedi Puhkan, soruyu geçiştirerek. "Dürüst bir iş yaptığını öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı düşünsene Truyan. Bir ressamın yanında çıraklık yapıyorsun, hatta belki bir okula başvuruyorsun. Ama bir dakika. Seçtiğin yol bu değil, değil mi?" Kıs kıs güldü. "Anne gibi, kız gibi, öyle görünüyor. İkisi de hilekâr."

Ürperdim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O güzel kız kardeşinizi gördüm -Falina, değil mi? Hanımımın açık talimatlarına rağmen kaçmaya çalışıyordu. Hanımefendi bu ihlalden hoşnut değil."

Aman Tanrım. "Eğer ona zarar verirsen..."

"Tehdit edecek konumda değilsin. Dediklerimi yaptığın sürece kız kardeşin zarar görmeyecek. Şimdi bıçağı bırak."

Bıçağı düşürdüm.

"Aferin kızıma." Puhkan satırı tekmeleyerek uzaklaştırdı. İkimiz de dövüşte beni yenmek için ona ihtiyacı olmadığını biliyorduk. Yeşim kolyesini sallayarak bana doğru ilerledi. "Madam Yargui benden bir mesaj göndermemi istedi: Kız kardeşinin özgürlüğünün bedeli arttı. Şimdi elli bin jen istiyor."

Karşı çıktım. "Kız kardeşim elli bin jen etmez."

Puhkan acımasızca, "O senin için öyle," dedi ve bunun gerçekliği beni derinden yaraladı. Fal ve ben ne kadar kavgaya edersek edelim, gerekirse onu kurtarmak için bir *milyon* jen bile bulabilirdim. "Ama madem öyle diyorsun, Madam Yargui iki kız kardeşini de alacak." Başını eğdi. "Küçük olanın okumayı sevdiğini duydum."

Satırımı bırakmamış olsaydım, Puhkan'ın suratına sağlam bir yumruk indirebilirdim. Dudağımı ısırdım, o kadar sertti ki kan tadı aldım. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Cömert bir ruh hali içinde," diye izin verdi Puhkan. "Gece yarısına kadar vaktiniz var."

"Gece yarısı mı?" Ağladım. "Bu imkansız!"

"Daha kısa zamanda daha büyük işler yapıldı," dedi Puhkan, yanımda kaynayan çorba kazanına tahta bir kepçe daldırarak. İçti, sonra bir nefes verdi. "Sorun ne Truyan? Parayı bulamayacağını mı düşünüyorsun?"

Zihnim dönüyordu. "Onun yerine *beni* al."

"Sen mi?" Puhkan gülererek başını geriye attı. "Barbar saçlı bir kızı kimse almaz."

"Kastettiğim bu değildi." Çaresizdim ve yalvarışlarım dudaklarımdan düşünebildiğimden daha hızlı dökülüyordu. "Beni Madam Yargui'nin odasına götürün. Resim yapabilirim."

"Neyi boyayacaksın?" Puhkan alay etti.

"Portreler mi?" "Geleceği," diye bağırdım.

"Geleceğin resmini yapabilirim."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları geri alabilmeyi diledim. Gördüklerim kimsenin -ne annemin, ne kız kardeşlerimin, ne de Gaari'nin- bilmediği bir sırdı. Ve ben bunu düşmanımınla paylaşmıştım.

Puhkan artık gülmüyordu. Düşünceli görünüyordu, kara gözleri keskin bir ilgiyle dönüyordu. "Söyle bana Truyan, madem geleceği görebiliyorsun, neden kaçmıyorsun?"

Kapıyı açana kadar anlamamıştım.

Dışarıda, restorandan sadece birkaç adım ötede, bir grup vali vardı. İlk başta Puhkan'ı tutuklamak için geldiklerini düşündüm ama Puhkan'ın kına yakma şekli...

Midem bulandı.

"Görünüşe göre Jisan Bey çok yararlı ve *isimsiz* bir *ihbarın* ardından bu sabah sizi yetkililere ihbar etmiş." Puhkan gülümseyerek bir dizi kare beyaz dişi ortaya çıkardı. "Rica ederim."

Hayalimde, kafasına bıçaklar ve satırlar fırlattım. Ne yazık ki gerçek o kadar umut verici değildi.

Köşeye sıkışmıştım.

Puhkan hâlâ gülümseyerek kapıyı tekmeledi. En yüksek sesiyle kaymakamlara bağırdı: "Kız burada. Mutfakta."

Lanet olsun. Tökezleyerek geri döndüm, ellerim tezgâhtaydı. Kaşıklar, peçeteler, küçük kaseler, pişmemiş erişteler, kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Cam bir kavanozu kavrayana kadar daha da geriye uzandım. *İşte.*

Puhkan bana sırtını döndüğü anda sıçradım. Aramızdaki mesafeyi kapatarak kolumu boynuna doladım. İyi bir önlem olarak parmaklarımı parlak kırmızı biber yağı kavanozuma daldırdım ve gözlerine bolca sürdüm.

Ciğerlerinden bir uluma yükseldi, hayatımda duyduğum en güzel ulumaydı. Sadece bu bile her şeye değdi - Puhkan tezgahta bir bıçak bulurken aklımda tutmaya çalıştığım bir şey.

Dokuz Cehennem, diye lanet ettim. Kaburgalarımın gelen bir darbeyi kıl payı kaçırarak kaçmaya çalıştım. Biber gözlerini kör etmeseydi, ölümcül bir darbe olabilirdi. Bana bir sürü küfür savurup bağırırken restorana geri koştum.

"İşte orada!" Yargui'nin adamları döndüğümü fark ettiklerinde bağırdılar.

Hançerler, çorba kaşıkları ve kaseler gibi bana doğru uçtu. Bir masanın arkasına saklandım ve Luk'un adamlarından oluşan kalabalığa katıldım.

Bıçaklar ve çılgınlıklar olmasaydı, çılgın bir yemek savaşı gibi hissedebilirdim. Çay fincanları, kaseler, hatta sirke kavanozları... Yargui'nin adamlarına bulabildiğim her şeyi fırlatıyor, kafalarına bir şey çarptığında neşeli bir tezahürat yapıyordum.

Nasıl dövüşüleceğini bilmeyen biri için oldukça iyi gidiyordum - ta ki cesur bir kol beni arkadan belimden yakalayana kadar.

Acı biber kavanozumun kalıntılarını Gaari'nin yüzüne çarpmadan önce kim olduğunu görmem iyi oldu. Arkadaşımı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Onu tanıdığımdan beri ilk kez cübbesine kir ve koyu kana benzeyen bir şey bulaşmıştı.

Restoran darmadağınktı, adamlar her köşede tahta yığınlarının altında büzüşmüştü. Yerler çorba ve erişteyle ıslanmıştı.

Kaymakamlar peşimden koşarken ben de Gaari'yle birlikte merdivenlerden yukarı koştum. "Parşömen hâlâ sende," diye mırıldandı, sesi rahatlamış gibiydi. "Seni tepelerde bulması için bir haberci gönderdim."

"Aşağıdaki kaymakamları görmüyor musun?" Ben haykırdım. "Peşimdeler. Artık onu Renhai'ye satamam."

"Paraya ihtiyacın var mı, yok mu? Güven bana."

Orijinal miktarın iki katından fazlasına ihtiyacım olduğunu açıklayacak zaman yoktu. "Peki ya sen?"

"Benim için endişelenme." Gaari'nin burun delikleri alevlendi ve yanağı hiç görmediğim kadar şiddetli bir şekilde seğirdi. Ama benim odağım her zaman parlak ve yanan gözlerindeydi. "Git

şimdi dostum, ejderhaların şansına sahip ol."

Tangyor'un -her zaman yardımsever Tangyor'un- beni pencereden dışarı ittiği merdivenlerin tepesine ulaştığımda sahip olduğum tek uyarı buydu.

CHAPTER SEVEN

Çatıya düştüm, yere doğru kayarken kil kiremitler sırtıma battı. Sırt çantamdaki yırtığı çok geç fark ettim. Onu yakalayamadan parşömenim yuvarlandı ve çatının yamacından aşağı, ters yöne doğru yuvarlandı.

Panik göğsümü sıkıştırdı. Ama Amana'ya şükürler olsun, parşömenim bir saçağa takıldı. Benden on adım ötede duruyordu, tamamen çözülmüştü, kenarları sallanıyordu.

"Rüzgârın Oğulları," diye lanet ettim. Santim santim, aniden her esintiye ve cereyana dikkat ederek, ejderhama doğru süründüm. Mürekkep rengi gözleri beni izliyor, sessizce yargılıyordu. Ben de ters ters baktım. "Bütün bu zahmete değsen iyi olur. Şimdi, kımıldama. Aklından bile geçirme."

Dizlerimin üzerine çöktüm, nefes almaya bile cesaret edemedim kolumu uzattım ve parşömen uçup gitmeden önce parmaklarımı uzattım. İşte! Köşeyi sıkıştırdım. Neredeyse rahatlayarak geriye doğru sallanacaktım. Ama ejderhamı kendime doğru çekerken, güçlü bir rüzgâr dengemi bozdu ve parşömenimi gökyüzüne taşıdı.

"Hayır!" Uçup giderken bağırdım. "Lanet olsun!" Ve okul müdürleri beni böyle buldu.

"Truyan Saigas," diye bağırdılar aşağıdan. "Kutsal imparatorluk sanatını yeniden üretmekle suçlanıyorsunuz. Derhal aşağı inin."

Dinlemiyordum. Gözlerim parşömendeydi. Ağaçların üzerine fırlamıştı ve festivalin üzerinde bir uçurtma gibi süzülüyordu. Onu geri almalıydım.

"Hemen yere yatın!" diye bağırdı baş kaymakam. "Yoksa zor kullanacağız-"

Tehdidini bitiremedi. Yere atladım, onu yere düşürdüm ve cümlesini yarıda kestim. Meslektaşları beni yakalayamadan ayağa fırladım ve koşmaya başladım.

Sokaklar tıklım tıklımdı ve ben de tencere çalan ve davul çalan insanların geçit törenleri arasında ilerledim. Bu kargaşanın içinde kaybolmam gerekiyordu. Aralarına karışmam gerekiyordu.

Kuşağımı karıştırdım ve hızla mavi saçlarımın üzerine örttüm. Tüccar çadırlarından birinden bir yelpaze alıp açtım ve yüzüme bastırdım.

Her köşede çocuklar havai fişek patlatıyordu. "Saino'nun yıldırımları" diye bağıryorlardı. "Bizi kötülüklerden koru!"

Tüm şamatacı festival katılımcılarına sessiz bir teşekkür fısıldadım. Çok geçmeden valilerin benim için bağırdıklarını bile duyamaz olmuştum. Ama kendimi beğenmişlik yapmamam gerektiğini biliyordum.

Arkana bakma, dedim kendime. *Yürümeye devam et.*

Tamra'nın Dokuz Cehennem, hangi lanet ruh parşömenimi ele geçirmişti?

En azından tepelere doğru gidiyordu, kaymakamların gittiği yönün tersine. Peşinden koştum, acelem yüzünden neredeyse bir araba tarafından eziliyordum. Belki de ejderhaların şansı diye bir şey *vardı*. Son anda arabanın arka basamağına atladım ve araba yukarı çıkarken yaldızlı çıkıntıya tutundum.

Şimdiye kadar takipçilerimi kaybetmiştim. Yine de hangi aptal doğrudan valinin yaşadığı Fengming Tepeleri'ne doğru at sürerdi ki? Burada her ev duvarlarla çevriliydi, her biri yüksek söğütlerle işaretlenmiş özel bir yerleşkeydi ve her köşede devriyeler vardı.

Herkes bana lanetlendiğimi söylerdi. Ama ben iyimser biriydim.

Araba Oyang Caddesi'nden sadece bir sapak ötede, tepeye doğru tırıs gidiyordu. Rüzgâr hâlâ buradaydı ve

Bilgeler, parşömenim nihayet inişe geçmişti.

Bir kuğu zarafetiyle söğüt ağaçlarının tepelerini sıyırarak malikânelerden birine doğru ilerledi.

Bir ağacın dibine *düş*, diye dua ettim sıkılmış dişlerimin arasından. *Duvarları geçme*.

Sanki beni duymuş gibi, parşömen kalın bir hafif bir iç çekişle.

Evet! Arabadan atlayıp yola çıkarken düşündüm.

Olabildiğince hızlı koştum, ağaca doğru ilerlerken saçlarım sırtıma dökülüyordu. İlk dala tırmanmıştım ki talihsizlik ruhları parşömeni son bir kez daha ele geçirmeye karar verdi. Dehşete kapıldım, daldan yuvarlandı ve duvarı aştı. Doğruca malikanenin arazisine.

Çılgılık atmak istedim. Dürüst olmak gerekirse, bu gün daha kötü olamazdı.

Yaprakların altına eğildim, arkama hızlıca bir göz attım ama malikâne sessizdi, görünürde tek bir nöbetçi yoktu. Her Oyang mülkünde devriyeler vardı. Öyleyse neden bugün, öğleden sonra ortasında burası terk edilmişti?

Endişe içimde düğümlendi. "Acele et Tru," diye mırıldandım kendi kendime.

Daha yükseğe tırmandım, duvarın diğer tarafındaki bahçeyi görebilene kadar ağaçta ilerledim.

Biri bana aşağıdaki arazinin imparatorun kendisine ait olduğunu söyleseydi, buna inanırdım. Bahçe göz kamaştırıcıydı, Gangsun'un ter ve baharat karmaşasından bir vaha gibiydi. Her bir çalıya özenle bakılmıştı ve tek bir kuru yama bile yoktu; çiçekler -azale, manolya ve adını bilmediğim diğerleri- parlak ve sağlıklı bir şekilde açmıştı ve serulean bir gölet eğimli patikalar ve çok sayıda kemerli yaya köprüsüyle çevrelenmişti.

Tüm bu doğal güzelliğin arasında, gördüğüm en çirkin güllerden oluşan dikenli bir yatağın içinde parşömenim duruyordu.

Bizi ayıran tek şey bu lanet duvardı. O dikenli sarmaşıklarla pek hoş bir düşüş olmayacaktı ama tereddüt etmedim. *Şans atlayanları bulur*, diye düşündüm, kendimi destekleyerek. Sonra atladım.

Dirseklerim duvara sürtündü ve keskin dikenler ayak bileklerimi ve sırtımı sıyırdı. Ama bir mucize eseri, ayaklarımın üzerine düştüm.

Pantolonumdaki bir yaprağı süpürdüm ve tenime batan siyah güllerin arasından geçtim. Çiçekler mürekkep lekeleri gibiydi, karanlık ve şekilsiz, sapları büyük, kalın dikenlerle kaplıydı.

Dikenlerin parşömenimi kestiği ortaya çıktı.

Buna inanmadım. Her şeyden sonra -Puhkan'la savaştıktan, Gangsun'un yarısını geçtikten ve kaymakamları atlattıktan sonra- parşömenim yırtılmıştı, ejderhamın tam ortasından yırtılmıştı. Onu satmak için çok fazla.

Parşömenimi aldım ve öfkeyle rahatsız edici bir çiçeği kopardım. Şimdi kırk sekiz bin jeni nasıl bulacaktım? Fal'ı nasıl kurtaracaktım?

Kafamı kaldırdığımda cevabımı almıştım. Bahçenin karşısında, yine uzun ve berrak bir gölete bakan mavi kiremitli bir evler topluluğu vardı. Güneş ışığı eğri çatılarını yaldızlıyordu ve çaresiz hayal gücüm her pencerenin geometrik kafeslerine değerli yakutlar ve zümrütler iğneledi. Moralim anında yükselmişti.

İçeri gir ve bir şeyler çal, diye talimat verdim kendime. *Mücevherler, ipekler, altınlar ve yeşim taşları. Şu dokuz incili yüzük.*

Yüzük benim geleceğimdeydi. Onu burada mı çalacaktım? -Bu malikanede mi? *Evet*, diye düşündüm, hasarlı parşömenimi sona erdirirken. Ayaklarımı topladım ve çiçek tarhlarından dışarı doğru yürümeye başladım.

Önce bu bahçeden çıkmam gerekiyordu. En hızlı yol, dolambaçlı patikalardan oluşan bir galeriden geçmekti.

bunu kaldıramazdı. Neyse ki gölet vardı. Uzun sazlıklardan oluşan bir ormanla çevrili olan bu gölet, ana malikâneye kadar uzanıyordu.

Sazlıkların arasına daldım ve harekete geçtim. Arada bir suya bakan ahşap köşke göz atıyordum ama içeride kimseyi göremiyordum. Yine de kıyıya yakın durarak oradan uzak durdum. Köşke giden yolun yarısında, göletin yüzeyini sıyıran bir kaplumbağa yanımda belirdi.

İlk başta onu görmezden geldim. Sonra, bana bakmak için boynunu sudan çıkardığında, şaşkınlıktan neredeyse geriye düşecektim. Yaratık devasa boyutlardaydı; balinalarla birlikte yüzen ve yüzyıllarca yaşayan türdendi. Ve beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu.

"Kaplumbağam izinsiz girenleri sevmez," diye homurdandı arkadan kalın bir ses. "Bu ikimiz için de geçerli."

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Koşmaya başladım ama arkamdan cilalı bir tahta parıltısı fırladı ve beni kolumdan yakaladı. Göletin kenarında sendeledim ve kısa bir an için suya dalmayı düşündüm.

"Yerinizde olsam bu kaçış planını tekrar gözden geçirirdim," diye uyardı yabancı. "Kaplumbağamın düşmanca gördüğü herkesi boğma emri var."

Kolumdaki kelepçenin koyu kırmızı bir şemsiyenin sapı olduğu ortaya çıktı. Şemsiyeyi çekiştirdim ama yabancının tutuşu sağlamdı.

"Seni bir daha uyarmayacağım."

"Çok fazla misafiriniz olmuyor herhalde," diye mırıldandım.

"Hiç yok," diye onayladı. Gölgesi beni gölgede bıraktı. "Dön etrafta."

Yüzümü buruşturarak itaat ettim. Çevremde, pelerininin eteklerinden kollarına kadar tamamen siyahla örtülmüş bir figür gördüm, obsidyen iplikler o kadar ince dokunmuştu ki

güneşin ışığı altında parlıyordu. Bakışlarımı kaldırdım - iblis maskeli bir adam.

Harika, kesinlikle harika. Sızmak için onca malikane arasından *bu* seçmişim.

Sesimi buldum. "Şimdi, bu en etkileyici-gördüğüm en güzel festival maskesi."

Küçümseme ve inançsızlığın eşit olduğu şaşkın nefes verişini duyabiliyordum. Onu hazırlıksız yakalayarak küçük bir zafer kazandım. Ama dikkatinin dağılması uzun sürmedi.

Şemsiyesinin ucunu öyle bir kuvvetle yere sapladı ki geri sıçradım.

"Neden buradasın?" diye hırladı. "Doğruyu söyle, yoksa bu gece bu bahçeyi besleyen kemiklerinin tozu olacak. Onursuzca çalmaya çalıştığın güllerden başlayarak."

"Gül çalmıyordum," diye karşı çıktım. "Onların üzerine düştüm."

"İzinsiz girerken."

"İzinsiz girmedim. Hayalet Festivali'nin ruhları parşömenimi ele geçirdi." Parşömeni hızlıca salladım. "Bu yüzden senin bahçene düştü."

"Hayalet Festivali'nin ruhları parşömeninizi ele geçirdi," diye tekrarladı. Alaycı bir tavırla şemsiyesine yaslandı. "Bu neden malikâneye gizlice girdiğini de açıklıyor mu?"

Yanaklarım kızardı. "Çıkışı arıyordum." *Ben* bile inanmadım.

"Sen benim gül ağaçlarımı çiğnedin," o gürledi.

"Sen

Kirli ayakkabılarını çalılarımın arasında sürükledin ve varlığınla havayı kirlettin. Mülküne izinsiz girebileceğini, güllerimi tahrip edebileceğini ve elini kolunu sallayarak yürüyebileceğini sanıyorsan" -boyunu uzatarak önümü kesti- "yanılıyorsun, krill."

"Krill?" Ben de yankıladım.

"Hırsızlık yaptığın için yakında sen de öyle olacaksın."

Önce gübre, şimdi de kaplumbağası için yiyecek. Bu Şeytan Prens hayal görüyordu.

Yanından geçip gitmeye niyetlendim. Bir hataydı.

Önüme fırladı ve bahçede gümbürdeyen canavarca bir kükreme çıkardı. Toprak titredi, gölet durgunlaştı. Başka bir gün olsa korkabilirdim ama bugün değil. Bugün değil.

"Eğer beni öldürecekse," dedim, "hemen yap. Biraz acelem var."

Gözleri maskeyi delip geçerek beni irkiltti. Onları nasıl fark etmemiştim? Uyumsuzdular, daha önce gördüklerime hiç benzemiyorlardı. Biri elimdeki gül kadar siyahtı - o kadar sıvı ve karanlıktı ki gözbebeğini seçemiyordum. Diğeri ise bir zamanlar ateşi boyamak için öğüttüğüm sülfür tozu gibi sarıydı.

Ona Şeytan Prens deniyordu. Ama gözleri bir iblise ait değildi. Tam olarak insan da değildi.

"Gerçekten ölmek istiyorsun, değil mi?"

"Hayır, tek bir güle neden bu kadar önem verdiğinizi anlamıyorum. Sende bir sürü var. Ve konuyu kapatmak gerekirse, resmimi parçalayan senin çiçeğindi." Harap olmuş parşömenimi görmek için kaldırdım. "Eğer bir şey varsa, *bana* ödeme yapmalısın."

"Sizi temin ederim, o çiçek sizin sahip olabileceğiniz her şeyden çok daha değerli."

"Aklını mı kaçırdın sen? Bu bir çiçek." Parşömenimi salladım. "Bu orijinal bir başyapıt."

"Göreceğiz," dedi. Çok hızlı bir şekilde onu benden kopardı, kordonu kolaylıkla çözdü. Ejderha parşömenimin bağı çözüldü, kuyruğu yere doğru kıvrıldı.

"Çiçeğimin parşömeninizi yırttığını mı söylüyorsunuz?" dedi İblis Prens. "Ben bir bozukluk görmüyorum."

"O zaman sen..." Kelimeler dudaklarımda öldü. Haklıydı; yırtık artık yoktu. Sanki hiç olmamış gibi yok oldu.

Tabloyu bakışlarının hizasına gelecek şekilde kaldırdı. Sonra birden sarı gözleri hiddetle parladı. "Bunu nereden çaldın?"

"Ben çalmadım." Ayak parmaklarımda üzerinde durdum ve parşömenimin kenarlarına uzandım. "O benim."

"Hayatın gerçeğe bağlı, Krill." İblis Prens parşömeni daha yukarı kaldırdı. "Bu resmi nasıl buldun?"

"Ben çizdim."

"Bunu *sen* çizdin."

Yine o küçümseme ve inançsızlık karışımı.

"Mürekkep ve fırçayla," diye tersledim. "Buna inanmak çok mu zor?"

Dikkati resmimden hiç ayrılmadı. "Sayısız ressam hayatları boyunca ejderhaları resmetmeye çalıştı, ama bir ejderha görmeden onların ruhunu yakalamak imkansızdır."

"*Kimse* bir ejderha görmedi."

"O zaman ya çok güçlü bir hayal gücün var ya da görme yetin var." Başını eğip beni inceledi. "Belki ikisi de."

Bir maskenin arkasından bakılmasında sinir bozucu bir şey vardı. Gözleri olduğuna karar verdim. Aynı anda hem parlak hem de karanlık ve tamamen duygusuz. Hayatım boyunca, onları daha önce nerede gördüğümü çıkaramadım.

"Bu bende kalacak," dedi parşömeni yuvarlayarak. "Ve karşılığında, bu mülkü terk etmenize izin vereceğim."

Bu adamın cesareti. Yorgundum, görünüşe göre kokuyordum ve umudum tükeniyordu. Ama Fal'in hatırı için

biraz girişimci ruh. "Eğer beğenirseniz, elden çıkarmaya hazırım. Mesela elli bin jen karşılığında."

Maskenin arkasından duyduğum bir kahkaha mıydı? Yoksa kaba bir homurtu mu? Anlayamadım.

"Şansını zorlama, hırsız. Yaşamana izin verme fikrimi değiştirmeden önce git."

Yerimden kıpırdamadım. "Elli bin jens."

"Bırakın elli bini, bu sayfadaki çizikler bile elli etmez."

"O zaman sana bir tane daha çizerim. Ne kadar istersen. Hemen şimdi."

Çaresizliğimin kokusunu alarak öne doğru eğildi. "Söylesene, *senin* gibi bir çocuğun bu kadar büyük bir meblağa ne ihtiyacı var?"

Yalan söylemeyi düşündüm ama bir anlamı yoktu. "Annemin bir borcu var. Gece yarısından önce ödemek zorundayım."

"Böylece benden çalmayı düşündün."

"Teknik olarak, Vali Renhai'den çalmayı düşündüm."

Başını öne eğdi. "O zaman yakalanırdın ve sabaha kadar iki elin eksik kalırdı. Renhai'nin malikanesinde çalmaya değer hiçbir şey olmadığı için boşuna."

"Yani buraya gelmekle daha iyi bir seçim mi yaptım?" "Bunu göreceğiz."

Kaşlarımı çattım, bu dev gibi adama karşı nefretle doluydum. Benden ne yapmamı istiyordu? Yalvarmamı mı? Haysiyetim bu düşünceyi zorlukla sindirebildi. Ama Fal ve Nomi için... Dizlerimin üzerine çöktüm ve olabildiğince eğildim. "Annemin Madam Yargui'ye borcu var," dedim. "Eğer ödeyemezsem, kız kardeşlerimi alacak. Lütfen, eğer verecek jeniniz varsa... bu ailemi kurtaracaktır."

Bir koklama duydum. "Kişisel meseleleriniz beni ilgilendirmez."

Gitmek için döndü.

"Bekle!" Ağladım. "Her şeyi yaparım."

Çok geç, boşboğazlığıma pişman oldum. İblis Prens adımlarını durdurdu, kara pelerini dalgalanıyordu.

Bu noktaya kadar, her kelimesi içimde bir diken olmuştu. Ama şimdi, hırlamadığı, hırlamadığı ya da gürlemediği zaman, sessizliği işkenceydi, içimdeki huzursuzluğa acı verici bir kontrpuan oluşturunuyordu.

Sonunda konuştu, "Al bunu. Annenin borçlarını ödemeye yeter."

Bir yüzük fırlattı, o kadar net fırlattı ki farkına varmadan yakaladım. Avucumun içinde tuttum, elime geçen şeyin ne olduğunu anladığımda dizlerimin bağı çözüldü.

İmgelemimdeki yüzüktü, tam olarak çizdiğim gibi: dev bir beyaz opalin etrafındaki bir halkada dokuz siyah inci. Opalin üzerindeki leke bile oradaydı - bir köşede bulanık kırmızımsı bir leke. İlk başta ışıktan kaynaklandığını düşündüm ama yüzüğe ne kadar açı verirsem vereyim kaybolmadı.

Garip, diye düşündüm. Kaşlarımı çatarak bahçeye baktım.

Ne zaman bir imgelem gerçeğe dönüşse, kontrol edilemez bir titreme beni sarar, dişlerimi gıcırdatırdım. Ama şu anda hiçbir şey hissetmiyordum.

Burada hiç karaçam olmadığını fark ettim ve yüzüğü taktığını tahmin ettiğim el bir insana aitti. Şeytan Prens'in olamazdı. Peki kime aitti?

Tedirginliğimi bir kenara bıraktım. "Bunun değeri elli bin jen mi? Emin misiniz?"

"Dünyada buna benzer sadece bir tane var. Sizi temin ederim, borçlarınızı karşılayacaktır."

Kendine olan güveni beni rahatsız etti ama itiraz etmedim. Bu yüzüğün Falina'yı kurtarmanın anahtarı olduğunu biliyordum. Yüzüğü tek parmağım olan başparmağıma geçirdim.

Bahçenin ortasında bir ay kapısı belirmişti.

-Yol boyunca park etmiş bir arabaya doğru ilerliyordu. Bir dakika önce ikisinin de orada olmadığına yemin edebilirdim.

"Shanizhun," dedi İblis Prens, "misafirimize arabaya kadar eşlik et ve onu evine götür. Yosunlara basmamasına dikkat edin."

Shanizhun mu? Kiminle konuşuyordu? Bahçede bizden başka kimseyi görmedim.

Ama topuklarım aniden havaya kalktı, çünkü görünmez bir şey -ya da biri- beni ay kapısından arabaya doğru pek de nazik olmayan bir şekilde *taşıldı*.

Kapı beni içeri kapattı.

Bir an için afalladım. Gördüklerim sayesinde büyüye yabancı değildim ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim: yoktan var olan kapılar ve arabalar, ayaklarımı yerden kesen görünmez ruhlar.

Ve İblis Prens! O insan olamaz. Taktığı maske, o tuhaf siyah çiçeklere olan takıntısı, saçları bile! Karşılaşmamız sırasında, omuzlarını geçene kadar uzamıştı. Duruşu da değişmişti. Daha önce şemsiyesine sıkıca yaslanmıştı. Şimdi artık ona ihtiyacı yok gibiydi.

Ben tüm bunları düşünürken, arabanın içindeki panjurlardan biri kalktı. Şeytan Prens dışarıda duruyordu, rüzgâr hâlâ pelerinini dövüyordu.

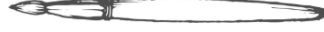
"Gangsun'daki işim bittiğinde, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmen için seni çağıracağım."

"Sana borcum ne olacak?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Bunu bir sonraki buluşmamızda konuşacağız." Belli belirsiz bir şekilde başını salladı. "O zamana kadar, Truyan Saigas."

Pencere bir kez daha kapandı ve tekerlekler dönmeye başladı. Başımı arabanın sert minderlerine yasladığımda, kanımda bir ürperti dolaştı.

Ona adımı hiç vermedim.

Araba beni evden bir sokak ötede bıraktığında akşam olmuştu. Hiç bu kadar hızlı koşmamıştım, balık pazarına doğru fırladım, diğer üç aileyle paylaştığımız tuvaleti, her zaman yanık pirinç gibi kokan mutfığı ve sonra evi geçerek iki merdiveni bir seferde çıktım.

Kapımızın altından fener ışığı titriyordu. Elimi kapı koluna doladım, ileri doğru ittiğim her santimde kalbim hızlanıyordu.

İçeride, oda karanlıktı. Gölgeler duvarları kovalıyordu ve yatağın üzerinde oturan annemin büzülmüş halini zar zor seçebiliyordum.

Ona doğru koştum. "Anne," dedim usulca.

"Tru!" dedi ve ben ortaya çıkar çıkmaz elimi tuttu. O kadar sıkı tuttu ki canı acıdı. "Amana'ya teşekkür ederim, çok endişelendim."

"Fal ve Nomi nerede?"

"İşte," diye cevap verdi Falina, dolaptan çıkarak. Nomi de oradaydı, elleri arkada kenetlenmişti. Kız kardeşlerimin birbirlerine bakışlarından hoşlanmamıştım, yüzleri solgundu.

Sonra onu gördüm. Sallantılı mutfak masamızda oturmuş fıstık yiyor ve kabuklarını pencereden sokağa fırlatıyordu.

Puhkan.

"Erkencisin," dedi. "Sanırım buraya daha fazla zaman için yalvarmaya geldiniz?"

Yalnız değildi. Köşelerde duran iki adamını fark ettim, bıçakları kınından çıkarılmıştı.

Nabzım göğsümde iki katına çıktı. Yüzüğü başparmağımdan çıkardım ve uzattım. "Al."

Bu manzara karşısında Puhkan ayağa kalktı. Elim boş dönmemi bekliyordu. "Etkileyici," dedi yüzüğe hayranlıkla bakarak. Karanlıkta bile parlıyordu. "Bunu kimden çaldın?"

Ona bir açıklama borçlu değildim. "Madam Yargui'nin istediği kadar eder. Elli bin jen. Şimdi bizi yalnız bırakın."

Puhkan yumruğunu yüzüğün üzerine kapattı. "Benim de sana bir hediyem var."

Elini cebine attı ve bordo renkli üçgen bir kumaş parçası çıkardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama bana doğru fırlattığında içimde bir korku dalgası hissettim.

Bez nemli bir sıçramayla koluma düştü. Nemliydi ve boyası kolumun soluk kumaşına bulaşmıştı.

Hayır, boya değil.

Kan.

"Sanırım bir arkadaşınıza aitti," dedi Puhkan. Sahte bir sempati ile başını eğdi. "Başınız sağ olsun." Tüm benliğim buz kesti. Bu kumaş... Gaari'nin göz bandıydı! Safra boğazıma kadar yükseldi ve kendi nefesimde boğuldum. "Sen... sen-"

"Sırtına bir bıçak sapladı," diye tamamladı Puhkan benim yerime. "Onu kanala attılar. Bir grup arkadaşını da."

Bu adamı öldürmek istiyordum. Önce anneme yaptıkları için, şimdi de arkadaşımı öldürdüğü için. Düşüncesizce bir şey yapmadan önce Fal kolumu kavradı.

Konuşmak acı veriyordu. "Gaari'nin bununla hiçbir ilgisi yoktu." "Pek masum sayılmazdı." Puhkan omuz silkti.

"Küçük bir suçlu, kapladığı yere layık değil. Siz Saigalı kızlara biraz saygı öğrenmeniz için iyi bir ders."

Kız kardeşlerim yanımda toplandı, Nomi Fal'in arkasına saklandı. "Çıkın dışarı," dedim. "İşimiz bitti."

Puhkan yüzüğü parmağına taktı. "Hiç sanmıyorum."

Adamları ileri atıldı ve işte o zaman sülfür kokusunu aldım.

Nomi ayağa fırlamıştı ve kafasının üzerinden bir dizi yanan kırmızı fişegi Puhkan'a fırlattı. "Saino seni yere serecek!" diye bağırdı.

Duman patladı ve havai fişekler patlayarak odanın içinde çılgınca gürledi. "Gidin!" Fal bağırdı. Annemin elini tuttum ve dördümüz dışarı fırladık.

Fazla uzağa gidemedik.

Önce Fal çılgılık attı. Sonra Nomi.

Bir süre sonra başıma bir çuval düştü ve her şey karardı.

CHAPTER EIGHT

"Yavaşça." mırıldandı a kadının Ses. A bulanıklık.

Işık yavaş yavaş annem oldu. "Yavaşça. O kadar hızlı kalkma." Başımın arkası ağrıyordu ve gözlerim kirden yapış yapış olmuştu. Bir haftadır baygınmışım gibi hissediyordum. "Ne oldu?"

Fal bariz olanı söyledi: "Yargui bizi aldı."

Doğrulduğumda bir inilti çıkardım. Zemin soğuktu ve ipler bileklerime ve ayak bileklerime sürtünüyordu.

Gözlerimi kırptım. "Sana zarar verdiler mi?"

"Bunun için yeterince uzun süredir uyanık değiliz," diye yanıtladı Nomi.

En küçük kız kardeşim her zaman pratiktir. Gerçi şimdi düşündüm de, başımızın üstündeki çuvallardan kokulu ot kokusu *almıştım*. Muhtemelen bizi öğleden sonraya kadar bayıltmaya yeterdi.

"Neredeyiz biz?"

Kimse cevap vermedi ve keşke sormasaydım dedim. Görüşüm tekrar odaklandığında, tam olarak nerede olduğumuzu biliyordum.

Eski evimiz.

Dökülüyordu, duvarlardaki ahşaplar soyulmuştu, tavandan toz sızıyordu. Yine de, dün kadar net bir şekilde, eski halini hayal edebiliyordum. Zihnimde, kız kardeşlerimle birlikte annemin falına kulak misafiri olurken arkasına saklandığımız tahta perdeyi canlandırdım. Kız kardeşlerimle birlikte koşuşturduğumuz, Baba'nın yelkenli kıyafetlerini giyerken birbirimizi kovaladığımız, uzun kollarına takılıp düştüğümüz ve pürüzsüz ceviz zemine sertçe indiğimiz koridoru.

Anıları silkeleyip attım.

Şu anda mutfakta kapana kısılmıştık. Böcekler görünmeyen oyuklardan sığıyor, hareketleri gölgeleri dans ettiriyordu. Dördümüz de birbirimize sokulduk. Hamam böceklerinden nefret ederdik.

Nomi kahküllerine üfledi. "Keşke onları zehirleseydim," diye mırıldandı ve Puhkan ile adamlarından bahsettiğini anlamam bir anımı aldı. "Aptal havai fişekler hiçbir işe yaramadı."

Ona doğru yaklaştım. "Cesurca davrandın," dedim, "ve çok zekice. Bunları kendin mi yaptın?"

Nomi başını salladı. "Sadece duman çıkarmaları değil, daha fazla patlamaları gerekiyordu."

"Belki de yapmamaları iyi oldu," diye düşündüm. "Biz hâlâ odadaydık."

Nomi iç çekti. Midesi yüksek sesle gurulduyordu. "Sence bizi beslerler mi? Yoksa bizi öldürecekler mi?"

"Sus," diye tısladı annem. "Dua etmeye çalışıyorum." Elleri birbirine kenetlenmişti ve başını kaldırmış, bizi kurtarmaları için tanrılara sessizce yalvarıyordu.

Ben de yukarı baktım ama farklı bir nedenle. Aşağı baktığımda Gaari'nin göz bandından kalan kan lekelerini hala kolumda g ö r e b i l i y o r d u m .

Gözlerimin kenarları ısındı, yaşlar düşmek üzereydi. *Özür* dilerim *dostum*, diye düşündüm. *Buradan çıktığımda, intikamını alacağım. Yemin ederim.*

"Tru," diye fısıldadı Nomi. "Sen iyi misin?"

Hayır, iyi değildim. Ama şimdi yas tutma zamanı değildi.

"Yerde kırıklar var mı?" İşe koyulmak için sordum. Enkazı karıştırmak için ayaklarımı kullandım. Porselen parçaları, ölü hamamböcekleri ve bakmak zorunda kalmamayı dilediğim diğer haşerelerin kalıntıları vardı.

"Zahmet etmeyin," dedi Fal. "Büyük parçaların hepsi temizlendi."

"Demek öyle," diye tanıdık ipeksi bir ses geldi.

Puhkan mutfakta bize katıldı. "Adamlarım ve ben fareleri tutsülemek için çok uğraştık; sizin gelişiniz için evin düzgün olmasını istedik." Burnunu çekti. "Hâlâ ateşin kokusunu alabiliyorum, ya sen?"

Şimdi o söyleyince ben de anladım. Gölgeler arkamızdaki mangaldan sıçradı, alevler çatırdıyordu.

"Şimdilik sadece çıra," dedi Puhkan. "Ama çok uzun sürmeye başlarsa..." Yanmış bir kibrit çöpünün ucuyla Nomi'nin burnuna dokundu. "Küçük simyacı, ben de ateşle oynamaktan zevk alıyorum."

"Sakın ona dokunma," diye tısladım.

"Ya da ne?" Puhkan güldü. "Kızlarınla gurur duymalısın Weina. En küçüğünün bir bilgin zekâsı var; ikinci kızınız, enfes bir güzellik. Ve en büyüğü..."

Bana hoşlanmadığım bir bakış attı.

"Burada ne işimiz var?" dedi annem. Çenesinde eski gücünden bir kıvılcım çaktı. "Madam Yargui'nin adil bir kadın olduğunu biliyorum. Kızım ödedi-"

"Çok makbule geçti," dedi Puhkan, yüzüğü göstermek için parmaklarını oynatarak. Muhteşem bir şekilde parlıyordu ama gözüme başka bir şey çarptı. Opalin üzerindeki o bulutumsu kırmızı nokta geri gelmişti. Ve hareket ediyordu.

"Bırakın gidelim," dedim. "Anlaşma anlaşmadır."

"Bu kadar kızgın bakma, Truyan. Burada kalmanızın kız kardeşinizin dün gece patlattığı maytaplarla hiçbir ilgisi yok. Başka bir gün olsa ona iş bile teklif edebilirdik. Sen de, hırsızlığın için. Ama..."

"Ama ne?"

"Ama erişte evinde ilginç bir řey söylemiştin," dedi Puhkan. "İlk başta aptal bir kızın saçmalaması olduğunu dūřundum ama unutamadım. Tekrar hatırlat bana."

Yanağımı ısırdım. Büyük, aptal ağzımı.

"Fal bakabildiğimi söyledim," diye yalan söyledim. "Annem gibi."

"Hayır, hayır." Puhkan biber yüzünden hâlâ kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. "Özellikle 'Geleceğin resmini yapabilirim' dediniz. "

"Yalan söyledim."

Gıdıkladı. Bir de baktım ki yumruğu yüzüme doğru geliyor. Ben geri uçarken Nomi çığlık attı. Karnımın üzerine düştüm, çenem paslı zemini sıyrıyordu. Yine de en çok yanağım acıyordu, opal yüzüğün dış hatları tenime kazınmıştı. Yüzümü düzeltirken dişlerimdeki kan tabakasının tadını aldım ve tükürdüm, "Gördüğüm kadarıyla biberler için hâlâ üzgünsün."

"Oh, bütün gün kırmızı görüyordum. Duracağını da sanmıyorum." Puhkan bıçağını aldı ve bıçağının düz kısmını boynuma bastırdı. Kulağıma konuştu, "şimdi, gerçeği."

"Onu rahat bırakın," diye yalvardı annem. "Siz ya da Madam falınıza bakılmasını istiyorsanız, sadece sormanız yeterli. Elimde hala Sight var."
."

"Bu evi kaybettiğinde oynadığın oyunu hatırlıyor musun Weina?" Puhkan araya girdi.

Annemin rengi hızla soldu.

"Talihin bir oyunuydu," diye cevap verdi onun yerine. " 'Bir atış daha,' demiştin, evini kumarda kaybetmeden önce. 'Talih hala benimle. Bunu görebiliyorum.' " Öne doğru eğildi. "Görüşün geri geldi, anladığım kadarıyla. Bir kez daha atmaya ne dersin?" Bıçağı boğazımın kabarıklığına sapladı. "Bu sefer kızlarının hayatı için."

Anne şaşkına döndü. başını şiddetle salladı.
"Hayır."

"Nasıl reddedebilirsin? Eğer kazanırsanız, hepinizin gitmesine izin vereceğim. Kaybederseniz" -Puhkan çenesini eğdi ve adamları hem Nomi'yi hem de Fal'ı boyunlarından yakaladı-
"sonsuz dek eski evinizde hayalet olarak kalabilirsiniz."

"Onu rahat bırak," diye mırıldandım. "Ben oynayacağım." "Sen mi?" Puhkan beni çenemden çimdikledi.

"Ben gerçek falcıyım. Ne, kazanacağımdan mı korkuyorsun?"

Kısık bir kahkaha attı. "Basit kurallar: Ben havaya beş taş atacağım. Hangisinin yukarı bakacağını sen belirleyeceksin. Eğer haklıysan, ailen gidebilir. Değilse" -Puhkan boğazına bir çizgi çekti- "o zeki küçük kız kardeşin kanlı bir kolye alacak."

Çenem acıyla zonkluyordu. *Kahretsin*, ne yapıyordum ben?
Gördüklerimi kontrol edemiyordum.

Geri dönmek için artık çok geçti. Puhkan'ın adamlarından biri yere bir parça parşömen koydu, bileklerimi bağlayan ipleri kesti ve bana zinober mürekkebine batırılmış bir fırça verdi.

Puhkan bir çuval kiremiti avucunun üzerinde sektirdi. Yüzüğündeki bulutlu nokta hâlâ hareket ediyordu ama başka kimse fark etmemiş gibiydi. "Falına, sen atacaksın. Küçük simyacı taşları seslendirecek. Bu şekilde tüm kız kardeşler katılabilir."

"Bambu çiz," diye ısrar etti Nomi. "Oyundaki diğer tüm taşlardan daha fazla bambu taşı var. Şansınız en yüksek."

Nomi Sight'a sahip olduğuma inanmıyordu ve ben de onun haklı olmasını diliyordum. Bir olasılık oyunu etkilenebilirdi. Seçilebilecek 164 taş vardı: çiçekler, rüzgârın dört yönü, bambu ve daireler. Bambu gerçekten de mantıklı bir seçimdi.

Sorun şu ki, görüşüm vardı. Hafif bir ürperti parmaklarımı titreterek beni çalılara doğru çekti.

Parşömen ıslaktı, fırçamdaki kırmızı mürekkep sayfaya damlarken bir su tabakası parıldıyordu. Puhkan kardeşlerimle oyunumuz hakkında alay ederken, ben parmağındaki opal yüzüğe baktım.

İmgelemimdeki elin Puhkan'a ait olduğu artık çok açıktı. Peki ya ağaçlar? Mutfak penceresinin dışında karaçamlar hışırıyor, dik tüyler gibi sallanıyordu. Onlarla birlikte büyümüş, her bayramda onlara fener asmıştım. Nasıl unutabilirdim ki?

Ama opalin üzerindeki leke hâlâ gizemini koruyordu. Başımı eğip gözlerimi kısarak baktım. Mücevherden kırmızımsı bir ışık yayılıyordu, şekli neredeyse bir kanat gibiydi.

Bir kanat.

Birden dişlerim gıcırdadı ve sonunda bir hayal gerçekleştiğinde olduğu gibi vücudumdan şiddetli bir titreme geçti. Puhkan görmesin diye titreyen ellerimi birbirine kenetledim.

"Hazır mısın, Truyan?" diyordu adamları Falina'nın bileklerini kesip kiremit torbasını kollarına iterken. "Başlıyoruz."

Sarsıntı geçerken, gözlerim çoktan geri dönmeye başlamıştı. Beni ele geçirmek üzere olan önseziyle mücadele edemiyordum. Bu daha önce de olmuştu, her zaman çaresiz bir durumda olduğumda, kalbim kulaklarımda şimdi olduğu gibi çarpıyordu.

Fırçamı eğik tutarak kâğıda doğru sürükledim ve Falina fırlatmadan önce boyamaya başladım.

Mürekkep istediğimden daha ıslaktı, bu yüzden bulaşmayı en aza indirmek için dikkatlice aşağı doğru vuruşlar yaptım. Yavaşça bir kuşun çizgileri oluştu. Boynu uzun ve hilal gibi kıvrıktı, kanatları bir turnaninkine kadar görkemliydi. Tavuskuşu

Tüyleri büyük kuyruğundan uzanıyordu ve neredeyse sayfanın dışına taşıyordu. Son olarak, fırçamı dik tutarak, parıldaayan kıpkırmızı gözlerini çizdim.

Bir anka kuşu. İhtimallere oynuyor olsaydım, bu en kötü seçimdi, çünkü sadece bir tane vardı. Ama içimde bir his vardı.

"Sihirli boya fırçası," diye mırıldandım transımdan çıkarken.

Kelimelerle birlikte Anka Kuşu'nun dış hatlarından buhar püskürdü. Kanatları nemli parşömenden kabarıyor, kıpkırmızı gözleri canlı canlı kırpışlıyordu.

Eğer yaşamak istiyorsan, dedi zihnimde, avel avel bakmayı bırak ve yüzüğü geri al.

Neredeyse fırçamı düşürüyordum. "Ne oluyor-" Buzlu sis Boğazımı tıkadı, konuşamayacağım şekilde kapattı. "Zaman doldu," dedi Puhkan. "Simyacı, anons et fayanslar."

Nomi'nin sesi titriyordu. Yaptığım resmi görebiliyordu ve yüz ifadesinden Falina'nın attığı taşlarla uyuşmadığını anladım.

"Sadece bir parça yüzü yukarı bakacak şekilde yere düştü," diye fısıldadı Nomi, yüzündeki renk solmuştu. Karoyu havaya kaldırdı. "Üç bambu."

"Peki kız kardeşin ne çizdi?" Puhkan cevabı zaten bildiği halde alaycı bir tavırla baktı.

"Yapma-" Falina ağladı ama adamlar onu kenara itti.

Puhkan elinde bir hançerle bana doğru yürüdü. "Yazık," dedi. "Hayaletler o zaman."

Resmimden bir su şoku fışkırdı ve Puhkan boğazıma saldırmadan önce onu duvara fırlattı. Annem ve Nomi onu yandan sıkıştırdı ve Fal en yakındaki mangalı kafasına indirdi.

Yüzüğü al! Sulu ruh kafamın içinde bağırdı. Ayak bileklerimi bağlayan ipleri kesti. *Şimdi!*

Ayağa fırlayarak yüzüğü Puhkan'ın elinden aldım ve başparmağıma geçirdim. Ortadaki opal hemen parlamaya başladı, yanardöner renkler kısa sürede dışarı taşan bir buğuya dönüştü.

"Bu da ne?" Nomi ağladı.

"Bilmiyorum," dedim ailemi mutfaktan dışarı çıkarırken. "Hadi gidelim buradan."

Tamamen sudan yapılmış bir anka kuşu, çini tablomdan sıyrıldı. Her tüyü çağılayan bir şelalenin yoğunluğuyla dalgalanıyordu ve kanatları kristaldi, her bir çıkıntı bir buz parçası gibiydi. Kırmızı gözleri parlıyordu. *Dışarıda bir at arabası var,* diye bağırdı. *İçeri girin. Elang'anmi'ye bir borcun var.*

Bununla birlikte, Puhkan'ın adamlarının üzerinden uçarak devasa pençeleriyle onlara saldırdı.

"Bu bir ruh," diye soluk soluğa kaldılar.

"Küçük büyücülük," diye hırladı Puhkan. "Kesin onu. Yak onu."

Adamları mangalı tekmeleyip kuşa saldırdılar ve hançerleriyle tüylerini yardılar. Ama hiçbir çelik ya da demir onu delip geçemedi ve kuş onlara tısladı.

"Kaçın!" Annemi ve kız kardeşlerimi yakalayarak bağırdım.

Mutfağın arka tarafındaki pencereye yöneldik, Baba evden son kez ayrıldığında dışarı baktığım pencereye. Sayısız kez başımı tahta pervazlara yaslayıp onun eve dönmesini beklemiştim. Şimdi sütlü kâğıt camları tekmeliyor ve ailemin yola kaçmasına yardım ediyordum.

Son anda anka kuşuna tekrar baktım. Puhkan ve adamları ona meşaleler sallıyordu. Kızgın ısı tüylerinin eriyip titremesine neden oldu ve anka kuşunun

Kırmızı gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. İleri atılarak kanatlarını ardına kadar açtı, Puhkan ve adamlarının arasından uçarak geçti ve meşaleleri bir duman yığını haline gelene kadar söndürdü.

Hava soğudu ve adamlar korkmaya başladı. "Lütfen, kutsal ruh. Sana zarar vermek istemiyoruz."

Bu anka kuşugül yüksek yukarıda Onlar, onu Muhteşem kanatları hâlâ açıktı. Birkaç tüyü ateşten erimişti ve dramatik bir gösteriyle onları teker teker canlandırdı; ancak bu sefer her tüyün ucu buzdan keskindi. Adamlar kaçmaya çalıştı ama Anka kuşu kuyruğunu bir halka şeklinde etraflarında dolaştırdı. Kanadını kullanarak Puhkan'ın yüzünü boğdu ve tüylerini şakaklarına batırdı. Cildi, göğsünün üzerinde asılı duran yeşim taşı disk gibi yarı saydamlaştı.

O çılglık atmadan hemen önce pencereden çıktım.

Söz verdiğim gibi, yolda bir at arabası bekliyordu. Yıldızlı tekerleklerini ve tavanındaki oyma ejderhaları tanıdım. Ailem zaten içerideydi ve ben de onlara katıldıktan sonra atlar tepelere doğru yola çıktı.

Arkasından eski evimiz alevler içinde kaldı. Puhkan'ın adamları bağırıp çağırarak kapıdan kaçtılar. Annem ve kız kardeşlerim rahatlamış bir şekilde birbirlerine sarılmış bakarken, benim bakışlarım gökyüzüne gitti. Anka kuşunu arıyordum ama o gitmişti. Geriye kalan tek şey arabaya doğru süzülen gümüşü bir sis bulutuydu.

Pencere çıtalarından içeri süzüldü ve elimin üzerinde toplandı. Göz açıp kapayınca kadar kayboldu ve ben de parmağımda aniden soğuyan opal yüzüğe baktım.

Oyuklarında bir kahkaha çınladığına yemin edebilirim.

CHAPTER NINE

"Yüzünde bir kesik var," dedi annem, kaçtığımızdan beri ilk kez konuşuyordu. "Yanağında."

Yaraya dokundum ve yorgun bir şekilde anneme baktım. Anlatmasını beklediğim onca şey varken -Puhkan'ın bizi yakalayıp eski evimizi yakması, bizi kurtarmak için yüzüğümden fırlayan sulu anka kuşu, bizi kim bilir nereye götürecek olan bu lüks araba- elbette yüzümdeki bir çizige odaklanacaktı.

"İyileşecek," dedim.

"Bir dahaki sefere daha dikkatli ol. Yara izleri servet için iyi değildir. Bakması da hoş değil. İyileşene kadar gülümseme, yoksa gerilir-"

"Anne!"

Annem dudaklarını büzdü ama boş verdi. Tüm bu yaygara, aklından geçenleri gizlemek içindi. "Bu doğru mu?" diye sordu bana, çok yumuşak bir sesle. "Geleceğin resmini yapabiliyor musun?"

Aynı soru kız kardeşlerimin kaşlarında da tünedi. Bana aynı ifadelerle bakıyorlardı; ayırık dudaklar, içe çekilmiş yanaklar ve oval-geniş gözler. Ama kız kardeşlerimi ne düşündüklerini anlayacak kadar iyi tanıyordum: Fal bana inanmıyordu; Nomi inanmak istiyordu.

"Bazen," diye cevap verdim.

Arkasından bir sürü soru gelmesini bekliyordum ama annem ellerini kucağının üzerinde kavuşturmakla yetindi. Başka bir şey söylemeden arkasına yaslandı ve gözlerini kapatarak uyuyormuş gibi yaptı.

İşte o zaman Nomi koltuğunda öne doğru süzüldü. "Sonunda Puhkan'ın yüzünü gördün mü, bomboş ve boş? Ölü bir balık gibi. Sence o kuş iblisi ona ne yaptı?"

Fal kaşlarını çattı. "Onun bir iblis olduğunu düşündüren nedir?"

"Gözleri. Kırmızıydılar." Nomi homurdandı. "Anka kuşu gibi bir şey değil."

Sessizdim ama parmaklarım içgüdüsel olarak yüzüğün üzerinden geçti.

Nomi çenesini omzuma yasladı. "Bunca zamandır senin sıkıcı bir sanat sahtekârı olduğunu sanıyordum. Meğer geleceği görebiliyormuşsun ve iblislerle arkadaşlık ediyormuşsun." Kız kardeşimin gözleri parladı.

Fal minderinin kenarını sıktı. "Yeter, Nomi. Tru iblislerle arkadaşlık etmiyor." Tereddütlü bir duraklama. "Ya sen?"

Zamanlaması için Saino'ya teşekkür et. Bir kapı gök gürültüsü gibi gürleyerek açıldı ve her türlü cevabı kesti.

Göz alabildiğine uzanan bir avluya girmiştik. Sonra malikâne ortaya çıktı: eğimli, kapaklı çatıları olan iki katlı bir bina; seladon camlı pencereler; ve her kapıda geniş manolya ağaçları. Ortada, kapüşonlu bir figür bizi karşılamak için merdivenlerden iniyordu.

"Bu İblis Prensi mi?" Fal nefesini tuttu. Bana doğru döndü. "İblis pislikleri, Tru! Burada ne işi var - onun evinde ne *işimiz* var?"

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum. "Onunla dün tanıştım," dedim. "Bir tablo satın aldı. Beni tekrar arayacağını söyledi."

"Bir iblisle anlaşma mı yaptın?!"

"Panik yapmayı bırak, o bir iblis değil," diye karşılık verdi Nomi. "İblislerin gözleri kırmızıdır. Onunki sarı ve"-durakladı, gözlerini kısarak baktı-"siyah, sanırım. O bir büyücü."

Hiçbir şey söylemedim ama ben de bakıyordum. Dünkünden farklı görünüyordu. Daha uzun, daha dolgundu - eğer doğru kelime buysa. Saçları düğümlenmiş ve düzenli bir altın başlıkla sabitlenmişti.

Şemsiyesi yoktu. Obsidyen cübbesi de yoktu, pelerini artık arkasında bir bulut şeridi gibi uzanan kabuk beyazı bir mantoydu.

Anka kuşu ona *Elang'anmi* demişti. '*Anmi* bir onurlandırmaydı, bu da adının Elang olduğu anlamına geliyordu. Yumuşak, müzikal bir isim. Ona uymuyordu. Daha çok bir Zhagar'a ya da Yangonin'e benziyordu-Balaca'da "talihsizliğin orakçısı" anlamına geliyordu.

Ayrıca farklı bir maske takıyordu. Yüzünün sadece sol tarafını gizleyen düz siyah bir maske, böylece boyun eğmeyen bir çenenin açılarını, buyurgan elmacık kemiklerini ve şimdiye kadar tek bir nezaket gösterdiğinden şüphe ettiğim sert bir ağzı seçebiliyordum.

Annem onun yüzünü farklı okumuş olmalı ki anında canlandı. Hızlı bir sıçrayışla arabadan indi, eteğinin tozunu aldı ve saçlarını kulaklarının arkasına topladı, o yaklaşırken gülümsüyordu.

"Siz bu mülkün lordu olmalısınız," dedi genişçe gülümseyerek. "Mütevazı küçük ailemi kurtarmaya geldiğiniz için en içten teşekkürlerimizi sunarız, Majesteleri."

Annem Fal'in ve Nomi'nin kollarını çekerek onları kendisiyle birlikte aşağıya doğru eğdi. Benim kolumu da çekiştirdi ama kaslarım fosilleşerek taşla dönüşmüştü. Yerimden kıınıldamadm.

"Teşekkür ederim," diye konuştu kız kardeşlerim.

"Truyan!" Annem bana dirsek attı. "Nerede senin terbiyen? _."

"Rica ederim," dedi Elang, sesinin tonuyla Annem ben cevap veremedem. İlk tanıştığımızda olduğu gibi hırlayıp havlamasını ve bağırmasını bekliyordum ama belli belirsiz nazik davranıyordu. Bu da beni daha da gerdi.

"Saat geç oldu ve anladığım kadarıyla siz ve kızlarınız doğru dürüst bir yemek yememişsiniz." Dört kişiyi işaret etti

avlu girişinin yanında bekleyen kaplumbağalar. "İzin verin hizmetçilerim size lojmanlarınızda akşam yemeğini göstereyim."

Annem sanki kaplumbağa hizmetçiler son derece sıradanmış gibi gözlerini kırpmadı bile. "Oda mı?" diye haykırdı. "Bize kalacak bir yer mi teklif ediyorsunuz?"

"Bu gecelik," dedi Elang. "Şimdi dinlenin. Malikânemin sunduğu misafîrperverliğin tadını çıkarın."

Kaplumbağalar öne çıktı, içlerinden biri şifalı çorba gibi kokan bir kâse uzattı. Nomi çorbayı kokladı ve tam yudumlamaya başlamıştı ki ben kaseyi ondan çektim.

"Yabancılardan içki kabul etmemelisin," dedim sertçe.

"Bu bir ilaç," diye konuştu Elang. "Ve *biz* yabancı değiliz."

Annem ve kız kardeşlerimin merakının yakıcı ağırlığıyla büyüyen bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Sizin ve ailenizin korkacak hiçbir şeyi yok," diye devam etti. "Burada her yerden daha güvendesiniz."

Daha fazla güvenceye ihtiyaç duymayan annem bir kaplumbağanın üzerine çöktü. "Onu duydun, Truyan. İç ve gel. Bir gün oldu."

Kız kardeşlerime yan gözle bir bakış attım. Fal, daha önce İblis Prens'i kınamasına rağmen, kaplumbağalarından birine miyavlama sesleri çıkarmaya başlamıştı bile; Nomi ise merakla nasıl paytak paytak yürüdüklerini inceliyordu. İçimi çektim. Kız kardeşlerim yorgun, aç ve hâlâ yaşadığımız çilenin şokunu atlatamamışlardı. Elang'ın misafîrperverliğini kabul ettikleri için onları suçlayamazdım.

Kendime gelince? Teslim olmayı reddederek dudağımı kıvırdım. "Siz devam edin," dedim aileme. "Önce dinlenin. *Prensle* yalnız konuşmak istiyorum."

"Geç kalma," dedi annem tatlı tatlı. Kaplumbağasını yanıma doğru yönlendirdi, kulağıma tıslarken hâlâ gülümsüyordu,

"Ve kabalaşma, Truyan. Seni tanıyorum. Elinde ne varsa, bu fırsatı kaçıрма. Gidecek başka yerimiz yok."

Annem geri çekildi ve el salladı. "Sonra görüşürüz, sevgili kızım."

Ailem malikâneye doğru ilerlerken ben Elang'a döndüm.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Puhkan'ın bizi götürdüğü yerde bir arabanın beklediğini nereden bildin?"

"Çoğu insan böyle bir yardım için minnettar olur." Artık yalnız olduğumuz için Elang'ın sesi soğuk ve kırılmış bir hal almıştı, her kelimesi hırıltının eşğindeydi. "Neredeyse öldürölüyordun. Ailenin yanına git."

Cevapları alana kadar hiçbir yere gitmiyordum. "Bana verdiğin o yüzük," diye ısrar ettim. "İçinde bir ruh vardı. Bizi neden kurtardı, benden ne istiyorsun?"

"Eğer bilmek istiyorsan, o zaman akşam yemeğı yemeden gideceksin."

Bunu söyleme şekli, sanki bu en büyük cezaymış gibi, beni hem rahatlatmış hem de üzdü. Düşünüyorum da, annem kötü huylu olanın *ben olduğumu* sanıyordu.

"Bilmek istiyorum," dedim.

"O zaman beni takip edin." Karanlık bir koşuşturma içinde avludan çıkıp ana konağı doğru ilerledi. Bir fırtına bulutu gibi hareket ediyordu, yürüyüşü o kadar hızlı ve akıcıydı ki bir adımını diğerinden ayırt edemiyordum. Böyle bir tempoyla beni kaybetmeye çalıştığından emin olarak ona ayak uydurmak için nefes nefese kaldım, ancak eve girdiğimizde aniden adımlarının ortasında durdu.

"Eğer bu tarafa gelmekte ısrar ediyorsanız," dedi, sırtı hâlâ bana dönüktü, "ayakkabılarınızı çıkarırsanız çok nazik olursunuz. Yerlerimde çamur lekesi bırakıyorlar."

Gözlerimi, üzerinde gerçekten de çamur izleri bıraktığım zengin gül ağacı zeminlere indirdim. Onları ayakkabımla silme girişimim bana gürültülü bir homurtu kazandırdı.

Güzel.

Kendi kendime homurdanarak ayakkabılarımı çıkardım ve elimde taşıdım.

Elang koridorda volta atmadan önce, "Hiçbir şeye dokunma," diye homurdandı.

Sanki zor nefes aldığımı duymuş gibi, ayak uydurabilmem için hızını yavaşlattı. Başka bir yerde olsam minnettar olabilirdim. Ama burada her misafirperverlik hareketinin yakında borçlanacağım bir borca dönüştüğünü hissediyordum.

Sanat her duvarı kaplıyor, porselen vazolar ve parlak dokuma halılar uzun ve ışıksız koridorları canlandırıyor. Evin derinliklerinde Jansu Dağı'nın -ölümsüzlerin adası- duvar halıları, Büyük Bilgeler'in gerçek boyutlu heykelleri ve Amana'nın çocukları olan güneş, ay ve yıldızların özenle detaylandırılmış parşömenleri vardı. Çoğu daha önce hiç görmediğim parçalardı. Orijinal olabilirler miydi? Öğrenmek için biraz daha oyalanmak isterdim.

İblis Prens ne kadar zamandır Gangsun'da ikamet ediyordu? Üç ya da dört yıldan fazla olamaz. Bunca sanat eseri varken, şehrin önde gelen koleksiyoncuları arasında onun adını duymuş olmalıydım. Yine de müzayedeleri hep Gaari'ye bırakmışımdır.

Gaari'yi hatırlayınca adımlarım ağırlaştı. O benim iş ortağımdan daha fazlasıydı; benim akıl hocam, sırdaşım, arkadaşımdı. Ve benim yüzümden öldü. Ağlamamak için yanağımı ısırarak sanat eserinden uzaklaştım ve bakışlarımı dosdoğru ileriye çevirdim.

Hedefimiz kâğıt ve kurumuş mürekkep kokan küçük bir kütüphaneydi. Kapıyı iki balina heykeli çerçeveliyordu ama gözlerim doğrudan, çoğu resimle ilgili olan kitap yığınlarının bulunduğu masaya kaydı. Bir okuma lambasının yanında bir çift pirinç çerçeveli gözlük ve yazı fırçalarıyla dolu açık bir kutu vardı.

Yani öğrenilmiş bir canavarla uğraşıyordum. Nomi bunun en tehlikeli tür olduğunu söylerdi.

Hava ılıktı ve köşedeki masanın üzerinde duran demlikten tatlı ve bitkisel bir koku geliyordu. "Çay mı?" diye sordu Elang. "Papatya çayı, Baharat Yolu'ndan taze geldi."

Hayal gücüm beni zamanda ileri götürdü, bir yudum zehirli çayı geçip Elang'ın cesedimin başında durup içmeden önce ruhumu bir çaydanlıkta demlemesine kadar.

"Buraya seninle çay içmeye gelmedim." "Sen bilirsin."

Oturdum, doğal olarak masasının karşısındaki yeşil mindere yöneldim. Yere çöktüm, ipek yaralı tarafımı rahatlatırken kaslarım iç çekti. Ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim; o anda uyuyakalabilirdim. Eğer Elang olmasaydı.

Burada, bu evde, etrafı kitaplar ve çay fincanlarıyla çevriliyken, bir canavardan çok bir insan gibi görünüyordu. Ama gardımı düşürmemem gerektiğini biliyordum.

"Kimsin sen?" Bir kez daha sordum. "İblislerle arkadaşlık ediyorsun, emirlerini yerine getiren kaplumbağaların var ve... büyü kullanıyorsun." Durakladım. "Nesin sen?"

"Pek çok kişi bilmek ister ama çok azı gerçeği bilme ayrıcalığına sahiptir." Yudumladı. "Sende Görü var. Bana ne olduğumu söyle."

Çenemdeki ağrı olmasa dişlerimi sıkardım. Beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı.

"Sen bir iblis değilsin," dedim yüksek sesle.

"Gözlerim yüzünden mi?" Gözlerini kırptırdı. "Kız kardeşin ilmini biliyor."

Tabii ki bunu duymuştu. Kulakları gerçekten de keskindi.

"İblisler Gangsun'un en pahalı caddesinde malikane tutmazlar,"

dedim, "ya da maskelerle geçit töreni yapmazlar, ya da yolsuzluğa bulaşmış hükümet yetkilileriyle kendilerini oyalamaktadırlar."

Gözleri kısıldı. "Kendimi kimseyle boşa bırakmam."

"Renhai senin komşun. Bir şey olmadığını söylemiştin. evini çalmaya değer. Bu da daha önce ziyaret ettiğinizi gösteriyor."

Elang çay fincanını yere bıraktı. "İnsanlar iğrenç bir koku yayarlar. Onunki en iğrençlerinden biri."

Zihnindeki listeye *güçlü koku alma duyumu* da ekledim. Peki bahçesinde bana ne demişti? *Krill*. Kaplumbağası için yiyecekti şüphesiz ama yine de tuhaf bir hakaretti.

"Sen bir iblis değilsin," dedim tekrar. "Sen bir büyücü de değilsin. Büyücüler çekicidir ve... masum ressamaları haraca bağlamazlar."

"Masum mu?" Elang homurdanmaya benzeyen bir ses çıkardı.

"Sen bir tanrı, ruh ya da hayalet de değilsin. Sen..."

Gerçekten bilmiyordum.

Bekliyordu, o sarı-siyah gözler benimkilere dikilmişti. Neden bu kadar tanıdık geliyorlardı? Onları daha önce nerede görmüştüm?

"Saino'nun belası, maskeni çıkar," diye homurdandım. "Festival sona erdi. Söyledikleri kadar çirkin misin, yoksa gerçekten saklayacak bir şeyin mi var?"

Ağzının yarısı gülümsedi. "Sadece sorman yeterliydi."

Çok yavaşça, sanki her saniyenin merakıma işkence ettiğini biliyormuş gibi maskesini kaldırdı.

Geri çekilmek istememiştim ama hiçbir uyarı almamıştım. Yüzü beklediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Gerçekten de iki yüzdü, sanki tam ortasından bir çizgi çekilmiş ve iki tarafı ikiye bölünmüş gibiydi. Biri insandı; pürüzsüz, bronzlaşmış bir yanak ve yontulmuş siyah bir kaş; yarısı burun; yarısı da sert, kare bir çene. Tanrıların dikkatini fazladan çektiği belli olan bir adama ait özellikler.

Fal, çarpıcı derecede yakışıklı olduğunu söylerdi. Sarı gözleriyle bile. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir tondur: kehribardan daha soluk, altından daha derin. Tam renk, ışığın her titreşiminde değişiyor gibiydi; bu da onu saptamayı imkânsız kılıyordu.

Sonra, sanki tanrılar zalim ve çarpık bir şaka yapmaya karar vermiş gibi, o kadar da yakışıklı olmayan yarısı ortaya çıktı.

Aklıma gelen ilk kelime *sürüngen* oldu. Alnından boynuna kadar uzanan arjantin mavisi pullar derisini kaplıyordu, her biri ayna keskinliğinde parlayan yassı bir gözyaşı damlası gibiydi. Ve diğer gözü... aslında siyah değildi ama en koyu griydi, insandakinden daha büyük ve yuvarlaktı ve tüylü bir kaşla çevrelenmişti. Ağzını kapalı tutuyordu ki buna çok sevindim. Dişlerini görmek istemedim.

Ne olabilirdi ki? Yanlarında tuttuğu iki elinin de pençe gibi keskin tırnakları vardı. Ve boynuzları vardı! Bir dakika önce orada olmadığına yemin ettiğim altın boynuzlar şakaklarından yukarı doğru uzanıyordu.

Cevap, yakıcı bir vahiy dalgasıyla geldi. "Sen... sen bir ejderhasın!" Fısıldadım.

"Aferin," dedi, sesi aynı derecede yumuşaktı. "Ben Elangui Ta'ginan Yuwong, Batı Denizleri'nin efendisi, Üçüncü Yüce Krallık'ın prensiyim."

Yani bir iblis prensi değil, bir *ejderha* prensi. Tamra Cehennemi'nde bir ejderha prensinin Gangsun'un ortasında ne işi vardı?

Kendimi toparladım ve çenemi kaldırdım. "Ben Truyan Saigas." Herhangi bir unvanım yoktu, ancak takdimimin kulağa ne kadar önemsiz geldiğinin farkındaydım, bu yüzden ekledim, "Batı Gangsun'dan, Arban ve Weina'nın kızı. Dor'lin Bölgesi'nin usta sanat sahtecisi."

"Usta" kısmı biraz abartılıydı ama umurumda değildi.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi.

"Ben de seni tanıyorum," dedim çenemi kaldırıp uyumsuz gözleriyle buluşmak için. Şimdi onları neden tanıdık bulduğumu biliyordum. "Sen resmini yaptığım ejderhasın."

"Yarı ejderha," diye düzeltti Elangui. Sesi gergindi. Tepkimi izliyordu, ne için olduğunu anlayamıyordum. "Gözlem gücün sana iyi hizmet ediyor."

"Görülerim olduğunu bu şekilde biliyordunuz," diye devam ettim, "ve parşömeni bu yüzden istediniz."

Sanki cevaplar için çırpınışımı izlemek onu eğlendiriyormuş gibi başını eğdi.

"Ve," diye fark ettim, "bu yüzden iblisin beni Madam Yargui'nin adamlarından kurtardı."

"Cesetler borçlarını ödeyemez," dedi Elang kuru bir sesle. "Ve borçlardan bahsetmişken, benimkini nasıl ödeyeceğine karar verdim. Bir tabloyla."

Ayağa fırlayıp rahatlayarak dans edebilirdim. Çaresizliğim *içinde* her *şeyi* teklif etmişim ve tek istediği bir resim miydi? Amana'ya şükürler olsun.

"Söz sözdür," diye izin verdim. "Siz fırçaları ve kâğıdı temin edin, ben de şimdiye kadar gördüğünüz en muhteşem tabloyu yapayım. Biraz zaman alabilir ama görünüşe göre malikânenizde bolca fazladan daire var-"

"İstediğim resim Gangsun'da yapılamaz. Ya da A'landi'de, bu konuda."

Kafam karışmış bir şekilde yukarı baktım. "O zaman nereye?"

Elang'ın ağzının bir köşesi hafifçe yukarı doğru kıpırdadı. "Ai'long."

Yüksek bir nefes sesi çıkardım. "Ai'long!"

"Bunu biliyor musun?"

Elbette öyleydin. Kıtadaki her çocuk ejderha diyarıyla ilgili masallarla büyüdü. Ben çoğundan daha fazla, Baba sayesinde. Denizcilerin hikayelerinden oluşan bir hazinesi vardı. O

Bana bir ejderhanın pullarına dokunmanın her hastalığı iyileştirebileceğini, seslerinin gök gürültüsünün vücut bulmuş hali olduğunu ve evleri Ai'long'un, hiçbir ölümünün sonsuza dek değişmeden ziyaret edemeyeceği kadar güzel, deniz insanların ve konuşan balıkların diyarı olduğunu söyledi.

"Sana bir teklifim var," dedi Elang.

Bu odaya girdiğim andan itibaren sohbet hiç tahmin etmediğim yönere sapmıştı. İşlerin daha da ilginçleşeceğine dair bir his vardı içimde. "Dinliyorum."

"Bildığınız gibi," dedi, "Ai'long'un büyülü suları Denizler Tanrısı tarafından yönetilir."

"Ejderha Kralı," diye mırıldandım.

"Kral Nazayun benim büyükbabamdır. Onu gücendirdim ve bu yüzden geri dönmem yasaklandı."

"Yani sürgün edildim mi demek istiyorsun?" İlgiyle öne doğru eğildim. "Orada bir suçlu musun?"

Ters ters baktı. "Yokluğum sırasında mülküm bakıma muhtaç hale geldi. Mümkün olan en kısa sürede geri dönmeliyim. Ama bunu yapmak için bir insanın yardımına ihtiyacım var."

"Ben," dedim. Bu çok açıktı. "Cevabım hayır. Sana bir resim sözü verdim, büyükbabanla yeniden bir araya gelme sözü değil."

Bana kuşkulu bir bakış attı. "İstediğimi düşündüğün şey bu mu?"

Sonra güldü - duvarları titreten derin ve gürültülü bir ses. Kollarımı kavuşturdum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Gerçekten de çok iyi bir hayal gücün var," dedi. Son bir kıkırdama ile mizah duygusu yok oldu ve yarı ejderha bir kez daha ciddileşti. "Henüz bitirmedim. Aranan bir suçlusunuz, değil mi? Sanat sahteciliği, hırsızlık, şiddet-"

"Saldırıya uğradım," diye itiraz ettim. "Ben şiddet yanlısı biri değilim." "Belki, ama mülkümü terk ettiğin anda takip edileceksin, yakalanacaksın ve hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin.

hayatınız."

"Bu oldukça ağır görünüyor," diye yakındım. "Sanırım sanat sahteciliğinin cezası sadece on yıl."

Elang bana, "Çoğu mahkûm cezasının tamamını çekmeden hayatta kalamıyor," diye hatırlattı. "Madam Yargui sizin hayatta kalmamanızı kesinlikle sağlayacaktır."

O haklıydı. Ve o anda, protestomun geri kalanı dudaklarımda öldü.

"Senin ve ailenin güvenliğini sağlayacak imkânlara sahibim," dedi. Karşılığında, Ai'long'a dönebilmem için sürgünümünden kurtulmama yardım etmenizi istiyorum."

Ona baktım. Biri aydınlık, diğeri karanlık olan o tuhaf gözleri beklenmedik derecede yoğundu ama onlara güvenmiyordum.

Asla bir ejderhayla anlaşma yapma, derdi eski masallar. Onlar kurnaz, değişken yaratıklardır. Asla kazanamazsınız.

Peki ya yarı ejderhayla anlaşmaya ne dersin?

Sonunda çayıma uzandım. Hâlâ sıcaktı. *İmkansız.*

"Bana bir insanın eve dönmenize nasıl yardım edeceğini açıklayın," dedim dikkatle. "İlminizi biliyorum. Ejderha Kralı tarafından özel olarak davet edilmedikleri sürece hiçbir ölümlünün ejderha diyarına girmesine izin verilmez."

"Ya da bir ejderhayla evlenmedikleri sürece."

Cevabını halüsinasyon olarak gördüğüme yemin edebilirim. "Ne dedin sen?"

Elang'ın çenesindeki tek bir kas bile kıpırdamadı. Sakindi, çok sakindi. "Ejderha Kralı'nın geri dönmem için şart koştuğu şey, bir insana aşık olmam ve gelinimi de yanımda Ai'long'a getirmem."

Bakışları benim üzerimdeydi. "Bu sen olacaksın, Tru Saigas."

CHAPTER TEN

"Ben mi?" diye sıçradım, neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. "Aklını mı kaçırdın sen? Seni tanımıyorum bile. Nasıl aşık olabilirsin-"

"Kalın kafalı olma, krill." Elang küskün görünüyordu. İnsan yanaklarında kırmızı bir kızarıklık belirdi. "Senin gibi birini gelin olarak almayı *sececeğimi* sanma. Bu sadece görünüş için olurdu. İşimiz b i t e n e kadar."

İş mi? Dün beni öldürmek istiyordu, bugün evlenmek istiyor. Kafasına giden kanların karışımının hislerini çarpıttığını düşünmeye başlamıştım.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," dedim. "Hikâyeleri biliyorum. Ejderhalar insan kılığına girip masum erkek ve kadınları baştan çıkarır, onları evlerinden koparır, sonra da cariyeye yapar ve Ai'long'dan ayrılmalarına asla izin vermezler."

"Hikayelerini nereden buluyorsun?" Elang tereddüt etti. "Birincisi, sen benim dengim, karım olacaksın, cariyeye değil. İkincisi, bu geçici olacak." Öfkeli bir nefes vermeden önce anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. "Bu zarif bir çözüm. Ai'long'a dönmeme ve senin de bana eşlik etmene izin veren bir çözüm."

Adamda küstahlık vardı. "Sana eşlik *etmek isteyeceğimi* nereden çıkardın?"

"Reddetme hakkına sahipsiniz," diye cevap verdi. "Yalnız şunu bilin ki, bu durumda siz ve aileniz sabah mülkümü terk edeceksiniz. Valinin kaymakamları sizi tutuklayacak ve Madam Yargui annenizi ve kız kardeşlerinizi alıp götürecek."

"Bu şantajdır."

"Ne derseniz deyin." Kendine biraz daha çay doldurdu. "Bu mülkün dışındaki sorunlarınız beni ilgilendirmiyor. Benim de dahil olmam için bir bedel ödemem fazlasıyla adil."

"Görücü usulü evliliğe bedel mi diyorsun?"

"Dediğim gibi, geçici olacak."

"*Ne kadar* geçici?"

"Bu, tablomu ne kadar çabuk teslim edebileceğinize bağlı," dedi Elang, sakince yudumlarken. "Bittiğinde, daha fazla aldatmacaya gerek kalmayacak. Kanunsuz faaliyetlerinize huzur içinde devam etmekte özgür olacaksınız."

Ters ters baktım. "Peki ya annem, kız kardeşlerim?"

"Aileniz katılmayacak," diye cevap verdi. "Sizin gelmeniz için bir yol bulmak yeterince zor."

"Onları bırakmayacağım."

"Eğer yaşamalarını istiyorsan yaşayacaksın," dedi Elang. "Ai'long'un protokolleri katıdır ve büyük babamla aramız pek iyi değildir." Sandalyesine yaslandı. "Ama nasıl istersen öyle yap, onlar senin ailen, benim değil. Onlara ne olacağı umurumda değil ve benim dengim olacağına söz vermiştim."

İnandırıcı ejderha. Çayımı bir dikişte yudumladım ve gerçekten çok rahatlatıcı olmasından nefret ettim. Neredeyse şişmiş yanağımı ve çenemdeki ağrıyı unutuyordum. "O zaman nereye gidecekler? Madam Yargui onları arıyor olacak." "Sen

Ai'long'dayken, annen ve kız kardeşlerin burada, arazimde ikamet edecekler. Sana söz veriyorum. korunacak ve hiçbir şey istemeyeceksiniz." Durakladığını fark ettim. "Ama?"

"Kendi güvenlikleri için dışarı çıkmalarına ya da ziyaretçi kabul etmelerine izin verilmeyecek. Ta ki sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirene kadar." Elang itirazlarımı önlemek için küçük bir

ahşap sandığı masasının üzerine koydu. "Başarılı olursan, ailen sıkıntılarının karşılığı olarak buna sahip olabilir."

Sandığın içinde bir yığın pırıl pırıl mücevher parlıyordu. Yakutlar, zümrütler, elmaslar -bazıları kestane büyüklüğünde- bir imparatorun cömertliği! Dolgun ve parlak incilerden oluşan cömert bir yatağın üzerinde oturduklarından bahsetmiyorum bile.

Baştan çıkarılmaktan nefret ediyordum. Bu mücevherlerin sadece bir avucu bile annem ve kız kardeşlerimin yıllarca rahatça yaşamasına yeterdi. Artık iş bulmak için çırpınmak, kışın Nomi'ye ilaç alacak kadar param var mı diye endişelenmek yok. Sonunda Gangsun'dan ayrılabilir ve Baba'ya ne olduğunu öğrenebilirdik.

"Diyelim ki seninle Ai'long'a geldim," diye başladım. "Ne yapmam gerekir? Bu anlaşmanın parametreleri nelerdir?"

"Büyükbabamı evliliğimizin gerçek olduğuna ikna etmeniz gerekecek."

"Yani ona aşık olduğumuzu mu düşündürmek istiyorsun?" Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. "Ben o kadar iyi bir aktris değilim."

"Ejderhalar aşkı birçok şekilde ölçer. Bana biraz düşkünlük yeterli olacaktır." Elang başını eğdi, bir kaşı yukarı doğru kalktı. "Yani, eğer tercih etmezseniz-"

"Hayır!" Söyleyeceklerini duymak bile istemiyordum. Bu canavara sarılmak, onu *öpmek* zorunda kaldığımı hayal etmek bile... Düşünceden sıyrıldım. "Düşkünlük iyidir."

"Anlaştık." Tekrar yudumladı. "Şimdi, büyükbabam ikna olduktan sonra anlaşmamızın bir sonraki kısmına geçebiliriz."

"Geleceği resmetmemi istediğin kısım," diye hatırladım. "Dur tahmin edeyim, bir kuzenin senin tahtını ele geçirmeye çalışıyor ve sen de kim olduğunu açıklamamı istiyorsun. Ya da belki sen-"

"Hayal gücünüz çok eğlenceli," dedi Elang, sesi hiç de eğlenmiş gibi çıkmıyordu. "Ama kendini tahmin yürütmekten alıkoy. Doğru tahmin edemezsin."

İnatçı ve kibirli *ejderha*, kafamda ayarladım. "Ne resmi yapmamı istiyorsun?"

"Sana şimdi söylersem, anlaşmamızı kabul etmek zorunda kalacaksın." Sarı gözleri parlıyordu. "Ya da seni öldürmek zorunda kalacağım."

Normalde böyle bir ultiatom karşısında gözlerimi devirirdim. Sorun şu ki, ona inandım. "Sır tutabilirim."

"Bu değil."

"Bana güvenmiyor musun?"

Bana öyle bir baktı *ki*, "*Belli ki hayır*" dedi. "Sabırlı olmanızı ve akşam ailenizle birlikte sözleşmeyi okumanızı öneririm. Bu tartışmayı tekrar gözden geçireceğiz."

"Yani görevimin tehlikeli olacağını mı söylüyorsunuz?" diye sordum.

"Ai'long'la ilgili her şey tehlikeli."

Mücevher sandığını kapattım. "O zaman bu yeterli değil."

Gaari'yle geçirdiğim yıllar bana pazarlık yapmayı öğretmişti. Bu anlaşmaya razı değildim.

"Üç sandık dolusu mücevher istiyorum," dedim, "başarılı olsam da olmasam da ailem bunları saklayacak. Ben yokken kız kardeşlerim için özel öğretmenler istiyorum, ne öğrenmek istiyorlarsa. Nomi'nin Ulusal Akademi'ye rakip bir eğitim almasını ve Fal'in her zaman hayalini kurduğu gardıroba sahip olmasını istiyorum: ipek elbiseler, terlikler ve yeşim saç tokaları. Bir hanımefendinin giyebileceği her şey."

Elang arkasına yaslandı, yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır." Öne doğru eğildim, odaklanmak için prensin koyu renk gözünü seçtim. "Bir şey daha var. Gangsun'da bir arkadaşım vardı, yaşlı bir adam." Boğazımdaki kaslar gerildi. "Dün beni Yargui'nin adamlarından korurken öldü."

Elang etkilenmemişti. "Eğer yaşlıysa, muhtemelen zamanı gelmiştir."

"Benim yüzümden öldü," dedim sertęe.

"İsteğiniz nedir?"

Sıcaklık boğazıma kadar yükseldi. Sesimi sabit tutmak için mücadele ettim. "Adı Gaari'ydi. Soyadını, hatta nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Ama onu bulacak mısın ve gömölüp bir tapınak yapılmasını sağlayacak mısın?"

Elang'ın yüzünden bir gölge geçti ve burun delikleri açıldı. Muhtemelen benim duygusal bir aptal olduğumu düşünüyordu ama umurumda değildi. "Yapılacak," dedi. "İstekleriniz, onları yerine getireceğim."

"Sizin için yazmamı ister misiniz? Restoran, Gaari-"

"Hatırlayacağım."

Elang başka bir şey söylemeden sol tarafındaki çekmeceyi açtı ve bana lake bir kutu sundu. İçinde tek bir kırmızı sicimle bağlanmış bir kitap vardı.

"Bu, teklifimin ayrıntılarını özetleyen bir sözleşme."

Kâğıt kalın ve inceydi, her kelime minik hatlarla mükemmel bir şekilde basılmıştı. Sayfaları çevirdim ve neredeyse her sayfada adımı görünce irkildim. İmkânsızdı. Tüm bunları bir günde nasıl yazmıştı?

Sözleşmeyi ona doğru geri ittim. "Benim ek koşullarımı ekledikten sonra okuyacağım."

"İstediğin her şey orada." "Kız

kardeşlerim için dersler,-" "Hepsi orada."

Ses tonu ona inanmamam için beni

cesaretlendirdi. İsteksizce kutuyu aldım. "İşimiz bitti mi?"

Elang sandalyesinde öne doğru eğildi ve maskesini yavaşça yüzüne geri bastırırken tüylerim diken diken oldu. Neden taktığınızı anlayabiliyordum. Sol tarafta

Parlak mavi pulları, tüylerle kaplı beyaz kaşları ve burundan ziyade burnu olan bir ejderha. Sağ tarafta ise çocuksu bir p r zs zlyęe sahip yanakları, keskin ve amansız çenesi ve uçuşan siyah sa  telleriyle yumuşatılmış  atık kaşları olan bir adam vardı.

Her iki yarısı da tek başına çarpıcı olabilirdi. Hatta güzel bile. Ama birlikte, ikisi arasındaki keskin fark tüyler ürpertici bir etki yaratıyordu. Özellikle de acımasız bir meşale gibi yanan o sarı gözle.

 rpermeden ona zorlukla bakabiliyordum. "Bu gece için, evet," diye cevap verdi sonunda.

Parmaklarını hafifçe kaldırmasıyla kapılar açıldı. "Hizmetk arım sizinle ilgilenecek ve sorularınızı yanıtlayacak." Elang ayağa kalktı, pençesini uzatıp gitmemi işaret etti. "Sabah kararınızı bekliyorum."

CHAPTER ELEVEN

İblis, ruh, peri - opal yüzüğümde yaşayan her neyse - beni sevmiyordu. Elang'ın avlusunda bana rehberlik ederken, ışıklı yollardan gitmek yerine çalılıkların ve toprak yığınlarının arasından geçmemi sağlarken bu çok açıktı.

Elang'la yaptığım konuşmanın tamamını duyup duymadığımı merak ettim. Belki o da benim kadar mantıksız bulmuştu. Ya da belki bu onun fikriydi.

Acele et, diye tısladı kafamın içinde, manzarayı seyretmek için oyalandığımda. Sisi çıplak ayak bileklerime dolanıyor, buz gibi soğuk kemiklerimi sızlatıyordu. Ama acele etmeden duramadım. Elang'ın evi gece çok güzeldi. Her ağaçtan ve saçaktan fenerler sarkıyordu; mavi kiremitli çatılara karşı, üzerimizdeki takımyıldızları yansıtan bir yıldız denizi gibiydiler.

Onu takip ederek kırmızı boyalı kapıları olan geniş bir eve girdim. Pencereler süt beyazı kâğıtlarla kaplıydı ve yarım ayın ışığı altında her bir kâğıt inci gibi parlıyordu. İçeride annem ve kız kardeşlerim akşam yemeğini bitiriyorlardı. Yuvarlak masayı dolduran boş kâselerden bir ziyafet olduğu anlaşılıyordu.

Beni görünce annem hemen ayağa kalktı. "Sorun nedir, Tru? Majesteleri sana ne dedi?"

Provasını yaptığım kelimeler dilimden döküldü. Ne diyebilirdim ki, Ai'long'da ona eşlik edebilmem için benimle evlenmesi gereken bir yarı ejderha olduğunu mu?

"Bu kadar yiyecek nereden geldi?" Onun yerine kolumun altındaki kutuyu yere bırakarak sordum. Annemin dediği gibi, bir gün olmuştu ve tanrım, çok acıkmıştım.

"Harika, değil mi?" Annemin yüzü güldü. "Tek yapmamız gereken ellerimizi birleştirmek ve ne dilersek

bu bezin üzerinde görünür."

Fal dramatik bir alkışla gösterdi ve masanın üzerinde en sevdiğim yemeklerle dolu bir tepsi belirdi: biber yağında soğuk fasulye lor şeritleri, kırmızı kızarmış domuz eti, tuzlu yumurta parçaları ile buharda pişirilmiş muhallebi ve et suyunda aşağı yukarı sallanan karideslerle kaynayan bir kase cam erişte.

Dayanamadım. Aynı anda iki kaşık aldım ve tadabildiğim her şeyi tattım.

Fal arsız bir gülümsemeyle beni inceledi. "Zehir konusunda endişeleneceğini düşünmüştüm."

"Bir saat önce belki," diye mırıldandım ağzım dolu bir şekilde. "Ama şimdi, eğer zehirse, en azından tadı güzel."

"Bu bir *sihir*," dedi Nomi. "Baba'nın eski oyunları gibi." Ona şefkatli bir bakış attım.

"Nedir bu?" Annem sormadan lake kutuyu açmıştı. "Prens sana bir kitap mı verdi?"

Ben onu durduramadan Nomi kitabı eline aldı ve sayfalarını karıştırdı. "Bu bir evlilik sözleşmesi," dedi kaşlarını çatarak. "İblis Prens'le mi?"

Keşke bu fiyasko başlamadan önce ağzıma bir lokma daha erişte atsaydım diye düşündüm. Çiğnemedem yutkundum. "O bir ejderha, ejderha değil-"

"Gerçek bir prens Tru'mla evlenmek istiyor!" Annem nefes aldı. "Ve herhangi bir prens değil, bir *ejderha* prensi!"

"Yarı ejderha, anne," dedim, ilgisinden rahatsız olmuştum. "Heyecanlanmayın lütfen. Bu bir anlaşma: Ben onun Ai'long'a dönmesine yardım edeceğim, o da bize borçlarını ödememiz ve Renhai'deki sicilimi silmemiz için para verecek. Bu sadece bir rol olur."

"Öyle bile olsa, kızların hayalini kurduğu şey bu!" Omzumu sıktı. Onu yıllardır bu kadar hareketli görmemiştim. "Düşün, Tru! Eğer bir ejderhayla evlenirsen, seni bir ejderha yapmak zorunda kalacaklar.

ölümsüz olacaksın. Tanrılar gibi olacaksın, göklerdeki düğünlere, Jansu Dağı'nın çiçek perileriyle öğle yemeklerine davet edileceksin." Annem alkışladı. "Kızım için ne büyük bir fırsat. Bu fikir bile başımı döndürüyor!"

Başım dönüyordu. Annem ve kız kardeşlerimin sözleşmeye gülüp geçeceklerini ve beni bunun berbat bir fikir olduğuna ikna edeceklerini düşünmüştüm. Sonra geceyi Renhai ve Yargui'nin güçlerinden nasıl kaçacağımızı planlayarak geçirecek ve yarın ilk gemiyi Gangsun'dan çıkaracaktık.

Ama hayır.

"Evlilik geçici olacak," diye hatırlattım anneme. "Ben ölümsüz olmayacağım."

"O zaman seni sevmesini sağla," diye cevap verdi. "Sen güzel bir kızsın Truyan" -saçlarım maviye döndüğünden beri bu kelimeleri hiç kullanmamıştı- "ve ejderhaların... baştan çıkarıcı yanları olduğu bilinir."

Yanaklarım alev aldı. "Anne!"

Annemin dikkati çoktan dönmüştü. Nomi'nin omzunun üzerinden baktı, sözleşmenin düzgün baskısını tararken gözleri abaküs boncukları gibi hareket ediyordu. "Onun ejderha diyarına dönmesine yardım edeceğini mi söylüyorsun? Böyle bir iyilik için bir ödül ve eğer elinizin peşinde olan oysa gelin hediyeleri olmalı...."

Dinlemeyi bıraktım. Her zaman kızlarının zengin biriyle evlenmesini isteyen annem hayalini yaşıyordu. Cevaplanması gereken sorular olması umurunda değildi. Bu Lord Elang benim için bir yabancından başka bir şey değildi ve tam olarak insan bile değildi!

"Kaplumbağalar nerede?" Birdenbire odaya bakarak sordum.

"Gittiler," diye yanıtladı Fal. "Bizi buraya getirdikten sonra gittiler. Neden?"

"Hiç muhafız ya da hizmetçi görmediniz mi?" Bastırdım. Fal ve Nomi başlarını salladılar.

"O zaman sana yemeği nasıl çağıracağını kim öğretti?"

"Yüzüğündeki şu anka kuşu iblisi," diye yanıtladı Nomi. "Shani."

Bu ismi bahçede Elang ile ilk karşılaşmamdan hatırlıyorum. Demek Shanizhun *bydı*

Opali başparmağımla ovuşturdum. "Shani!"

Bir rüzgâr ve sis fişkırmasıyla, yüzüğümde iki sulu kanat çıktı ve tanıdık, gülümsemeyen bir anka kuşu şeklini aldı. "Bağırmana gerek yok," diye homurdandı. "Seni duyabiliyorum."

Gerçek bir kuş gibi havada asılı duruyor, kanatlarını iki yanına sıkıştırıyordu. Ancak gerçek bir kuşun aksine, tamamen sudan yapılmıştı ve buz gibi parıldayan formunun kenarları dışında şeffaftı.

"Elang sorularımı yanıtlaması için birini göndereceğini söyledi," dedim. "Sanırım bu sen oluyorsun?"

Shani alaycı bir tavırla, "Diğer tüm hizmetkârlar kovuldu," diye cevap verdi. "Ve diğer tüm hizmetkârların lepistes beyinleri var, yani evet. Bu benim." Nomi'ye döndü, konuşurken tüyleri dalgalanıyordu: "Bilmen gerekir ki, anka kuşu iblisi diye bir şey yoktur."

Nomi, "Ama sen bir anka kuşusun," diye işaret etti.

"Sadece öyle görünüyorum çünkü kız kardeşin öyle istedi. İstedğim her şey olabilirim." Shani göstermek için Nomi'nin şeklini aldı ama yine şeffaftı ve gözleri kırmızıydı.

"Sen bir nehir ruhu musun o zaman?" dedi tahmin oyunlarından hoşlanan Nomi. "Taşların içinde uyumayı sevdiklerini okumuştum."

"Bir nehir ruhu mu?" Shani ofladı pufladı. "Daha önce daha yakındın. Opalin içinde uyuyorum çünkü kırılgan ve soğuk. Bir su şeytanı için mükemmel bir yuva."

"Bir su iblisi," diye yineledi Nomi. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Çünkü ben tekim," dedi Shani keskin bir sesle. Biçimsiz bir bulanıklığa büründü, gözleri iki kırmızı diken gibi dışarı fırladı. "Bütün gece vaktim yok. Lordum hakkında ne gibi sorularınız var?"

Dilimin ucuna bir düzine soru geldi. İlkiyle başladım: "Elang senin içeride olduğunu bilerek bana yüzüğü verdi. Onun için ne yapıyorsun?"

"İblislerin en iyi yaptığı şey," diye yanıtladı Shani mırıldanarak. "Kaos yaratırım, sırları ortaya çıkarırım ve tatlı, tatlı felaketler yayarım." Sonra burnunu çekerek duvara doğru geri çekildi. "Ve bazen, yeteneğimi boşa harcamak zorunda kaldığımda, senin gibi bahtsız genç insanlarla ilgilenirim."

"Senden bana göz kulak olmanı mı istedi?" Dedim. "Korumaya ihtiyacım yok."

"Bunu, bu öğleden sonra serseriler tarafından neredeyse öldürülen kız söylüyor," diye yanıtladı Shani. "Elang'anmi seni takip etmem için beni gönderdiği için şanslısın. Yoksa şimdiye kadar bir kül ve kemik yığını olurdun ve ben de ona başka bir gerçek aşk bulmak zorunda kalırdım."

İğnelemeyi duyduğumda anlardım. Ne yazık ki annem bilmiyordu.

Öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Ejderha prensi kızıma gerçekten aşık mı?"

Shani buz gibi keskin dişlerini gülümseyerek göstererek, "Diğer insanlara yaptığı gibi onun pis kokusundan şikâyet etmedi," dedi. "Ben buna aşk derdim."

"Neden sadece evliymiş gibi davranıp törene katılmıyor ki?" dedi Fal.

"Çünkü Ejderha Kralı'nın devriyeleri kız kardeşinin izinsiz girdiğini anlayacaktır," diye cevap verdi iblis. "Onu yakalayıp saraya getirirler ve orada mümkün olan en acı verici şekilde idam edilirdi."

Nomi hastalıklı hayranlığını gizleyemedi. "Ne demek dayanılmaz?"

Shani bir vınlamayla insan bir çocuk şekline büründü. Hikâyeyi anlatmaya hevesli görünüyordu: "Yıllar önce kurbağalardan korkan bir kaçak varmış. Nazayun bunu öğrendiğinde onu lanetlemiş ve ne zaman bir ses çıkarsa ağzından bir kurbağa fırlamış." Şani bir kurbağa tükürerek gösterdi. "Sonunda, büyük bir tanesi boğazını parçaladı ve onu parçaladı. Oldukça dağınık bir ölüm. En sevdiklerimden biri."

Biçimsiz puslu haline geri döndü ve bir divanın üzerinde süzüldü. "Ton balığı saçlı hırsız için en dayanılmaz olanın ne olduğunu merak ediyorum. Eminim Ejderha Kralı'nın en sevdiği torununun karısı için özel bir planı vardır."

"Lordunuzun teklifini satma konusunda pek de iyi bir iş çıkarmıyorsunuz," dedim ince bir sesle.

"İblisler tüccar değildir," diye yanıtladı Shani. "İstediğimizi elde etmenin daha lezzetli yolları varken pohpohlamayız ve yalan söylemeyiz." Şaplak gibi bir ses çıkardı. "Benim talimatım sadece sorularınıza cevap vermektir, sizi kazanmak değil."

"Ne kadar düşünceli," diye mırıldandım. "O zaman bana şunu söyle: Elang eve dönmek için neden bir gelin almak zorunda? Neden aşık olmak zorunda?"

"Çünkü yapamaz." "Neyi yapamaz?"

"Aşık ol. O lanetli."

Kaşlarımı çattım. "Lanetten hiç bahsetmedi."

"Öyle dememden hoşlanmıyor." Shani kısık bir kahkaha attı. "Ama olan bu, incisinin olmayışı."

"Her ejderhanın bir incisi olduğunu sanırdım." Nomi'nin kaşları benimkini yansıtıyordu. "Bu onların kalbi, değil mi? Büyü ve güç kaynakları-"

"Ve duygu," diye araya girdi iblis. "Lord Elang'ın incisi çocukken elinden alındı çünkü babası, merhum lord Ta'ginan, Ejderha Kralı'nın onayı olmadan bir insanla evlendi. İncisini geri alana kadar tam bir ejderha olamayacak ve Ai'long prensi olarak ihtiyaç duyduğu saygıyı göremeyecek." Shani durakladı. "Onun bir kalbi de olamaz. Tabii..."

"Neye kadar?" Annem endişeyle söyledi.

"Her şeye rağmen Cennetteki Eşini bulana kadar. Lanetini bozacak kişiyi." Shani bana bir sırtış hediye etti. "Kızınızdan oynamasını istediği bir rol."

"Tabii ki kabul edecek." Annem dudak büktü. "Bu ilahi bir onurdur."

Annemin hevesini görmezden geldim. "Laneti nasıl bozuluyor?"

"Bunun cevabını sadece Elang'anmi biliyor. Ve sana söyleyemez. Kimseye söyleyemez."

"Tabii ki yapamaz," diye yineledi annem.

Kaşlarım vahiyle düğümlenirken *ne kadar uygunsuz* diye düşündüm. Elang benimle ancak görülerimi öğrendikten sonra ilgilenmeye başlamıştı. Görülerimin ejderha incisini geri almasına yardımcı olacağını ve sinir bozucu bir gerçek aşka ihtiyaç duymayacağını ummuş olabilir mi?

"Önemli değil," diyordu annem. "Doğru kızı buldun. Tru bir aldatma ustası!" İblise yaklaştı ve sinsi bir gülümseme takındı. "Ama ondan Ai'long'a giderek hayatını tehlikeye atmasını istemek küçük bir girişim değil, biliyorsun. Cesareti için ödüllendirilecek, değil mi?"

"Görünüşe göre annem yine en sevdiği konuya girmiş," diye mırıldandı Fal Nomi ve bana.

Para, hepimizin aynı anda ağzından çıktı.

"Nomi!" Annem seslendi. "Bence sözleşmeyi tekrar gözden geçirmeliyiz. Mücevherlerin değerlemesiyle ilgili bir maddeye ne dersin?"

Zavallı Nomi işe giderken ben de Fal'i yemek masasına çektim. "O bir zorba," diye homurdandım. "Kendinden başka kimseyi düşünmeyen, kibirli, duygusuz, bencil bir şeytan. Şuna bak, bizi burada esir tutuyor!"

Fal beni tanıyordu. Bekledi.

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Sen ne düşünüyorsun?" Ona sessizce sordum. "**Sen** gider miydin?"

" ben ejderha prensi ile evlenir miyim?" kız kardeşim oturdu

yanımda. "Eskiden zengin olduğu sürece her türlü prensle, hatta bir kurbağayla bile evlenebileceğimi düşünürdüm. Ama burası Ai'long. Ai'long'dan kimse geri dönemez." Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak dudağını ısırıldı. "Ve eğer seni kaybedersem..."

"Yapmayacaksın."

"Nereden biliyorsunuz? Şu Lord Elang var ya, herkes ona İblis Prensi diyor. Ona güvenemezsin, o bir...canavar."

"Olabilir," diye kabul ettim, "ama bizi Madam Yargui'den kurtardı." Ağzıma bir kaşık dolusu buharda pişmiş yumurtalı muhallebi attım. Şeytani derecede yumuşak ve çok lezzetliydi. "Ve yemek konusunda iyi bir zevki var."

Falina başını bana doğru salladı. "Her zaman midenle önderlik ediyorsun." Ben yerken bana zayıf bir gülümseme verdi. "En azından yüzünü gördün mü?"

Elang'ın yüzünü nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. Dilimin ucunda bir düzine farklı kelime dolaşıyordu: *korkunç, yakışıklı, soğuk, melankolik*. Hiçbiri doğru gelmiyordu.

Kayboldum, diye cevap verdim ama bunu yüksek sesle söylemedim. "Fark etmez. Ben kararımı verdim."

"Senin yerine ben gideyim," diye ısrar etti Fal. "On altı yaşındayım, evlenecek yaştayım." Bir bıçak aldı ve iki parmağının arasında döndürdü. "Eğer bir canavara dönüşürse, onu kalbinden kazığa oturtabilirim."

"Bir ejderhayı öldürmek için bir bıçağın yeterli olduğunu sanmıyorum." Elang'ın demir kalınlığındaki pullarını düşündüm. "Shani'yi duydun, onun bir kalbi yok."

"Zehir o zaman? Nomi yardım edebilir."

Başımı salladım. Fal'in teklifini takdir etsem de bu benim çözmem gereken bir sorundu. Ayrıca, Elang'ın peşinde olduğu şey bir eş değildi; benim görülerime ihtiyacı vardı.

"Ben olmak zorundayım," dedim. "Ben, üç sandık mücevher ve senin ve Nomi'nin isteyebileceği her şey karşılığında."

"Tru-"

"Geri döndüğümde, gitmek istediğimiz her yerde yeni bir hayat kurmak için yeterli paramız olacak. Annemi Gangsun'dan çıkaracağız. Baba'yı arayacağız."

Baba'yı bulmak için verdiğimiz eski sözü nadiren gündeme getirdiğimde Fal'ın omuzları yumuşadı. "Bu hiç adil değil. Bizi Yargui'den kurtarıırken neredeyse ölüyordun, şimdi de bu mu?"

Yanağına dokundum. "Çok fazla endişelenme. Geleceği görebiliyorum, hatırladın mı? İyi olacağım."

"Yine de. İçimde kötü bir his var."

"Siz kızlar o köşede ne konuşuyorsunuz?" diye seslendi annem.

"Tüm bunların ne kadar kötü bir iş olduğundan bahsediyoruz," diye karşılık verdi Fal, Shani'ye ters ters bakarak. "Tru geleceği görebiliyor. Neden gözden düşmüş ve sürgün edilmiş bir prensin yanında çalışsın ki? Ejderha Kralı'nın yanına gidebilir."

Shani'nin kırmızı gözleri hoşnutsuzlukla parlıyordu. "Devam edin. Kaplumbağaları topla ve sokaklarda bağırırken

ona. Herkese onun imgelemlerinden bahsedin. O koca ağızlarınız yüzünden kız kardeşiniz deniz köpüğüne dönüşecek."

"Sakin ol," dedim iblise. "Fal sadece şaka yapıyordu."

"Umarım öyledir," dedi Shani. "Çünkü seni uyarıyorum, küçük teklifimizle ilgili herhangi bir ayrıntı sızarsa..." Korkunç bir tıslama çıkardı. "Arkadaşın Puhkan'a nasıl olduğunu sor. Emin ol adını bile zar zor hatırlıyor."

Kız kardeşlerimin şaşkın ifadeleri karşısında Shani kıkırdadı ve opal yüzüğün içine geri döndü.

"Herkesin iblislerden nefret etmesine şaşmamalı," diye mırıldandım ve bandı parmağımdan çıkardım. Onu lake kontrat kutusunun içine mühürledim. "Bu gidişle Shani'den Elang'dan daha çok nefret edebilirim."

"Bu kadar kinlenmeye gerek yok," diye çıkıştı annem. "İblis sadece onun emirlerini yerine getiriyor. Puhkan hakkında söylediklerini duymadın mı? Ona minnettar olmalıyız."

"Minnettar mı?" Fal haykırdı. "Bizi öldürmekle tehdit ettiğini duymadın mı?"

"İyi bir hizmetkâr efendisinin güvenliğini gözetir."

"Daha çok onların çıkarlarını gözetir," diye mırıldandı kız kardeşim.

"Konu açılmışken," dedi annem, bana dönerek, "bunda telaşlanacak ne var anlamıyorum. Görücü usulü evlilikler her zaman olur; genellikle gelin ve damat birbirlerinin yüzlerini bile görmezler! Şanslısın Truyan, ejderhaların çok yakışıklı olduğu bilinir. Evli kalmak istediğini bile fark edebilirsin-"

"Hiç şansı yok," diye kestim sözünü. "O bir canavar, hem içi hem dışı."

"O *bir prens*, sana cömertçe bir servet teklif ediyor. -Ai'long'a kısa bir yolculuk karşılığında."

Onunla tartışamayacak kadar yorgundum. "Ben yatmaya gidiyorum." "Resim yapmayacak mısın? Bir imgelem yardımcı olabilir-"

"Belki sabah," diye tekrar araya girdim. Gerçek şu ki, resim yapmama gerek yoktu. Kararımı çoktan vermiştim. Elang'ın ailemi güvende tutacağına söz verdiği andan beri biliyordum.

Odamı buldum ve tanımadığım bir yatağa uzandım. İpek tenime soğuk geliyordu. Havadaki balık kokusunu ve ayaklarımın dibinde bileklerimi dayayabileceğim pencere pervazını özlemiştim.

Karanlıkta kendimi ağlamaya bıraktım. nce ailem ve ben hayatta olduğumuz için rahatladım. Her şeyimizi kaybetmeye çok yaklaşmıştık ama en azından şimdilik gvendeydik. Gaari o kadar şanslı değildi. Onu düşündükçe duygularım hüzne dönüştü ve eski dostum için bir dua fısıldadım.

Uyku ruhlarının beni ele geçirmesi uzun zaman aldı.

CHAPTER TWELVE

Ertesi sabah Elang'ı bahçede o iğrenç mürekkep lekesi çiçekleriyle ilgilenirken buldum.

Ben yaklaşırken bile çalışmaya devam etti, çıplak elleriyle ölü çiçekleri koparıp gölete attı. "Bunlara ne deniyor?" Bir sabah yerine sordum

Selamlar.

Elang'ın kulağındaki pullar, varlığımla ilgili yaptığı tek onaylama olan kirpikler gibi kalktı. Çalışmaya devam etti. Bulut beyazı ipekten bir elbise giymişti, bahçecilik için pek de uygun bir kıyafet değildi. Bu arada ben de dünkü yırtık pırtık kıyafetimi giymiştim, yeni bir tunik giymiştim ama bunun tek sebebi eskisinin Gaari'nin kanıyla lekelenmiş olmasıydı.

Doğrulurken saçlarımı omuzlarımın arkasına savurdum. "Ben kararımı verdim."

Sonunda Elang'ın dikkatini çekebildim. Ellerini sildi. topraktan pençeler. "Dinliyorum."

Siyah maskesi her zamanki gibi sarsıcıydı. Bulut beyazı cübbesiyle birlikte bana ölüm tanrısı Tamra'yı hatırlatıyordu. Birbiriyle çatışan sarı ve gri gözleri dışında, sonsuza dek çelişki içindeydi.

"Bir ay," dedim, doğrudan konuya girerek. "Ailemden daha fazla uzak kalmayacağım."

"Daha fazlasını isteyemezdim," diye mırıldandı Elang, "çünkü benim de ihtiyacım olan zaman bu. Tesadüfe bakın ki, ayın sonu Ai'long'daki Yankılanan Gelgit'e denk geliyor."

"Resonant Tide?"

"Krallığımda sular en karanlık olduğunda. Bu genellikle siz insanlar bir ejderhanın sonunu kutlarken olur.

yıl."

Şu anda ejderha yılının ortasıındaydım. Parmak uçlarımdaki ani baskıyı görmezden gelerek ellerimi birbirine kenetledim. "Bekle. Yeni yıla daha *altı ay* var."

"Karada altı ay, Ai'long'da bir aya eşittir." Hafifçe öne doğru eğildi. "İstediğin buydu, değil mi?"

İşte o zaman hikayeleri hatırladım, zaman Ai'long'da ölümlüler alemindekinden farklı akıyordu. "Beni kandırdın!"

"İstediğiniz buydu ve ben de bunu kabul ettim. Her halükarda, ölümlüler diyarında bir ay Ai'long'da sadece birkaç gün eder. Görevimi zamanında tamamlamanız mümkün değil."

Şimdiden beni gıcık etmeye başlamıştı. Bu canavarla bir ay boyunca nasıl dayanabilirdim?

Üç sandık mücevher, Tru, diye hatırlattım kendime. *Üç sandık dolusu pırıl pırıl, kestane büyüklüğünde mücevher. Ailem bir daha asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacak.*

"Peki, ama bir şey daha var," dedim. "Ben istiyorum ki resmin ne olduğunu biliyorum."

Bunun üzerine Elang'ın dudakları maskesinin kenarından ayrıldı ve boyunun tamamına kadar yükseldi. "Benimle yürü."

Bu kez adımlarını önde atmadı, kasıtlı olarak benim yetişebileceğim bir tempo tutturdu. Onu bahçenin derinliklerine, taş döşeli gezinti yollarına ve longan ağaçlarından oluşan bir koruya kadar takip ettim. Kahverengi meyvelerin sarkık salkımları o ana kadar gördüğüm tek meyvelerdi. Ötede, kısa bir taş basamakla çıkılan ahşap bir köşk vardı. Çatıları gölet ve gökyüzü gibi maviydi.

"Burası neresi?" İçeri girdiğimizde sordum.

Elang cevap vermek yerine banklardan birine oturdu. Pavyonun içindeki hava, bir balonun kenarları gibi renkli tepelerle parlıyordu ve gümüşü bir sihir katmanı kaplıydı

her kiriş ve mertek. "Otur," dedi. "Resim hakkında bilgi edinmek istiyordun, değil mi?"

"Bu değişir. Fikrimi değiştirirsem beni yine de öldürecek misin?"

Elang'ın sarı gözü yandı. "Fikrini değiştirmeyeceksin."

"Bu çok küstahça."

"Göreceğiz."

Dişlerimi sıktım. Artık lanetli olduğunu bildiğime göre, pek çok şey anlam kazanmıştı. Etrafındaki her şeye ve herkese karşı katı yürekli kibri. Maskesine bile.

Kendimi Elang'ın bankının diğer ucuna bıraktım. "Sanırım sizin için ne çizmemi istediğinizi biliyorum."

Beklentiyle çenesini kaldırdı.

"İnciniz," diye açıkladım. "O olmadan iki dünya arasında sıkışıp kalırsın, asla tam olarak ejderha ya da insan olamazsın." Dudağımı ısırdım. "Bunun nasıl bir şey olduğunu az çok biliyorum. Ama en azından kimse insan olduğumu sorgulamıyor."

Yine de bir şey söylemedi.

"İnci senin kalbin," diye devam ettim. "Onu geri almak tam bir ejderha olmanın ve Ai'long'daki yerini bulmanın tek yolu. Onu bulmaktan daha çok istediğin bir şey olamaz."

"Demek laneti duydun," dedi Elang kesin bir ifadeyle.

"Yardıma ihtiyacın var," dedim. "Bilmelisin ki, imgelemlerimde gördüklerimi kontrol edemem. Ama incini bulmana yardım etmeye hazırım."

Bakışları daraldı. "Bunu bana acıdığın için teklif ediyorsun."

Pavyonun duvarına yaslandım. "Ben olsam o kadar uzağa gitmezdim. Üç sandık mücevher de var. Ama düşündüğüm gibi biri değilsiniz Lord Elang. Kalbiniz olmayabilir ama duygusuz da değilsiniz."

İkinci kez güldü. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Benim... rahatsızlığım üzerine bu kadar düşündüğünüz için teşekkür ederim," dedi sonunda maskesini çıkararak. "Ama yanılıyorsunuz."

Gözleri benimkilerle buluştu ve kendimi geri çekilmekten alıkoyamadım. Onun yüzünü daha önce görmüştüm. Boynuzları, demir kalınlığındaki pulları, halkalı ve kapüşonlu gözleri... Hepsi de insan tarafıyla tam bir uyumsuzluk içindeydi. Yine de burada, gün ışığının altında, yüzünün iki yanını ayıran çizgi daha keskindi. Daha içgüdüselidi.

Tepkimi görünce döndü ve bakışlarını kararlı bir şekilde gölete dikti. "İncim, *diğerlerinin* senin burada olduğunu düşünmesini istediğim şey. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum ve bu konuda endişelenmene gerek yok. Sırf can sıkıcı bir lanet uğruna senin gibi bir insanla ilişki kuracağımı ve seninle *evleneceğimi* mi sanıyorsun? Hayır. Senin görevin bundan çok daha önemli."

Anlamamıştım. "Senin için lanetini bozmaktan daha önemli ne olabilir?"

"Ai'long'un geleceği," diye cevap verdi. Bir pençesini yüzüme doğru kaldırdı ve pençe gibi keskin tırnaklarını çene çizgimde gezdirip aramızda sadece dar bir hava boşluğu bırakırken nefesimi tuttum. Sesi ölümcül derecede yumuşaktı. "Görüyorsun ya Truyan Saigas, Ejderha Kralı'nı devirmeme yardım edeceksin."

Bir anda dünyam altüst oldu ve her şey şaşırtıcı bir şekilde odaklandı.

Ejder Kral. Dört Yüce Denizin Tanrısı. A'landi kıyılarını harap eden muson yağmurlarını ve fırtınaları kontrol eden deniz ejderhalarının hükümdarı.

Ayağa fırladım. "Sen aklını mı kaçırdın? Ejderha Kralı'nı devirmek mi istiyorsun?"

"Daha yüksek sesle söyle," diye ısrar etti Elang. "Casusları her yerde. Belki longanların üzerinde uçuşan meyve sineklerinin arasında bile."

Gerildim. Longanlara ejderha gözlü denirdi. Ama ya Ejderha Kral beni duyduysa? "Cinayeti kabul etmedim," diye fısıldadım tıslayarak. "Sözleşmeyi üç kez okudum. Hiçbir yerde öldürmekten bahsetmiyordu-"

"Vicdanınız rahat olabilir," dedi Elang. "Kimse ölmeyecek."

"Ama sen sadece-"

"Ben *devirmek* dedim. Senin hayal gücün sıçradı. *suikast*."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "A'landi'de bu işler böyle yapılır."

"Tanrılar ölümlüler kadar kolay yok olmazlar," diye yanıtladı Elang. "Ve fısıldamana gerek yok. Büyükbabamın gücü karada zayıflar ve benim mülküm onun ulaşamayacağı bir yerde. Seni ancak bir balina gibi böğürmeye karar verirsen duyacaktır."

Kaşlarımı çattım, Elang'ın beni germekten zevk aldığından emindim. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Güzel bir soru." Elang kollarını arkasında kavuşturarak yanıma geldi. "Hikâyelerinizde Kral Nazayun nadiren naziktir. Bu zalimliğin yüz katına çıktığını düşünün."

"Yani kin mi tutuyorsun?"

"Hafife alma konusunda bir yeteneğin var, Truyan." İçimi çektim. "Benim rolüm tam olarak ne olacak?"

"Büyükbabamın benzerliği üzerinde çalışman gerekecek. Bir portre için."

Kaşlarım çatıldı. "Portre için bir görüşme ya da en azından bir toplantı gerekir. Sanırım Ejderha Kralı buna uygun değil."

"O değil. İdeal koşullar altında, onunla şahsen tanışmanız için sizi sarayına götürürdüm, ancak d u r u m u m u z . . .

hassas. Ne olursa olsun, eminim bir şekilde sana gelecektir. Büyükbabam benden nefret eder ve döndüğüm için hoşnutsuz olacaktır. Ama sizi de merak edecektir. Karımı."

Karım. Güneş bile üşümemi engelleyemedi.

"Neden sıkıntılı görünüyorsun?" Elang sordu. "Daha önce de ejderhaların resmini yapmıştın."

Alçak herif. Nedenini çok iyi biliyordu.

"Birinin benzerini yeniden yaratmak zaman alır," diye cevap verdim. Bu bir yalan değildi. "Büyükbabanla tanışmadan onu nasıl inceleyebilirim ki?"

"Eninde sonunda onunla tanışacaksın. Eğer görevinizde başarılı olmak istiyorsanız bu kaçınılmaz. O zamana kadar sana danışmanlık yapması için en nitelikli yardımcıyı görevlendirdim. Ve sen de görüşünü alacaksın."

"Anlamıyorum," dedim. "Bir portrenin Denizler Tanrısı'nı yok etmekle ne ilgisi var? Bu sadece bir resim."

Elang yüzünü tamamen bana döndü, sarı gözleri güneşin ışığıyla neredeyse altın rengine dönmüştü. Bu manzara beni tedirgin etti ama kafamı çevirmedi.

"*Sadece* bir resimden başka bir şey olmayacak," dedi. "Kesin olmalı, her saç teli yerinde olmalı, her kas ve çıkıntı ve ölçek. Hiçbir ayrıntı atlanmamalı."

Tüm vücudum gerildi. Ayrıntıları bilmesem bile, Elang'ın planladığı şeyin büyüklüğünü ve bu işe dahil olan herkes için doğurabileceği sonuçları fark etmeye başlamıştım.

"Dünyada çok daha iyi ressamalar var," dedim. "Büyücüler bile. Onlardan birine sorun."

"Yapamam. Büyücülükle uğraşan herhangi bir aday büyükbabamın şüphelerini çekerd. Oysa Sight, oldukça ironik bir şekilde

algılanamaz."

Daha önce hiç kimse bana bu kadar dikkatle bakmamıştı. İrkildim ve bakışlarımı kaçırdım. "O zaman şansın yok," dedim. "Bana ne yapman gerekiyorsa yap. Shani'ye hafızamı sildirin, beni zindanınıza kilitleyin. Umurumda değil. Ama bir tanrıya zarar verirsem, bunun bir bedeli olacaktır -Nazayun bizi öldürürse mücevherlerin aileme ne faydası olacak? En azından Yargui ve Renhai insan. Ailem onlardan kaçabilir. Ejderha Kral'dan kaçamayacaklar."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve pavyonun kenarına kadar gelmişim ki Elang en alçak sesiyle şöyle dedi:

"Ya sana babanın gemisinin batmasından Ejderha Kralı'nın sorumlu olduğunu söyleseydim?"

Sendeledim, rüzgâr aniden içimden fırladı. "Ne?"

"Baban," dedi Elang, "en son Ai'long'da görüldü."

Uyuştum. Bu imkansızdı. Yüzyıllardır kimse bir ejderha görmemişti. Görmüş olsalar bile... Baba kırk kişilik mürettebatı olan bir gemideydi. Onunla birlikte olan ve onu en son gören denizcilerle konuştum. Hiçbiri Ai'long hakkında tek kelime etmemişti. Doğruyu söylemek gerekirse, pek bir şey söylememişlerdi.

Beş yıldır arıyordum ve hiçbir şey bulamamıştım. Elang'ın burada ortaya çıkıp tüm cevaplara sahip olduğunu vaat etmesi çok şanslı, çok tesadüfi görünüyordu. Peki ya doğruyu söylüyorsa - Baba Ai'long'da olabilir miydi?

Yaşıyor olabilir mi?

"Denizde kaybolan binlerce denizci var," dedim sonunda sesimi bularak. "Babamın kim olduğunu nereden biliyorsun ki?"

Elang ceketinin içine uzandı ve katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. Zamanla buruşmuş ve sararmıştı ama nerede olsa tanırdım.

Gitmeden önce Baba'ya verdiğim resim. Onu canlı gördüğüm son gün.

Geçmişimden kalan bu yadigârı açarken ellerim titredi. Üç kız, ebeveynleri, bir ejderha ve uçan ipek elbiselerden oluşan bir sürü. Çizgiler beceriksizce yapılmış, renkler birbirine karışmamış ve lekelenmişti ama bunca yıldan sonra bu resim benim için hâlâ değerliydi. Kendimi gülmeye zorlayamasam da hâlâ komikti.

Yakına bastırdım, göğsüm hiç iyileşmeyen bir yaradan dolayı ağrıyordu. *Baba*.

"Casuslarımdan biri onu Ejderha Kralı'nın sarayında buldu." Elang şöyle diyordu. "Sanırım baban orada bir tutsaktı."

Öfkeyle ona döndüm. "Sana yardım etmeyi kabul edeceğimi böyle anladın. Bunca zamandır *bunu* oynamak için bekliyordun" -tabloyu ona doğru salladım- "bana karşı."

"İnsanlar tahmin edilebilir," diye cevap verdi. "Evet, gördüğün zaman aynı fikirde olacağını biliyordum. Ama bu bir oyun değil, Truyan. Hiçbir şey oynanmıyor."

"*Beni* büyükbabana karşı kullanmayı planlıyorsun," dedim öfkeyle. "Ben bir piyon değilim *Lord* Elang ve geçmişim de koz olarak kullanabileceğiniz bir şey değil."

Elang'ın yüzünde en ufak bir titreşim bile olmadı. Patlamamdan hiç etkilenmeden ayağa kalkmaya başladı. "Shani size gözden geçirilmiş bir sözleşme getirecek. Bunu kimseyle paylaşmamanızı tavsiye ederim."

Son sözü onun söylemesine izin vermeyi reddettim. "Sen aşağılık birisin," diye tükürdüm.

Omuzları bir çizgi halinde gerildi. "Bana ne dersen de. Ama bilmelisin ki, mecbur kalmadıkça sana babandan bahsetmek istemedim."

"O zaman neden yaptın?"

"Çünkü imkânsız bir şeyi istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Herkes uyurken geceleri seni nasıl uyanık tuttuğunu, aklından çıkmadığını ve her düşüncene musallat olduğunu." Bakışları benimkilerle buluştu ve onun gibi bir yarı ejderhanın ne isteyebileceğini merak ettim. "Baban hakkındaki gerçeği öğrenmek mi istiyorsun? Onu Ai'long'da bulacaksın."

"Ejderha Kralı'yla buluştuğumda," diye bitirdim, hâlâ öfkeliydim. "Görevlerimizin bu kadar uyumlu olması senin için ne kadar da uygun."

"Kaderler nazik olmalarıyla bilinmezler. Ama mizah anlayışları vardır." Elang elimden resmi aldı ve dokunuşuyla resim yok oldu.

"Hey!" diye bağırdım.

"Saklamak için. Anlaşmamızın sonunda size iade edilecektir."

Çıldırıcıydı, ama kafasında bir fener parçalamayı hayal etsem de, kalbime süzülen umut kırıntısını inkâr edemezdim. Kolundan tuttum. "Sanatımın Nazayun'un sarayında bulunduğunu söyledin. Gerçekten babamın onun tutsağı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elang koluna baktı, ben bırakana kadar ters ters baktı. Sonra da "Muhtemelen öyleydi" diye cevap verdi.

"Öyle miydi?"

"Hâlâ hayatta olup olmadığını araştırdım. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadım. Ai'long'a dönebilirim daha fazla araştırma yapabilirim."

Gözlerindeki çığ bakıştan yalan söylemediğini anladım. Dahası, benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

O zaman başka seçeneğim yoktu. Ellerim yanlarıma düştü. "Ailemin güvende olacağını bilmem gerek."

"Annene ve kız kardeşlerine hiçbir şey olmayacak. Bir ejderha olarak sana söz veriyorum."

"Bir ejderha olarak mı?" Ben de yankıladım.

"Ölümsüzler verdikleri sözlere bağlıdırlar," diye açıkladı. "İlahi bir sonuca maruz kalmadan onları bozamazlar. Bilmenizde fayda var."

Bu yararlı görünüyordu. Annemin dün değindiği bir noktayı hatırlayarak dudaklarımı ıslattım. "Seninle evlenerek ölümsüz olmayacağım... değil mi?"

"Sadece Ai'long Yemini'ni edersen ölümsüz olursun," diye yanıtladı Elang. "Ejder Kral'a sadakat yemini etmen gerekir ve ben de sana incimden bir parça veririm. İncim yoksa bu gerçekleşemez."

Annem hayal kırıklığına uğrayacak olsa da bu beni rahatlatmıştı.

Son bir sorum vardı ama tereddüt ettim. "Güvende olacak mıyım?" diye sordum. "Büyükbabanın zalim olduğunu söylüyorsun. Ben... Ben ölümlüyüm." "Öyleyse öylesin." Elang yaklaştı. "Büyükbabam ve ben bir Anlaştık. O Yeminli bir YEMİN değil için zarar Cennetteki eşim. Senin doğru kişi olduğuna inandığı sürece lanetimi bozarsa, seni öldürtemez."

İ yükseltilmiş bir kaş. "Neden olur o Yemin et değil Bana zarar vermek için mi?"

"Ejderhaların biraz onuru vardır," derdi Elang, oldukça gergin bir sesle. "Büyükbabamın bile."

Bu pek de güven verici değildi. "Ya benim doğru kişi olduğuma inanmazsa?"

"Sen bir dolandırıcısın, değil mi? Onu inandır."

Bakışlarımı zapt etmekte zorlanıyordum.

"Deneyeceğim."

"Yapacaksın." Ses tonu benimkiyle eşleşti, sessiz ve kararlıydı. "Aileni korumak için ne kadar ileri gidebileceğini gördüm. Bilmelisin ki, bu göreve uygun olduğuna inanmasaydım seni seçmezdim."

Beni tehdit mi ediyordu yoksa iltifat mı ediyordu? Her neyse, bakışları kararlıydı, hem aydınlık hem de karanlık gözleri tereddüt etmiyordu. Ciddiydi.

"O zaman I var Hayır daha fazla sorular," I dedi.

"Ben Seninle geleyim."

Bir görünmez Dize kaldırılmış Elang'ın Çene. "I
var Söz mü?"

Bunu söyleme şekli, neredeyse bir fısıltı gibi, başımı kaldırmama neden oldu.

Sesinde en ufak bir umut kırıntısı duymuş muydum?

"Evet, sana söz veriyorum... ama sadece bir insan olarak." Yarım bir kahkaha. "Tek isteyebileceğim bu."

"Bu nişanlandığımız anlamına mı geliyor?"

"Neredeyse, ama şimdi bir sorum var." Yavaşça konuştu, "Tru mu yoksa Truyan mı?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Kız kardeşlerin sana Tru diyor, annen de Truyan.

Hangisi doğru?"

Bu, sormasını beklediğim son şeydi. "Bana Tru de," diye cevap verdim. "Sadece Tru. Truyan, annemin yabancılara gösteri yaparken bana taktığı isim. Ya da üzgün olduğunda."

"Tru," diye tekrarladı Elang. Rüzgâr siyah saçlarından bir tutamı gözlerinin üzerinden kaldırdı. "Hatırlayacağım."

"*Sana* ne diyeyim?" diye sordum.

Dudakları büküldü. Maskesini tekrar taktı. "Sadece Elang. Ne lord, ne de Elangui."

Birbirimize ne diyeceğimizi bilmek bir başlangıçtı. Bu saçmalığa gülmek istedim ama sonunda yalnız güleceğimi biliyordum.

Kendimi neyin içine soktum ben? İpekli kolunun altında bir pençenin dış hatlarını gördüğümde düşündüm.

"Aileme söylemek için benimle gel," dedim. "Haberı önce başkasından duyarsa annem beni asla affetmez."

CHAPTER THIRTEEN

"Ejderha ve Anka kuşu yaklaşıyor!" Annem bizi bahçeden çıkarken gördüğünde yüksek sesle bağırdı.

Onu zar zor tanıdım. Sanki dolabı didik didik etmiş ve Ai'long'a dair belli belirsiz her şeyi özenle seçmişti. Saçlarında altın balık süsleri parıltıyor, bileklerinde yuvarlak beyaz inciler çınlıyordu. Cübbesi için zümrüt kaplumbağalarla dokunmuş bir brokar seçmişti; eteğinin alt kısmına işlenmiş son dokunuş ise gümüş dikişli bir ejderhaydı.

Annem, Elang ve beni yan yana görünce yelpazesini göğsüne vurdu, adımlarımızın ritmi isteksizce uyuşuyordu. Selamlama zahmetine girmedim. "Düğün ne zaman?"

"Yarın," diye cevap verdim.

"Yarın!" Nomi, Fal ile endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. "Bu çok erken."

Alkışlayan tek kişi annemdi. "Ne harika!" diye haykırdı. "Nişanlanmış bir kız. Ama bir gün hazırlanmak için fazla bir zaman değil. Merkez Pazar'a ve dua etmek için tapınağa gitmem gerekecek-"

"Hizmetçilerim hazırlıklarla ilgilenecek," dedi Elang. "Düğün küçük ve özel olacak. Ev halkı dışından konuk gelmeyecek."

"Misafir yok mu?" Annemin ağzı hoşnutsuzlukla bir ileri bir geri seğirdi. "Bu benim kızımın düğünü. Elbette birkaç arkadaşımı davet edebilirim. Komşularım, kasabamız, Bay Tanpi ve karısı-"

Elang kibarlığını korumaya çalışarak, "Oyang Caddesi'ndeki törene gelebilirler," diye cevap verdi. "Ama dışarıdan kimse

törenlere katılacak. Ziyafet olmayacak."

Annem ne zaman ne yapacağını iyi bilirdi ve teslimiyetçi bir iç geçirdi. "Pekâlâ o zaman. Eğer kararını verdiysen." Öne doğru eğildi, Elang'a o kadar yaklaştı ki kulak memelerini çimdikleyeceğinden korktum. "Sadece aile."

"Gerçekten de." Elang düzgünce kenara çekildi. "Şimdi izninizle. Yapmam gereken kendi hazırlıklarım var. Hizmetkârlarım kısa süre içinde dönecek ve size istediğiniz şekilde yardımcı olacaklar."

"Kalmıyor musun?" Annem sordu.

"Damadın gelini evinden alması bir gelenektir," diye ekledi Fal. "Tru'ya eşlik etmeye geleceksiniz, değil mi Lord Elang?"

Gözleri benden kız kardeşime kaydı, sonra da şöyle cevap verdi: "Kendi evinde kalıyor olsaydı, talebini değerlendirdim. Ancak burası benim malikânem ve bu nedenle böyle bir geleneği karşılayamam." Falina'nın buz gibi bakışlarını görmezden gelerek eğildi. "Yarına kadar."

Fal, Elang'ın duyamayacağı kadar uzaklaşmasını beklemedi. "Bu ne cüret! Bunu duydun mu, Tru?"

"Sorun değil," diye dürüstçe cevap verdim. "Bu, üçünüzle daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyor."

"Ejderha yanılmıyor," dedi annem. Beni kolumdan tuttu ve ağzımın yanındaki bene dokundu. "Bu aptalca oyunları unut. Mutlu bir evlilik olacak. Onun yüzünü okudum."

"İki taraf da mı?" Merak ettim. "Yoksa maske takılıyken mi?"

"Lord Elang'ın kulakları incedir," diye devam etti annem beni görmezden gelerek. "Bu iyi bir şey. Demek ki karısını dinleyecek ve evliliğiniz uyumlu bir evlilik olacak."

Bulabileceğim her karşılık dudaklarımda can verdi. *Kendine ince kulaklı birini bul*, annem biz küçükken kız kardeşlerime ve bana söylerdi ve Baba dinlemezdi

ona. *Babanın kalınları bir gün bizim sonumuz olacak.*

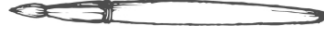
"Sorun nedir, Tru?" diye sordu Fal.
yüz ifadesi ciddileşmişti.

Boğazımda bir yumru şişiyordu. Onlara Baba hakkında öğrendiklerimi söyleyemezdin; onun muhtemelen hayatta olduğunu, Ejderha Kral'ın tutsağı olduğunu. Yanlış umut vermek zalimlik olurdu.

"Yok bir şey," dedim, el sallayarak. Anneme döndüm.
"Teşekkür ederim anne. Verdiğin nimetler için minnettarım."

Annemin keyfi yerindeydi. "Hadi seni değiştirelim. Lord Elang'a *bu halde* gittiğine inanamıyorum. En azından bir dahaki sefere saçlarını tara. Kız kardeşlerin ve ben olmasak düğüne pantolonla gideceğine yemin edebilirim."

Annem gevezelik ederken Fal kulağıma, "Ejderhanın şansı, Anka kuşunun cesareti," diye mırıldandı. O da benim gibi batıl inançlara inanmıyordu ama alnında bir endişe vardı. Elimi sıktı. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Elang'ın söz verdiği gibi, hizmetkârlar kısa süre sonra malikâneye döndüler. Kız kardeşlerim ve ben onları karşılamak için bahçeye gittik. Önce kaplumbağalar geldi; havuzdan sürünerek çıktılar, sonra insanlar gibi arka ayakları üzerinde durdular ve bahçeyi süslemeye başladılar. Sonra Nomi'nin gözlerini şişiren bir şey geldi.

Heyecanla suyu işaret etti. "Bunlar-"

"Sürü geldi," diye mırıldandı Shani. Elang'ın bahçe malalarından birini yüksek sesle çıtırdatarak ağzına attı. "Deniz halkından nefret ediyorum."

Nomi dinlemeyi bırakmıştı. Daha iyi görebilmek için gölete doğru koştu.

Uzaktan bile çok güzel yaratıklardı. Uçan kartalların zarafetiyle yüzüyorlar, kuyrukları arkalarında parıldıyordu. Teker teker karaya çıktılar ve boyunlarındaki su kabağına benzeyen şişelerden su içtiler. Deniz insanlarının kuyrukları insan bacaklarına dönüşürken bir kaplumbağa onlara kıyafet dağıtarak bekledi.

Nomi'nin yüzü şaşkınlıkla parladı. "Deniz insanlarının insana dönüşebildiğini bilmiyordum."

"Genellikle yapamazlar," diye yanıtladı Shani. "Elang'anmi bir iksir yapar, böylece insanların arasına karışabilir ve şehirde iş bulabilirler. Sadece birkaç saat sürüyor, sonra hepsi akın akın gölete geri dönüyor. Bu günlük bir düzensizlik."

"Gangsun'da mı çalışıyorlar?" Nomi düşündü. "Acaba hiç biriyle tanıştım mı?"

Ben de merak ettim. Her açıdan bakıldığında, üst kısımları insana benziyordu. Uzun siyah saçları, kemikli omuzları ve mantar burunları vardı. Ama yakından bakarsanız, kulakları uzun ve sivriydi ve gözbebekleri elmas gibi kenarlıydı.

"Deniz insanlarının saçlarında bizim parmaklarımızdakinden iki kat daha fazla sinir olduğunu biliyor muydun?" Nomi gevezelik ediyordu. "Tüm büyülerini ve sırlarını orada saklıyorlar. Asla kesmezler."

Falina dönüp bakarak, "Hiç mi?" dedi.

"Sorabiliriz. Sormalı mıyız? Fal, neden gidip onlarla konuşmuyorsun?"

"Ben mi? Tru sorsun. Gözlerini dikip baktıkları kişi o."

Bu doğrudu. Kız kardeşlerim ve ben deniz halkı hakkında fısıldaşırken, onlar mırıldanıyor ve beni işaret ediyorlardı.

"Onları mazur görmelisiniz," diye konuştu solumdan gelen yumuşak bir ses. "Westerly Denizleri'nin yeni hanımefendisini merak ediyorlar."

Döndüm ama kimseyi görmedim... yanaklarında sarı-kahverengi lekeler ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak yeşil gözleri olan dev bir kaplumbağa dışında.

"Sen..." Aptaldan çok utangaç hissederek tereddüt ettim. "Benimle konuştun mu?"

Kaplumbağanın dudakları sıcak bir gülümsemeye dönüştü. "Ai'long'dan gelen yaratıkların çoğu senin bildiğinden farklıdır," diye cevap verdi. "Benim adım Mailoh. Lord Elang'ın evinden sorumluyum ve sizi yarınki ayinlere hazırlamak benim için büyük bir onur olacak. Lütfen benimle gelin."

Tereddüt ettim. Kız kardeşlerim denizkızlarıyla meşguldü: Nomi kendi yaşlarında bir çocuğu, türünün gerçekten gözyaşı yerine inci ağlayıp ağlamadığı konusunda sorguluyor, Fal ise bir çift denizkızının çiçekleri düzenlemesine yardım ediyordu. Beni özlemeyeceklerdir.

"Pekâlâ." Mailoh'u takip ettim. Kaplumbağa ihtiyatlı adımlarla odama girdi ve başını kapı çerçevesinin altına eğdi. Arkasında, her biri sırtında bir sandık taşıyan iki küçük kaplumbağa vardı.

"Cübbeleriniz ve başlığınız," diye açıkladı Mailoh, ben sormamış olsam da. "Başlayalım mı?"

"Ama düğün yarın," dedim.

Shani de gelmişti ve koluma tünedi, pençeleri derimi ısıırıyordu. "Kaplumbağalar karada yavaştır," dedi burnunu çekerek. "Saçlarını yıkayıp ağda yapmaları, cildini fırçalamaları ve tüm kiri temizlemeleri bütün günlerini ve gecelerini alacak-"

Mailoh kısık sesle, "Biz kaplumbağalar yavaş ama titizizdir," dedi. "Şimdi, evine geri dön, iblis. Eğer alırsan

ipekten herhangi birini ıslatırsanız, sizi şahsen bir mangalın üzerine asarım."

Shani kaplumbağaya dişlerini gösterdi ama o itaat etti ve ringe geri döndü.

"Bu iğrenç yaratık sıcaktan nefret ediyor," diye bilgilendirdi Mailoh beni. Ses tonu yumuşadı, şefkatli bir dokunuşu gizledi. "Zaten ringin içi onun için daha iyi olacak. Lord Elang gibi karada geçirdiği onca zaman onun için de yorucu oldu."

Başımı kaldırdım. "Elang'ın nesi var?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey. Karadayken çok fazla seyahat ediyor ve Cennetteki Eşini arıyor. Ama sonunda seni bulduğuna göre..." Yuvarlak, kapüşonlu gözlerinde bir pırıltı vardı. "Merak etme, düğünün muhteşem olacak. İşimiz bittiğinde kum yengeçleri bile bunu duymuş olacak."

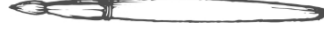
Hiç endişeli değildim; hatta Mailoh'nun bu düğün için benden daha heyecanlı olduğu açıktı. "Bu kadar telaşa gerek yok," dedim. "Beni neredeyse hiç kimse görmeyecek."

"Seni insanları etkilemek için mi giydirdiğimi sanıyorsun?" Mailoh bir kahkaha attı. "Hayır, sevgili kızım. Lord Elang Gangsun'daki insanların senin hakkında ne düşündüğünü umursamaz. Oysa Ai'long'da bir ejderhanın izlenimi çoğu zaman yaşamla ölüm arasındaki farkı yaratabilir."

Bir ürpertiği bastırdım. Eğer Elang'ın tahammül edilemez olduğunu düşünüyorsam, ejderha türünün geri kalanını ancak hayal edebilirdim. İlahi olmaktan çok canavarca davranan bir grup tanrısal ölümsüz. Bir hevesle fırtınalar çıkaran, gemileri batıran ve aileleri umursamadan parçalayan bir kral.

Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. Mailoh'ya "O zaman beni muhteşem yap," dedim. "Ai'long'a girdiğimde bir izlenim yaratmama yardım et. Onlara öyle olmadığımı göster..." Elang'ın kullanmayı sevdiği kelimeyi aradım. "Krill."

Bu kaplumbağanın ağız bükülmüş içine a
buruşuk Sırt. "Sadece bekle."

Mailoh titizliği konusunda yalan söylemiyordu. Günün geri kalanında odamdan çıkmadım. Cildimdeki her kir zerresi temizlendi ve saçlarım parlayana kadar köpürtülüp durulandı. Deniz halkı tırnaklarımı vermillion cilasıyla cilaladı, yüzümü portakal kokulu kremle kapladı ve hatta nefesim tatlı olsun diye çiğnemem için gül yaprakları verdi. Kimse bakmazken onları tükürdüm.

Nihayet çile sona erdiğinde, saat neredeyse gece yarısıydı. Yalnız kaldığım ve yatağıma kavuştuğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hemen yere yığıldım ve minderlerin üzerine çöktüm.

Sadece kafam sert bir şeye çarptı: sözleşme kutusu.

Bir dakika önce orada değildi, kapağın üzerine tünemiş kırmızı gözlü kelebek de öyle. Ben başımın arkasını ovuştururken kanatlarını çırparak tanıdık bir kıkırtı çıkardı.

Ters ters baktım. "Seni *böyle* Elang mı gönderdi?"

"Kelebekler ölümsüz aşkın sembolleridir," dedi Shani. "Yarınki düğününüzde bir tane de ben olurum diye düşündüm. Tebrikler bu arada."

"Bir sivrisinek olarak gelmelisin," diye mırıldandım. "Bu sana daha çok yakıştırdı."

"Böyle bir kızgınlık kulaklarıma müzik gibi geliyor." Shani parladı, antenleri vızıldadı. "Önümüzdeki birkaç ay birlikte çok eğleneceğiz, sen ve ben denizin dibinde."

"Ziyaretinizin bir anlamı var mı?"

"Elang'anmi beni haberlerle gönderdi. Ve imzalanmış sözleşmeyi getirmem için."

Ejderha prensi her zaman doğrudan iş yapar. Eğer sözleşmeye bakmamı bu kadar çok istiyorsa, Mailoh ve onun gösterişli ekibini bütün gün benimle uğraşmaları için görevlendirmemeliydi.

İç çekerek sözleşmenin sayfalarını son bir kez daha gözden geçirdim. Beklediğim gibi, Elang çok titizdi. Talep ettiğim her şey eklenmişti.

"Görüyorum ki Nazayun'a karşı küçük komplomuzdan bahsetmiş sana," diye gözlemledi Shani omzumun üzerinden okuyarak. Yüzünü buruşturdu. "Ejderha Kral öğrenirse ne olacağının farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım." Son sayfayı çevirdim. "Boğazımdan patlayan kurbağalar merhamet sayılır."

"Ve sen hala imzalıyor musun?"

Başlangıçta bunu para için yapmayı kabul etmiştim. Kız kardeşlerimin geleceğini güvence altına almak ve annemin borçlarını ödemek için para, böylece bir daha kimse ailemizi rahatsız etmeyecekti. Evet, şüphelerim vardı. Aptal değildim - Elang'ın Ejder Kral'a karşı bir darbe düzenlediğini öğrendiğimde, bununla hiçbir ilgim olsun istememiştim. Ta ki Baba'yı öğrenene kadar.

Adımı karaladım.

"Belki de düşündüğüm kadar omurgasız değilsindir." Shani sözleşmeyi eline aldı. "Ya da belki tüm bunlardan pişman olacaksın."

"Zaten biliyorum."

İblis gülerek yüzüme güzel bir darbe indirdi. Soğuk ve beklenmedikti ve irkilerek bir nefes verdim. "Dokuz Cehennem, Shani!" Nefes aldım. "Bu ne içindi?"

Ama Şani ortadan kaybolmuştu ve onun yerine elinde bir sepet ve tahta bir tarak taşıyan Anne gelmişti. Orada

Kolundaki yağ lekeleri, tuz ve kızarmış hamur kokusu burun deliklerimi gıdıklıyordu.

"Sana kaç kere saçların ıslakken uyumamanı söyledim Truyan?" Annem skandala uğramış gibi bakıyordu. "Daha iyi bilmen gerekirdi. Hem de düğününden önceki gece! Şansını kaçıracaksın ve başın ağrıyacak."

"Ben yapmadım-"

"Gel, senin için kurulaayım."

Ben itiraz edemedemden annem yatağıma oturdu ve havluyla saçlarımı kurulamaya başladı. İşi bittiğinde tahta tarağı aldı ve kucağına koydu.

"Bu ne için?" Ben sordum.

Annem aniden elleriyle ilgilenmeye başladı; gergin görünüyordu. "Bir annenin düğünden bir gece önce kızının saçını taraması Balardan geleneğidir."

Kalbimde bir hıçkırık belirdi. Yıllar boyunca, kız kardeşlerim ve ben Baba'nın mirasıyla ilgili herhangi bir şey için çaresiz kalmıştık ve annem Balardan'ı konuşmasa ya da okumasa da, bildiklerini bize öğretmek için elinden geleni yapmıştı. Bu gece benim için ondan bir parça getirmişti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Annem tarağı yavaşça saçlarımdan geçirdi ve sanki muhallebi çırpır gibi sırtımdan aşağı doğru taradı. "Mailoh saçınla iyi bir iş çıkarmış," dedi. "Görünüyorsun..."

"Katlanılabilir mi?"

"Çok güzel." Annem tarağı yere bırakıp sepetine uzanmadan önce kelimenin aramızda asılı kalmasına izin verdi. "Bu senin için."

Kızarmış bir cruller'dı. Yıllardır yememiştim.

"Kız kardeşlerine gösterme, yanmayan tek şey bu. Sıcakken yiyin."

Krakeri ikiye böldüm ve büyük yarısını ona uzattım. Birlikte aynı anda ısırdık. Tanıdık çıtırtı kalbimin nostaljiyle sıkışmasına neden oldu.

"Eskisi kadar iyi değiller," diye itiraf etti annem. "Onları yapmayalı çok uzun zaman oldu."

"Şimdiye kadarki en iyileriniz."

Annem elini yüzümde gezdirdi, parmakları ağzımın yanındaki benin üzerine geldi. "Eskiden fal baktığım zamanları hatırlıyor musun? Bu benin şanslı olduğunu ve sana para kazandıracağını söylemiştim. Haklı değil miydim?"

Gülümseyerek onu teselli ettim. "Haklıymışsın."

"Eskiden kızlarım hakkında her şeyi bildiğimi sanırdım ama hepiniz nasıl da büyümüşsünüz."

"Anne..."

"Keşke imgelemler sana gelmeseydi, Tru, ama tanrılar bize asla baş edebileceğimizden fazlasını vermez. Soruların olmalı. Anlat bana."

Tereddüt ettim. "Sen...?"

"Hayır," dedi hemen. "Ben değilim. Büyükannen."

"Büyükannem mi?"

Annem bacaklarının üzerine bir battaniye çekti. "Keşke onunla tanışabilseydin. Birinin yüzünü görebilir ve geleceğini bilebilirdi. Neredeyse senin gibi."

Parmaklarımdan aşağı süzülen karıncalanmayı, bunun nasıl yakıcı bir kaşıntıya dönüştüğünü ve kolumu kurşun gibi ağır hissettirdiğini düşündüm. Dikkatim işimden her uzaklaştığında, asla öngörmek istemediğim bir hayalin içine nasıl düştüğümü düşündüm. "Kontrol etmeyi öğrendi mi?"

"Ne demek istediğinize bağlı. Bana yıllar sonrasını görmeyi öğrendiğini söylemişti. Bazen, henüz çözülmemiş karışık iplikler gibi geleceğin çoklu olasılıklarını bile görebiliyordu. Ama iki şey hiç değişmedi: O

ne zaman gerekleŖeceęini asla tahmin edemezdi. Ve bir tanesinin gerekleŖmesini asla engelleyemezdi."

Omuzlarım dūŖtı. Annemin sesindeki acıyı duyabiliyordum ve onun eline uzandım. "Sana ne sōyledi?"

"Kōtū bir seçim yapacaęımı. Babanı hiç onaylamadı, bir gūn kalbimi kıracaęını sōyledi. Yine de onun yanıldıęını kanıtlamak için onunla evlendim." Annem zorla gūlūmsedi. "Ben de senin gibi inatçı ve aceleciydim." Durakladı. "Senin gibi atlayıcıydım."

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı. "Ŗans sıçrayanları bulur."

"Babanın sōylemeyi sevdiği bir Ŗey, biz gençken bile." Kākūllerimi kulağımın arkasına sıkıŖtırdı. "Eskiden onunla geçirdiğin onca zamanı kıskanırdım, biliyor musun? Ŗimdi keŖke daha fazla geirseydin diyorum."

"Onu sevdin mi?" Fısıldadım.

Annem dudaklarını sıkıca būzdū. Cevap vereceęini dūŖünmemiŖtim. "Kalbimi olabilecek en kōtū Ŗekilde kırdı," dedi.

Sonunda. Sesi titriyordu, kırılmanın eŖięindeydi. Fısıldadı, "Ama tekrar yapabilseydim, yine onu seçerdim. Korsan ve maceracı olarak."

KonuŖamadıęımı fark ettim.

Mumumu sōndūrdū. "İyi geceler, Tru'm."

O giderken gōęsūm sıkıŖmıŖtı. Baba'nın Ai'long'da olabileceęini öğrendięimden beri, son yıllarda gizlice besledięim umut her Ŗeyi tūketmeye baŖlamıŖtı. Aynı anda hem korkup hem de bu kadar çok isteyebileceęim bir Ŗey olduęunu hiç dūŖünmemiŖtim.

Her Ŗeyden daha çok korktuğum Ŗey - ejderhalardan, her efsanenin karŖı çıktığı gizemli diyardan, hatta Kral Nazayun'dan bile - Baba hakkında bulabileceğim cevapları.

Canlı ya da Ŗlū. Sadece iki olası sonuç vardı.

Onu bulacağım, diye düşünüm uykuya dalarken. Tüm denizi parçalarıı gerekse bile, onu bulacağım.

CHAPTER FOURTEEN

Ertesi sabah, Elang ve ben evlendik.

Ejderha yılında yaz ortasıydı, evlenmek için uğurlu bir zamandı ama gök tanrıları aynı fikirde değil gibiydi. Tombul, yapışkan bulutlar güneşi gölgeliyor ve çok uzak olmayan bir yerde Saino gök gürültüsü davullarını çalarak fırtınayı körüklüyordu.

Söz verdiğim gibi, tören küçük ve özeldi. Bahçedeki eğri büğrü bir manolya ağacının altında gerçekleşen törende, aslında bir deniz adamı olduğundan şüphelendiğim bir rahip, birlikteliğimizi kutsamak için ayin ve ritüel sözlerini söyledi.

Yarım kulakla dinledim. Tüm bu süre boyunca ipek bir minderin üzerinde diz çöktüm, başımdaki hantal tacı dengelemeye ve cübbemin ağırlığı altında dik durmaya çalıştım.

Mailoh'un beni giydirmesine yardım ettiklerinde kız kardeşlerime "Kendimi yürüyen bir tahtırevan gibi hissediyorum," diye şaka yapmıştım. "İlerlememe yardım etmesi için bir katıra ihtiyacım var, bu cüppeler çok ağır! Cepleri de mi yok?"

"Sen gelinsin, neden cebe ihtiyacın olsun ki?" diye takıldı Nomi. "Boya fırçası mı?"

Evet, bir boya fırçası. İmgelemlerim başladığından beri hep bir tane taşırdım. "Neden olmasın?" Duvağımı kaldırdım ve ipeğine üfledim. "Benim yerimde olsan bir kitap getirirdin."

"Peçenle oynamayı bırakacak mısın?" Falina dilini şaklattı ve benim üzerindeki pudrayı sildi. "Sende kalsın. Daha sonra buna memnun olacaksın."

Haklıydı. O boğucu çarşaf sayesinde gülümsemek ya da mutluymuş gibi davranmak zorunda değildim. Yapabilirdim.

kaşlarımı çatıp tavana bakabilir, hatta istersem Elang'a surat bile yapabilirdim.

Ama yapmadım. Tören kısa ve etkiliydi ve çok geçmeden ayağa kalkmam için çağrıldım. Elang ve ben ayinlerden geçtik, rüzgârın her yönü önünde eğildik ve tanrılara teşekkür etmek için eski ilahileri okuduk. Sonunda bileklerimize uzun kırmızı bir kurdele sarılacaktı - bizi Göklerin önünde bağlayacak olan "kaderin kırmızı ipi".

İp bağlamak, iki insanın kaderini sembolik olarak sonsuza dek bağlamak anlamına gelen, tüm düğünlerde uygulanan bir gelenektir. Aşkları ne kadar güçlüyse, bağları da o kadar güçlüydü.

Bağımız olmadığı için kesmek kolay olacaktı. Elang'a baktım, onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Bir hataydı. Tanıdığım o niyetli, delici bakışlarını takınmıştı ama bugün sanki evrende başka hiçbir şey yokmuş, sadece biz varmışız gibi bana sabitlenmişti. Ve başlığımdaki altın beneklerin gözlerini kamaştırması neredeyse... neredeyse... Nefesim kesilerek bu düşüncüyü kafamdan attım. Beni görememesi iyi bir şeydi. Beklediğimden daha iyi bir oyuncuydu.

Ritüele başlamak için kollarını geriye katladı ve ellerini yakından gördüm. Parmakları uzun ve insandı, sert, yuvarlak eklemleri vardı. Ancak tırnakları siyahtı ve neredeyse pençe gibi kıvrılmıştı. Avuçlarımı onunkilerin üzerine koyarken onlara dokunmaktan kaçındım.

Burnundan sessiz bir kahkaha kaçtı. Elang parmaklarını elimin etrafına doladı, keskin tırnaklarının sadece tenimi sıyrmasına dikkat etti. Hareket etmedim. Dışarıdan bakıldığında duruşumuz hassas görünebilirdi ama elimi tutuşundaki gergin ısrarı sadece ben hissedebiliyordum, sanki geri dönüşün olmadığını hatırlatan bir şey gibi.

"Sizi kendime bağlıyorum, Tru Saigas," diye konuştu, ipi bileklerimize dolayarak. "Günlerimizin sonuna kadar

Bu yeryüzünde, bu cennetin altında ve denizlerin ötesinde kaderlerimiz bir, yazgılarımız birbirine karışmış durumda." Sonra peçemi kaldırmak için durakladı, başındaki ipek kırmızı örtüyü kaldırdı. Mum ışığı yüzümü aydınlattığında gerçekten de gülümsedi. "Sen nasıl bir yol izlersen, ben de onu izleyeceğim."

Şimdi sıra bendeydi. Elang'a baktım ve gülümsemesini taklit etmeye çalıştım. Yarım yıl boyunca kocam diyeceğim adamın yüzü bu olacaktı. Maskeli ya da maskesiz, ona geri çekilmeden zorlukla bakabiliyordum.

"Seni kendime bağlıyorum," diye başladım sözlerini tekrarlayarak. Yeminin tadı kâğıt gibiydi, ama sanki her sözcüğün üzerine titriyormuşum gibi bir duygu yükledim. "Ne yöne gidersen git, seni takip edeceğim."

Ben de ipi bileklerimize doladım ve rahip bir düğüm attı. Sembolik bir jestti ama Elang ve beni gerçek anlamda nasıl birbirimize bağladığını düşünmeden edemedim. Sonra rahip son kutsamalarını yaptı ve ip sihirle parıldadı - ta ki Elang ve bana sadece birbirinin aynı iki kırmızı bilezik kalana kadar.

Bu kadar basit, her şey bitmişti. Cennet ve Dünya'nın kanunlarına göre, artık yanımdaki adama bağlıydım. Farklı hissetmiyordum. Ona karşı ani bir sevgi ya da sadakat hissetmedim. Sadece birlikte olmaya zorlanmış iki insan olduğumuzu bilmenin görünmez ağırlığını hissettim.

Yağmur yumuşak bir çiselemeyle indi ve başımın üzerinde bir şemsiye açıldı.

Elang'ındı. Kollarını çoktan sıvamış, kırmızı ipi kapatmıştı, böylece hiçbir yerde görünmüyordu.

"Bu vedalaşmak için bir fırsat," diye mırıldandı. "Törenden sonra eve dönmeyeceğiz."

Şemsiyeyi elime tutuşturdu. İlk tanıştığımızda taşıdığı şemsiyenin a y n ı s ı y d ı , üzerinde bir ejderha oyması vardı.

kulpun üzerine. Ona teşekkür etmek için başımı kaldırdığımda, çoktan bahçesine doğru adım atmış, çiçeklerin üzerine inen sağanağı izliyordu.

Annem bana yaklaştı. "Bir ejderha evlendiğinde yağmur yağar derler," diye başladı, "ve deniz sevinç gözyaşları döker." Yanağıma dokundu. "Hayallerini kendine saklama. Bırak seni eve daha hızlı getirsinler."

Elini kendi elime aldım. "Evet, anne."

Onu selamladım, sonra kız kardeşlerim şemsiyemin altına geldi. Fal'in kolları bütün gün çapraz durmuştu ve bir kez bile gülümsememişti. "Damadın seni evinden alması gelenektir," diye homurdandı. "Kız kardeşlerinin onu kapıda sorguya çekmesi ve tüm testlerimizi geçmediği sürece seni törene getirmesini yasaklaması."

"Hayatının sonuna kadar ona kin besleyeceksin, değil mi?" Dedim.

"Ben bir Saigas kızıyım," diye yanıtladı Fal. "Kin benim uzmanlık alanımdır."

Güldüm. "Testler neydi?"

"Sorular soracaktık," dedi Nomi. "En sevdiğin yemek, en sevdiğin renk, en sevdiğin çiçek gibi kolay sorularla başlayacağız." Hayali bir kâse kaldırdı. "Seninle birlikte olmak için acıya ve zorluklara katlanabileceğini kanıtlamak için ona uyuşturacak kadar baharatlı bir çorba içirecektik."

"Hepsinde başarısız olurdu," diye mırıldandım. "Muhtemelen köfte, mavi ve... şakayık tahmin ederdi." Bir insanın duyamayacağı ama bir ejderhanın duyamayacağı kadar uzakta olan Elang'a bir bakış attım. "Herkes her zaman en sevdiği çiçeğin şakayık olduğunu söyler."

"Başarısız olsaydı, seni bırakmak zorunda kalmazdık," dedi Fal usulca. Gözlerinin ışıltısı bana Baba'yı hatırlattı.

"Ah, Fal," dedim kalın bir sesle. Kız kardeşlerimin ellerini tuttum. "Keşke sizi terk etmek zorunda kalmasaydım."

"Bizim için endişelenerek hayal gücünü boşa harcama," dedi Nomi. "Ben bir ejderha malikânesinde günde altı kitap okuyarak lüks içinde yaşayacağım. Fal deniz halkıyla flört ederken."

Fal Nomi'nin omzuna şakacı bir yumruk attı, sonra elini koluna attı. "Sana düğün hediyesi alacak vaktimiz olmadı ama bunu bir süre önce senin için almıştık. Doğum günün için."

Kutu kırmızıydı ve kumaş bir kurdeleyle özenle bağlanmıştı. İçinde bir kavanoz-

"Yılan gözü biberler!" Ben ağladım.

Yeşil biberlerdi, Baharat Yolu'nda satılan en sıcak ve en güzel kokulu biberlerden bazılarıydı. Benim favorim.

"Ai'long'da baharat namına pek bir şey olmayacağını düşündük," diye açıkladı Nomi.

Görgü kurallarını ya da gözlerimin altındaki pudranın topaklanmasını umursamıyordum çünkü ağlıyordum. Fal ve Nomi'yi kollarıma aldım ve onlara şiddetle sarıldım.

"Sakın kendini öldürtmeye kalkma," dedi Fal kulağıma. "Yoksa her Hayalet Festivali günü sana baharatsız, yavan erişteler gönderirim. Öbür dünyada yiyebileceğin tek şey bu olacak."

"En kötü kader," dedim, aynı anda hem gülerken hem de hıçkırıklara boğulurken.

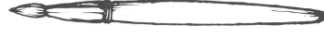
Kapının diğer tarafından davullar ve gong sesleri yankılandı ve araba arkamda durdu. Vakit gelmişti.

En küçük kız kardeşim Elang'dan rahatlıkla iki kafa daha kısaydı ama sanki ejderha o değil de kendisi imiş gibi çenesini kaldırmış, gözlerini dikmiş ona doğru yürüyordu.

"Büyüye sahip olmayabilirim, deniz halkıyla arkadaş olmayabilirim ya da yanımda bir iblis olmayabilir," dedi. "Ama bir beynim var. Kız kardeşimi bize geri getirin Lord Elang. Yoksa biz ölümlülerin yapabilecekleri adına, seni buna pişman etmenin bir yolunu bulacağım."

Bu kadar küçük bir kız için büyük sözlerdi, ama Nomi'nin yemini şemsiyemizin üzerinde patlayan yağmurun üzerinde gürledi.

Beklendiği gibi, Elang hiçbir şey söylemedi ve maskesi hiçbir şey belli etmedi. Yine de kız kardeşlerim uzaklaşırken, şemsiyemin kancasını kavradı ve yağmura karşı benimle birlikte taşıdı.

Yağmur daha da şiddetlendi. Tahtirevanımızın yanında şapkasız ve şemsiyesiz yürüyen Elang'ın hizmetkârları için kendimi kötü hissettim, ta ki onların deniz halkı olduğunu hatırlayana kadar. Muhtemelen benim güneşlenmeyi sevdiğim gibi onlar da yağmurda ıslanmayı seviyordu.

Oyang Caddesi sadece orada yaşayanların girebildiği bir yerleşim yeri idi. Ama bu sabah değişmişti. Her daldan kırmızı fenerler sarkıyordu, altın boyalı külçelerden oluşan çelenkler de. Arnavut kaldırımlı duvarlar boyunca ejderha ve anka kuşlarının karmaşık kağıt kesimleri vardı.

Etrafımızdaki kalabalık giderek artıyordu. Çoğu, adı çıkmış münzevi İblis Prensi'ni görmeye gelmişti ama ben balıkçı bölgesinden birkaç yüz tanıdım.

"Tebrikler, Truyan!" diye bağıldılar. "Yüz yıl boyunca mutlu olasın ve annenin iki katı kadar çocuğun olsun!"

Görevliler bir dizi havai fişek patlattığında minnettar oldum. Yüksek sesle gürlerken, araba kalabalığı geride bırakarak hızla ilerledi. Burun delikleri kesinlikle alevlenmiş olan Elang'a baktım, dumandan mı yoksa kutsamalardan mı anlayamadım. Muhtemelen ikisinden de.

Neşeli görünmeye çalışarak, "Düğünle ilgili söylentiler kesinlikle yayıldı," dedim. "Düğün yapmıyor olmamız iyi bir şey.

bir ziyafet. Annemin arkadaşlarının binlerce sorusu olmalı."

Elang cevap vermedi. Onun yerine "Koluma gir," dedi. "En azından birbirimizin arkadaşlığından hoşlanıyormuş gibi görünmeliyiz."

Ben mecbur kalınca, Elang bizi pencereye doğru çevirdi ve kalabalığa el salladı, izleyenlere başını salladı, hatta başını benimkine yaklaştırdı. Birkaç dakikalığına da olsa aramızdaki yasaklayıcı soğuşu unutmamı sağlayacak kadar ikna ediciydi.

Birini arıyor olmamın da yardımı oldu.

Sokağın yarısına geldiğimizde Elang, "Kafanı içeride tut," dedi. Sesi inceydi, gülümsemesinin arasından süzülüyordu. "Yağmurun arabaya girmesine izin veriyorsun."

Duvağım nemliydi ve onu omzuma attım. "Dışarıya bakmak istiyorum. Bir kız her gün bir ejderha prensiyle evlenmiyor."

"Madam Yargui'yi arıyorsanız, kendisi burada değil."

Dudaklarımı ısırdım - tedirgin olduğumu belli ediyordum.

"Nasıl oldu da

."

"I var Hayır Sabır için
haydutlar," kesintiye uğradıElang.

"O ve adamları artık senin için bir sorun olmayacak. Sorun olduklarını bile hatırlamayacaklar."

Birdenbire merak ettim nerede Shani gitmişti bu Sabah. "Peki ya valinin kaymakamları? Benim bir kalpazan olduğumu biliyorlar."

"Kendiniz görün," dedi Elang.

Zamanlaması kusursuzdu. Konuştuğu anda Vali Renhai'nin evinin önünden geçtik ve bir vali kordonu arabaya yaklaştı. Aralarında valinin kendisi de vardı.

Ben hemen pencereden uzaklaşırken, Elang başını minderli koltuğa yasladı ve sanki

Bir keçi sürüsünün yolun karşısına geçmesi için durmuştuk, tutuklanmak üzere olduğum için değil.

Peçemi tekrar takmaya başladım ama Elang elimi tuttu. "Gerek yok."

"Bu vali," diye tısladım. "O gidiyor..."

Sesim kesildi. Hemen dışarıda, saygıyla ayakta duran altı kaymakam vardı. Beni görür görmez derin bir saygıyla eğildiler, gözleri mavi saçlarımda gezindi. "Sayın Vali Renhai, size en içten dileklerini sunuyor." Bir kutu altın mücevher sundular. "Tebrikler, Ekselansları."

Şaşkına dönmüştüm, ancak başımı sallayabildim. Elang ise soğukkanlılıkla, "Tanrılar bu hayatta bana böylesine zeki ve güzel bir gelin bahşederek cömert davrandılar," diye karşılık verdi. Hâlâ elimi tutuyordu -hayır, hapsediyordu-. "Varlığınız ve cömertliğinizle bizi onurlandırdığınız için teşekkür ederim Ekselansları."

Arabanın uzaklaştığı anda elimi geri çektim. Elang'a döndüm ve "Shani'nin işi mi?" diye sordum.

"Karada geçirdiği zamandan belli ettiğinden daha fazla keyif alıyor." Tüm açıklayacağı buydu.

Kollarımı kavuşturdum. "Ortaya çıkan herhangi bir soruna büyü fırlatabilmek senin için güzel olmalı."

"Eğer öyle olsaydı," dedi Elang karanlık bir sesle, "o zaman burada olmazdın."

Haklıydı. Rahatlamış bir şekilde ben de arkama yaslandım ve araba Oyang Caddesi'nin sonuna doğru ilerlerken perdeleri kapattım. Kalabalık takip etmedi, iyi dilekte bulunanların çoğu Elang'ın görevlilerinin dağıttığı kırmızı zarfları almak için geride kaldı.

Müzik uzak bir vızıltıya dönüştüğünde Elang maskesini çıkardı. Çilleri vardı, ilk defa fark ettim.

zaman. Siliktiler, burnunun insan tarafına serpiştirilmişlerdi ve çenesinin keskin yarığında kayboluyorlardı.

"Her zaman bunu mu giyersin?" Kendime engel olamayarak sordum. "O... maske."

"Yüzümü gördünüz. Bunun gerekli olduğunu kabul etmiyor musun?"

Karşı çıkmaya niyetliydim ama sonra bana baktı, sarı gözü doğrudan ışığın yokluğunda bile parlıyordu. Altın rengine dönüşme şekli sinir bozucuydu ve niyetime rağmen yine de irkildim.

Demek istediğini kanıtlıyor.

"Deniz halkına verdiğin gibi bir iksir alamaz mısın?" Bastırdım.

"İksirlerin benim lanetime karşı sınırlı etkisi var. Neden sordunuz?"

Neden? Sanırım kendi maskelerimi taktığım için. Gerçek anlamda değil ama mavi saçlarım için peruklar ve daha A'landan görünmek için tenimi ve gözlerimi gölgelemek için pudralar. İnsanların beni nasıl gördüğünü değiştirmek için harikalar yaratıyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

"Sebebi yok," diye yalan söyledim. "Ai'long'da maskeyi takacak mısın?" "Herkes içinde Ai'long bilir ne I bakgibi." dedi

Elang.

"Dinle," diye tekrar konuşarak konuyu değiştirdi. "Bu, yola çıkmadan önce yalnız geçireceğimiz tek zaman olacak. Ejderha diyarına girişimiz önemli. Tebaam bizi karşılamak için orada olacak, Ejderha Kralı'nın gönderdiği birkaç elçi de. Bizi izliyor olacaklar."

Anlayışla başımı salladım. "Birbirimize düşkün görünmemizi istiyorsun."

"Bu çok yardımcı olur." Tereddüt etti. "Sizi uyarıyorum, büyükbabamın elçileri düşmanca davranacaktır."

"Senden daha mı düşmanca?"

Ters ters baktı. "Hayatınıza değer veriyorsanız, ressam olduğunuzdan ve hayallerinizden hiç bahsetmeyin."

"Not edildi." Kollarımı kavuşturdum. "Uyarıldım."

Homurdandı. "Son bir şey daha. Şu andan itibaren sana iyilik ya da lütufta bulunmamın hiçbir anlamı yok. Sana bir hediye veririm ya da seni översem, bunun hiçbir anlamı yoktur. Her şey sadece görünüş içindir ve eğer düşüncelerimde bir yer işgal ediyorsanız, bu sadece üzerinde anlaştığımız görevi kolaylaştırmak içindir. Sizden de aynı şeyi bekliyorum."

Düğünümüz sırasında bana nasıl gülümsediğini, gözlerinin nasıl anlaşılabilir bir şekilde yumuşadığını ve sonrasında geçit töreni sırasında kolumu nasıl tuttuğunu düşündüm. Bunun bir rolden başka bir şey olduğunu düşünmek hayalcilik olurdu, ama bir şekilde aynı şekilde acı veriyordu. Duvağımı arkama attım. "Merak etme, bu iş bitene kadar günleri sayıyor olacağım."

"Bir ay, Ai'long'un zamanında."

"Bir ay," diye yineledim.

O zaman anlaşmamızın başarısının benim için olduğu kadar onun için de hayati önem taşıdığını fark ettim. Elang'ın tehlikede olduğu çok şey vardı: ona güvenen hizmetkârlar, krallığının geleceği ve -açıkçası- kendi hayatı.

Bunun farkına varmak onu daha çok sevmemi ya da yapmak zorunda olduğumuz şey hakkında daha iyi hissetmemi sağlamadı ama en azından bir anlayışımız vardı. Bir araya gelmek zorunda kalan iki kişiydik. Kader, şanssızlık, seçim, fark etmezdi.

Tören bitmiş ve araba Elang'ın malikânesine doğru geri dönmüştü.

Yolculuğun geri kalanında birbirimize tek kelime etmedik.

CHAPTER FIFTEEN

Araba işaretlenmemiş bir patikaya girip çam ağaçlarının arasından geçerek Elang'ın bahçesinin daha önce hiç görmediğim yosunlu bir bölümüne ulaştığında hâlâ yağmur yağıyordu. Soluk sarı bir teknenin beklediği, uzun sazlıklardan oluşan bir iskelenin önünde durduk. Dar bir tekneydi, ancak iki kişinin sığabileceği büyüklükteydi ve ben binerken ağırlığımın altında eğildi.

"Al bunu," dedi Elang ve şemsiyeyi tekrar bana verdi.

İtiraz etmedim. Bütün gün yakında olacaklar için endişelenmişim. Herkesi ve bildiğim her şeyi geride bırakıp ejderhalar diyarına gideceğim an için.

Bir parçam ailemin son bir veda için burada olabileceğini ummuştum ama bahçe bomboştu. Ne deniz halkı, ne kaplumbağalar, ne de gölette balık vardı. Sadece Shani gelmişti, tekneden ihtiyatlı bir mesafe bırakarak.

Elang kürek çekerken ben şemsiyenin altına daldım. Yağmur gölete vuruyor, suyu pırıl pırıl yapıyordu. Görkemli bir manzaraydı ama ben daha çok altında yatan şeye odaklanmışım.

Göletin ne kadar derin olduğunu ölçmek imkânsızdı ama Elang'ın bahçesinin altında koca bir krallık *olamazdı*. Olabilir mi?

Sonra onu gördüm. Göletin ortasında, yakıcı bir yoğunlukla parlayan mor bir ışık lekesi. Heyecanımı kontrol edemeyerek nefes aldım. "Elang, bu... bu Ai'long mu?"

Elang küreklerini bir kenara bıraktı. "Çok yakın," diye cevap verdi. "Işık ölümlüler âleminin sınırını temsil ediyor. Ötesi Ai'long."

Tekne olduğu yerde sallandı ve ben iki elimle Şemsiyemi kavradım. "Yani bu kadar mı? Atlıyor muyuz?"

"Henüz değil." Eğildi ve teknenin içine yerleştirdiği kapaklı bir çay fincanını aldı. İki eliyle tutarak bana uzattı.

Korktum. "Bu da ne?"

"Bir iksir, böylece su altında nefes alabilirsin."

Oh. Doğru ya. Ben de bunu merak ediyordum.

Fincanın içine baktım. İksir bir bitki çorbasına benziyordu, annemin küçükken benim için yaptıklarından daha koyu ve kalındı ve onlar iğrençti. "*Siyah mantarlı geyik bağırsağı*" derdi. Şaka yapıp yapmadığını asla bilemezdim.

"Sizi uyarıyorum," dedi Elang fincanı kaldırmadan önce, "tadı iğrenç. Sonrasındaki deneyim ise tatsız."

Cesarettten çok merakla çay fincanını burnuma götürdüm. Bir hata yaptım. Burnuma iğrenç bir koku geldi ve ben her şeyi düşürmeden önce Elang elimi tuttu.

Ben öksürürken tekne sallandı. "Bu da ne böyle?" İksirin dumanını uzaklaştırdım. "Sanki-"

"Çürümüş fare ciğeri mi?"

Tüm yüzüm buruştu. Bu çok özeldi.

"Öyle değil." Elang'ın dudakları büküldü. "Çiğnediğiniz çiçekleri hatırlıyor musunuz? Onlar sanheia gülleri olarak bilinir ve bu da onların yapraklarından demlenen özel bir çaydır. Buna sangi deniyor."

Şemsiyemi aldı. "Şimdi, soğumadan iç. Soğuyunca daha çok yakar."

Yanmak mı? Tamra'nın canı cehenneme, daha fazla para istemeliydim.

Fincanı bir kez daha kaldırdım. Porselen dudağında bir parça güneş ışığı parlıyordu. Kim bilir ne kadar süre sonra göreceğim son gün ışığıydı bu.

İşte buydu.

Fal ve Nomi'nin gelecekleri için, diye kendime hatırlattım. *Baba için.*

Parmaklarımla burnumu sıktım, sonra da boğazımdan aşağı iksir.

Tadı acıydı ama tamamen tiksindirici değildi. Çay fincanı elimden düşüp teknenin pruvasına çarpmadan önce düşünsel olarak ancak bu kadarını yapabildim.

Elang koluna girdi ve ben titremeye başlarken beni sabitledi. "Mailoh!" diye bağırdı. "Mailoh, zamanı geldi."

"Ne... ne... oluyor?" diye sordum.

Elang çenemi yukarı kaldırdı. "Bana bak. Tru, gözlerime odaklan."

Parmaklarım koluna kıvrıldı. Dünya altımdan kayıyordu, her şey bulanıklaşıyordu, Elang'ın gözleri bile. Altın ve griden oluşan, yumurta sarısı ve taş gibi, çılgınca bir araya gelerek karanlık bir tutulmaya dönüşen iki tutarsız leke gibiydiler.

"İşte bu," dedi. "Bana odaklan. Vücudunuz sangi'ye tepki veriyor. Acı çekeceksin ve nefes alamıyormuş gibi hissedeceksin..."

O bunu söyler söylemez, sanki şiddetli bir ateş yutmuşum gibi bir sıcaklık dalgası boğazımı kavurdu. Çenemin açıldığını, kaslarımın bir çığlığa dönüştüğünü hissettim. Ama hiç ses çıkmadı. Havada boğuluyordum!

Mailoh teknenin yanında yüzerek geldi. "Onu denize götürmeliyiz," diye ısrar etti.

"Daha çok erken." Elang kolumu daha sıkı kavradı. "Odaklan, Tru! Sadece biraz daha."

Hava kumdan daha yoğun hale gelmişti ve ciğerlerim panikle sıkışmıştı. Hayatım boyunca düşünmeden nefes almıştım. Şimdi, aniden, bu en doğal hareket beni öldürüyordu.

Ben ve doğuştan sahip olduğum içgüdülerim tamamen yeni ve hayal edilemez bir şey lehine kaçtı.

Su, düşüncelerimde boğuldum. Yağmuru içime çekmeye çalıştım. *Su!*

Shani yüzüme sıçrayarak eridi ve bana çaresizce ihtiyaç duyduğum nefesi verdi.

"O hazır," dedi Elang, boynumun yan tarafını değerlendirmek için çenemi eğerek. "Hadi gidelim."

Beni Mailoh'un sırtına çıkardı. Sonra tekneden inen Elang kollarını açtı.

Baş döndürücü büyük bir kule halinde, su göletten yukarı doğru aktı. Suyun gücü beni Mailoh'un kabuğuna çarptı. Ben buz gibi serpintiyi soluyarak doğrulduğumda, Elang suları ayırmaya başladı.

Göletin üzerinde sis dönüyor, gök gürültüsü gökyüzünü yırtıyor, gümüşi yağmur tabakalar halinde yağıyordu.

Keskin bir ürperti tenimi titretti. Bu, resmimde öngördüğüm andı.

Fırtına ve denizle örtülü Elang değişmeye başladı. Saçları parlak bir beyaza dönüştü ve pulları derisinde çoğalarak kollarındaki ve boynunun büyük kısmındaki çıplak ete bulaştı. Boynuzları dallanıp budaklandı ve boyları iki katına çıktı ve en dramatik olanı da cübbesinin altından bir kuyruğun çıkmasıydı.

Sadece yüzü değişmemişti. Yarısj ejderha, yarısj insandı; altın gözleri karanlığa karşı parıldayan bir madeni paraydı.

"Su, Lord Elang'ın içindeki ejderhayı ortaya çıkarıyor," diye mırıldanıyordu Mailoh. "Etkileyici, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, etkileyici olmaktan çok korkunç görünüyordu. Ama isterse dört başlı olsun ya da bir hamamböceği kadar küçülsün, umurumda değildi. Sadece suya girmek istiyordum.

Mailoh sabırsızlığını hissetmiş gibi beni Elang'ın beklediği göletin ortasına g ö t ü r d ü .

"Hazır mı?" diye sordu kaplumbağaya.

Boğazım hâlâ yanıyordu ama kendi adıma cevap verebilirdim. Çenemi kaldırdım. *Ben hazırım.*

Elang başını sallayarak kollarını kapattı. Su kulesi kükreyerek, hızla akan bir çağlayan halinde aşağı çöktü. Göletin kalbinde, gördüğüm mor ışık zerresi parıldayan bir taca dönüştü. Mailoh'un kabuğunun kenarını kavrayarak kendimi destekledim.

"Lord Elang'ın sırtına binersen daha iyi olabilir," diye konuştu kaplumbağa. "Yolculuk zorlu olabilir, kabuğumdan kaymanı istemem."

İtiraz ettim. Evli olsun ya da olmasın, o benim için hâlâ bir yabancıydı. Sırtına tırmanıp kollarımı boynuna dolayacak değildim. Kesinlikle boynuzlarına yapışmayacaktım.

Sonunda başka seçeneğim kalmadı. Yardımcı olduğunu düşünen Mailoh beni Elang'a fırlattı. Beni belimden yakaladı, beni sırtına sıkıca oturturken kasları gerildi.

Mailoh göle dalmadan önce "Ai'long'da görüşürüz," diye bağırdı. Shani onun ardından gözden kayboldu.

"Şimdi sıra bizde," dedi Elang, tutacak bir şey bulmak için terazisine tırmanırken. Kollarımı tuttu ve boynuna doladı. "Yerinde olsam sıkı sıkı tutunurdum."

Verdiği tüm uyarı buydu. Rüzgâr sandığım ritmik bir ses geldi, sonra daldık.

Ve veda etmeyi bile düşünemedim, bildiğim tek dünyayı geride bıraktım.

CHAPTER SIXTEEN

Efsaneye göre Ai'long'a açılan kapı, yan yana çağılayan Üç Büyük Nehir'den oluşan muhteşem bir şelaleydi ve karşıya atlayabilen her balık bir ejderhaya dönüşürdü.

Aslında böyle bir şelale *varsâ* da ben tamamen kaçırmışım. Çünkü Elang gölete daldıktan sonra durmadı. Hiç bitmeyen bir su oluğundan aşağıya doğru hızlandı, o kadar hızlıydı ki manzarayı seyretmek bir yana başımı bile zor kaldırıyordum. Yüzümü boynuzlarının arasına gömüp çaresizce hayatımı kurtarmaya çalışırken tek gördüğüm saçlarının parşömen beyazıydı.

Çığlık atmak istedim ama nefes bile alamıyordum. Kalbim boğazıma kadar fırlamıştı ve midem o kadar şiddetli bir şekilde takla atıyordu ki ciğerlerimden ayırt edemiyordum.

Sonunda, gerçekten bayılabileceğimi düşündüğüm anda, mor bir ışık geldi. Sonra, bir sarsıntıyla, vardık.

Hâlâ Elang'ın boynuna yapışmıştım, bacaklarım omurgasından çıkan uzun çıkıntılar zincirinin üzerindeydi. I

Bırakmaya çalıştım ama dünya dönüyordu ve kaslarım buz gibi sertleşmişti.

Elang bana doğru dönerek, "Siz insanlar kolayca yönünüzü şaşıırıyorsunuz," dedi. "Bu his kısa sürede geçecektir. Sangi'yi ilk kez almak en kötüsüdür."

Nefesim tılandı. O iğrenç iksiri tekrar almak zorunda mıydım?

"Her sabah," dedi dehşetimi okuyarak, "yoksa boğulacaksın."

İçimden inledim. En azından başımın sallanması durmuştu ve boğazımdaki gerginlik azalıyordu. Boynumu ovmak için uzandığımda parmaklarım yumuşak, titreşen solungaçlara rastladı.

Şaşkın bir nefes aldım. "Yarı balık oldum." Bir nefes daha. "Ve su altında konuşabiliyorum!"

Mailoh güldü. Burada sesi daha az boğuk çıkıyordu; sesi erimiş şeker gibi pürüzsüzdü. "Suyun altında olabiliriz ama Ai'long ölümsüz diyarlardan biridir Leydi Saigas. Suları büyüdür ve tıpkı yukarıda olduğu gibi konuşup şarkı söyleyebileceğinizi, yiyip içebileceğinizi göreceksiniz. Sangi de yardımcı olur. Bir süre sonra değişikliği fark etmeyeceksiniz bile. Sanırım şimdiden daha iyi hissediyorsun?"

Öyleydim ama bir yanımla solungaçlarımla birlikte yüzgeçlerimin de büyümesini diliyordu. Ne zaman Elang'ı bırakmaya çalışsam, uçup gitmeye başladım. Kollarımı savurdum ama pek işe yaramadı. Kendimi tamamen gülünç hissederek pes ettim ve tekrar Elang'ın boynuna yapıştım. Fark etmemiş olmasını umuyordum.

Elbette öyleydi. Benim iri yarı hareketlerimin aksine, Elang kolaylıkla ve zarafetle yüzüyordu. Neyse ki Mailoh'un önünde sıkıntısını belli etmedi ama yine de kolunu belime dolayarak tek kelime etmeden beni ileriye doğru yönlendirmesi beni ürküttü.

Mailoh'a aceleyle, "Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedim.

"Giysileriniz nasıl?" diye sordu kaplumbağa. "Kalede beklenmeden önce biraz vaktimiz var. Rahat olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

Şimdi o söyleyince kıyafetlerim farklı gelmeye başladı. Karada kendimi bir pirinç çuvalını sürüklüyormuş gibi hissediyordum. Suyun altında ise kırmızı kollarım ipekten kıvrımlar halinde uçuşuyor, ceketlerim ve eteklerimden oluşan kozam bir yelpazeden daha hafifti. Hâlâ ceplerim yoktu ama en azından hareket edebiliyordum. Başlık denen zımbırtı hariç! Onunla oynadım.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" dedi Mailoh, görmek için boynunu bükerek.

"Sorun değil, ben-"

"Alabilir miyim?" Elang'ın sesi benimkinin üzerinden atladı.

Ne yapabilir miyim? Her şeyden çok merak ettiğim için başımı salladım.

Yüzümü ona dönmem için beni kaldırdı. Su onu değiştirmişti ama daha önce düşündüğüm kadar değil. Beyaz saçları eskisi gibi gözlerinin üzerine düşüyordu, omuzları geniş ve düzdü ve tırnakları keskin siyah hilal şeklindeydi. Pulları mavileşmişti, neredeyse suyla aynı tondaydı.

O başlığıma dokunurken bakışlarımı yana kaydırdım. Sihirli bir parıltıyla, saçlarımdan aşağı sarkan ince yakut ve inci dizileriyle basit bir altın halkaya dönüştü.

Gözlerim havaya uçtu. Ziyafetlerin pamuklu battaniyeler üzerinde cisimleştiğini görmüştüm, denizkızları ve konuşan kaplumbağalar tarafından giydirilmiştim ve az önce bana solungaç veren bir iksir içmiştim. Yine de Elang'ın dokunuşundan doğan bu büyü beni ilk kez soluk soluğa bıraktı. Garip bir şekilde samimi hissettirdi, öyle ki midemi bulandırdı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Şimdi beni bırakacak mısın?" dedi Elang. "Büyükbabamın devriyeleri geldiğinde biraz asalet göstermek istiyorum."

Beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyordu. Birden gücümü toplayarak kendimi ondan uzaklaştırdım. Mailoh elimi tuttu ve geniş gri bir düzlüğün üzerinde süzülene kadar beni önümdeki kayaların ötesine götürdü.

"Ai'long'a hoş geldiniz Leydi Saigas," dedi. "İşte yeni eviniz, Batı Denizleri'nin Yonsar'ı."

Zihnimde, tüm diyarlardaki en güzel yer olan Ai'long'da kalmak için karadaki hayatımı kökünden söküp atmıştım. Okyanus zeminine yayılmış mercan ormanlarından oluşan bir kaleydoskop, fener gibi parlayan ve kelebekleri utandıran yüzgeçleri olan balıklar hayal etmiştim. Kristal ve yeşim taşından yapılmış saraylar, mermer kabuklardan ve taştan inşa edilmiş şehirler ve tavus kuşunun tüylerinden daha mavi bir su bekliyordum.

Bu olmaz.

Hiç bu kadar ıssız bir deniz görmemiştim. Su kül rengindeydi ve dokunduğu her şeyi, hatta düğün elbiselerimi bile kışa benzer bir havaya büründürüyordu. İçime çektiğim her nefes mürekkep kokuyordu, biraz bozulmuş ve yanmış.

Etrafımızı saran kanyonlar, sonu gelmeyecek kadar derin uçurumlara yol açıyordu. Uzakta harabeler gördüm. Devrilmiş kemerler ve kırık ay kapıları. İlahi ve acımasız bir güç tarafından yerle bir edilmiş bir şehrin hayaletimsi kalıntıları.

Burası... ejderhalar diyarı mıydı?

"Eskiden muhteşemdi," dedi Mailoh, tepkimi okuyarak. "Yeterince dikkatli bakarsan hâlâ güzel cepler var. Onu sevmeyi öğreneceksin."

Dürüst olmak gerekirse, burada bunun için yeterince uzun kalacağımdan şüpheliydim. "Ne oldu?"

"Nazayun." Bu isim kaplumbağanın dudaklarından çok uzaklardaki bir gök gürültüsü gibi geçti.

Üşüdüm. Uzakta bulanık bir silüet belirdi, bir ejderha hayaleti. Formunu toplarken, soluk mavi gözleri sulu izdüşümünden dışarı fırladı. Bakışlarımla buluştu, sonra denize karıştı.

Sarsılmıştım. "Bunu gördün mü? O-"

"Devriyeler burada," diye araya girdi Elang. "Mailoh, kaleye g i t . Birazdan sana katılacağız."

Kimden arkasında bir . vekayalıklar ortaya çıktı a
Titreme köpekbalıkları. At en az a
dozen, I sayıldı. Onlar vardı gri,
karıştırma içinde ile ve komşu kanyonlar. Onların
Varlığı bile canını yakıyor, suyun üzerinde dikenli
titreşimler gönderiyordu. "Buraya benim için geldiler, senin için
değil," dedi Elang dişlerinin arasından. "Zihnini boşalt ve ne
yaparsan yap, savaşma.

denizanası."

Denizanası
mı?

Sonra onları gördüm, parlayan başları puslu denizin üzerinde sallanıyordu. Sayıları azdı, sadece beş ya da altı taneydiler ve bizi uzaktan izliyor gibi görünüyordlardı. Elang neden köpekbalıklarından çok denizaneları için endişeleniyor gibiydi?

"Elangui Ta'ginan Yuwong," dedi köpekbalıkları hep bir ağızdan. Sesleri hırıltılı bir tizliğe sahipti, gözleri cam gibi ve düzdü. "Ebedi Majesteleri Kral Nazayun sizi bu sulardan sürgün etti. Size sadece bir uyarıda bulunacağım. Derhal burayı terk edin."

Elang başını kaldırdı, kuyruğu cüppesinin altından dışarı fırladı. "Büyükbabamın dönüş şartlarını yerine getirdim," dedi. "İşte karşınızda, kalbine kendiminkinden daha çok değer verdiğim, ışığı emsalsiz parlayan kişi. Sevgili gelinim, Leydi Saigas."

Köpekbalıkları bana baktı ve dişlerini birazcık gösterdiklerine yemin edebilirdim.

Beni muhteşem yap, demiştim Mailoh'a. Kendimi hiç de muhteşem hissetmiyordum; köpekbalığı yemi gibi hissediyordum.

"İkinizin devam edebilmesi için eşleşmeniz gerekecek," dediler.

Elang'ın eli sırtımın küçük kısmını buldu ve beni kendine yaklaştırdı. Beni tutuyordu, koruyordu, hangisi olduğu önemli değildi. Bu sefer yanımda olduğu için mutluydum. Tek umudum denizanasının bu duyguyu dehşet değil sevgi olarak algılamasıydı.

Elang başını eğdi. "Duruşmayı yönetebilirsiniz."

İki denizanası ortaya çıktı. Daha önce Nomi'nin kitaplarında bu tür yaratıkların çizimlerini görmüş, hatta bir tanesini Gaari'yle birlikte sirke ve susamla marine ederek yemiştim. Ama canlı olarak, yumuşak ışık lekeleriyle çiçek açtılar ve rüzgâra kapılmış çiçekler gibi hareket ettiler. Büyüleyiciydi, ta ki dost canlısı olmadıklarını hatırlayana kadar.

Dokunaçları ipeğin zahmetsiz zarafetiyle aşağı doğru inerek üzerimize geldiler.

Zihnini boşalt, demişti Elang ve *ne yaparsan yap, savaşma*.

İlk defa onu dinledim. Kıpırdamadan durdum, cesaret edemedim.

Küçük denizanalarından biri dokunaçlarından birini alnıma geçirirken hareket ettim. İkinci bir dokunaç boynumu çevreledi.

Kimsin sen? diye sordu, kafamın içinde ürkütücü bir şekilde yankılanan bir sesle.

"Truyan Saigas," diye cevap verdim. "Gangsun'dan bir insan."

Ai'long'da ne iş yapıyorsunuz?

"Aşkım, Batı Denizleri'nin lorduyla yeni evlendim. Sürgününe son vermek ve Yonsar'daki hayatımıza başlamak için şimdi onunla birlikte dönüyorum."

Denizanası daha yakına eğildi, şişkin gözleri yansımamı yansıtıyordu. *Sürgününün sona ermesi için Cennet Eşi olman gerekecek*.

Boynumun etrafındaki baskı arttıkça ve
Denizanası sarılmış onun dokunaçlar hakkında benim
Kafa, basarak

şakaklarıma sıkıca bastırdı. Keskin sancılar zihnime saplandı, anılarımı, sırlarımı katman katman soyan bıçaklar gibi.

Çenem gerildi.

Denizanasını Elang'la olan düğünümle ilgili anılarla besledim; kırmızı kurdelemizi birbirimizin bileklerine bağlarken hoşgörölü bakışlarımızı ve el ele tutuşmamızı. Ama dokunaçları daha derine indi; odaklanmak zorlaştı. Elang'ın Nazayun'u devirme planını ya da imgelemlerimi ele vermemek için bir şeye konsantre olmalıydım. O şey Baba oldu.

Baban mı? Denizanası düşüncelerimdeki bu yeni yöne kilitlendi. *Senin baban kim?*

O öldü, diye cevap verdim hemen. Sadece düğünümle gelebilmesini diliyordum.

Denizanası başını eğdi. Derisi titredi ve yarı saydam yüzeyde babamın yüzünün bulanık hatlarını gördüm. Yavaş yavaş odağa geldi ve birlikte olduğumuz son anıyı ortaya çıkardı.

"*Sen benim hazinemsin,*" dedi alnımdan öperek. "*Sen, kız kardeşlerin ve annen.*" Saçlarıma şefkatle dokundu. "*Ve bu hazinelerimi geride bıraktığım son sefer olacak.*"

Sonra Baba kapıya doğru yükseldi. Burada denizanası kazmıştı

En derin korkularıma, çünkü hafızam bir kabusa dönüştü. Genç halimin onun peşinden koştuğunu, onu durdurmaya çalıştığını gördüm ama kapı kapandı ve ne kadar denediysem de açamadım.

Onu bir daha asla göremeyecektim.

"Dur," diye fısıldadım, dönerek kurtulmaya çalıştım. Denizanasının dokunaçlarını yüzümden uzaklaştırmaya çalıştım ama kurtulamadım. "Benden uzak dur!"

Birdenbire keskin siyah pençelerini aşağı doğru hızla savurdu. Denizanası yüksek bir çığlık atmadan ve dokunaçlarının bir kısmı vücudundan ayrılarak uçuşuma doğru süzülmeden önce gördüğüm tek şey buydu. Yaratık beni hemen serbest bıraktı.

Buna pişman olacaksınız Lord Elang, diye konuştu.

Köpekbalıkları ilerledi ama Elang pençelerini indirmede. Elinde kristal bir kılıç belirdi. "Ve gelinime zarar verdiğine pişman olacaksın."

"Yapma," dedim koluna dokunarak. Hâlâ nefesimi tutmaya çalışırken kalan denizanalarına döndüm. "Lord Elang adına özür dilerim. Saklayacak bir şeyim yok. Görmeniz gereken daha fazla şey varsa, beni daha fazla inceleyin."

"Onu rahat bırakın," diye hırladı Elang. "Zihni sorularınıza cevap vermeyecek." Kılıcını indirdi. "Benimkine bak."

Şaşkınlığıma rağmen, denizanası yanımdan geçip gitti. Bir anda unutuldu. Köpekbalıkları bile geri çekildi ve beni yalnız bıraktı.

Denizanaları Elang'a yaklaştı, dokunaçları öne doğru sallanıyordu. Onu kuşattılar ve yüzü dışında her şeyi görmemi engellediler. Görmem gereken tek şey de buydu aslında. Hep birlikte, emicilerinden dikenler çıktı ve kafaları parlak beyaz bir ışıkla titreşti.

Elang'ın kaşları çatıldı, dişleri ortaya çıktı. Hiç ses çıkarmadı, bir hırıltı ya da homurtu bile yoktu ama acı çektiğini biliyordum.

Denizanası tekrar titreşti. Bu kez Elang'ın bedeni sarsıldı. Alnındaki kırıışıklık derinleşti ve pulları bir ton soldu.

"Kes ş u n u ," diye bağırdım, denizanalarının arasından geçmeye çalışarak. "Ona zarar veriyorsun."

Köpekbalıkları son bir darbe gelene kadar beni uzakta tuttu. Bu sefer Elang acı içinde kıvrıldı ve denizanası artık yettiğine karar verdi.

Yaratıklar geri çekildi, kollarını sanki birer kurdeleymiş gibi geri çektiler.

"Yeterince gördük," dediler. "Evlilik gerçek. Lord Elang'ın eve dönüş şartları yerine getirildi."

Ona doğru yüzdüm ve kolundan tuttum. *Onlara ne söyledin?* Sormak istedim. Ama onun yerine, "İyi misin?" dedim.

İçim rahatladı, derisinde ya da pullarında herhangi bir yara yoktu. Gözleri yarı açıktı, alnı hâlâ sıkıştı ve pulları yeniden maviye dönüyordu.

"İyi misin?" Tekrar ettim.

Elang'ın pençeleri sinek kapanı gibi sıkı bir şekilde yanlarına kapandı. Gözleri tamamen açıldı ve insan yarısındaki sıvı sarının her zamanki alevine geri döndüğünü görebiliyordum, ejderha yarısının kor siyahı. Bir anda doğruldu.

"Burada işimiz bitti," dedi denizanasına. "Majestelerine testin tamamlandığını ve eve döndüğümü söyleyebilirsiniz."

Ona kendin söyleyebilirsin.

Görünmez bir akıntı beni geriye savurdu ve dengemi yeniden sağladığımda su çalkalanarak devasa bir ejderha görüntüsü oluşturdu.

Kral Nazayun.

"Evine hoş geldin Elangui," diye gürledi. "Ve Ai'long'a hoş geldin, Truyan Saigas."

Yanımda Elang gerildi. Eğildi ve ben de aynısını yaptım.

"Ebedi Majesteleri," dedi, "ziyaretiniz bizi onurlandırdı."

"Ya sen, Batı Denizlerinin Gelini?" diye sordu Ejderha Kral. Bir projeksiyon olarak bile bakışları taşlaştıracıydı. "Buraya kendi isteğinle mi geldin?"

Kendini topla, Tru, diye düşündüm. Çene yukarıda, omuzlar dik. Omurganı hayali bir bambu sapına yasla.

Oyun başlamıştı. Bir ejderha prensesi gibi davranabilirdim. Elang'a aşıkmiş gibi davranabilirim.

Elini uzattım, hemen bulduğuma şaşırdım. "Evet, var."

Kolumu yana salladım ki Nazayun bileğimdeki kırmızı ipi gördüm. "Tanrıların huzurunda kaderlerimiz bağlandı. Onun lanetini bozacak olan benim."

Böyle bir açıklama yapmak bana oldukça melodramatik geldi, bu yüzden Elang'ın omzuna yaslanarak sözlerimi noktaladım.

Kaslarının rahatsızlıkla gerildiğini hissedebiliyordum, bu yüzden sadece daha sert eğildim.

A'landi'nin üst sınıfları arasında sevgi gösterileri hoş karşılanmazdı ama büyükbabası kanıt konusunda bu kadar takıntılıysa ben de üzerime düşeni yapardım. Ayrıca, asla bir hanımefendi olacağıma söz vermedim.

"Ejderhaların şansı seninle olsun, Batı Denizlerinin Gelini," diye yanıtladı Ejderha Kral, konuşurken suyun içinde eriyerek. "Eve dönüşünü kutlamak için bu düğün hediyesinin tadını çıkar."

Bir anda ortadan kayboldu. Ve "hediyemiz" olarak, çevremizdeki her köpekbalığı ve denizanası taşa dönüştü.

Değişim aniden, acımasızca, sanki biri suyu bıçakla kesmiş gibi oldu. Tüm vücudum alarmla sarsıldı ve uyuşmuş bir halde köpekbalıklarının ve denizanalarının batışını izledim, gözlerinin çukurları soğuk ve cansızdı.

Yanımdaki Elang zorlukla irkildi. Elimi bıraktı. "Yaralandın mı?"

Başım ağrıyordu ama geri kalan yerim ağrıyordu. "Hayır. Neden... neden kendi devriyelerini yok etti?"

"Çünkü yapabilir," diye yanıtladı Elang acımasızca. "Çünkü o ejderhaların tanrısı ve tüm deniz onun kaprislerine bağlı. Çünkü bunun seni üzeceğini biliyordu."

Beni üzmek hafif kalırdı. Yirmi canlı yaratık taşa dönüştü, hepsi de korkunç bir güç gösterisi yapmak için. Midemi bulandırdı.

Yanaklarımın içini ısırdım, burun deliklerim açıldı. Tanrılar yardımcım olsun, eğer Baba'yı bu şekilde bulursam... Elang'a döndüm. "Üzgün değilim," dedim ona sert bir bakış atarak. "İlham aldım."

Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bana başıyla onay verdi. "Güzel."

Sonra kılıcını salladı ve kılıç her zaman taşıdığı şemsiyeye dönüştü.

Şaşkınlıkla izledim. "Aynı şeyi başlığımla da yaptın." Böyle bir sihri nasıl tarif edeceğimi bilemediğimden ellerimi döndürdüm. "Sen dokunduktan sonra."

"Dönüşüm için bir yeteneğim var. Canlı olmadıkları sürece nesneleri değiştirebilirim."

"Bunu karada da yapabilir misiniz?"

"Su güçlerimi artırıyor," diye cevap verdi. "Özellikle de bu sular." Kolları iki yanına düştü, bileğindeki kırmızı ipin bir parçası kolunun altından görünüyordu. "Westerly Denizleri beni dinler ve şimdi leydileri olarak seni de dinleyecekler."

"Yani, şemsiyeleri kılıca dönüştürebilir miyim?" diye sordum. Daha küstahça: "Peki ya çakıl taşları elmasa dönüşürse?"

"Zamanla göreceksin." Açıklama yapmadı. İki kaplumbağa bize kaleye kadar eşlik etmek için yaklaşıyor.

O sormaya gerek duymadan Elang'ın koluna girdim ve en parlak, en hayran gülümsememi takındım. Bu işi öğrenmeye başlamıştım. Elimden geldiğince asil bir şekilde çenemi kaldırdım ve

etek içingöster kapalı ve işlemeli Anka kuşları. O zaman Girişime hazır olan kaplumbağalara gülümsedim.

Bu benim en büyük rolüm olacaktı. Bunu berbat edemezdim.

CHAPTER SEVENTEN

Elang'ın evinin girişi iki uçurumun arasına oyulmuş, kaya ve gölgelerle kamufle edilmişti. Bir ayrıntı olmasa asla göremezdim. Sisli havanın altında, dağların yamaçlarında her biri benekli ve donuk yuvarlak taşlar vardı. Çok geçmeden fark ettim ki bunlar taş değil, kaplumbağa kabuklarıydı!

"Bin Kabuklu Kapı," dedi Elang sorumu önceden yanıtlayarak. "Ai'long'un en büyük mucizelerinden biri. Uzun zamandır Yonsar'ın kalesiydi, İlk Çağ'dan beri aşılılamazdı."

"Etkileyici," diye kabul ettim, çünkü bunu tarif edecek başka bir kelime yoktu. Duvar sandığım şey aslında üst üste dizilmiş kaplumbağa kabuklarıydı, öyle ki kabukların arasından en ufak bir ışık sızılmıyordu.

Ben daha hayranlığımı ifade edemeden içeriden a l ç a k bir boru sesi duyuldu.

Kaplumbağalardan oluşan düzenli bir sıra bizi selamlamak için dışarı çıktı. Hazırolda durdular, boyunları tekdüze bir şekilde büküldü, başları saygıyla eğildi. Onlara gülümsemeye çalıştım.

geçti ama hiçbirisi bana gülümsemedi. Beni gördüklerinden bile şüpheliydim.

Elang eş olarak bir kurbağa getirse kimse fark etmezdi, diye düşündüm kuru *bir* sesle.

"Teğmenlerim," dedi Elang, kendisini tanıtmak için söylediği tek söz yaptı. Kibarca başımı salladım.

Bir evlilik kutlamasından çok askeri bir geçit törenine benziyordu. Kaplumbağaların yanından geçerken mızraklarını kaldırdılar; benim boyumun üç katı uzunluğunda, çatal uçları taşı delege kadar keskin görünen, kristalden dövülmüş silahlardı bunlar.

Bu noktada Yonsar'la ilgili beklentilerimi değiştirmiştim. Başlangıçta balinaların, yunusların, deniz insanların ve her tür balığın yeşim ve mermer tüneller ve kemerler boyunca yüzüp durduğu büyük bir mermer kale hayal etmişim. Ama şimdi, önümüzdeki birkaç hafta boyunca bir çukurda uyursam hiç şaşırırmazdım. İleride ne bir kale ne de bir kapı gördüm. Bunun yerine dağın kendisine doğru ilerledik ve Elang avucunu kalaylı duvara bastırdı. Bana da aynısını yapmamı işaret etti ve elimi kayanın üzerine koyduğumda bir kapı parıldadı.

"Yeni evinize hoş geldiniz," dedi Elang eliyle ileriye işaret ederek.

İçeri girdiğim anda, yüzen aplikler kavernöz salonu aydınlattı. Demek Elang'ın bir kalesi vardı. Daha çok bir kale aslında, çünkü dışarıdaki deniz manzarasından daha az sıkıcı ve ıssız değildi. Birisi -sanırım Mailoh- girişe bir ejderha ve anka düğün parşömeni asmak için çaba sarf etmişti ama taşın birçok çatlağını sınırlayan soluk yeşil yosun damarları dışında duvarların geri kalanı çıplaktı.

"Biz karadayken hiçbir duvarın yıkılmadığını görmek içimi rahatlatmış," dedi Mailoh, yanlara doğru dönerek

dar kapı. "Gördünüz mü Lord Elang? Her şey söz verdiğimiz gibi yolunda."

Elang ceketini çıkarmakla yetindi. Dikkati pencerenin dışındaki kasvetli ve çorak tarladaıdı; bana özel bir şey gibi görünmüyordu ama yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Sürgün edilmiş birine göre, eve döndüğü için hiç de heyecanlı görünmüyor diye düşündüm.

"General Caisan nerede?" diye sordu. "Orada değildi. hoş geldiniz."

"Kardeşim Savaş Köşkü'nde," diye yanıtladı Mailoh. "İncelemeniz için fırtınalarla ilgili raporlar hazırlıyor. Eğer isterseniz onu getirebilirim."

"Gerek yok." Elang tanıdık bir kaş çattı ve bu Caisan her kimse neredeyse ona acıyacaktım. "Onu kendim arayacağım."

"Umarım şimdi değildir." Mailoh hoş bir şekilde gülümsedi. "Çok özel bir akşam yemeğiniz olduğunu unutmamalısınız."

"Akşam yemeği mi?" Karadan ayrıldığımdan beri duyduğum en umutlu kelimeydi.

"Ekselansları size söylemedi mi?" Mailoh söyledi. "Bir düğün ziyafeti sizi bekliyor."

Gözlerimi kııptım. "Bir ziyafet olmayacağını sanıyordum."

"Sadece ikiniz için," diye açıkladı. "Kunkoi bütün gün mutfakta en sevdiğiniz yemekleri hazırladı."

En sevdiğim yemekler mi? Elang'a sadece erişte sevdiğimi söylemiştim. Bu ilginç olacaktı.

"Bir ya da iki yemek yetecekken ziyafete gerek yok," dedi Elang. Saçları tekrar siyaha dönmüştü ve ejderha özelliklerinden bazılarını, en belirgin olarak da kuyruğunu ve bıyıklarını dökmüştü. Sarı gözleri gibi boynuzları da hâlâ parlıyordu. "Mailoh, kontrol eder misin?"

"Ama Majesteleri, sizin-"

O sarı göz yandı.

"Benim hatam." Mailoh aceleyle eğildi. "Nasıl isterseniz. Kunkoi'ye haber veririm."

Kaplumbağanın yüzüp gittiğini görmek ve özellikle de Elang'la yalnız kalmak beni üzdü. Kollarımı savurdum, keşfetmek için kalenin derinliklerine doğru tekmeledim ama o beni takip etti.

"Kollarını böyle dolaştırma. Hiçbir yere varamadan kendini yoracaksın." Beni bileklerimden yakaladı.

"Rahatla," dedi ve bir bileğimi bırakmadan önce beni ileri doğru yönlendirdi. Serbest eliyle omuzlarımı dikleştirdi ve duruşumu ayarladı. "Yere basarak başla. Bir çapa olduğunuzu hayal edin ve batmanıza izin verin, sonra yürüyormuş gibi ilerleyin."

Talimatlar işe yaradı ve Ai'long'da ilk kez sağlam bir zemine indim, ayak parmaklarım kadifemsi yeşil yosunlardan oluşan bir halıya kıvrıldı. Dengemi sağlamaya çalışarak kollarımı salladım. "Su çok ağır," dedim. "Bir ayağımı diğerinin önünde hareket ettirmek zor."

"Bunu düşünme," dedi Elang. "Mantığa aykırı ama bir kez direncini bırakırsan süzülürsün." Yanımda yavaşça ileri doğru tekme atarak gösterdi. "İhtiyacın olan tek şey kollarınla ya da bacaklarınla gitmek istediğin yöne doğru hafifçe itmek. Bir kez alıştığında uçuyormuş gibi hissedeceksin."

Onun hareketlerini taklit ettim. Biraz pratikle ileriye doğru süzülebiliyor, hatta istediğimde yüzebiliyor ve batabiliyordum. Uçuyormuş gibi hissediyordum. Su düşüncelerimi takip ediyor ve beni izliyor gibiydi. Sorun yaşadığım tek şey tek bir yerde kalmaktı. Ne zaman hareket etmesem, tavana doğru sürüklenmeye başlıyordum.

Elang kolumu tutarak beni sabitledi. "Pratik yaptıkça kolaylaşacak."

Sıkı ama bir o kadar da dikkatliydi. "Teşekkür ederim," dedim, hazırlıksız yakalanmışım. Ne diyebilirdim ki? "Eviniz, burası..." *Gri* ya da *ISSIZ* olmayan bir kelime aradım. "Sağlam."

Karşılıklı konuşmamız, düğün günümüzde bir iyi niyet girişimi olarak uzlaştırıcı geldi. Ama bana tek gösterdiği aramızdaki büyük farktı. Onun soğuk ve yalnız dünyası ile benim geride bıraktığım sıcaklık ve ısıltı.

Beni bıraktı. "Bu taraftan gel. Sana odanı göstereyim."

Son beş yılda gecelerimi pek çok tuhaf yerde geçirmiştim. Halka açık bahçelerdeki ağaçlara, bir dükkânın çatı katına, hatta terk edilmiş bir arabaya bile gizlendim.

Ama hiç mağarada uyumamıştım.

Yeni odama girdiğimde kendimi büyülenmiş bulduğuma şaşırdım. Geniş, şaşırtıcı derecede iyi aydınlatılmış bir mağaraydı, Elang'ın malikânesinde bana verilen daireden çok daha az görkemliydi ama sadeliği hoşuma gitmişti. Duvarlar benekli bir granitti, köşeleri hafifçe yuvarlatılmıştı ve tavandan soluk yeşil ipek şeritlerle asılmış bir yatak sarkıyordu. Bir pencere bile vardı.

"Burada kalacaksınız," dedi Elang. "Alanın Westerly Denizleri'nin leydisine uygun olmadığının farkındayım ama şu anda kalenin sunabileceği tek şey bu."

"Yıllardır bir tuvaleti *ve* bir mutfağı diğer üç aileyle paylaşan bir kızla konuşuyorsun" diye cevap verdim. Sonra aklıma geldi: "Bu odayı paylaşmayacağız, değil mi? Kaplumbağalar bizden bunu beklemez..." Cümleyi bitirmek için kendimi zor tuttum.

"Ne?" dedi Elang, kaşlarını kışkırtıcı bir şekilde kaldırarak. "Bu bizim düşün gecemiz."

Yanaklarıma istenmeyen bir sıcaklık yayıldı. Tanrım, yapabilirdim onu öldürmek. "Bu hiç komik değil."

"Emin olun, lanetim böyle bir beklentiyi ortadan kaldırıyor." Ağzı ince, soğukkanlı bir çizgiye dönüştü. "Ve diğer sorunuza cevap vermek gerekirse, ben kalenin diğer tarafında, kışlanın yakınında ikamet ediyorum. Orası kaçınmanızın iyi olacağı bir bölge."

Rahatlamam yerini meraka bıraktı. "Nedenmiş o?"

Beni görmezden gelerek pencereye gitti ve dikkatimi yukarıdaki gümüşü pus bulutuna çekti. "Ai'long'un günleri ölümlülerin takvimiyle aynı hizada değil," dedi. "Biz zamanı gelgitlerle ölçeriz. Gelgitler alçaldıkça üst denizler gümüş renginde parlar, bu da akşam olduğu anlamına gelir. Yükseldiklerinde ise ışık kırmızıya döner."

"Yani bugün gün." Anlamıştım.

"Bu doğru," dedi Elang. Eliyle dışarıyı işaret etti. "Pek bir manzara yok ama su berrak olduğunda Yüzen Dağları seçebilirsiniz. Ai'long'un başkenti Jinsang'ı çevreliyorlar."

"Büyükbabanın yaşadığı yer." *Ve Baba'nın nerede olabileceğini.* "Ne zaman gideceğiz?"

Elang'ın yüzüne bir gölge düştü. "Yakın zamanda olmaz. Şu anda Yonsar Kalesi'nden ayrılmak güvenli değil. Ejderha Kralı'nın Ai'long'un her yerinde, taşların içinde, kayaların arkasındaki sizin göremediğiniz yarıklarda gözleri ve kulakları var."

"Ama-"

"Babanı bulmana yardım edeceğim," diye araya girdi. "Seni temin ederim. Ama önce Nazayun konusunda bana yardım etmelisin."

Ben bir şey söylemeyince bana şemsiyesini uzattı. Gölge boyunca uzanan bir kayışla yeniden donatılmıştı,

omzumda sallamama izin verdi. "Bunu saklamayı tavsiye ederim."

Başımı eğdim. "Bana Ai'long'da yağmur yağdığını söyleme."

"Senin türün yavaş ve sakar olmasıyla bilinir."

Suyun altında," dedi Elang, sözleri duymazdan gelerek. "Bu, düzgün bir şekilde yüzene kadar yolunuzu bulmanıza yardımcı olacaktır."

Aynı anda hem aşağılayıcı hem de yardımcı olmanın bir yolunu bulmuştu.

Ai'long'a vardığımda neredeyse nasıl uçup gittiğimi hatırlayarak şemsiyeyi aldım. Elimde çevirerek cilalı sapına dikkat ettim; hâlâ oyulmuş ve gülümsemeyen bir ejderhaydı. "Bana Krill demeyi bıraktın."

"Bu tür aşağılamaları evli *olmadığım* insanlara saklamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum." Durakladı. "Dahası, bundan hoşlanmamış gibiydin."

"Gözlemcisin," dedim kuru bir sesle.

"Tercih ettiğiniz bir sevgi sözcüğü varsa, bunu paylaşabilirsiniz."

Çenem hafifçe düştü. "Sadece Tru." Ona bir tane olup olmadığını sormadım. Bu fikir bana saçma geldi.

"Sadece Tru, o zaman."

Bir nefes verdim. "Birbirimizi ne sıklıkla görmemiz gerekiyor?"

"Akşam yemeği senden eşlik etmeni istediğim tek zaman. Genelde yalnız yerim ama birlikte yemezsek şüphe uyandırır. Bu tolere edilebilir mi?"

O kadar da kötü değildi. Başımı salladım. "Bu özel ziyafetimizle mi başlıyor?"

Kapıyı işaret etti. Sersem bir yüzücü olarak onu dışarıda yendim.

CHAPTER EIGHTEEN

Cennete varmıştım.

Bir ziyafet bekliyordu, yuvarlak bir ziyafet masasında bir düzine tabak sıralanmıştı. Erişte çorbası yoktu ama her yemek iştah açıcı görünüyordu. Mermer yüzey boyunca ilerledim ve kokuyu içime çekerek seçimlerimi, parlak et suyuna bulanmış pirinç erişteleri tabağı, yengeç ve yumurta karışımıyla yıkanmış yarı saydam fasulye ipliği erişteleri yuvası ve yaprak dökmeyen bir su teresi yatağının üzerinde hala cızırdayan buğday erişteleri kasesi olarak daralttım. Kararımla o kadar meşguldüm ki, elinde bir şarap kabıyla tavandan inen deniz adamını görmedim.

"İzin verirsiniz," dedi, "levrek ve siyah sirke soslu kızarmış erişteleri tavsiye ederim. Bu kalenin spesiyalitesidir."

Başımı kaldırıp baktığımda, nefes alır gibi şişip inen mor-siyah saçları ve turuncu balık kuyruğu olan genç bir adamla karşılaştım.

"Teşekkür ederim," dedim, tavsiyesine uyarak. "Sen-"

"Kunkoi." Beni selamlamak için takla attı ve o güne kadar gördüğüm en yumuşak selamını verdi. "Yeni hanımefendimizin erişte iştahı olduğunu duyduğum anda arkadaş olacağımızı biliyordum. Ama itiraf etmeliyim ki, Lord Elang'ın ne kadar büyüleyici olduğunuz konusunda abarttığını düşünmüştüm. Yanıldığıma hiç bu kadar sevinmemiştim."

"*Büyüleyici mi?*" Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten böyle mi söyledi?" "Hayır," dedi Elang keskin bir sesle, kilitlenmiş dişlerinin arasından. "Ben ne

Kunkoi, yalnız yemek istediğimizi söyledik-"

"Evet, evet, hatırlıyorum." Kunkoi şarap kabağını kaldırdı. "Ama karşılama töreninde değildim. Leydi Saiga'ları selamlama fırsatını kaçırırsam kabalık etmiş olurum."

"Şimdi tanıştınız," dedi Elang. "Artık gidebilirsiniz."

Kunkoi kollarını sıvadı. "Sürgünde geçen beş ölümlü yıl ve sen gerçekten de hiç değişmemişsin dostum." Su kabağının kapağını açtı. "Korkarım bir oyunbozanla evlenmişsiniz, Leydi Saigas. Kocanız bırakın düğününüzü kutlamayı, dönüşünü kutlamak için bir parti bile istemedi."

Elang'ın dudakları hoşnutsuzlukla inceldi. "Partiler Yonsar'ın kıt kaynaklarının israfıdır. Tıpkı şarap gibi."

"Bu sonsuz bir su kabağı," diye itiraz etti Kunkoi. Elang en yakındaki kadehi çay fincanına çevirdiğinde homurdandı, "Bir de ejderhaların değişken olduğunu söylerler. Nasıl oluyor da hiç değişmeyen biri için çalışıyorum?"

Buna karşılık Elang sakince kolunu geriye katladı. Bizimkileri birbirine düğümlüyordu, hem rolümüz için hem de ben yerimden kalkmayayım diye.

"Yeni evlisiniz," diye devam etti Kunkoi. "Kimse sana biraz eğlenceyi çok görmez. Bir sarayınız ya da gerçek tebaanız varmış gibi değil. Sizin konumunuzdaki bir lordun bu boş sularda yaşayan her balığı ve yumuşakçayı ziyafete davet etmesi gerekirdi, ama bunun yerine siz ve Leydi Saigas bu içinde bu kum-

yalnız başınıza yemek yiyorsunuz." Yüzgeçlerini aşağıdaki kum kıyılarına vurdu. "Su gelincikleri ve zambaklardan oluşan sarmaşıklar yok, gürültülü müzik yok, kurdele dansçıları yok. Senin o evcil iblisin bile burada değil."

Elang bana bir santim kadar yaklaştı. "Birlikte yemek yemek istediğim tek kişi karımdır. Bugünden itibaren ve ileriye dönük olarak."

Yanaklarım kızardı ve kendimi ele vermemek için eriştelerime bakmak zorunda kaldım. Saino'nun Bolts'u, o iyiydi. Ben bile neredeyse ona inanıyordum.

Yüzüne yayılan sırıtışa bakılırsa Kunkoi kesinlikle öyle düşünüyordu. "İlginç," diye düşündü, tek bir gümüş fincana şarap doldururken. "Senin kalpsiz kalbinin tek önemseddiği şeyin çay ve Yonsar olduğunu sanıyordum ama görünüşe göre yanılmışım. Leydi Saigas gerçekten de özel biri olmalı."

Kadehi bana uzattı, sonra da şarap kabını güzel bir hareketle kapattı. "Leydi Saigas, bana nasıl tanıştığınızı anlatmalısınız. Hiçbir detayı atlamayın."

Elang'ın araya girip konuyu saptırmasını bekliyordum. Ne de olsa yalnız yemek istediğini söylemişti. Ama o sessizdi. Dinliyordu.

İblis *pislikleri*, diye düşündüm. "Ben... Ben valiye bir tablo satmaya çalışıyordum ve yanlış eve gittim," dedim yarı doğru bir şekilde. "Güllerinin üzerine düştüm."

"Onun değerli sanheia çalırlarının üzerine düştün ve o seni bir solucana dönüştürmedi mi?" Kunkoi karşımdaki sandalyeye oturdu. "Gerçekten de ilk görüşte aşk olmalı."

Bir homurtuyu tutmak zorunda kaldım. "Onun gibi bir şey."

"Elang asla önceden planlanmamış bir şey yapmaz. Onu hazırlıksız yakaladığın için muhtemelen senden nefret ediyordur. Ayaklarını nasıl yerden kesti?"

"Parayla," diye cevap verdim. "Hem de çok."

Kunkoi şaka yaptığını düşünerek güldü. "Çok romantik değil. Çok *Elang*."

Elang, Kunkoi'yi boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ben. Biraz kendini tutarak doğruldu, yumrukları iki yanında açıldı. "İşin bitti mi? Karımla gevezelik etmek yerine muhafızları teftiş ediyor olman gerekirdi."

Elang her *karım* dediğinde, erişteden kocaman bir ısırık aldım.

Kunkoi inledi. "Caisan sana ne söyledi? O sahtekâr, ona düğün gününde sana saldırmamasını söylemiştim. Nazayun'un bizi neredeyse yerin dibine soktuğu son fırtınadan beri suratı asık."

"Kunkoi." Elang tek bir kelimeyle deniz adamının neşesini söndürdü.

"Ah, doğru." Kunkoi boğazını temizledi ve bana parlak bir gülümseme attı. "Biraz daha su teresine ne dersiniz, Bayan Saigas? Solungaçlara iyi gelir."

"Fırtınalar nedir?" diye sordum.

"Lord Elang'ın size bu mutlu gün yerine yarın anlatacağı bir şey." Kunkoi bana bir yığın erişte daha servis etti. "Ama madem soruyorsun, bunlar Kral Nazayun'un... sevgisinin simgeleri. Lord Elang yokken Yonsar'a epeyce gönderdi."

"İşte bu yüzden diyar bu kadar boş," diye mırıldandım.

"Deniz insanların çoğu gitti. Fırtınalar benim için daha zor

kaplumbağalara göre, görüyorsunuz." Kunkoi yüzgeçlerini işaret etti. "Kabuk yok."

Ejderha Kralı'nın kendi güçlerini taş a çevirdiğine şahit olmuşum. Ai'long'da olsaydım ben de kaçardım. "Kunkoi, arkadaşların ve ailen-

"Güvendeler," dedi Elang. "Gittiler. Kunkoi de gitmeli."

"Eğer ben gidersem, size kim yemek yapacak? İyi bir aşçı bir nevi hekimdir ve kaplumbağaların yemek zevki içler acısıdır, hepsi yavan ve sümüksüdür. İblisinden hiç bahsetmeyeyim bile."

Elang etkilenmemişti. "Eğer kalırsan ölebilirsin." "Olabilir de, olmayabilir de. En azından buranın şarabı güzel."

Kunkoi neşeyle tüm kabağı kaldırdı. "Yaşamaya kadeh kaldıralım. Artık Leydi Saigas da burada olduğuna göre, daha iyi bir şansımız olacak." Eğildi. "Yonsar'ın lordu ve leydisi olarak ilk yemeğinizin tadını çıkarmanız için sizi yalnız bırakayım. Erişteleri ısırmayın. Birlikte yaşayacağınız hayat için onları ekstra uzun sardım."

Kunkoi gitti ve ben hâlâ yemeğine dokunmamış olan Elang ile yalnız kaldım. Onun yerine çayını yudumluyor ve bunu benimle konuşmamak için bir bahane olarak kullanıyordu. Bu oyunu bilirdim. Genelde iyi oynardım ama bu gece değil.

"Bir arkadaşın olduğunu bilmek rahatlatıcı," dedim sessizliği bozarak. "En azından birbirimizi tanımaya çalışmalıyız, görünüşün hatırı için. Akşam yemeği bunun için iyi bir zaman. Nomi en iyi arkadaşlıkların yemekte kurulduğunu söylerdi. Bir ejderhayla tanışmak ve onu krakerlerle büyülemek isterdi."

Çayından bir yudum daha aldı. Hatta fincanımı dolduracak kadar küstahlaştı. "Büyük ihtimalle kendini bir cruller'a dönüştürürdü."

Eriştelerimi döndürdüm, sessizce homurdandım. "Yalnız yememizi isteyen sendin. Her yemek bu kadar tahrik edici olacaksa, bir dahaki sefere kitap getirebileceğimi bilmek isterim."

Çayını bıraktı. "Çalışmalarınız için bir seçki hazırlayacağım."

Bu işi gerçekten zorlaştıracaktı, değil mi? "Eriştelerine dokunacak mısın?" O zaman sordum. "Karı olarak en azından yemek yiyip yemediğinden haberdar olmalıyım."

insanlar gibi. Yoksa biz geceleri uyurken siz pençelerinizle balinaları ve köpekbalıklarını avlayıp kemiklerini mi didikleyeceksiniz?"

"Ben de senin gibi yiyorum," diye cevap verdi buz gibi bir tempodan sonra. "Ve uyurum. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Sonunda, gerçek bir cevap. "Bin yaşında mısın?" Üsteledim. Dürüst olmak gerekirse merak ediyordum. "Üç yüz yaşından bir gün bile büyük görünmüyorsun."

Bana dar bir bakış attı. "Ai'long'da zamanın gelgitleri Lor'yan'dakinden farklıdır," diye cevap verdi. "Ama nerede olursam olayım yaşlanırım. Ben yirmi bir güneşim."

Benden sadece üç yaş büyüktü. Şaşırtıcı. "Daha büyük davranıyorsun."

"Doğduğumdan beri ölü olarak aranıyorum. Böyle bir hayat insanın olgunlaşması için harikalar yaratıyor."

Neredeyse gülecektim. "Yani eski bir ihtiyarla evlenmedim. Sadece kalpsiz bir genç adam ejderha. Bu güven verici."

"Sorgulama bitti mi?"

Başımı yana doğru eğdim. İki yüzü olan birini okumanın imkânsız olduğuna karar verdim. Bildiğim tek şey onun normal bir adamdan daha güçlü olduğuydu. Daha önce köpekbalıklarına karşı ne kadar hazır olduğunu düşünürsek, çok daha güçlüydü. Çok da hızlıydı. Ve pulları zırh gibi kalındı. Büyü yapabildiğinden bahsetmiyorum bile. "Hastalanabilir misin? Yaralanabilir misin?"

"Evet. İkisine de." Bu konudan hiç hoşlanmamıştı. "Tam kanlı insanlardan daha hızlı iyileşiyorum ama senin gibi kanıyorum ve senin gibi canım yanıyor. Bu sorularınızı cevaplıyor mu?"

Öyle de oldu. Elang henüz kendi eriştesini yemeye başlamamışken ben kâsemdeki son erişte için kâsem kenarını sıyırdım. "Büyükbaban bizi çok güzel karşıladı."

"Bu birçoğunun ilki olacak," dedi Elang sıkıca. "Ama şimdilik rahat olabilirsin. Evliliğimizi kabul ettiğine göre, bugün sana hiçbir zarar gelmeyecek."

"Ama yarın?" "Yarın yeni bir gün."

Ne kadar neşelendirici. Sandalyemde arkama yaslandım ve yemeğimi sindirmek için bir an bekledim. "İyi tarafından bakarsak, en azından onunla tanıştım."

Elang bana yan gözle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Her şeyin sadece su olduğunu ve onun *fiziksel* bedeni olmadığını biliyorum ama yine de." Düşünceliydim. "Yüzünü gördüm. Bir yüzü asla unutmam. Onunla ne zaman şahsen tanışacağız?"

"Yedi ölümsüz çağ boyunca, bu soru hiç bu kadar istekle sorulmamıştı."

"Ne diyebilirim ki?" Omuz silktim. "Üç sandık dolusu mücevherimi istiyorum."

Ve Baba hakkında cevaplar.

"Şansımız yaver gitmezse, o bize gelecek," dedi Elang. "Devriyeleri hatırlıyorsun. Gözü Yonsar'ın üzerinde."

Çorbasına uzandı ve doğrudan kâsedan içerek uzun bir yudumda bitirdi. Eriştesine hâlâ dokunmamıştı.

"Büyükbabamla tanışmayı daha sonra düşün. Şimdilik yapman gereken işler var." Elang kâsesini bir kenara itti. "Ejderhalar hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğren ve imgelemlerini kontrol altına almayı öğren. Shani sana yardım edecek."

"Shani mi?" Alay ettim. İblisi saatlerdir görmemiştim. "Korumanın teki, bugün saldırıya uğradığımızda bize yardım bile etmedi."

"Onun yardımına ihtiyacımız yoktu. Eğer kendini gösterseydi, devriyeleri kızdırmaktan başka bir işe yaramazdı."

"Hiç şaşırmadım. O bir iblis."

Bana sert bir bakış attı. "Sizin dünyanızda iblislerden korkulur ve onlardan nefret edilir. Ama her zaman bunu hak etmiyorlar."

Böyle bir küçümseme. Bunun nasıl bir his olduğunu herkesten daha iyi biliyor olmalısınız."

Tenimden bir ürperti geçti. Elang'a bir kez bile yarı Baladalı olduğumdan bahsetmemiştim. Dükkân sahipleri kasalarından çalacağımı düşündükleri için iş bulmamın nasıl imkânsız olduğundan. Tapınağa gittiğimizde Falina ve Nomi'ye beni tanıımıyormuş gibi davranmalarını, böylece arkada beklemek yerine ön tarafta dua edebileceklerini söyledim.

Utanç boğazımın arkasını kavurdu. Evet, nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Elang'ın da bildiğine dair bir his vardı içimde.

"Shanizhun doğan ilk iblislerden biriydi," dedi Elang. "Neredeyse tanrılar kadar yaşlı ve büyükbabamı onun kadar uzun süredir tanıyan çok az kişi var. Onun rehberliğine saygı duymanızı tavsiye ederim."

Uyuşuk bir şekilde başımı salladım.

"Güzel." Elang eriştesine daldı. "Mailoh sabah sana sangi getirecek ve daha sonra sana kaleyi gezdirecek."

"Tur mu?" Canlandım.

"Siz Westerly Denizleri'nin hanımefendisisiniz. Kendi evinizi tanımalısınız."

"Bu hazineyi görebileceğim anlamına mı geliyor?" Nazlı nazlı sordum. "Yoksa o güçlerini sıradan taşları yakuta dönüştürmek için mi kullanıyorsun?"

Sorularımı cevaplamaya değer bulmayarak gümüş kadehine uzandı. "Şerefimize," dedi içkisini kaldırarak. "Birlikte geçirdiğimiz zaman kısa olsun ve başladığımız gibi birbirimize yabancı olarak ayrılalım."

En tuhaf düğün konuşmasıydı ama yine de farklı bir şey istemezdim. Kadehimi kaldırdım ve içtim.

Yemeğin geri kalanında Elang eriştesini sessizce yedi. En azından ben bakarken tek bir telini bile ısırmadı.

CHAPTER NINETEN

Şafak, kırmızımsı bir ışık tacıyla odama girdi. Dokunduğu her şeyi, hatta duvarlarımı yakut gibi süsleyen kabarcıkları bile boyadı. Yatağımda uzanmış, tanıdık bir güneşin bu hayaletine hayret ediyor ve ailemin diğer tarafta ne yaptığını merak ediyordum.

Uzun zamandır kendime ait bir sabahım olmamıştı. Nomi ailedeki en bilgili kişiydi ama ben de okumayı severdim. Söz verdiği gibi, Elang kapıma bir yığın kitap göndermişti. Ne yazık ki macera ya da aşk romanları yoktu ama bulabildiğim en kalın kitabı, *Ai'long Yüksek Mahkemeleri Sicili'ni* karıştırdım. Beklediğimden çok daha sürükleyiciydi, hiçbir skandal ya da suç içermiyordu. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki Mailoh'un sangi'mle geldiğini duymadım.

Omzumun üzerinden baktı. "Gördüğüm kadarıyla ilmimizi okuyorsun. Sen bir ejderhanın yirmi üçüncü insan eşisin. Ejderha Kralı'nın varisi Kiatan prensesiyle evlenseydi yirmi dördüncü olacaktın ama-"

"Sakın söyleme." Duraksayan bir el kaldırdım. "Henüz o kadar ileri gitmedim. Hâlâ İkinci Çağ'dayım."

General Lusi'nin oğlu Zümrüt Ejder'in bıyığını çaldı." "Ah," dedi Mailoh. "Yine de Lord'dan bin yıl önce Elang doğdu. Adil bir uyarı, o kitapta onunla ilgili hiçbir şey bulamayacaksınız."

"Şaşırmadım," dedim alaycı bir ifadeyle. "Buralarda pek popüler olmadığını hissediyorum."

"Bir bakıma, bu senin avantajına. Yarı ejderha bir gelinin Ai'long'un geleneksel törenlerinden geçmesine gerek yok. İnan bana, oldukça korkunç olabilirler."

"Sangi yeterince kötü," dedim tepsisindeki şişeye bakarak. "Bir doz atlayamaz mıyım? Boğulmayacağıma söz veriyorum."

"Seni öldürecek olan şey boğulmak değil. Denizin dibinde olduğunu unutma. Bir doz sangi kaçırırsanız, bu suların ağırlığı sizi kabarcıklar ve köpükten başka bir şey kalmayana kadar ezip geçecektir."

Tüylerim diken diken oldu, üstelik sadece soğuktan değil. "Bir kez daha düşündüm de, dakikliğini takdir ediyorum Mailoh."

Mailoh bir kahkaha attı. "Çok komiksiniz Leydi Saigas. Lord Elang'ın sizi bu kadar sevmesine şaşmamalı."

"Eğer beni sevseydi, sangi'nin tadını daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulurdu."

"Neşelen, kek getirdim. Tatlı bir şeyle daha kolay geçtiğini görebilirsiniz."

Bambu buharlı pişiricinin kapağını kaldırdığında anında neşelendim. "Bin katlı kek," dedi Mailoh. "Kunkoi'nin spesiyalitelerinden biri. Lord Elang tatlı sevmediği için pek sık yapamıyor ve pek fazla insan ziyaretçimiz de olmuyor."

"Pasta yemiyor musun?"

"Beslenmemiz çoğunlukla balık ve yosundan oluşuyor," dedi Mailoh. Küçük bir gülümseme verdi. "Bazen denizanası, eğer şanslıysak. İçsen iyi olur, sadece birkaç dakikan kaldı."

Herhangi bir şeyin sangi'nin kötü tadını yok edebileceğinden şüphe duyuyordum ama bu pasta yanıldığımı kanıtladı. Tuzlu yumurtalı muhallebi tatlı ama tuzluydu ve dilimi görkemli bir kremayla kapladı. Mutlu bir iç geçirdim. "Bu sabah ritüellerini dört gözle bekliyor olabilirim. Kunkoi çırak arıyor mu?"

Mailoh skandala uğramış gibi görünüyordu. "Siz şatonun hanımefendisisiniz, yemek yapamazsınız."

"Görünüşe göre kaledeki herkesin birden fazla rolü var. Boş duvarlara resim yapabilirim ve kek yapabilirim. Erişte de. Erişte yapma konusunda hep daha iyi olmak istemişimdir." Ona göz kırptım. "Senin için denizanası eriştesi yapabilirim."

"Göreceğiz," dedi Mailoh, yuvarlak gözlerini parlatan bir eğlenceyle. Tepsimi gönderdi ve ben de kitabımı bırakıp kendimi yatağın üzerinde süzölmeye bıraktım. "Şimdi, turunuz için. Önce nereyi görmek istersiniz? Sakın mutfak deme. Şatonun hanımefendisinin çalışıp didinmesine tahammöl edemem, özellikle de ilk gününde."

Not almam gerekebilir diye koluma bir fırça sıkıştırdım. "Bana tüm gizli geçitleri göster. Zindanları, hazineyi ve özellikle de Elang'ın pahalı sanat eserlerini sakladığı yeri görmek istiyorum."

Mailoh kıkırdadı. "Jinsang Sarayı hakkında bir şeyler okuyorsun. Bizim küçük kalemiz o kadar büyük değil. Bildiğim kadarıyla gizli geçitler yok ama Lord Elang çay koleksiyonunu Yüzen Dağlar'ın en çirkin duvar halısının arkasında saklıyor. Aklıma gelen en yakın gizli oda bu. Ve bir hazine."

Burnumu kırıştırdım. "Kurumuş yapraklar ve teneke kutulardan oluşan bir hazine mi?"

"Evet, çoğunlukla. Lord Elang'ın karaya yaptığı gezilerden elde ettiği değerli eşyaları sakladığı yer. Çay onun başlıca fethidir.

Son kontrol ettiğimde birkaç eski harita da vardı."

"Peki ya sanat?" Ben önerdim. "Bir yerlerde bir galeri olmalı."

"Lord Elang sanat koleksiyonu yapmaz." "Ama Gangsun'da o kadar çok vardı ki..."

Hayal mi görüyorum, yoksa Mailoh birden gerildi mi? "Onun sevdiği tek resim sizinkiler, Bayan Saigas," diye beni temin etti. Omuzlarıma bir şal doladı. "Çorak salonlarımızı eserlerinizle doldurmanız gerekecek."

Kaşlarımı çattım ama boşverdim. Muhtemelen bir kalpazan olarak geçmişimi biliyordu. "O zaman kışlayla başlayalım. Elang kalenin o tarafının yasak bölge olduğunu söylemişti."

"Olması gerektiği gibi! Son fırtınadan sonra tüm kanat hâlâ hasar görmüş durumda. Hayal kırıklığına uğramış gibi bakma, Lord Elang'ın senden sır saklamasını *istiyormuş* gibi görünüyorsun." Mailoh gülerek öğleden sonrayı boyayan kızıl çizgilere baktı. "Belki de denizler çok dalgalanmadan önce bahçeye bir ziyaret yapabiliriz. Benim gibi yaşlı bir kaplumbağa her zaman hava durumu hakkında endişelenir."

"Bir bahçe mi var?" Bu çorak arazide bir şey yetiştiğini hayal bile edemiyordum.

"Evet, hem de çok! Eskiden Yonsar'ın en büyük gururuydular. Ama şimdi... şey, avlu hâlâ çok güzel ve duvarları altın işlemeli. Belki Shani başka hazineler de biliyordur."

"Shani geliyor mu?"

Mailoh bana yüzüğümü hatırlatarak, "O her zaman seninle," dedi.

Opale baktım. Elang iblise güvenmemi istiyordu ama ben ona neredeyse hiç güvenmiyordum.

Mailoh bakmadığında, opal avucuma bakacak şekilde yüzüğü döndürdüm.

Yumruğumu kapattım ve kaplumbağayı dışarı kadar takip ettim.

Kale dışarıdan bakıldığında gizli bir kale, gizemli sırlar ve hazinelerle dolu bir labirent gibi görünüyordu. İçerisi ise bana daha çok kimsesiz bir çekmeceyi hatırlatıyordu.

Alan beklediğimden daha büyüktü, arazinin büyük kısmı kaleyi kamufle eden iki kayalığın arkasında uzanıyordu. Elang'ın ejderha atalarından esinlenerek modellenmiş taş fıskiye kapalı havuzlar, bir vazunun dibinde duruyormuşum gibi hissettirecek kadar yüksek kubbeli tavanları olan galeriler vardı. Ancak duvarlar, göstermelik bir duvar halısı ya da parşömen dışında her zaman keldi ve her oda boştu. Ne fenerler, ne mobilyalar, ne de insanlar.

"Fırtınalar Batı Denizleri'nde yaşayanların çoğunu uzaklaştırdı," diye açıkladı Mailoh. "En küçük kızım bile gönderildi -Lord Elang tüm çocuklara güvenlikleri için gitmelerini söyledi ve deniz halkının çoğu kıyıya sığındı."

Sesindeki acıyı duyabiliyordum. "Kaplumbağalar neden kaldı?"

"Yonsar bizim evimiz," diye cevap verdi. "Sonuna kadar kalacağız."

Devam etti. Kalenin derinliklerinde, eğrelti otları ve sarkan köklerden oluşan bir örtüyle karşılaştık. Mailoh onu kenara süpürdü ve ötesinde açık bir iç avlu vardı.

"Burası benim en sevdiğim yer," dedi. "Göksel Uyum Mahkemesi."

Nedenini anlayabiliyordum. Ortada kristal çatılı, yüzen bir pavyon vardı, sırtlarının deseni yanardöner bir kabuğu akla getiriyordu. Buradaki su daha sıcaktı,

en soluk altın ışıltısıyla aydınlanıyordu. Parmaklarımla kumu elledim, hayretler içinde kaldım. Her bir tane yıldız şeklindeydi.

"Bir zamanlar Yonsar olan güzelliğin bir kalıntısı," diye mırıldandı Mailoh hüznle. "Aydınlık Saat'in burada ortaya çıktığına inanılıyor."

"Aydınlık Saat?"

"Bu, ejderhalarla aralarındaki kutsal barışı onurlandırmak için deniz halkından bir armağan. Binlerce parlayan inci diyar boyunca yüzer ve Ai'long'un suları en parlak halini alır. Çok güzeldir ve burada, Yonsar'da bile her zaman neşeli bir kutlama olur."

Görebilecek miyim? Sormak istedim ama Mailoh burada kalışımın geçici olduğunu bilmiyordu.

"Ne zaman?" Onun yerine ben sordum.

"Resonant Tide'dan birkaç gün önce geliyor."

"Sular en karanlık olduğu zaman," diye düşündüm. "Ne kadar şiirsel."

"Lord Elang burayı sadece bir kez gördü. İncilerin bir kısmını yakalayıp buraya gömmeye çalıştığını biliyor muydunuz? Kum kıyılarına yengeçler de gömerdi; yoldan geçenleri korkutmak için onları eğitirdi. Ai'long'a ilk geldiğinde tam bir serseriydi."

Bunu hayal etmekte zorlandım. "Ne oldu?"

"Annesi öğrendi. İncileri geri vermesini istedi.

-Ve yengeçler."

İnsan olduğunu anladığım annesi. Mailoh ayrıntı vermedi ve bu konunun onun için bile yasak olduğunu hissettim.

Kumu yatağına geri döktüm. "Ben de burayı seviyorum. Sıcak."

"Yonsar her zaman soğuk değildi. Lord Elang lanetini bozduğunda, sular bir kez daha ısınacak."

Sesindeki ağlamaklı umut göğsümün sıkışmasına neden oldu. Mailoh bile incisini bulmak için burada olduğumu düşünüyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Avlunun hemen ötesinde çorak bir tarla ve yeşil tomurcuklarla süslenmiş bir sıra kısa duvar fark ettim. "Burası bahçe mi?" diye sordum.

"Bir kısmı. Lord Elang bazı çiçekleri canlandırmaya çalışıyor ama fırtınalardan kurtulamıyorlar. Bu yüzden birkaçını deney olarak Göksel Uyum Sarayı'na yakın bir yere nakletmeye başladı."

Elang, *burada* bahçecilik mi yapıyorsun? Bu kasvetli deniz manzarasında bırakın gelişmeyi, hiçbir şeyin hayatta kalabileceğini hayal bile edemiyordum. "Ne çiçeği?" diye sordum.

"Dikenli olanlar," dedi Elang bize arkadan yaklaşarak, "davetsiz misafirleri caydırmak için fırlayan zehirli dikenleri olan."

"En sevdiğim tür," diye cevap verdim alaycı bir şekilde. Onunla yüzleşmek için döndüğümde tüylerim diken diken oldu. İlk karşılaşmamızı ima ettiğini biliyordum.

Ancak Mailoh öyle yapmadı. Elang'ı burada görünce yüzü güldü. "Majesteleri, sizi beklemiyorduk."

"Generalle görüşmemi erken bitirdim." Elang yanıma yerleşti ve bakışlarıyla beni süzdü. "Karımı özledim."

Gözleri benimkilerle buluştu, ikisi de karanlık ve yoğun. Rol yaptığını bilmeme rağmen kalbim bir çentik daha hızlandı. Saçları bugün siyahtı, tıpkı ilk tanıştığımızda diktiği güller gibi. Bu onu daha az şeytani, daha çok insani gösteriyordu.

"Çatıya çıktınız mı?" diye sordu, köşkü işaret ederek. "Bahçenin, hatta belki de tüm kale arazisinin en iyi manzarasına sahip."

En utangaç gülümsememi takındım. "Neden beni almıyorsun?"

Elang'ın duruşu bir kirpik darbesiyle bile bozulmadı. Gözlerini benden ayırmadan, "Öğleden sonraki görevlerinden azledildin Mailoh. Leydi Saigas'a kalenin geri kalanını bizzat gezdireceğim."

Kaplumbağa resmen köpürüyordu. Ne düşündüğünü okuyabiliyordum: *Bakın Lord Elang Cennetteki Eşini bulduğu için ne kadar neşeli.* Bir yay çizip yüzerek uzaklaşırken gülümsememi korumak için mücadele ettim.

O gittiği anda Elang'ın tavrı değişti. Aramıza mesafe koydu ve yüzü bir vazo kadar sevecen bir hal aldı. "Beni takip edin."

"Nereye gidiyoruz?"

"Her gün seninle akşam yemeği yemek istedim. Vakit neredeyse geldi."

Öyle miydi? Genellikle midem yemek zamanlarını şaşmaz bir şekilde takip ederdi. "Bana kalenin geri kalanını göstereceğini sanıyordum."

"Yeterince gördün. Senin kokun iştahımı kaçırmadan önce akşam ritüelimizi bir an önce tamamlamayı tercih ederim."

O gerçekten de bir iblis pisliğiydi. "Beni bu kadar itici buluyorsan, yalnız yiyebilirsin."

"Anlaştığımız şey bu değildi."

Başka bir şey söylemeden kaleye doğru döndü. Tıpkı karada olduğu gibi, hızıyla bana eziyet etmekten hoşlanıyordu. Ay şeklindeki kapılara ulaştığımızda nefesim kesilmişti ve ben içeri girdikten ancak bir süre sonra kapılar gürültüyle kapandı. Bu arada Elang sonsuz koridorda ilerlemeye devam etti, yüzerken omuzları hafifçe öne eğilmişti. Zarafetine, suyun içinde hiç dalgalanmadan ilerleyişine hayran olmamak elde değildi. Keşke bir sopanın kişiliğine sahip olmasaydı.

Sonunda yetiştiğimde, çoktan ziyafet masasına oturmuş çay içiyordu. Dünden daha sade bir yemek.

sadece iki yemek bekliyordu. Altın soslu erişte ve dolgun yapraklı yeşilliklerle süslenmiş buharda pişmiş bütün bir balık. Elang'ın yanındaki koltuğa çöktüm ve bomboş salonu seyretmeye koyuldum. Dün ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim; yuvarlak mermer masaları, yüksek kristal tavanı ile yüzlerce kişiyi rahatlıkla ağırlayabilirdi.

-İnsanların dünyasında bir servete mal olabilecek nefis bir bezelye yeşiline boyanmış, yüzen fenerler ışıldayan nilüfer tomurcuklarıyla aydınlatılmıştı. Yine de yıllardır böyle bir kalabalık gördüğünden şüpheliydim. Tüm kalede, ama özellikle de burada, çürümüş bir ihtişam kokusu vardı. Duvarlar sedefle kaplanmıştı, ancak kaplama çatlamış ve ezikti, birçok alan taşla yamalanmıştı; sütunlar gri ve korkunç görünümlü bir yosun tabakasıyla kaplanmıştı. Koltuğumdaki minderler bile yırtık pırtıktı.

"Bu gece Kunkoi yok mu?" Ben sordum.

"Personele araya girmemeleri talimatı verildi."

Talimat vermekten kastının *uyarmak* olduğundan şüpheleniyordum. Burası o kadar durgundu ki, fenerler bile titremeye cesaret edemiyordu. İç çekerek kendime bir yığın erişte yedirdim. Yüzmek yorucu bir işti ve fark ettiğimden daha açtım.

Ağzımın dolu olmasını Elang'ı görmezden gelmek için bir bahane olarak kullanarak hızlıca yedim. Ne de olsa benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişti. Eriştesine dokunmadı bile. Tek yaptığı, Kunkoi'nin sonsuz su kabağı gibi büyülü olup olmadığını merak ettiğim çayını içmekti.

"Gerçekten o kadar kötü kokuyor muyum?" diye sordum. "Yoksa erişteden nefret mi ediyorsun?"

Cevap gelmedi ama Elang içkisini bıraktı. "Bir imgelem gördün mü?"

Demek aklında olan buydu. Ağzıma bir yığın erişte attım. "Daha dün geldim. Fırça alacak zamanım bile olmadı."

"O zaman neden kolunda mürekkep var?"

Man etimin altından siyah bir leke görünüyordu. "Bu sadece kalenizin bir haritası. Tur sırasında çizdim."

"Kolunda mı?"

"Kağıdı unuttum." Omuz silktim. "Uygun oldu." "Ama fır anı unutmadın," diye sertçe belirtti. "Her zaman yanımda bir fırça taşıyım."

"Bir imgelem görme ihtimaline karşı mı?"

Tamra'nın  eytanları'na kafayı takmıştı. "Nomi kitapların cep bahçeleri olduğunu söyler," diye cevap verdim. "Benim için fırça cep b y s d r."

Meraklı bir ka ını kaldırdı.

"Not almak ve sırları kaydetmek için," diye cevap verdim, "ve ka mam gerekirse diye yeni yerlerin haritalarını çizmek için. İyi bir hafızam var ama ben bile her d n    ve k  eyi hatırlayamıyorum, özellikle de böyle bir labirentte. Bir fırça bu ayrıntıları ve daha fazlasını yakalayabilir."

"Tuhaf bir kızsın, Tru Saigas," dedi Elang, hiç e lenmemiş görünerek. "En azından onu cebinde tut."

"Benim bir-"

Kolumun ucuna uzandı, parmak uçlarından sihir kıvılcımları fı kırıyordu. Ceketime baktığımda, fırçamı ve m rekkebimi güvende tutmak için bir d  me ile yeni bir cep ortaya  ıktı.

Başımı kaldırıp ona baktım. *Teşekkür ederim*, demek istedim ama kelimeler bo azımda d   mlendi. H l  kolumu tutuyordu, insan tarafı bana dönüktü. Bu kadar yakinken, teninden gelen su titreşimlerini hissedebiliyor, sarı gözlerinin parıltısında yansımamı görebiliyordum. O göz çok güzeldi, vahşi ve doğaüstü bir şekilde. Ama bu yüzünün ejderha yarısına aitti, insan yarısına değil. Bu şekilde

hangi tarafın daha canavarca olduğunu söyleyemiyordum. Hangi taraf ısırabilirdi.

"Biri geliyor," dedi Elang, pençesiyle beni geri çekerek. "Senin için zor olduğunu biliyorum ama sessiz kalmaya çalış."

Konuşmasını bitirir bitirmez dev bir kaplumbağa hışımla kapıdan içeri girdi. "Nerede bu hain nankör?" diye sordu mızrağını sallayarak.

"General Caisan." Elang'ın sesi keskinleşti. "Rahatsız edilmeyeceğimizi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Demek general buydu. Mailoh gibi parlak yeşil gözleri vardı ama benzerlikleri burada sona eriyordu. Boynu cılızdı, başı bir sapın ucundaki çiçek gibi dışarı fırlamıştı ve koyu renkli kabuğu bir kaplumbağaninkinden çok bir böceğin kabuğunu andırıyordu. Uzun kesik izleri plakaları parçalamış, öyle ki bazıları çatlamış ve hatta üst üste binmişti. Sabah bana kek getirecek birine benzemiyordu.

"Onun ne yaptığını biliyor musun?" diye bağırdı Caisan. "İblis Shanizhun'dan bahsediyorum." Mızrağını bir kez daha salladı. "Çık dışarı, seni nankör!"

Dramatik bir sis bulutu içinde Shani ringden dışarı fırladı.

Gangsun'dan ayrıldığımdan beri onu ilk kez görüyordum.

Artık bir anka kuşu değildi ve onun yerine doğal formu olduğundan şüphelendiğim şeye bürünmüştü: vatoz benzeri bir balık. a aşağı çevrilmiş ağız ve a uzun Çivili Kuyruk. Bu

ona daha çok yakışıyordu.

Elang'ın omzunun üzerinden bir yüzgecini çıkarıp. "Sadece atıştırmalık bir şeydi," dedi. "Karada bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, evimin tadını özlediğim için beni suçlayamazsınız."

"Ne kadar yüzsüz olduğunu görüyor musun?" Caisan sığradı. "Aklınızı başınıza alın Lord Elang. Önce sizi Nazayun'un devriyelerine terk ediyor, sonra bu sabah üçüncü teğmenim

hafızasıyla oynanmış. Belli ki bir şeylerin peşinde."

"Yeter, ikiniz de." Elang'ın boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. "General, eğer yemeğimi bölmek istiyorsanız, en azından Leydi Saigas'ı düzgün bir şekilde selamlayabilirsiniz."

İnsanların kaplumbağalara nasıl görüldüğünü bilmiyordum - belki de yosun sapları kadar önemsiz ve siliktik- ama General Caisan beni ancak o zaman fark etmiş gibiydi.

Yuvarlak gözleri hızla mavi saçlarıma, ardından parmağımdaki opal yüzüğe takıldı. "Hoş geldin insan. Görüyorum ki bağlılıklarını çoktan belli etmişsin."

"Göründüğünden daha zeki," diye takıldı Shani, "marjinal olarak. Bu da senin hakkında söyleyebileceğimden daha fazla."

Elang iblise susturucu bir bakış gönderdi. General'e dönerek, "Hanımefendinin Shanizhun'un yüzüğünü takmasını isteyen *bendim*," dedi. "Ve onun bir adı var."

"Evet, farkındayım." Caisan ters ters baktı. "Batı Gangsun'dan Truyan Saigas, Arban ve Weina'nın kızı. Dor'lin Bölgesi'nin usta sanat *sahtecisi*."

İrkildim. Elang'a kendimi tanıtırken kullandığım kelimeler tam olarak bunlardı.

"Ona Majesteleri, Leydi Saigas, Batı Denizlerinin Yüce Leydisi olarak hitap edeceksiniz."

Caisan bana açık bir küçümsemeye baktı. "Yukarıdaki dünya bu kadar sefil mi ki, bundan başka ittifak kuracak bir yaratık bulamadın... bu-"

"Vizyoner ressam?" Alaycı bir tavırla önerdim.

Caisan ters ters baktı. "Alçak."

"Bastığın yere dikkat et , Caisan," dedi Elang. "Bu *alçak* artık benim karım."

Hayal mi gördüm , yoksa Elang'ın sesinde bir tehdit dokunuşu ve *eş* kelimesine kesin bir vurgu var mıydı?

Caisan bir gümbürtüyle kum kıyılarına indi ve başını öne eğdi. "Size uygun bir eş bulmama izin vermeniz için yalvarıyorum Lord Elang. Yonsar'ın kaderi Ebedi Majesteleri'nin sizin İlahi Eşinizi bulduğunuza inanmasına bağlı. Bu yaratık ne inandırıcı ne de uygun."

"Ben de inanmakta güçlük çektim," dedi Shani, "ama kril ile evlendi."

"Yeter!"

Elang elimi avucunun içine aldı. Parmaklarımı ağzına götürerek, "En sağlam köprü doğruluktan kurulur," dedi. "Yeterli zaman verildiğinde aldatma parçalanacaktır."

Beni ısıracığını düşündüm. Dişlerinin sivri uçlarının parmak uçlarımın üzerindeki suyu nasıl sıyrıp geçtiği göz önüne alındığında, bu mantıksız bir sonuç değildi. Ama hayır, onun yerine parmak eklemlerime en nazik öpücüğü kondurdu, nefesinin sıcaklığı tenimdeki soğuğu ısıttı.

İstemesem de nabzımın hızlandığını hissettim. Bileklerimizdeki kırmızı iplerin birbirine değdiğini fark etmemiştim. Ne yapıyordu böyle?

Sonunda Elang elimi bıraktı. "General, bana bir yemin ettiğinizi hatırlatırım. Uymakla iyi edersiniz o ve uzatmak böyle sadakat için Hanımefendi Saigas. O da benim gibi Batı Denizlerine komuta ediyor. Anlaşıldı mı?" Elang sesini bir kez bile yükseltmemişti ama o konuşurken su titreşti ve bir uğultu yükseldi Tenime karşı.

Caisan da bunu hissetti. "Evet, Majesteleri." Sertçe eğildi. "Küstahlığımı bağışlayın, Leydi Saigas. Yonsar'a hoş geldiniz."

Kaplumbağa geri çekildi ve bizi yemeğimize devam etmemiz için yalnız bıraktı. Elang eriştesinden bir ısırık bile almamıştı ki aniden masanın altından kuyruğunu bileğime doladı.

İrkildim. "Sen ne-"

Pençelerinin uçları uzamıştı ve saçları ejderha beyazına dönüyordu, altın boynuzları uzuyordu. Beni yakaladığında kaselerimiz masadan uçtu.

"Fırtına yaklaşıyor," diye bağırdı. "Pozisyon alın!"

Duvarlar titredi ve bir alarm şatonun dört bir yanında gürültülü bir koro halinde yankılandı.

"General," diye seslendi Elang Caisan'a, "öncülerinize Omurga'ya gitmelerini emredin. Güney sahasının mümkün olduğunca çok mermiyle desteklenmesini istiyorum."

Güney avlusu mu? Benim odam oradaydı.

Dışarıda kaplumbağalar yerlerini aldı. Bir dalga halinde kale duvarlarına doğru koştular ve her çıplak yüzeye yapıştılar. Başları kabuklarının içine doğru büzülürken, kale boyunca sıralanarak yaklaşan fırtınaya karşı hazırlandılar.

Yüzlerce kaplumbağa, hepsi bir dakika içinde yerlerindeydi. Şaşırtıcı bir başarıydı ama uzun süre izleyemedim.

Elang beni belimden yakaladı ve pencereden uzağa fırlattı; Yonsar'ın üzerine dehşet verici bir dalga düşmeden bir an önce.

CHAPTER TWENTY

Tüm deniz sarsıldı, dağ büyüklüğündeki su altı dalgaları kaleye doğru ilerledi. Tavanlardan döküntüler döküldü ve kristal duvarlar rüzgâra karşı kâğıt gibi ıslık çalarak sallandı. Tüm içgüdülerim bir siper bulmam için bağıırıyordu. Şimdi neden bu kadar çok kişinin Yonsar'ı terk ettiğini anlıyordum.

Elang'ın sırtına tırmandım, kale koridorlarında hızla ilerlerken kollarımı boynuna doladım. Saçları beyazlaşmıştı ve sarı gözleri parlıyordu, pulları parmak uçlarımin altında ısınıyordu; bu da içindeki ejderhanın kontrolü ele geçirdiğinin işaretiydi. Bu onu baş döndürücü derecede hızlı yapıyordu.

"Dikkat et!" Kulağına bağıırdım. Dışarıda kayalar duvarlara çarpıyor, çatlaklardan kum fırtınaları sızıyordu. Devrilen sütunlardan kaç kez kıl payı kurtulduğumuzu, Elang'ın bir kapı patlamadan önce kaç kez direksiyonu kırdığını sayamadım.

Sonunda durduk.

"Senin odan," dedi. Sözleri arasında bir ara vardı, bu nefes nefese kaldığının tek işaretiydi. "Güney sahası fırtına sırasında bulunulabilecek en güvenli yerdir. Karşı tarafta

Omurga; dağ ve en iyi askerlerim tarafından korunacaksınız."

Beni yuvarlak kapıdan geçirdi. "Burada kal. Shanizhun sizi koruyacaktır."

Döndüm. İçeri gelmemiştii. "Kalmıyor musun?" "Bana cephesinde ihtiyaç var." pelerinini çıkardı. "Bunu giy. İpeği herhangi bir zırhtan daha güçlüdür ve astarı küçük yaraları iyileştirir."

Benim de gitmem için ısrar etmek istedim ama bunun aptalca olacağını biliyordum. Dışarıda fırtınaya karşı ne yapabilirdim ki? Pelerini ona doğru ittim. "Sende kalsın. Ona benden daha çok ihtiyacın olacak."

Sanki tartışmak istiyormuş gibi çenesini sıktı. Bunun yerine başını salladı. "Shanizhun, onun bu odadan çıkmamasına dikkat et. Sangi zamanı geldiğinde geri geleceğim."

Başka bir şey söylemeden gitti ve Shani kapıyı buzla kapattı.

Pencereye doğru yüzdüm. Yüzlerce kaplumbağa kalenin etrafında bir duvar oluşturmuş, sert kabuklarıyla bizi fırtınadan korumak için barikat kuruyordu. Mailoh'u kabuğundaki sarı beneklerden seçtim, karanlık denizin bir kıvrımı onu gözden uzaklaştırmadan hemen önce. Ne kadar bakarsam bakayım, Elang'ı bulamadım.

Parmaklarımı koluma sildim. Dudaklarının değdiği yerler hâlâ yanıyordu, bunu mümkün olduğunca çabuk unutmak istiyordum.

"Kaplumbağalar fırtınadan sağ çıkabilecek mi?" Shani'ye sordum.

"*Herkesin* hayatta kalacağından şüpheliyim." Shani yatağıma uzandı, tüm bu olanlara karşı fazlasıyla kayıtsızdı. "Ne kadar kayıp vereceğimiz Nazayun'un ruh haline bağlı."

Gözlerimi kapattım, birden Elang'ın Yonsar'ın çocuklarını göndermiş olmasına minnettar oldum. En azından Mailoh kızı için endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

"Gidip onlara yardım etmelisin," dedim.

"Bana verilen emir seninle kalmak."

"Tek başıma iyi olacağım. Nazayun bana zarar veremez, unuttun mu?"

"Aptal olma. Lanet onun seni öldürmesini engelleyebilir ama burada güvende olduğunu bir an bile düşünme. Bu şekilde bir ya da iki uzvunu kaybedersin."

Shani, her zaman güvence kaynağı.

Patlamalar odamda daha zayıftı, sürekli bir bıçak darbesi yerine kısa kesik patlamalar. Ama yine de fırtınanın şiddetlendiğini, yaklaştığını hissedebiliyordum. Dışarıda kaplumbağalardan oluşan duvar görüşümü engelliyordu. Tek görebildiğim, kabuklarının arasından sızan enkaz şeritleriydi.

"Elang'dan neden bu kadar nefret ediyor?" Başka bir patlama kaleyi vurduğunda geri çekilerek sordum. "Ejderhaların genellikle merfolk ve insanlarla evlendiğini okumuştum. Elang kendi türünden tek kişi olamaz."

"Ama öyle," diye yanıtladı Shani. "Bu tür birleşmelerden doğan çocuklar ya ejderha olur... ya da olmaz. Buçukluk yoktur. Ve nadiren de olsa bir tane doğarsa, doğar doğmaz idam edilirler."

"Elang hayatta kaldı," diye belirttim. "Babası Nazayun'un oğlu olduğu için mi kurtuldu?"

"O bağışlanmamıştı, lanetlenmişti. *Annesi* ölmüş gibi davranıp onu Ai'long'dan uzak tutacak kadar akıllıydı. Onu çölde, denizden olabildiğince uzakta büyüttü. Yine de hep kaçıyorlardı."

Elang'ı iki yüzü siyah bir maskeyle örtülmüş bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştım. Arkadaşsız ve yalnız, annesinden başka güvenecek kimsesi yok - çünkü herkes büyükbabasının suikastçılarından biri olabilir. Gücünün kaynağı su iken, sert ve kurak bir toprakta büyüyen bir yarı ejderha için kolay olamazdı.

"Neden lanetini bozmuyor?" Ben sordum. "İncisinin nerede olduğunu biliyor. Neden Yonsar'a acı çektirsin?"

"Çünkü Nazayun'un zalimliği Batı Denizleri ile sınırlı değil. Hatta ejderhalarla bile sınırlı değil." Shani'nin kırmızı gözleri parladı. "Sen sadece bir insansın, anlayamayacak kadar aptalsın."

"Şimdi Caisan gibi konuştun."

Shani bana alaycı bir bakış fırlattı.

Biraz daha yaklaştım. "Aptalca ya da değil, en azından denememe yardımcı oluyor. Nazayun'un portresini bitirene kadar Ai'long'da sıkışıp kaldım. Ve içimden bir ses bunun bir hilesi olduğunu söylüyor. Sarayının duvarlarında gösteriş yapmak için can atacağı bir şey değil."

İblis sustu ve bir akor yakaladığımı hissettim. "Bana onu nasıl boyayacağımı göster," dedim. "Elang dedi ki onu herkesten daha iyi tanıyorum."

"Onu tanımaktan çok daha fazlasıyım," diye tısladı. "Onun sefil suretini hafızama kazımak için ömürlerimi harcadım." Ses tonu hararetle yükseldi. "Rüyalarımnda pençelerimle pullarını teker teker koparıyorum ve gözbebeklerindeki deriyi yavaşça, acıyla yüzüyorum. Sonra kutsal incisinin ışığını boğuyorum ve ruhunu içiyorum."

Sana ne yaptı? Merak ettim ama sormamam gerektiğini biliyordum.

Onun yerine, "Belki bir şansın olur," dedim.

"Kader asla iblislerden yana değildir," dedi Shani dişlerinin arasından. "Öyle olsaydı, Sekiz Ölümsüz Nazayun'u yok etmem için *beni* seçerdi, aptal bir ölümlüyü değil."

"Sekiz Ölümsüz işin içinde mi?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Efsaneye göre, diyarlar arasındaki barışı denetleyen gizli bir tanrılar konseyiydi.

Shani sadece burnunu çekti. "Bir squall sprite bile senden daha fazla umut vaat ediyor. Çizdiğin ejderhayı gördüm. O kadar güzeldi ki

sıradan, çok sıkıcı, çok *insani*. En azından ton balığı saçlı bir dolandırıcıyı değil de usta bir ressamı seçebilirlerdi." Bir sis bulutunun içinde titreyerek tekrar opal yüzüğün içine kaydı. "Sadece zamanımı boşa harcıyorsun...."

Sözleri gururumu incitti ama yine de incinmedim. Söyledikleri doğrudu; ben usta bir ressam değildim. Hiçbir zaman resmi bir eğitim almadım ve sadece daha az popüler sanatçıların eserlerini taklit ederek zar zor geçimimi sağlayabildim.

Ama Ejderha Kralı'nın benzerini yakalayabilirdim. Yapabileceğimi *biliyordum*.

"Pulları bir balık gibi boynundan kuyruğuna kadar üst üste biniyor," dedim sessizce, "ama kafasında değil. Bu yönüyle o bir yılan."

Opalin içinde dönen sis, Shani'nin dinlediğinin tek işaretiydi.

"Kabaca on bin pulu var," diye devam ettim. "Dokuz bıyığı var -dördü sağda, beşi solda- ve incisi göğsünün solunda, puslu bir ay gibi parladığı yerde duruyor."

İblis yüzüğümden sürünerek çıktı, hâlâ buğuluydu. "Peki ya gözleri?" diye sordu.

Hatırladığım şey, kış mevsimiydi, griden önceki en soluk maviydi. Başka bir şey yakalayamamıştım.

"Bir ressam ejderhanın gözlerini her zaman en son resmeder," dedim kaçamak bir ifadeyle. "Onun ruhunu taşırlar."

Shani oyunumu anladı ve homurdanan bir ses çıkardı. Ama masama geri döndü.

"Bunun için çok çalışmak gerekecek," diye mırıldandı iblis. Durgun bir hareketle Nazayun'un daha küçük bir taklidine dönüştü ve dönüşümü tamamlandığında titredi.

Nazayun'un gözlerini açtı, soğukluğu tüylerimi ürperten iki soluk ve ışıltılı oval. Ejderha Kral'ın

kendi acımasız ses tonuyla konuştu, "Başlayalım."

Odama kapanıp Shani ile ders çalışarak saatleri kovaladım. "Mahvolduk," derdi ilerlemem hakkında. "Nazayun bir ejderha, kertenkele değil. Tekrar yap."

İblis çok titiz bir akıl hocasıydı. Omzuma oturdu, bir hata yaptığımda kulağıma hakaretler yağdırdı, iki hata yaptığımda parşömeni ikiye böldü. Bir kez bile şikâyet etmedim. İş aklımı fırtınadan ve Baba'dan uzaklaştırdı.

Bütün gece resim yaptım. Parmaklarım kasıldığında, budandığında ve fırçamı tuttuğum yerde yeni nasırlar oluştuğunda bile devam ettim. Ama ben sadece bir insandım. Bir noktada, göz kapaklarım kumla ağırlaşmış gibi ağırlaştı ve fırça darbelerim sürüklenmeye başladı.

Hatırladığım son şey yeni bir gri boya karıştırmaktı.

Uyudum ama derin uyuyamadım. Ne zaman fırtınada bir durgunluk olsa, kalenin bir kısmı patlıyordu. Ve gecenin sonuna doğru, deniz o kadar karanlıktı ki, şafak ışıkları bile onun bulanıklığını delemeydi, başparmağımdaki yüzük soğudu.

"Masasında uyuyakaldı."

Konuşan Shani'ydi. Gözlerim kapalıydı ama sudaki dalgalanmalardan yalnız olmadığımızı anlayabiliyordum. Başka biri daha gelmişti.

Sayfaların hışırtısını duydum. "İlerlemesi acınacak halde," diye devam etti iblis. "Onu resmedebilme şansı yok - bir imgelem bile çağırıyor."

Kısık bir mırıltı duyuldu ama ne söylendiğini duyamadım.

"Evet, senden hâlâ nefret ediyor ama senden daha az korkmaya başladığından şüpheleniyorum. Onu silmemi istemediğine emin misin-"

Suyun içinden gelen hızlı bir kesik onun yanıtını kesti.

Elang olmalı diye düşündüm. Başka hiç kimse iblisi bu kadar etkili bir şekilde susturamazdı.

Varlığının yaklaştığını hissedebiliyordum. Zarifçe yüzüyordu, hareketleri ancak bir dalgalanma yaratıyordu. Üç sessiz adımda yanımdaydı, gölgesi yatağımı gölgeliyordu.

Bir şişenin cam dudağı ağzımı araladı. Bir parça gözümü açmaya çalıştım ama Elang alnıma dokundu ve bir uyku dalgası beni ele geçirdi.

Sangi boğazımdan aşağı aktı ve rüyalarımın tatlı unutkanlığına geri döndüm.

Sabah, parmaklarım karıncalandı.

Shani elime bastı, ben irkilince daha sert bastırdı. "Son bir saattir dudağınızı ısıırıyor ve parmaklarınızı oynatıyorsunuz," dedi. "Annen bir kumarbaz, bunu söylememen gerektiğini bilmelisin."

"Sadece bir karıncalanma," diye açıkladım halsizce. "Benim yüzümden oluyor-"

"Vizyonlar. Sonunda bir ilerleme belirtisi gösteriyorsun." İblis parşömene bir yüzgeç salladı. "Boyayın."

Hayır. "Fırtına bittikten sonra."

"Şimdi," diye ısrar etti iblis. Shani alay etti. "Ne yani, kalenin üzerimize yıkılmasından mı korkuyorsun?"

Evet. Dudağımı ısırdım. Ya da daha kötüsü.

Yine de küçümseme yardımcı oldu. Sandalyeme doğru yürüdüm, yatmak için sandalyemden ayrıldığımı hiç hatırlamıyordum. Fırçamı elime aldım.

Görüşümü ilk anlamaya başladığımda, geleceği değiştirebileceğimi *düşünmüştüm*. Kendime şöyle derdim: *Baba'yı canlı resmedebilirsem, öyle olacak. Öyle olmasını sağlayacağım.*

Ama her denediğimde , acı yukarı göğsüme vurdu, beni hareketsiz bırakıyordu. Elim kasılmadan önce silüetine kadar gelirdim ve fırçamla istemsiz bir tarama yaparak Baba'nın yüzünü mürekkeple lekelerdim.

Beni daha önce olduğum gibi bırakarak, sadece onun hatırasının hayaleti kalbime kazındı.

Görülerim bana sadece olacaklar hakkında fikir verebilirdi. Nadiren işe yaramıştı. Gaari'nin ölümü hakkında beni uyarmamış, Baba hakkında bana cevap vermemiş, ailemi evimizi kaybetmekten kurtarmamıştı.

Ama denemek zorundaydım.

Nefesimin altında mırıldanarak göz bebeklerimin geri dönmesine izin verdim. Nefes aldım, düşüncelerimi boşalttım ve beni bilince bağlayan her ipi kestim.

Bıraktığımda, parmak uçlarımdaki ışıltılı his gözlerimin arkasına doğru koştu ve onları ılık, hipnotik bir yıkamayla süpürdü. Dünyanın kenarları bulanıklaştı ve fırtınanın çingiraklı patlamaları sesin durulamasına dönüştü.

Bir rüyada resim yapmak gibiydi. Ejderha Kral'ın kafası -Saçları, gözleri ve bıyıkları fırçamdan fırladı. Sivri uçurumlar ve sakalının etrafını saran yoğun bir sis çizdim. Tanımadığım bir yerdi ve tamamen uyanık olsaydım Shani'ye sorabilirdim. Ama bir rüyaya hapsolmuştum, dudaklarım o kadar sıkıydı ki onları ayıramıyordum.

Sonra gözlerimin arkasındaki karıncalanma kayboldu ve yavaşça trans halinden çıktım.

Odada bir sükûnet vardı, iblisin alışık olmadığım tuhaf bir sessizliği.

"Gerçek miydi?" diye sordum. "Nazayun'u ben mi çizdim?" "Gel kendin bak."

Hayallerimin fiziksel kâğıt üzerinde belirlediğini görmek her zaman sarsıcı olmuştur. Ama işte oradaydı, tüm ihtişamıyla Ejderha Kral, buz gibi bir tepenin önünde belirliyordu. Gözlerinden şimşekler çakıyor ve pençeleri solgun kuma doğru kıvrılıyordu. Ve pulları! Safir tabakaları gibiydiler, berrak ve mavi.

"O çok güzel," diye fısıldadım.

"O bir tanrı," dedi Shani omzuma konarak. Kemiğimi çimdikledi. "Fazla heyecanlanma. Ebedi Majesteleri ile yapılan bir ziyaretten nadiren iyi şeyler çıkar."

Dinlemiyordum. "Pullarının dokusuna bak," diye mırıldandım, parmaklarımı çizimin üzerinde gezdirirken. "Pürüzsüzler. Yarı saydam."

"Ve böylece?"

"Buluştuğumuzda o bir hayalet olacak," diye açıkladım. "Elang portremin hayatın kendisi kadar doğru olması gerektiğini söyledi. Eğer bunu yapacaksam, onu kanlı canlı görmem gerekecek."

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye homurdandı iblis. "Nazayun'u herkesten daha iyi tanıyorum."

"Bıyıklarının gölgesinin pullarının üzerine nasıl düştüğünü biliyor musunuz? Işığın dişlerinin arasındaki boşluklara girip girmediğini ya da hareket ettiğinde kaslarının nasıl kırıştığını biliyor musunuz?"

Shani ters ters baktı.

"Çoğu portre sanatçısı da yapmazdı," diye izin verdim. "Ama ben bir sahteciyim, sanatçı değil. Hayatımı bir şeyleri fark ederek kazanıyorum. Bu benim işim."

"Benim işim de seni hayatta tutmak. Jinsang'a gidip Ejderha Kralı'yla tanışmak ister misin? Keyfine bak. Ama

Kendinizi bir deniz köpüğü birikintisi olarak gördüğünüzde beni suçlamayın."

"Dramatik davranıyorsun."

"Saflık ediyorsun. Dediğim gibi, Nazayun'u herkesten daha iyi tanıyorum."

Gözlerimi devirebilirdim ama tam o sırada kanı gördüm.

Yere çizdiğim sığ kırmızı bir havuzdu, Kral Nazayun'u çevreleyen buz ve enkaz girdapları tarafından gizlenmişti. Ama bir kez dışarı çıktığımda, çok açıktı.

"Shani," diye fısıldadım, onun da görebilmesi için tablonun kenarını kaldırdım. "Kimin kanı bu?"

"Seninki sanırım," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. "İblislerin kanı kırmızı akmaz."

"Bu hiç komik değil. Bir kez daha bakar mısın?"

Hoşnutsuzlukla cızırdadı ama çizdiğim resmi daha yakından inceledi. "Kanı boş ver," dedi sonunda. "Asıl ipucu don. Ai'long'da *bu kadar* soğuk pek yer yok. Sadece Kuzey Denizleri ya da belki Batı Kıvrımı'nın dibi."

"Western Fold nedir?"

"Omurga boyunca uzanan bir uçurum. Kaleden çok uzakta değil." "Nazayun'la buluşacağımız yer orası olmalı," diye cevap verdim.

"Fırtınalar bittiğinde beni alacak mısın?"

"Neden zahmet ediyorsun? Gördüğünüz her şeyin kaçınılmaz olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama bir itişten zarar gelmez."

"Elang'anmi onun arkasından iş çevirmenden hoşlanmayacaktır." Dürüst olmak gerekirse, Elang'ın ne düşündüğü umurumda değildi.

Krokimi katlayıp eteğimin cebine koydum. Yakında Ejderha Kral'la tanışacaktım. Her saniyeyi değerlendirmeliydim.

CHAPTER TWENTY-ONE

Duvarlar fısıldamayı bıraktığında ve suyun tadı kül gibi geldiğinde fırtınanın bittiğini anladım. Ertesi sabah kaplumbağalar kendilerini kaleden kurtarmışlardı. Enkazın ortasında yüzüyorlardı, bir hüznün takımyıldızı gibi asılı duruyorlardı. Sessizce alçak bir şarkı mırıldandılar ve ölenlerin yasını tutmak için kabuklarını dövdüler.

Elang'ın suratı asıktı. Onu bahçede tek başına molozları temizlerken bulduğumda beni fark etmedi bile. Saatlerdir oradaymış gibi görünüyordu; toz ve tortu tünüğünü bulandırmıştı ve genellikle düzenli bir düğüm haline getirilmiş saçları sırtına keçeleşmiş, omurgasının gümüşü mavi çıkıntılarına yapışmıştı.

Ona doğru yürürken titrememeye çalıştım. Odamın dışında su kar kadar soğuktu. Hala da yoğundu ve düşen parçalardan korunmak için şemsiyemi açtım.

"Mantı?" Elang'ın yanına çömeldiğimde biraz nefes nefese kalmıştım. "Kunkoi dün gece getirdi ama hâlâ çiğneniyorlar."

Elang bana bakmadı. "Burada olmamalısın."

Sesi yorgun geliyordu. Köfteleri cebime geri koydum ve ona doğru yaklaştım. "Kaplumbağalar için üzgünüm," dedim usulca. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Burada sana ihtiyaç yok." Sarı gözleri daha önce gördüğümünden daha bulanıktı. "İçeri geri dön."

Düşmüş kayalardan oluşan bir yığına döndü ve avucunu en büyüğünün üzerine koydu, yüzü konsantrasyonla buruştu. Kayanın küçülüp kum tanelerine dönüşmesini izledim. İşi bittiğinde titrek bir nefes verdi ve sanki acı çekiyormuş gibi sol omzunu sıktı. Sonra bir sonraki kayayı bulana kadar molozları kenara süpürdü ve büyüyü tekrarladı.

"Omzun iyi mi?" diye sordum. "Daha önce seni rahatsız ettiğini görmüştüm."

Bir homurtu. "Önemli bir şey değil. Eski bir yara."

"Denizanasından mı? Sizin için bakabilirim-"

"Buna gerek kalmayacak." Bana içeri kadar eşlik etmesi için bir kaplumbağayı işaret etmeye başladı ama ben yılmadan ona yaklaştım.

"Dün bir imgelem gördüm."

Sonunda bana bir bakış attı. "Neydi o?"

Ellerim yarı donmuştu. Resmimi açmadan önce onları ısıtmak için nefes aldım. "Buraya bak, Shani bunun Batı olabileceğini düşünüyor-"

"The Fold," diye tamamladı benim yerime. Kanı görünce çenesi kilitlendi. "İçeri dönmelisin. Kayalar düşüyor ve akıntılar tahmin edilemez."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Elini benimkinin üzerine koydu. Etraftan bakan biri sevgi gösterisinde bulunduğumuzu düşünebilirdi; Elang'ın beni sertçe kaleye doğru ittiğini göremezlerdi. "Bu *senin* geleceğine dair bir hayal. Eğer olduğun yerde kalırsan, gerçekleşmeyecek."

Hayal kırıklığı içinde kıvranarak, imgelemi katlayıp cebime geri koydum. Bu sırada Elang hâlâ kayaları kuma dönüştürüyordu. Onun sadece molozları temizlemediğini anlamam bir anımı aldı.

"Ne arıyorsun?" diye sordum.

Tanışmamızın üzerinden sadece günler geçmişti ama iki yüzünün işleyişini öğrenmeye, uyumsuz gözlerinin daralmasını ve söylenmemiş sözler bıraktığında ağzının etrafında oluşan parantezleri okumaya başlamıştım. Ejderha tarafının duygularını saklamakta daha az iyi olduğunu fark ettim. Pullarının parlaklığı azalmış, gözbebeği daralmıştı. Aklında bir şeyler vardı.

"Elang?"

"Mailoh kayıp," dedi uzun uzun. "Dün gecedan beri onu görmedik."

Yumruk yemiş gibi hissettim. Sesim boğazımda düğümlendi: "Yardım etmeliyim."

"Orada o zaten a arama parti," Elang cevap verdi. "Caisan en iyi gözcülerini getirmiş."

"Bırakın beni-"

"Yapabileceğin hiçbir şey yok. Zar zor yüzebiliyorsun ve insan etin soğuşa yenik düşüyor. İçeri girsene daha iyi olur."

Söyleyeceğim her şey boğazımda düğümlendi. Arkasında, yakın mesafede bir grup kaplumbağa belirdi, kalenin çevresinde dönüyorlardı. Onları görmek göğsümün sıkışmasına neden oldu. Mailoh'un bir kızı olduğunu hatırladım. Yonsar'dan uzaklara gönderilmiş genç bir kız. Bir zamanlar ben de onun yerindeydim. Baba'nın kayıp olduğunu bile bilmiyordum, ta ki çok geç olana kadar.

"Kanyonların ötesine bakmayı denediniz mi?" Elang'a sordum.

"Evet. Şimdi gir-"

"Peki ya Batı Katmanı?"

Elang ne düşündüğümü anlayabiliyordu. "Oraya *kimsenin girmesine* izin yok, buna sen de dahilsin."

"Ama Mailoh olabilir-"

"Güvenli değil," diyerek sözümü kesti. Omuzları dikleşti; bu onun için de kolay değildi. "Deniz durulduğunda onu bulacağız. Daha fazla hayatı riske atmayacağım."

Gözlerimi kalenin ötesindeki karanlık kayalıklardan ayırmak ve sessizce başımı sallamak en zor şeydi. Ama aklımda bir plan fokurdamaya başlamıştı bile ve onu ele veremezdim. "Ben gidiyorum."

Çenesi gevşedi. Daha uzun bir tartışmaya hazırdı. "Güvenli olduğunda seni çağıracağım."

Kaleye geri dönüyormuş gibi yaptım ama Elang'ın görüş alanından çıkar çıkmaz bir mercan çalısının içine daldım ve yüzüğümü ovuşturdum. "Shani, yardımına ihtiyacım var."

İblis, ışıltılı bir bulut halinde opalden dışarı süzüldü. "Evliliğinizin bu kadar erken döneminde kocanıza yalan mı söylüyorsunuz?" diye çıkıştı. "Birlikteliğinizin geleceği için iyiye işaret değil."

Bugün onun şakalarını dinleyecek havada değildim. Onu kuyruğundan çekerek yakınıma getirdim. "Sus ve dinle. Mailoh kayıp. Onu bulmama yardım etmen gerek."

"O yaşlı lastik kafayı neden umursayayım ki? Ayrıca, Elang'anmi'nin emirlerini duydun. Buradan ayrılmamalıyız."

"Eğer gelmezsen," dedim yüzüğümü çıkararak, "opalini ateşte kızartacağım. Kömürlerin üzerinde uyumayı nasıl sevdiğini görürsün."

"Manipülatif ve zorba." Shani'nin ağzı büküldü. "Buna saygı duyuyorum."

Üçgen şeklindeki yüzgeçlerini dışarı çıkardı ve her biri eski kanatlarına benzeyene kadar uzadı. O sadece büyük oldu

Sırtına binmeme yetecek kadar. "Çabuk atla. Eğer yakalanırsak, her şey için seni suçlayacağım."

Birlikte kaleden dışarı fırladık. Karnımın üzerine uzandım, iblisin kavrayabileceğim bir parçasını bulmak için çabalarken kendimi Shani'nin sırtına yasladım. Bir vatoz olan Shani'nin sırtında çıkıntılar ya da küçük yüzgeçler yoktu ve derisi pürüzsüz ve kaygandı. Sırtına binmek bir battaniyenin üzerinde uçmak kadar hantaldı. Düşersem beni kurtaracağından emin değildim.

Öğrenmek zorunda kalmamayı umuyordum.

Kanyonların etrafında deniz kalındı, fırtınanın kumları uğursuz şekillerde dönüyordu. "Mailoh," diye bağırdım. "Mailoh, neredesin?"

Sadece sessizlik vardı.

Geçitleri ve vadileri izlerken Shani, "Gözcüler bu bölgeyi çoktan aradı," dedi. "O burada değil."

"Peki ya Fold?" Kanyonların daraldığı yeri işaret ederek söyledim. Oradaki su daha koyuydu, sanki mürekkeple ıslatılmış gibiydi. Korkudan midem bulandı. Ya imgelemde resmettiğim Mailoh'un kanıysa? "Orada, suların ne kadar karanlık olduğunu görüyor musun? Mailoh içeride olabilir."

"Oraya gitmiyoruz." Geri çekildi. "Akıntılar gittikçe güçleniyor. Tüm gözcüler çoktan geri döndü. Onu bulamadılarsa, o zaman-"

"Sakin söyleme."

Kafam geçmişten gelen anılarla çınladı: *Onu aramak için elimizden geleni yaptık. Eğer şimdiye kadar gemisini bulamamışlarsa...*

Bunca yıl sonra, annemin bana nasıl Gözleri yaşlarla dolmuştu ve yüzünü silmek için nasıl da arkasını dönmüştü. Aylardır yakasında nemli bir leke vardı.

"Mailoh dışarıda bir yerde," dedim kararlılıkla. "Orada olduğunu biliyorum. Vazgeçemeyiz."

Shani yüzgeçlerini çıırttı, akıntıya karşı zorlandı. Geri dönmek istediği belliydi.

"Hadi ama," diye ısrar ettim. "Ai'long'daki en vahşi, en güçlü iblis sensin. Senin için birkaç kötü gelgit nedir ki? Sekiz Ölümsüz'e seni görmezden gelerek ne büyük bir hata yaptıklarını göster."

"Kapa çeneni," dedi Shani. "Ben söylediğimde geri döneceğiz."

Bu kadarını isteyebilirdim.

Bir kanyona daldık, aşağıdaki çalkantılı suları sıyırarak geçtik. Küçük taşlar gözlerime çarpıyordu ama bir ipucunu kaçırmamak için gözümü kırpmaya cesaret edemiyordum. Mailoh'un koyu yeşil kabuğunu, kenarındaki sarımsı lekeleri bulmaya çalışarak dikkatimi her çatlak ve yarığa yönelttim.

Ama hiçbir şey yoktu. Fırtına kanyonları yıkayıp temizlemiş, midyeleri bile süpürüp götürmüştü. Deniz tabanını kaplayan çakıllı tortu düzlüklerinin sonu yokmuş gibi görünüyordu.

Yonsar'dan uzaklaştıkça hava daha da soğudu. Tüylerim diken diken oldu ve ısınmak için yakamı iliklerken, Shani'nin yüzgeçlerinin yanlarına bakarak donma belirtisi aradım. Ama hiçbir şey göremedim.

Daha dikkatli bak, Tru, dedim kendime. *O meşhur gözlem gücüne ne oldu? Bir şeyler olmalı.*

"Peki ya şu?" Bir dizi siyah kayalığı işaret ettim. Kumdan çıkıntı yapıyordu, toprağa kazınmış dişler gibi. "Bu kayalıklar imgelemimde vardı. Yaklaşıp bakabilir miyiz?"

"Bu çok tehlikeli," dedi Shani sertçe. "Akıntıların ne kadar hızlı hareket ettiğine baksana. Bu bir tuzak."

"Korkmuyorum," dedim. "Eğer öyleysen, burada kalabilirsin. Ben bir göz atacağım-"

Shani beni bileğimden yakaladı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum," diye tısladı. "Ben senin zavallı omurgana bakıyorum. Bir denizatından daha yavaş yüzüyorsun ve aşağıya tek başına mı dalmak istiyorsun?"

Öfkeli bir homurtu çıkardı; bu, aşağıya, karanlık boşluğa dalmadan önce verdiği tek işaretti.

Bu bir tuzaktı. Kayalıkların arasına daldığımız anda yakalandık ve girdaplı akıntıların içine çekildik. Shani çırpındı ve yüzgeçlerini çırpıtı, öfkeyle kontrolü yeniden kazanmaya çalıştı ama su çok hızlı hareket ediyordu. Her yöne doğru kayarak ilerledik. Daha hızlı ve daha hızlı, görünürde bir son yok.

Sonra deniz tabanı sarsılmaya başladı ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen korkunç bir çarpma sesi duydum.

Az ileride karanlık ve korkutucu bir çıta, iki uçurum arasında dar bir geçit vardı ve her iki taraftan beyaz su tabakaları akıyordu.

The Fold.

Kalbim panikle sıkıştı. Daha sert tekmeledim, akıntıya karşı elimden geldiğince mücadele ettim ama akıntı çok güçlüydü, amansız bir rüzgâr gibiydi. Çili kavanozum cebimden yuvarlandı, Elang için getirdiğim fazladan köfteler de. Fold'un içine çekildiler ve orada su sellerinin arasında kayboldular. Yakında sıra bize gelecekti.

"Shani!" Şemsiyemi deniz tabanına saplamaya çalışarak bağırdım. Uçurumun kenarına doğru kayıyorduk. "Shani, bir şeyler yap!"

İblisin kırmızı gözlerinin kızgınlıkla parladığını görmek çok tuhaf bir rahatlıktı. Bir anda mürekkep balığına dönüştü ve dokunaçlarıyla kaya yatağına tutundu.

"Başka iyi bir fikrin var mı?" diye tısladı. "Sıkıştık. Eğer yukarı çıkmaya çalışırsak, o kataraktlar başımıza çökecek. Ben hayatta kalırım tabii, ama ya sen? Deniz köpüğü."

Yüzümü sırtına bastırdım, kelimelerle ifade edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Ayaklarımın altında, deniz dipsiz bir uçuşuma doğru akıyordu. Ne yapabilirdik ki?

Hadi ~~ayna~~ ainelim, diye düşündüm. *Uçuşumun içine.*

İblis beni duymadı, ki muhtemelen en iyisi de buydu.

Kulağa çılgınca geliyordu ama yine de mantıklıydı. Bulduğumuz yerde don yoktu, hava yeterince soğuk değildi. Olmamız gereken yer burası değildi. Ama aşağıda.

Boynumu bükтім. Aşağıda, dar bir çıkıntıya benzeyen bir yere inmiş olan yeşil bir parıltı gördüm. Gözlerimi kısıtım. "Shani, şunu görüyor musun? Acaba..." Nefesim kesildi. "Mailoh."

Shani de gördü, vücudu her zamanki haline dönmeye başlamıştı. "Bekle."

Kanat benzeri yüzgeçlerini iki yana açarak Fold'a daldı ve su duvarları arasında spiral çizerek ilerledi. Mailoh'a ulaşmamız uzun sürmedi. Kaplumbağa, uçuşumun içine oyulmuş bir mağaranın içinde sırtüstü yatıyordu. Göz kapaklarını kırağı kaplamıştı ve kabuğunu buz sarkıtları kaplamıştı. Sırtındaki uzun çatlağı neredeyse görmüyordum.

Bilinci yerinde değildi.

"Onu kaldırıabilir misin?" Shani'ye acilen sordum.

Cevap verme şansı olmadı. Daha birkaç dakika önce şiddetlenen akıntılar durgunlaştı.

Ne kadar sakinleştiğini görmek şok ediciydi. Ne kadar *karanlık* olmuştu. Su siyaha döndü ve Shani'nin kırmızı gözlerinin ışıltısıyla aydınlanan görünmeyen bir oyuktan kükürtlü dumanlar kivrıldı.

İblis yüzgecini ağzıma kapattı ve beni mağaranın derinliklerine itti.

*Tamra'nın Dokuz Cehennem*i, zihnime sızdı. *Burası bir mağara değil. Bir sığınak.*

Korku kanımı dondurdu. Ne için bir sığınak?

Çok geçmeden cevabımı aldım.

Bitmek bilmeyen sessizliğin ortasında, uçurumun derinliklerinden bir tıkırtı sesi duydum, yengeç bacaklarının kayalar üzerinde sıçramasına benziyordu. Ses yankılandı. Giderek yükseliyordu.

Şani, diye düşündüm, şemsiyemi kavrayıp bir silah olmasını dileyerek. *Bu da ne?*

Thadu. İblisin sesi bir oktav düşerek hırçınlaştı. *Nazayun'un canavarlarından biri.*

Nazayun'un canavarları. Üç başlı dev yengeçler, dokunaçlı yılanlar okumuştum ama bunların hepsinin masal olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre yanılmışım.

Karanlıktan bir kısıkaç fırladı ve kayayı kesti. Çığlık attım.

O burada, Shani bağırdı.

Sonra bir göz geldi, etli, adaçayı yeşili bir küre. Mağaradaki açıklığa doğru bastırdı, ağzı açık bana bakıyordu.

Demek kaba bir canavarsın, diye düşündüm korkuyla. İnsanların dik dik bakmasından nefret ederdim. Kızgınlığımın içinden bir cesaret kırıntısı geldi. Şemsiyemi sanki bir mızrakmış gibi havaya kaldırdım ve Thadu'nun gözünü oydum.

Bir kükremeye geriye düştü. Metalik derisinin ve sivri dişlerine çarpan pembe dilinin parıltılarını yakaladım. Sonra kısıkacı mağaranın içine girip Mailoh'un kabuğunu buldu.

"HAYIR!" Kaplumbağayı şemsiyemle koruyarak bağırdım.

Shani beni kenara itti. "Öldürülmeye mi *çalışıyorsun?*"

Kendini Thadu'ya doğru fırlattı, kuyruğunu uzattı ve kısı kacına doladı.

Thadu çırpındı. Shani'nin kuyruğunun çivili ucu etini ısırduğında, gümüşü teller cam erişte gibi derisinden sıyrıldı. Ve sonra Shani'nin gözleri kırmızı parladı. Kudurmuşçasına kırmızı.

Daha önce bir iblisin bir ruhu yuttuğunu hiç görmemiştim. Formunun kenarları parıldamaya başladı ve içerken çıkardığı ses boğazıma safra getiren ıslak bir cızırtı oldu.

Başını dikleştiren Thadu geri çekildi ve mağaradan çıkarken pençelerini şaklattı.

"Şimdi de kaçıyor musun?" Shani bağırdı. Dudaklarını şapırdattı. "Korkak. Lezzetli bile değildi-"

Tık, tık, tık.

Shani'nin ağzını kapattım. Thadu mağaranın hemen dışındaydı, kayanın üzerinde sıçırıyordu. Geri mi çekiliyordu? Kalbim kulaklarımda çırpınırken daha iyi görebilmek için sürünerek ilerledim ve nefesim kesildi.

Bir kırkayak ve yengecin çocuğunun nasıl görünebileceğini hayal ettiğim, kâbus gibi bir şeydi. Kılılı beyaz bacakları omurgası boyunca uzanıyordu ve diş gibi sivri uçları, her yönden bakan on gözle süslü başını kaplıyordu.

O gözler beni takip ediyor, şişkin bakışlarıyla beni avuçlarının içine alıyordu. Thadu bir tıslama çıkardı.

"Geri çekilin!" Shani mağaranın ağzını kapatarak bağırdı
ile onu Vücut. Sıcak, Kükürtlü tükürmek
püskürtülmüş dışarı ve Shani acı içinde titreyerek geri
çekildi. *Klik, klik, klik.* Thadu'nun kahkahası kulaklarımı
tırmaladı.

Kıskaçları mağaranın dışını kazıyarak Shani'yi
açıklıktan. Shani'nin yüzgeçlerinin etrafındaki çatlaklardan içeri
giren sıcak hava pufları açıkça canını yakıyordu ama o pes
etmedi.

Thadu tekrar tısladı, dili müstehcen bir şekilde tıkırdadı. Bir sprey daha sıktı, sonra başını dağa çarptı. Sanki gök gürültüsü çarpmış gibiydi. Sadece ses bile beni sağır etti ve tüm vücudum çarpmanın etkisiyle titredi. Duvarlar çatlayıp her çatlaktan molozlar dökülürken, yüzüstü düştüm ve başımı kapattım.

Bu hiç iyi görünmüyordu.

Mağarayı sonsuza dek elinde tutamazsın, diye bağırdım Shani'nin düşüncelerine.

Daha iyi bir fikrin var mı?

Hayır, ama *bir* fikrim vardı. Shani onun ruhunu kemirirken Thadu'nun nasıl kıvrandığını görmüştüm. Eğer bunu tekrar yapabilseydi.... bir şansımız olabilirdi.

Sırtına atlayacağım, dedim. *Yaklaştığımı görünce tekrar buhar püskürtmeye çalışacak. İşte o zaman ağzına dalacağız.*

Ne oldu? Sen-

Ciddi mi? Evet. Ve bununla birlikte, sıçradım.

Beni görünce Thadu çenesini bir kez daha genişletti ve iğrenç bir tükürük mermisi daha fırlatmak üzereydi. "Git, git, git!" Shani'nin sırtına iner inmez bağırdım.

Mağaradan çıktık ve doğruca onun ağzına daldık. Sıcaklık tenimi haşladı ve iblis bokları, nefesi çürüyen ölüm gibi iğrençti. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, dili sümüksü ve ıslak bir şekilde beni itti ve dişleri kemiklerimi kırma beklentisiyle ileri geri hareket etti.

Thadu'nun dişleri ısırmaya başlamadan bir vuruş önce, bıçağı yukarı doğru sapladım. Canavar hırladı, çenesi kasıldı. Vücudunun her noktasından gümüşü iplikler çözüldü. Hızlı düşünerek şemsiyemi dili ile ağzının çatısı arasına bir kazık gibi sapladım.

Kıpırdadı. Damağından buhar tıslıyordu; kükürt, demir ve çürümenin kokuşmuş parfümü. Yüzümü koluma gömdüm, şemsiyeye tutunurken nefes almamaya çalıştım. Şimdiden şaşırtıcı derecede sağlam olduğunu kanıtlamıştı ama uzun sürmeyecekti. "Shani, acele et!"

Shani bu kez zevkle içmedi. Thadu'nun ağzından uçup gitti, yudumlarken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Uzun zamandır acı çekiyorsun," dedi ona, saç tellerinin gümüş ışıltısı donuklaştığında. "Özgür ol, Thadu. Bir sonraki hayatında ejderhaların gazabından kaçınmak için iyi yap."

Thadu bir inilti çıkardı. Nefesinin sıcaklığının soğuduğunu hissedebiliyordum, on gözü zonklarken kafasındaki kalın kılcal damarlar şişiyor, neredeyse spazm geçiriyordu. Omur omur, katlanmaya başladı.

Bu benim oradan çıkmam için bir işaretti. Dili bir o yana bir bu yana sallanıyor, beni geri itiyordu. Bornozum bir dişe takıldı ve yeterince hızlı yüzemedim.

Ağzının çatısı düştü ve beni de yanına alarak daldı. Aşağıya, sonu olmayan bir karanlığa düştük.

CHAPTER TWENTY-TWO

Başımı ellerimle kapattım ve Thadu denizin dibine çakılırken kendimi parçalanmaya hazırladım. Ama sadece canavarın çarpmasıyla kumda bir hışırtı ve başının ardından yere düşen kıskaçlarının fil gibi gümbürtüsü vardı. Sonra omurgası deniz dibinde yumuşadı, dili diş duvarına karşı son bir tıkırtı çıkardı ve gözlerindeki yaşam karanlığa gömüldü.

Rahat bir nefes aldım. Şemsiyemi kullanarak çenesini açtım ve sürünerek dışarı çıktım. Cam gibi, parlak bir kan birikintisinin içine düştüm. Yapışkandı, damlalar kötü niyetle avuçlarıma yapışıyordu. İğrençti.

Elbisem lime lime olmuştu ve saçlarım canavar tükürüğüyle kayganlaşmıştı. Keskin bir nefes vererek o karmaşanın içinden paytak paytak çıktım ve ayağa fırladım. Yavaşça etrafıma bakındım.

Kıvrım. U ç u r u m l a r ı n arasındaki vadiydi, Yonsar'ın zaten ıssız olan haritasında gizemli bir boşluktu. Su bulanıktı ama gözlerimi kısarsam, deniz dibinde yayılan loş gümüşü bir ışığı seçebiliyordum.

Ayaklarımın altında bir kum tarlası vardı ve dağın yüzünü kırağı damarları kaplamıştı. Titredim, ısınmak için ellerimi birbirine sürttüm. Denizin soğuk ısırığı şimdiden kemiklerimin iliklerine kadar işlemişti. Buradan bir an önce çıkmazsam donacaktım.

"Shani?" Zile dokunarak seslendim. *Shani, beni duyabiliyor musun?*

Sesim ıssız kayalıklarda yankılandı. Shani değildi Burada.

Yutkundum. İyi tarafından bakarsak, bu umarım iblisin Mailoh'la birlikte kaleye dönmekte olduğu anlamına geliyordu. O kadar da iyi olmayan tarafı ise, yalnız olduğum anlamına geliyordu.

İçimde buz gibi bir düğüm sertleşti. Belki de düşündüğüm kadar yalnız değildim.

Gümüş ışığı takip ederek kumlu dip boyunca yürüdüm. Yoğun sis girdapları suyu kaplayarak kaynağını gizliyordu. Ama içimde bir his vardı.

"Nazayun," diye fısıldadım.

Gözleri sise iyice karışmıştı ama hiçbir şey gözbebeklerindeki şimşekleri gizleyemezdi. Parlak bir şekilde parlıyor, beni izliyorlardı.

Bu önceden tahmin ettiğim andı. Üzerime bir titreme geldi ve ses çıkarmamak için dişlerimi sıktım. Kumun üzerinde tökezledim, görüşümün taslağını cebimde buruşturdum. Ne olursa olsun, Nazayun benim Görümü bilemezdi.

"Neden karanlıkta gizleniyorsun?" Sesimin titremesinden nefret ederek söyledim. "Kendini göstermekten mi korkuyorsun?"

Kelimeler bir zamanlar Elang'a sorduğum soruların yankısını taşıyordu. Büyükbabasının kıkırdaması dışında, ilk tanıştığımızda attığı aynı derin ve gizemli kahkahayı attı.

"Ne büyük saygısızlık," diye mırıldandı. "Dikkatli olun, Thadu daha hafif bir suçtan dolayı cezalandırıldı. Eskiden oldukça

yakışıklı, eğer inanabiliyorsan."

"Beni de cezalandıracak mısın?"

"Henüz değil."

Tam o sırada sisin içinden fırladı ve hayalet gibi bir kavis çizerek üzerimden geçti. Şemsiyeyi düşürdüm ve kumda boğularak yere yığıldım.

Hayal kırıklığına uğradım, Nazayun tahmin ettiğim gibiydi, dağ duvarlarını delen sulu bir çıkıntıydı. Başı devasa bir fener gibi öne doğru sarkarken, vücudunun geri kalanı bir balinanınki kadar kalın bir şekilde arkasında dönüyordu.

Ejderha Kral bana baktı. "Siz insanlar ne kadar tuhaf ve kırılgan yaratıklarsınız. Her şey etinize yansıyor. Öfkeniz, korkunuz, soğukluğunuz. Acaba Elangui yeni gelini benim gözetimim altında donarak ölse ne derdi?"

Ayağa kalkmadım. Buz gibi kumların üzerine uzandım, korkuya kapılmış gibi davranıyordum ama aslında yüzündeki her ayrıntıyı ezberliyordum. Bıyıkları aşağı değil yukarı kıvrılmıştı; sol gözbebeğinde üç, sağ gözbebeğinde iki iğne ucu kadar ışık vardı. Alt çenesinde dört kesici diş vardı, hepsi de bir çapanın uçları gibi kancalıydı.

Ama sonra ince işlere geçtim. Pullarını saydım, tırnaklarındaki çatlaklara baktım, boğazının çakıllı dokusunu inceledim ve en önemlisi kuyruğunun yapısını inceledim. Tıpkı Shani'nin bana gösterdiği gibi, uzun ve yılankavi bir şekilde arkasında dalgalanıyordu.

Dişlerim takırdayarak kendimi dizlerimin üzerine çektim.

"Görmem gerekeni gördüm," dedi Nazayun. "İlginç birisin küçük gelin ama etkileyici değilsin. Yine de, eğer Elangui seni sevdiğini iddia ediyorsa, o zaman imtihanın başlıyor demektir."

Eğer donuyor olmasaydım, ellerimi kalçalarımın koyardım. Elang'la çoktan evlenmiştim - onu kurtarmak için ne yapmam gerekiyordu? Onu öpmek mi? Ona aşık mı olacaktım?

Hayal gücüm birkaç kez bu tür olasılıklara sürüklenmişti ama hiçbirini doğru gelmemişti. Nazayun bunu bu kadar kolay yapmazdı. Bu kadar açık.

Ayrıca, Elang sanki ondan iğreniyormuşum gibi davrandı. İncisini bile geri istemedi.

Tam olarak nerede olduğunu biliyorum, demişti.

İşte o zaman aklıma geldi. "Onun incisi sende."

Nazayun'dan bir kahkaha yükseldi. "Aldım, evet, ama bu uzun zaman önceydi." Kocaman başını öne eğdi. "Sana pek bir şey anlatmadı, değil mi küçük gelin? O zaman lanetini bozmadan önce epey bir görevin var."

Dişlerimi sıktım. "Bunu neden yapıyorsun? O senin torunun, senin kanın."

"Elangui bir canavar," dedi Nazayun sertçe. "Az önce boynuzlayıp öldürdüğün Thadu'dan hiçbir farkı yok."

"Ama sen onu bir türlü öldüremiyorsun," diye karşılık verdim. "Dört Yüce Denizin Tanrısı korkuyor olabilir mi?"

Sanki çenemin altında görünmez bir kanca varmış gibi yukarı kaldırıldım ve Ejderha Kral'la göz göze geldim.

"Sen kimsin ki korkudan bahsediyorsun?" diye hırladı. "Güneş ve ay doğmadan önce, senin türün yeryüzünü kirletmeden çok önce hüküm sürüyordum. Bu diyar *benim* eserim, benim alanım. Buradaki her varlık benim iznimle doğar ve benim lütfumla yaşamasına izin verilir."

"Elang hariç."

Nazayun'un ağzından buhar püskürdü; kıkırdadığını anlamam biraz zaman aldı. "Ne kadar tuhaf olursa olsun, kocanızla benim ortak bir noktamız var. Ai'long'un geleceğini her şeyin üstünde tutuyoruz. Ne yazık ki birbirimizi krallık için tehlike olarak görmeye başladık ve anlaşmazlığımızın temelinde de bu yatıyor."

"Yonsar'a fırtınalar gönderen sensin. Bu diyar için bir tehlike olduğunu düşünmüyor musun?" Ben de karşılık verdim.

"Kocan gibi sen de benim Ai'long olduğumu anlamıyorsun. Bu denizler için en iyisinin ne olduğunu biliyorum, tıpkı onun onları yok edeceğini bildiğim gibi. Bunun olmasına izin vermeyeceğim." İnancı etkileyiciydi. Tüm tanrıların kendini kandırma konusunda böyle bir yeteneğe sahip olup olmadığını merak ettim. "Neden bunu kendiniz için kolaylaştırmıyorsunuz?"

O zaman, ve ezmek Elang'ın İnci arasında senin pençeler?"

"Bir ejderhanın incisi yok edilemez," diye yanıtladı Nazayun, "kocanız gibi bir iğrençliğe ait olsa bile. Onun eşiyle karşılaşacağını düşünmüyordum ama şimdi sen de buradasın, tüm bunların nasıl sona ereceğini merak ediyorum."

Gerildim. Bu işin gidişatı hoşuma gitmemiştir.

Nazayun'un yelkenli bir tekne kadar büyük başı tepemde belirdi. "Sana bir şans veriyorum, Batı Denizlerinin Gelini, bağlılıklarını yeniden gözden geçirmen için. Benim krallığıma geçen bir baban olduğunu duydum. Eğer ona bir şey olursa bu gerçekten trajik olur."

Birden nefes alamaz oldum. Şakaklarım zonkluyor, amansız bir baskıyla sıkıştıyordu. Sesim boğazımdan çı k ı y o r d u , çıplak bir fısıltı: "Yaşıyor mu?"

"Canlı derken neyi kastettiğinize bağlı."

"Onu görmek istiyorum."

"O zaman bana neden burada olduğunu söyle. Bana gerçeği söyle ve baba-kız yeniden bir araya gelsinler."

Sertçe yutkundum, eteğimi sıktım. "Bu bir söz mü? Beni öldürmeyeceğine dair verdiğin söz gibi mi?"

Nazayun dişlerini gösterdi. "Bu söz sadece sen onun Cennet Eşi olduğun sürece geçerlidir. Bana gerçeği söylemen ve hala yapabiliyorken Ai'long'u terk etmen daha iyi."

Ölümsüzler verdikleri sözlere bağlıydı, hatırladım ve Nazayun dünyanın en yaşlılarından biriydi. Tek yapmam gereken ona eteğimdeki buruşuk görüntüyü göstermek olacaktı ve sonra Baba'yı tekrar görebilecektim. Onu eve, anneme getirecektim.

Kız kardeşlerim ve ailem sonunda eskiden olduğumuz gibi bir bütün olacaktı. Bunu istiyordum. Her şeyden çok istedim.

Ama sonra fırtınada telef olan kaplumbağaları ve Baba'nın Ai'long'da bulunduğunu söylediğinde Elang'ın sesinin ne kadar gergin çıktığını düşündüm. Eğer Ejderha Kral söylediği gibi krallığını gerçekten önemsiyorsa, tebaasının acı çekmesine izin vermezdi. Aileleri parçalamazdı.

Özür dilerim, Baba. Sadece bir süre daha. Söz veriyorum, seni eve getireceğim.

"Neden burada olduğum belli değil mi?" Sonunda cevap verdim.

"Buraya

Elang'ın lanetini kır."

Ejderha Kral öne doğru eğildi, soluk mavi gözlerini kırpmadan bakıyordu. Her gözeneğimi, vücudumdaki her kılı ve ipek lifini incelediklerini hissedebiliyordum.

"Yalan söylüyorsun." diye fısıldadı.

Gözlerinden bir şimşek fırladı ve beni sadece bir kolumla ıskaladı. Sendeleyerek Thadu'nun kanından oluşan bir su birikintisine düştüm.

"Eğer babanı tekrar görmek istiyorsan, bana gerçeği getir. Bir daha sormayacağım." Bir nefesle, Nazayun kayboldu. Ve su donmaya başladı.

Her şey çok hızlı oldu. Su birikintisi sertleşti, sulu çamurdan buza dönüştü. Katılaşmadan bir an önce ayağımı Thadu'nun kanından çektim. Nefesimin kabarcıkları bile buza dönüştü. Yukarı fırladığımda, her hareketim suyun çatırdamasına neden oldu.

"Yürü Tru," dedim kendi kendime. Şemsiyeyi kaptım ve tekmelemeye başladım. "Yüz yukarı."

Denedim ama sıcaklık yükselebildiğimden daha hızlı düştü. Ciğerlerimin daraldığını, nefesimin boğazımda düğümlendiğini, kaslarımın boğulduğunu ve hızla uyuştuğunu hissedebiliyordum.

Düşüncelerim panikle dağıldı.

Hayır! Burada, denizin bu ıssız çukurunda ölmeyi reddettim. Hayatta kalmalı ve Baba'yı kurtarmalıydım. Onu Ejder Kral'dan kurtarmalıydım.

Düşüncelerimi babama odakladım. Kışın bizi hasta etmemek için yaptığı pirinç unlu sıcak şekerli suya. Tavada kızarttığı, sonra havanda ezdiği yılan gözü biberleri, ta ki tüm mutfak baharat dumanına bürünene kadar.

Anlattığı masalı düşündüm, Ai'long'un kapılarına ulaşmak için haftalarca akıntıya karşı yüzen sazan hakkında. Oraya vardığında karşıya atlamayı başaramamış ama pes etmemiş.

Her düştüğünde kendini toparladı ve tekrar denedi.

Şemsiyeyi sıktım. Parmak eklemlerim kemikleşmişti. beyazdı, cildimin geri kalanı o kadar solgundu ki damarlarımın haritasını görebiliyordum, üzücü bir şekilde maviydi.

Çene yukarı, aşağı değil, kendime söyledim. Meydan okumaya devam et, Tru.

Sıçradım, elimden geldiğince şiddetle tekmeledim. Kendime, kazandığım her santimin soğuktan biraz daha uzaklaşmak olduğunu söyledim. Biraz daha. Israr etmek zorundaydım.

Saniyeler ya da saatler, ne kadar yüzdüğümü bilmiyordum. Ama sonunda Elang'ın çiçeklerinden biri gibi açan Yonsar'ın soluk gri ışığını seçebildim. İki elimle ona uzandım, göz kapaklarım ağırlaşırken parmaklarım sarktı, kaslarım paslandı ve nabzım buzul hızına yavaşladı, atışlar arasındaki sessizlik gittikçe uzadı.

Beyaz bir pelerin başımın üzerine düşerken, pes *etme*, diye düşündüm. Başımı kaldırıp bakamadan bir ejderha kuyruğu belime dolandı ve kattan yukarı fırladık.

Elang'dı.

"Tru," dedi, o kadar yakındı ki dudaklarının sıcaklığını yanağımda hissedebiliyordum. "Tru, uyanık kal. Benimle kal."

"Geç kaldın," dedim, biraz sayıklayarak, biraz da son sözü söylemek isteyerek.

Sonra bayıldım.

CHAPTER TWENTY-THREE

Bir bulutun üzerinde yatıyordum, tembel güneş ışınları yanaklarımı gıdıklıyordu. Bu cennet olmalı diye düşündüm, ta ki gözlerimi açana kadar.

Sarsılarak ayağa kalktığımda ağızımdan hava kabarcıkları çıktı. Hâlâ Ai'long'daydım ve bir yılanbalığına yetecek uzunlukta, sünger gibi yumuşak bir divanın üzerinde oturuyordum. Yanımdaki tencereden turkuaz alevler yükseliyordu, günlerdir hissetmediğim bir sıcaklıktı bu ve bir battaniye bacaklarımın ve ayaklarımın üzerine katlanmıştı. Omuzlarımda tanıdık beyaz bir pelerin vardı, kapüşonu başımın üzerine kıvrılmıştı.

Karşımda, elinde bir kova ve fırça taşıyan Elang duruyordu. Gangsun'da masasının üzerinde fark ettiğim gözlüklerden takmıştı. Pirinçten ve yuvarlaktı, burnunun sırtına garip bir şekilde oturuyordu; insan gözü için biraz büyük, ejderha gözü içinse çok küçüktü. Onları sevmiştim.

"Gerçekten ölmek istiyorsun, değil mi?" dedi selam vermek yerine. "Sana kaleye geri dönmeni söylemedim mi?"

Kapüşonumu çıkardım. "Eğer seni dinleseydim, Mailoh ölürdü."

"Mailoh yemdi."

"Bu onun başının belada olduğu gerçeğini değiştirmez."

Elang bir karşılık verdi ve alnıma dokundu. Parmakları sıcaktı ve içimde kalan soğuğu kovuyordu. "Senin de başın beladaydı."

Sözleri azarlayıcıydı ama yine de yanındaki kitap yığınının, masadaki boş çay bardaklarından ve alnındaki çizgilerden uzun zamandır uyanmamı beklediğini seziyordum. Endişeliydi.

"O iyi mi?" diye sordum.

"Dinleniyor." Elang'ın sesi biraz keskinliğini kaybetmişti. "Kabuğu çatlamıştı. İyileşmesi gerekecek. Ama evet, iyi olacak."

Rahatlayarak nefes verdim. Yavaşça doğruldum ve pelerinimi çekiştirerek çıkardım; Elang pelerinimi uçup gitmeden yakaladı. "Shani nerede?"

"Yüzüğünde," dedi Elang. Çenesi gerildi. "Büyükbabamla Fold'da karşılaştınız. Sana ne söyledi?"

Ayıldım. "Hiç şaşırmadım, mutlu bir çift olduğumuza inanmıyor, bana neden burada olduğumu sordu." Hatırlamaktan göğsüm sıkışırken dudağımı ısırdım. "Bana babamı geri vermeyi teklif etti... eğer ona söylersem."

"Yapmadın," dedi Elang.

"Belli ki öyle değil," diye karşılık verdim. "Siz ejderhaların dürüst ve onurlu olmak gibi bir ününüz yok. *Sizinle* bir anlaşma yapmış olmam yeterince kötü. Gerçek Ejderha Kralı'na güvenmek aptallık olur. Ayrıca..." Burnumdan nefes aldım. "Ayrıca, ondan bir şey öğrendim. Artık babamın burada olduğunu *bil*iyorum."

Elang hiçbir şey söylemedi ve sadece pelerinini bir kovaya daldırmakla yetindi. Ne de olsa kalpsizdi. I soyulmuş kapalı benim Battaniye, daha ziyade memnun ile divandan aşağı süzölmeye başlamadığımda kendime geldim. Kendimi toparladıkça, kollarımdaki bandajların, farkında bile olmadığım kesiklerimi yatıştıran merhemlerin farkına vardım. Yanımdaki çorba kaseleri soğumuştı, buharda pişmiş çörek tabağı yüzüyordu. Fold'da düşürdüğüm şemsiyem bile yıkanmış ve şemsiyenin koluna asılmıştı.

Sandalyem.

"Teşekkür ederim," dedim sonra, sessizce.

"Ölmene izin veremem." Elang pelerinini ovuşturdu. "Resim yapabilen başka bir insan bulmak için zaman yok."

Yüzümü buruşturma isteğimi bastırdım. Ne zaman o kadar da kötü biri olmadığını düşünmeye başlasam, beni tekrar düşündürmenin bir yolunu buluyordu.

Ağızıma bir çörek tıkıştırıp karnımın gurultusunu yatıştırdıktan sonra etrafıma bakındım: Daracık tavanlı, petek duvarları seyrek bir şekilde kitap ve parşömenlerle süslenmiş dairesel bir oda. Bir yığın buruşuk kâğıt kendiliğinden etrafa saçılmıştı ve iki aplikten sarkan bir çift havlu, sarkık gıdı gibi sallanıyordu.

"Turumda bu odayı görmemiştım," dedim çiğnerken. "Senin olmak için biraz dağınık, değil mi?"

Elang pelerinini yere bıraktı. "Burası kütüphane."

"Çok fazla kitap yok."

"Geri kalanlar senin odanda ya da hâlâ Gangsun'da." Ses tonu sertti. "Sürgünde olduğumu hatırlarsınız."

"Çayını geri getirmişsin. Mailoh gizli zulandan bahsetti."

"Çay farklıdır. Tüketilmesi gerekir."

"Yani Hayır sanat ya da?" I
bastırdı. "Sen vardı oldukça
koleksiyonu."

"Ne kadar çok soru sorduğunu unutmuşum." Ocağın üzerinde kaynayan tencereye uzandı. Bana bir kâse sunmadan önce, korkunç bir şişe sangi sundu. "Önce bunu iç."

Geri çekildim. "Ejderha burnuna sahip biri olarak bu kokuya nasıl dayanıyorsun anlamıyorum."

"İnsanlar daha kötü
kokar." "Ben bile mi?"

Elang'ın alnında bir titreşim belirdi; belli ki baygın kaldığım saatleri özlemişti. "Sadece iç."

"İnsanlar o kadar da kötü değil, biliyorsun," dedim. "Erişteyi, ipeği ve porseleni biz icat ettik. Ve senin en sevdiğin çayı keşfettik."

"Çayı *ölümsüzler* keşfetti."

"Bunun bir kanıtı yok."

"Tarihi bir ejderhayla tartışmayın, Leydi Saigas. Bu bir gerçek."

"O zaman neden insan çayı içiyorsun?"

Elang pelerinine geri döndü. "Çünkü bırakın çaylarını içmeyi, tanrıların huzurunda içki içmeye bile iznim yok."

Oh. Bu beni susturdu ve pişmanlık duyarak sangi'mi bir yudumda bitirdim.

"Şimdi, bu," dedi Elang.

Mermer bir kâse, içinde turuncu bir sıvı fokurdayarak önümde süzülüyordu.

"Başka bir iksir mi?" Ben sordum.

"Senin için yeterince büyü harcadım. Büyüleyecek başka ne var?"

"Bir aşk iksiri olabilir," dedim küstahça. "Karın gibi davranmayı biraz daha kolaylaştırabilir."

Elang eğlenmiyordu. "İç. Dikkatli ol, hala sıcak."

Sıcak demek yetersiz kalırdı, neredeyse kaynıyordu. Temkinli bir şekilde kâseyi dudaklarıma götürdüm. Şifalı çorbalar acıdır, bu yüzden beklentiyle yüzümü buruşturdum. Ama bu tatlıydı. Neredeyse hoştu.

"Zencefil, codonopsis kökü, kırmızı hurma," diye mırıldandım. Tüm malzemeler kan dolaşımına yardımcı olur ve iyileşmeyi hızlandırır. Böyle bir çorbayı özellikle benim için mi hazırladığını merak ettim ama sormaya cesaret edemedim. "Ve bir tutam zerdeçal."

Elang belli belirsiz etkilenmiş görünüyordu. "Bitki uzmanı olarak eğitim almışsın."

"Pek sayılmaz," dedim. "Annem saçlarımı tekrar siyaha döndürmek için bana her türlü karışımı içirirdi." Ellerimi kasenin etrafında ısıttım. "Bazen hasta olurdum ve kendimi iyi hissetmek için böyle bir çorba içmem gerekirdi."

"Saçını mavi bırakmanın nesi yanlıştı?"

"Sanırım endişeliydi. Ne zaman geçsem mahallenin çocukları bana tükürürdü. Hatta bir kız saçımı yakmaya çalıştı."

Elang'ın yüzünde kaşlarını çatmış bir ifade belirdi. "Bunu yanlarına bıraktığını söyleme bana."

"Ben yapmadım." Kaşığımın arkasına bir gülümseme sakladım. "O kızın suratına yumruk attım. Burnunu kırdığıma eminim. Ondan sonra beni yalnız bıraktı."

"Hâlâ saçını değiştirmek istiyor musun?"

"Hiç istemedim."

Kovasına geri döndü ve özellikle inatçı bir lekeyi ovaladı. "Güzel."

İyi mi? Bununla ne demek istedi?

Ben içip düşünürken, Elang giysiyi son bir kez durulamak için daldırdı ve sonra memnun bir homurtu çıkardı. Yarı ejderhanın kütüphanesinin ortasında bir pelerini yıkamasına tanık olmak garip bir şeydi ve bu manzara kalbime beklenmedik bir sıcaklık getirdi.

"O pelerini gerçekten önemsiyorsun," dedim.

"Uzun zamandır bende." Elang son bir kez sıktı. "Al, sen tak."

"Ben mi?" diye tereddüt ettim. "Hayır...hayır. Kirletirim."

"O zaman tekrar yıkarım. Sende kalsın, ona daha çok ihtiyacın var.

I."

Pelerini kollarıma aldım. Kumaş daha yumuşaktı.

Göründüğünden daha büyüktü ve onu göğsüme bastırmamak için direndim. "Onu çalacağımdan endişelenmiyor musun?"

"Sen bir kalpazansın, hırsız değil."

"Bazıları bunların aynı şey olduğunu iddia edebilir." "Sana göre değil," dedi.

Nabzım atmaya başladı. Sanki her şey gerçekmiş gibi basitçe konuşuyordu ama sesindeki kesinlik beni şaşırttı. Doğruydı, öyle değillerdi. Ama Elang bunu nasıl bilebilirdi?

Duvara yaslandım ve parmaklarımı uzun bir çatlakta gezdirdim. "Biliyor musun, bazen seninle daha önce tanışmışım gibi hissediyorum."

Elang gözlüklerini burnuna doğru itti. "Bu mümkün değil."

"Belki de değil," diye kabul ettim. "Ama bu biraz tesadüfi, değil mi? Sen görme yetisi olan bir ressam ararken benim bahçene düşmem?"

Elang attığım battaniyeleri geri aldı ve onları katlayarak düzgün bir yığın haline getirmek için ani bir ilgi gösterdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Bileğimdeki kırmızı ipi buldum. Düğünümüzde pek dikkat etmemiştim ama şimdi ortadaki düğümün içine saç teli kadar ince bir şekilde örülmüş siyah bir iplik fark ettim.

Başımı divanıma yasladım. "Belki de birbirimizden hoşlanıyormuş gibi yapmak yerine

arkadaş olmak. Tüm o gülümsemeler daha az acı verici olurdu. Bana insanların üzerinde yosun gibi büyüdüğüm söylenir." Tereddüt ettim. "Gaari uydurdu. Bana yardım ettiğin arkadaş-"

"Hatırlıyorum. Ne demişti?"

Çayına baktım. Anı bir yıldan daha eskiydi ama zihnimde hâlâ netti.

"*Senin gibi beceriksiz bir hırsızın beni seveceği kimin aklına gelirdi, Saigas?*" Gaari kıkırdayarak bana şöyle demişti. "*Yosun gibisin, biliyorsun.*"

"Beni bir otlamı kıyaslıyorsun?"

Çayımın kalanını bir yudumda bitirdim. "Dedi ki, 'Yosun bir ottan daha iyidir. Varlığıyla dünyayı aydınlatır ve her şey ona karşı olduğunda bile gelişir. '"

Elang bunu düşündü. "Sana çok değer veriyor olmalı."

"İyi bir arkadaştı," dedim usulca.

Gaari'nin başına gelenler için üzülmenin bir anlamı yoktu. O bunu istemezdi. Yine de bir gülümseme toplamak için çaba sarf ettim. "Ne dersiniz Prens Elang? Bundan sonra arkadaş mıyız?" Çay fincanımı yeniden doldurdum ve ona doğru kaldırdım. "İstersen bana yosun bile diyebilirsin."

Bana boş boş baktı.

"İstediğin o sevgi sözcüğü." Omuz silktim ama gülümsüyordum. "Hâlâ aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Moss," diye tekrarladı Elang. Dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bu kadar basit bir değişimin yüzünü tamamen değiştirmesi, çirkinliğini evcilleştirmesi büyüden başka bir şey değildi. Baktığımı fark etmemiştim bile.

Öyle yaptı. Birden gözlerindeki yansımam kırıştı ve gülümsemesinin izi kayboldu. Sanki nerede ve kiminle olduğunu hatırlıyormuş gibi kendini toparladı. "Hata yapma," dedi, daha önce hiç duymadığım kadar soğuk bir ses tonuyla.

günler. "Yonsar'ın hatırı için arkadaşlığınıza katlanıyorum. Bir insanla arkadaş olma düşüncesi hislerime hakarettir."

Yanaklarımın öfkeyle alev aldığıını hissettim. En sağlam köprünün gerçeklerden oluşması buraya kadarmış. Elimı geri çektim. "Her şey yalansa neden rol yapma zahmetine giriyorsun ki?" Dedim ki. "Çorba, akşam yemekleri-"

"Siz görevlerinize dönene kadar akşam yemeği yok," diye üstüme konuştu. Sesi gerçekten de kızgın geliyordu. "Unutuyorsunuz ki Leydi Saigas, burada bulunmanızın tek nedeni kaderin bir cilvesi olarak imkânsızı başarabilecek gibi görünmeniz." Sözlerini uzattı. "Ejder Kral'ın düşüşü."

Su aniden soğudu.

"Gelecekte uyarılarımı dikkate almamayı seçer ve görevimizi riske atarsan, sonuçlarına ailen katlanır." Bakışları daraldı. "Şimdi, işinizin başına dönmenizi tavsiye ederim."

Beni tamamen suskun bırakarak odadan çıktı.

CHAPTER TWENTY-FOUR

inatçı, tahammül edilemez, kesinlikle kararsız ve nahoş. İğrenç yarı ejderha Elang'ı düşündüğümde aklıma gelen en güzel kelimeler bunlardı.

Beni onun dostluğunu kazanmaya iten neydi? Ona küçük aptal yosun hikayemi anlatmak için? Fırçamla gözlerini oymalıydım. Önce şu kendini beğenmiş sarı olanla.

Elang'ın masasının altından bir tomar parşömen kaptım.

Yığınlar. Kitaplar, kaydedildi her detay I Nazayun'a dair hatırlayabildiklerim, fırçayı öfkeli vuruşlarımla neredeyse mahvediyordu. Kafamın içinde kendimle savaşıyordum, Elang'ın beni ne kadar duygusuzca reddettiğine, onun... o olduğunu düşünmeye ne kadar utanç verici bir şekilde yaklaştığıma kızıyordum... *Hiçbir şey, diye tersledim*, düşünceyi kapattım. Orada Ona karşı en *ufak* bir his bile beslememe imkan yok.

Neden bu kadar inandırıcı bir aktör olmak zorundaydı ki? Elime kondurduğu o öpücük, saçımı asla değiştirmek istemediğimi söylediğimde bana yaptığı o hazırlıksız *iyilik*.

Yalnız olmalıyım, diye düşündüm. *Eğer Nomi ve Fal burada olsaydı, asla böyle bir canavara aşık olmazdım.*

canavarın hileleri.

Kapı tekrar açıldığında ayağa fırladım, onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemeye hazırdım.

Elang olmaması dışında.

"General Caisan," dedim, ses tonum amaçladığımdan daha düz çıkmıştı. "Bu onuru neye borçluyum?"

Kaplumbağa kapıdan girebilmek için başını eğdi, sonra doğruldu. "Lord Elang'ın sevgisini sefalet içinde geçen hayatınızı iyileştirmek için aradığınızı sanmıştım ama şimdi görüyorum ki böyle hırslara sahip olamayacak kadar beceriksizsiniz. Özür dilerim."

Şaşırmıştım. Açıkçası gülmeli miydim yoksa alınmalı mıydım bilemedim. Caisan baştan aşağı bir askerdi, selamlaşma biçiminde bile.

"İstemeyerek de olsa özrünüzü kabul ediyorum. Bu beni artık bir serseri olarak görmediğiniz anlamına mı geliyor?"

Homurdandı. Espri anlayışı olup olmadığını merak ettiysem, cevabımı almıştım: hayır.

"Batı Katına gitmemeliydin," dedi sorumu duymazdan gelerek. "Bir kuluçka yavrusu bile Ejderha Kral'ın senin için planladığı pusuyu sezebilirdi."

"Basit bir teşekkür yeterli olacaktır. Kız kardeşini kurtardım."

"Gözcülerim onu zamanında bulabilirdi." "Pek olası değil."

Caisan mızrağını sıktı, bu sinirlendiğinin tek görünür işaretiydi. "Seni tartışmak için aramadım."

"O zaman neden geldin?"

General cevap vermek yerine odanın derinliklerine daldı ve Elang'ın şifalı çorbamı kaydattığı ocağın yanına yerleşti. Ateş onun varlığıyla alevlendi, yeşil alevler canlandı.

"Yaptığın hatanın ışığında, ek korumaya ihtiyacın olacak," dedi Caisan sonunda. "Kendimi kişisel korumanız olarak öneriyorum."

Kişisel koruma mı? Fırçamı masanın üzerine bıraktım. "Neden beni korumayı teklif ediyorsun? Beni küçümsüyorsun."

General Caisan yuvarlak, kırpışmayan gözlerini benimkilere dikti. "Sizi hor gördüğümü ne zaman söyledim? Doğru, sizin türünüze güvenmiyorum, insanları açgözlü ve fırsatçı buluyorum." Mızrağını opal yüzüğüme doğrulttu. "Ama iblislere daha da çok güvenmiyorum."

"Zaten bir muhafızım var," diye cevap verdim. "O iblis sana ihanet edecek."

Ben karşı çıktım. "Shani olmasaydı, Fold'dan canlı çıkamazdım."

Caisan homurtulu bir ses çıkardı. "İyi düşün. Nasıl oluyor da Thadu'yu yok etmene yardım ettikten sonra Kral Nazayun seni bulmadan hemen önce ortadan kayboluyor?"

Duyduklarıma inanamıyordum. "Biz ayrıldık."

"Seni korumasız bırakıyordu! Sana bir zamanlar Nazayun'a ait olduğunu söylemedi, değil mi? Bin yıl boyunca ona hizmet etti."

Yüzüğümdeki opal daha da soğudu. Shani içeride kıpırdanıyordu.

"Bana inanmıyorsun ama bu doğru. İblis'e kendin sor; İlk Çağ'dan beri Shanizhun, Kral Nazayun'un en sadık hizmetkârıydı. Onun zalimliği düşünülemez. İşlediği suçlar anlatılamaz. Tüm şehirler onun yüzünden düştü. Sayısız hayat - *masum* hayatlar- gitti. Hepsi onun kötü açlığını körüklemek içindi."

"Olamaz," dedim. "Elang böyle birine asla güvenmez-"

"Ai'long'da başka su iblisi yok," diye araya girdi Caisan. "Shanizhun sonuncusu - çünkü kendi türüne ihanet etti."

Bu suçlama üzerine Shani ringden dışarı fırladı. Caisan onun tepkisini bekliyor olmalıydı ki mızrağını bir hamlede Shani'nin yüzgecine sapladı.

"İşte son su iblisi," dedi onu yanan ocağın üzerinde sallayarak. "Onun ihanetini bastıracak tek bir şey var, o da ateş."

"Dur!" Caisan'la mızrağı için boğuşurken haykırdım. "Bırak onu."

General kabuğuyla beni engelledi. "Thadu'yu kafasından bıçakladığında iki kere düşünmedin. Onun bir canavar, kız kardeşimin kanından çorba yapmak üzere olan duygusuz bir canavar olduğunu düşündün. Peki ya sana yanında barındırdığın iblisin çok ama çok daha kötü olduğunu söylesem?"

Bakışlarımı Shani'ye çevirdim. Acınası bir görüntüye dönüşmüştü, yeşil alevlerin üzerinde kıvranırken yarı erimiş bir lekeye dönüşmüştü, formunun kenarlarından buhar tıslıyordu.

"Elang ona güveniyor," dedim.

Caisan alay etti. "Lord kocanızın Ai'long'dan neden sürgün edildiğini biliyor musunuz? Bu iblis yüzünden. Kendini bir kurban, işkence görmüş bir tutsak gibi gösterdi ve onu serbest bırakması için kandırdı. O zamandan beri Ejderha Kralı Batı Denizlerini cezalandırmak için her fırsatı değerlendirdi ve Yonsar gördüğünüz sefil çorak topraklara dönüştü."

"Eğer öyleyse," dedim yavaşça, "o zaman suçlaman gereken kişi Ejderha Kralı. Shani'yi değil."

"Anlamıyorsunuz. Yeniden inşa etmeye çalışıyoruz ve Nazayun bir fırtına gönderiyor. Biz karşı koymaya çalışıyoruz, o da köpekbalıklarını getiriyor. Tesadüf mü?" Caisan mızrağının ucunu ateşin derinliklerine bıraktı. "Sanmıyorum."

"Dur, ona zarar veriyorsun!"

"Ben miyim? Shanizhun benden daha güçlü. Kendini benim elimden kolayca kurtarabilirdi, ama o seni manipüle ediyor. -Lord hazretlerine yaptığı gibi. İblislerin en iyi yaptığı şey budur."

Shani'nin alevlerden acı çektiği doğrudu ama onlarla savaşmıyordu. Beni izliyordu. Beni test ettiğini hissettim.

"Ona güveniyorum," dedim en sert sesimle. "Shani olmasaydı Mailoh'u asla kurtaramazdım. Thadu'dan asla kurtulamazdım. Eğer kalenin içinde gerçekten bir casus varsa, bu o değil. Onu serbest bırakın, bu bir emirdir."

Caisan mızrağını ocaktan kaldırdı. Kristal şafttan kayarken onu kollarımla yakaladım. İblisin ağırlığı beni ürküttü. Bir kediye kucaklamak gibiydi, o kadar hafiflemiş ve küçülmüştü ki. Yüzgeçleri bana karşı düzleşti, çul gibi gevşekti ve gözleri iki içi boş yumurta kabuğuna dönüşmüştü. Sıcaktan titriyordu.

"Bugün büyük bir hata yaptınız Leydi Saigas," dedi. "Pişman olmamanız için dua ediyorum."

Bir yalpalama ile yüzerek uzaklaştı.

O gittikten sonra Shani kollarımdan sıyrıldı. İblis hayata dönüyordu ve yarı saydam yüzüne bir kızgınlık yayıldı. Saklamaya çalışsa da hâlâ titriyordu.

"Yaralandın mı?" Endişeyle sordum.

"Sence o aşırı büyümüş sazan balığı beni yaralayabilir mi?"

"Neden o ateşin içinde kaldın? Neden sana zarar vermesine izin verdin?"

karşılık verebileceğin halde bu şekilde mi?"

"Peki bu neye yarayacak?" diye tersledi. "Onun türüyle sizinki o kadar da farklı değil. İblisleri kötülemek için her türlü nedeni arayacaksınız. Eğer bizi kışkırtırsanız ve biz de saldırırsak, canavar olarak adlandırılan *biz* oluruz. Ama bizim de herkes gibi kaybedecek bir şeyimiz var."

O çakmak çakmak kırmızı gözlerin ve sözlerinin keskin ısırtığının ardındaki iblisin ne olduğunu yeni yeni görmeye başlıyordum. "Sen bir canavar değilsin," dedim. Sevecen bir dürtmeyle onu dürttüm. "Hiçbir canavar kötü resimlerini senin kadar temiz silemezdi ve hiçbir canavar Mailoh'u bulmama yardım edemezdi."

Bir homurtu. "Ben olmasaydım kendi başına gider ve kendini öldürtürdün."

"Muhtemelen," diye onayladım. Ona küçük bir gülümseme verdim. "Yine de bir denizatından daha yavaş yüzüyorum, bu yüzden belki de çok uzağa gidemezdim."

"En azından sen biliyorsun." Shani kuyruğunu esneterek sivri uçlarını dışarı çıkardı. Her zamanki parıltılarını yeniden kazanmışlardı. "Çukurda Nazayun'u gördün. Düşündüğün kadar büyük müydü? Yoksa devasa bir çirkinlik miydi?"

Her zamanki gibi önemsizdi ve gülümsemem genişledi. "Devasa bir çirkinlik. Parmaklarım kopana kadar resim yapacağım."

"O zaman başlasanız iyi olur, yoksa Elang'anmi ikimizin de kellesini alacak. Su bana kötü bir ruh hali içinde olduğunu söylüyor."

Öyleydi ama nedenini açıklamayacaktım. Bunun yerine konuyu değiştirdim ve bir süredir merak ettiğim bir şeyi sordum. "Neden *anmi* lakabını kullanıyorsunuz?" diye sordum. "Daha önce hiç duymamıştım."

"Bu iblislerin bağlandıklarında kullandıkları bir unvan." "Bağlı," diye tekrarladım. "Bir sözleşme gibi mi?"

"Bu bir sözleşme değil," dedi sertçe. "Bu bir onur borcu, reddedilemeyecek bir borç."

"Çünkü seni Ejder Kral'dan kurtardı." Anlamıştım. "İblislerin onuru olduğunu bilmiyordum."

Bunu bir hakaret olarak söylememiştim ama Shani'nin yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. "İblisler hakkında bilmediğin çok şey var."

Yeterince adil. "Borcunuz nasıl geri ödenecek?"

Yakınıma eğildi, kemiklerimin derinliklerine bir ürperti gönderdi. En alçak sesiyle, "İntikamla" diye fısıldadı.

İntikam. Ben de bu kelimenin tadını almaya başlamıştım. Zehir gibi acıydı ve rüyalarımda bile tadını alabiliyordum.

Bahar mevsimiydi ve Gangsun'un Merkez Bahçeleri'nde geziniyorduk. Hava yeşil ve yağlı kokuyordu ve rüzgâr taş döşeli yollara şeftali çiçekleri saçıyordu.

Çimlerin ayak bileklerime battığını hissederek ve kelebeklerin çiçekten çiçeğe dans edişini izleyerek yürüdüm. Bahçeler ilkbaharda hiç bu kadar boş olmazdı. Kalabalık, gürültülü ve şakayık çalılarının arasına saklanmış yankesicilerle doluydu. Ama hava mis kokuluydu, güneş Baba'nın lacivert saçlarına vuruyordu ve ben yürürken eteğim ayak bileklerimde dalgalanıyordu, her adımda mutlu bir zıplama. Sadece birkaç dakikalığına bunun gerçek olduğuna inanmak istedim.

"Annen bana ejderhalar diyarında yaşadığını söyledi," dedi Baba yanımda. "Ne kadar zamandır eve geliyorsun?"

"Bir hafta," diye cevap verdim.

"Kızımla bir hafta." Nefes verdi. "Seni çok özledim." Ceketinden bezle sarılmış bir figür çıkardı. "İstediğin gibi bitirdim."

Bu benim ahşap gemimdi, tamamlanmıştı. Direği tazeydi ve sedir ağacı kokuyordu, yelkenleri kalın, dokunmuş ketenle tamamen kaplanmıştı. Başında kanatlarını açmış bir kuş vardı.

"Kuşlar her zaman evlerinin nerede olduğunu bilirler," dedi Baba, sık sık söylediği bir şeyi tekrarlayarak. "Bu da sana geri dönmenin yolunu bulacaktır."

Ellerimde o kadar gerçek hissettirdi ki, ağırlığı, pürüzsüz ahşabı, yelkenlerindeki kırışıklıklar. Rüyanın derinliklerine daldım. "Bu çok güzel."

"Bu modelden yaptıkları gemiyi görmelisin," dedi Baba, gözlerim ona kayınca başını sallayarak. "Bu gerçek, Tru'm. Bir sonraki yolculuğum bir hafta içinde. Benimle gel."

Ahşap gemiyi yere bıraktım. "Hayır. Yapamam." "Neden? Nomi ve Fal da geliyor."

"Yapamam. Geri dönmek zorundayım." Yüzüğümdeki opale dokundum; sıcaktı. "Ai'long'a."

"Ai'long'a," diye tekrarladı babam. "Dur tahmin edeyim, annen seni bu işe bulaştırdı. Umarım para için değildir."

Baba şaka yapıyordu ama yine de sözleri kulaklarımı yaktı. "Hayır," dedim. "Para için değil. Senin için."

"O zaman şanslısın." Baba içten bir kahkaha attı. "İşte buradayım."

Elini bana uzattı ve parmaklarım onun sıcaklığını özleyerek seğirdi. Ama yüzlerce rüyada onun elini tutmuştum. Ve yüzlerce kez, yalnız uyandım.

"Sorun nedir, Tru?"

"Bana nerede olduğunu söyle," diye fısıldadım. "Söyle bana, seni bulacağım."

Baba'nın yüzündeki gülümseme soldu. Gözyaşları yanaklarında izler bıraktı. "Özür dilerim."

"Ağlama." Kolumla yüzünü sildim ama gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. Gözyaşlarının değdiği her yer griye döndü. Panik kalbime sıçradı. "Baba!"

Ayaklarımın altındaki çiçekler soldu, bahçeler yok oldu. Gökyüzü düşmeye başladı, azgın güneş tarafından yutuldu.

Deniz.

Ve işte Baba, Kral Nazayun'un avucunun üzerinde duruyordu, benim için yonttuğu tahta heykelcikler kadar küçük görünüyordu.

Taşa dönüşmüştü.

Nazayun yumruğunu babamın etrafında kapattı, kahkahası kulaklarımda yankılandı.

"HAYIR!" Bedenim kasıldı, kıvranarak kendine geldi.

"Çılgılık atıyordun," dedi Shani, görüş alanıma girerek. Yüzgeçleri omuzlarımı sararak beni hareketsiz tuttu. Beni bıraktı ama sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Yine mi kötü rüyalar gördün?"

Battaniyemi bir elime aldım, gördüklerim aklımdan çıkmıyordu. Baba taşta döndü. Baba binlerce parçaya bölündü.

Beş yıl boyunca ailem ve ben onun ölmüş olmasından korktuk. Tüm bu süre boyunca Ai'long'da tutsaktı. Peki ne için?

Tanrılar bana yardım etsin, bunu öğrenecektim. Ve bunu Ejder Kral'a ödetecektim.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Fırtınayı takip eden günlerde herkes kendini kalenin onarımına adanmıştı. Fırtına savunmamıza zarar vermişti ve Ejderha Kral'ın tekrar saldırması kaçınılmazdı. Acele etmeliydik, yoksa artık burada güvende olmayacaktık.

Elimden geldiğince yardım ettim, enkazı temizledim, yaralılarla ilgilendim, duvarlardaki çatlakları Kunkoi ile onardım ve yarıkları yosun ve yosunlarla kapladım. Sonra geceleri Nazayun'un portresi üzerinde çalıştım.

Üçüncü gün, Elang beni bulduğunda mutfaktaydım - eriştelerimin kaynamasını beklerken kırık mermer parçalarını süpürüyordum -.

"İşte buradasın," dedi. Saçında kum, yanağında çamur vardı ve ses tonu çıldırtıcı derecede hazırlıksızdı. "Üstünü değiştirmen gerekiyor. Bir saat içinde burada olacaklar."

Süpürgemi bir kenara bıraktım. "Kim?"

"Kraliçe Haidi'nin maiyeti," dedi Elang. Ocağımdaki yeşil alevi söndürdü, sonra tencerenin dibine yapışmasınlar diye eriştelerimi karıştırdı.

Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. "Kraliçe Haidi..." İsmi bulmak için hafızamı yokladım. "Deniz insanların hükümdarı mı?"

"Kunkoi bize sarayına bir davetiye gönderdi; en çekici tavrınızı takınmanız gerekecek."

Sadece daha fazla soruya yol açan cevaplar veriyordu. "Hedefimiz nedir?"

Elang sonunda benimle yüzleşti. İfadesi acımasızdı. "Yardım isteyeceğiz," diye cevap verdi. "Kaledeki hasar onarılamayacak durumda ve benim büyülerim yeterli bir kalkan sağlamaya yetmiyor. Kraliçe Haidi'ye gitmek bir kumar olacak ama Yonsar'ın daha fazla kayıp vermesine izin vermeyeceğim."

Üç gün boyunca tek kelime edilmedi. Sadece Elang hiçbir şey olmamış gibi davranma cüretini gösterebilirdi. Hiç şüphesiz, tanıdığım en sinir bozucu insandı.

"Yardım istemek neden bir kumar olsun ki?"

"Çünkü kimsenin yardımına gelmesine izin verilmiyor," diye cevap verdi Elang karanlık bir şekilde. "Yoksa Nazayun'un büyük hoşnutsuzluğunu göze alırlar."

"Pislik olmak için her yolu buldu, değil mi?" Mırıldandım.

"Evet." Neredeyse gülümsediğine yemin edebilirdim. "Şu anda seni duysa bir tanesine dönüştürürdü."

"O zaman burada olmaması iyi bir şey." Kepçeme uzandım. "Yemeğimi yiyeyim, sonra gelirim. Açken çok daha az çekici oluyorum."

"Acele etme," dedi Elang. "Erişteleriniz bir dakika daha kullanabilir."

Ona bir bakış attım. "Yemek yaptığını bilmiyordum."

"Her zaman bir kalede yaşamadım." Gözleri benimkilerden kaçarak tencereye yöneldi. "Annem bana küçükken öğretti."

Annesi. Elang'ın çilli burnunu, düşünceli gözlerini, heybetli kaşlarını gözümün önüne getirerek zihnimde bir portre oluşturmaya çalıştım. *Çok güzel olmalı,* diye düşündüm kendimi durduramadan. Elang'ın zihin okuyamamasına sevinerek tencereme geri döndüm.

"Ejderhalar gerçekten de çok değişken," dedim kuru bir sesle. "Son karşılaştığımızda arkadaş olma teklifimi geri çevirmiştin. Şimdi burada eriştelerimin az pişmediğinden emin oluyorsun."

"Deniz halkı üzerinde kötü bir izlenim bırakmana ihtiyacım yok. Kendin de söyledin, miden boşken en nahoş halini yaşıyorsun."

Kollarımı kavuşturdum. "Varlığıma katlanmak bu kadar zor olduğuna göre belki de yalnız gitmelisin."

Elang'ın çenesinde bir kas kasıldı. "O sözler çok zevksizce söylenmişti," diye yanıtladı uzun uzun. "Çoğu insana tahammül etmek zordur; aynı şeyi senin için söylememeliydim."

"Doğru olmadığı için mi yoksa kaba olduğu için mi?" "İkisi de."

İkisi de. Başımı eğdim, hafifçe irkildim. Bu onun özür dileme şekli miydi?

O kadar kolay ikna olmazdım. "Bir imgelem görmediğimi bilmelisin," dedim, "eğer bunun için geldiyse."

"İmgelemlerini daha sonra tartışırız." Boğazını temizledi ve durakladı. "Gelecek misin?"

Cevap vermedim. Gece denizin üzerine çökmüş, arjant rengi bir parlaklık saçıyordu. Karanlık yarım ayın Elang'ın insan gözünün altındaki bölgeyi lekelediğini ve yanaklarındaki yeni çukurları vurguladığını görebiliyordum. Pulları maviden çok griydi.

Şatodaki söylentilere göre hiç dinlenmezmiş. Yeterince uyuyup uyumadığını merak ediyordum. Yeterince yiyor muydu?

"Geleceğim," diye karar verdim.

Hafifçe rahatlamış görünüyordu. "Mailoh'dan yolculuk için hazırlanmana yardım etmesini istedim. Shani'yi geride bırakman gerekecek."

"Bundan hoşlanmayacak."

"Neyi sevdiği önemli değil. Deniz insanların diyarında iblislere izin verilmez. Hele ki Shani."

"O zaman korumam kim olacak?"

"Kunkoi güvenliğinizi sağlayacak." Bir duraklama daha. "Ben de öyle."

Gitmeye başladı ama ben elimi kaldırarak onu durdurdum. "Akşam yemeklerini birlikte yememiz gerekiyordu," dedim taze bir kâseye erişte ve çorba koyarken. "Üç tanesini kaçırdın. Dördüncüsü evliliğimiz için kötü şans olacak."

Elang bir kaşını kaldırdı. "Senin batıl inançlı olduğunu düşünmemiştim."

"Ben bir falcının kızıyım, tabii ki batıl inançlarım var. En azından biraz." Dudaklarımı büktüm. "Annem her zaman kötü haberlerin dörtlü geldiğini söyler ve alabileceğimiz tüm şans kullanabiliriz. O yüzden şimdi benimle ye, tabii erişteyi gerçekten sevmiyorsan."

"Düğün ziyafetinde erişte vardı, değil mi?"

"Sen kendininkine dokunmadın bile."

Elang bir nefes verdi. "Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun."

"Beni görüşüm için işe aldınız."

"Ben de öyle yaptım." Bir pençesiyle kâsesini kaldırdı ve erişteyi tek bir yudumda mideye indirdi. "Ben de öyle yaptım."

Sonra başını eğerek mutfaktan çıktı.

Tam bir saat sonra Elang kapımı çaldı.

Hazır olmam bir mucizeydi. Odama döner dönmez Mailoh'nun dolabımı parçaladığı ve bana gördüğüm her elbiseyi denettiği bir kasırga olmuştu. Mailoh'un çok sade bulduğu zümrüt desenli koyu pembe bir bornoz için oy kullandım. Ama saçlarımı topladığım ve solungaçlarımı küçük incilerle süslediğim sürece bu seçimi isteksizce kabul etti.

Mailoh dramatik bir şekilde, "Yonsar'ın kaderi Kraliçe Haidi üzerinde bırakacağınız izlenime bağlı," dedi. "Muhteşem görünmelisiniz Leydi Saigas. Çok görkemli değil, ama çok da mütevazı değil." Elinde dolgun bir yeşillik dalıyla çıkageldi. "Buna ne dersiniz?"

"Bu yosun mu?" Ben sordum.

"Fırtınalardan kurtulan birkaç bitkiden biri," diye cevap verdi. "Güzel olmadığını biliyorum ama hınnbir işaret olacağını düşündüm..."

"Direnç," dedim, bir dal alıp kulağımın arkasına yerleştirerek. "Hepsini takacağım."

Elang kapımda bekliyordu, koyu yeşil bir cübbe giymişti. brokar aksesuarlı. Güzelce temizlenmişti; beyaz saçları arkadan bağlanmış, yanaklarındaki kirler temizlenmişti. Orak keskinliğindeki tırnakları bile kesilmişti.

Eteğimin uçlarını yukarı kaldırarak küçük bir dönüş yaptım. "Nasıl görünüyorum?" Ona sordum.

Soru onu hazırlıksız yakalamış olmalı, çünkü gözleri üzerimde gezinirken dudakları aralandı. Bir an için nasıl yüzüleceğini unutmuş gibi göründü ve gerçekten de biraz yüzdü. Sonra kendini tuttu ve alnında acı dolu bir çatıkla doğruldu.

"O kadar kötü mü?" diye sordum. Kısmen felç olmuş gibiydi ve birden saçımdaki yosunun bir merqueen'i selamlamak için fazla aptalca görüldüğünden endişelendim. "Çıkarayım mı-"

Elang sesini buldu, her zamankinden daha hırçındı. "İşe yarar."

Beni iki dev denizatının çektiği istiridye kabuklu bir arabanın beklediği dışarıya kadar eşlik etti. Kunkoi bir kenarda duruyordu, mor saçları kabarıktı.

"Hazır mısın?" dedi deniz adamı. "Gergin görünüyorsun."

"Daha önce hiç kraliçeyle tanışmamıştım," diye cevap verdim ellerimi çözerek. "Tabii ki gerginim."

"Olmanıza gerek yok," dedi Elang. "Unutmayın, siz ejderhalar arasında birinci dereceden bir leydisiniz. Bu sizi herhangi bir kraliçeyle eşit kılar, hatta daha da üstün kılar."

Yine de onun tonoldu Sade, Elang görünüyordu a biraz gergin kendisi. Her Şimdi ve O zaman, I yakalandı ona bakıyor sidelong at Ben. Ne oldu o bakıyor Ne? Omzumun arkasındaki şemsiyeye mi, saçımdaki yosuna mı? Yoksa bana verdiği ve Mailoh'un cübbemin zarafetini bozduğu için giymemem için yalvardığı beyaz pelerin miydi? "Is o çok uzun mu?" Elang sordu, işaret etmek nasıl yaptığımı

pelerinin kumaşını elime aldım.

"Çok *çirkin*," dedi Kunkoi ben cevap veremedim. "Bu pelerin kraliçeme ne kadar sefil bir durumda olduğumuzu gösterecek."

Ben itiraz edemedim Elang elini uzattı ve parmak uçları hafifçe koluma indi.

Dokunduğu yerde pelerin değişmeye başladı. Sade beyaz kumaş, saçımdaki yosunla uyumlu yanardöner bir süslemeye yumuşak altın brokara dönüştü ve bir anka kuşunun bronz tokasının şimdi pelerini omuzlarımda üzerinde tuttuğu yakayı küçük altın çiçekler işledi. Cepleri bile vardı!

Elang'a baktım. Koyu renk gözlerinin yansımasında kendimi ışıldarken gördüm.

"Daha iyi mi?" diye sordu boğazını temizleyerek.

Dürüst olmak gerekirse, onu çıkarıp her bir ipliğine hayran olmak, etrafında döndürmek ve altın parlaklığını izlemek istedim.

ışığı yakaladı. Ama Elang'ın işi bitmemişti. Yanımdaki şemsiye küçölerek koyu kırmızı bir kordona asılı bir çift yeşim kelebeğe dönüştü.

Kolyeye dokundum. Tenime karşı serindi, narin kanatları canlı bir yeşildi, en sevdiğim. Elang'a tuhaf bir bakış attım.

"Şans için," dedi. "Ayrıca, artık şemsiyenin yardımına ihtiyacın yok."

Bunu bir iltifat olarak değil, gerçekçi bir şekilde söyledi. Yine de midemde bir şeyler kıpırdadı. Jade şanslıydı ama kelekler... kelekler aşkın sembolleriydi. Kunkoi de bunu sessizce gözlemlemiş olmalı ki gözleri muzipçe parıldadı.

Elang fark ettiyse de belli etmedi. Arkasını dönmüş, denize doğru bakıyordu. "Buradalar."

O konuşurken deniz halkı geldi. Denizdeki görünmez bir yarıktan dışarı süzüldüler, parıldayan saçları gri suyu süslüyordu. Dokuz tanesi gelmişti, kraliçelerini koruyorlardı, gördüğüm en uzun saçlı denizkızıydı. Arkasında mürekkep gibi bir fırtına kopuyor, yüzerken her bir telin ucu ışıkla parlıyordu. Uzaktan bakıldığında kayan bir yıldız gibi görünüyordu.

İlk olarak Kunkoi derin bir selam vererek ona yaklaştı. "Majesteleri, Yonsar'ın lordu ve leydisi sizi Batı Denizleri'nde ağırlamaktan onur duyar."

"Bu sulara gelmeyeli uzun yıllar oldu," dedi Haidi, kalenin durumunu gözden geçirirken. Yüzü sadeydi ama gözleri ay gibi yuvarlak ve eskiydi. "Her şey değişti."

"Bu acil çağrı için özür dilemeliyim," dedi Elang. "Sizi ejderhaların işlerine bulaştırmak istemezdik ama-"

"Ama başka seçeneğimiz yoktu. Anlıyorum." Haidi başını salladı. Uzun parmakları ağ gibi örülmüştü ve parmaklarındaki halkalardan çıkan ipekler sarı-altın yüzgeçlerinin üzerinde yaylanıyordu. "Aslında ben de karınla tanışmak istiyordum."

Elang'ın elinin sırtımın alt kısmına yaptığı nazik baskının farkına vardım. Ne zaman bu kadar yaklaşmıştı?

"Majesteleri... Majesteleri," diye kekeledim. "Varlığınızla Yonsar'ı onurlandırdınız. Ben Truyan Saigas."

Kraliçe Haidi çeneme dokunup kaldırdı. "Elangui'nin kalpsiz kalbini ele geçiren ölümlü," diye mırıldandı. "Ai'long'un dilindesiniz, Leydi Saigas. Gelin, imkansızı nasıl başardığınızı hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Döndü ve uzun saçları bizi takip etmemizi işaret edercesine dalgalandı. Elang beni arabaya kadar geçirdikten sonra yanıma oturdu. Birlikte kraliçeyi ve muhafızlarını kalenin önünden takip ettik.

Açık denizlere girdiğimizde Haidi suya doğru üfledi. Dudaklarından alçak sesle bir keskinlik geçti ve ses, düz ve berrak bir havuza kristalleşen bir dalgalanma halkası çizdi.

"Önce ben geçeceğim," diye konuştu. "Sizi krallığımda ağırlamak Kral Nazayun'un fermanına aykırı... ama geçidi açık bırakamayacağıma dair bir kural yok."

Bununla birlikte, önümüzde gümüşü bir deniz kırıışıklığı açıldı ve onu gizemli derinliklerine kadar takip ettik.

CHAPTER TWENTY-SIX

Bir rüyaya adım atmak gibiydi. Su en zengin çivit mavisinden daha maviydi ve sıcaktı! Yonsar'ın kış ısırığına o kadar alışmışım ki sürekli titrememenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Arabanın altındaki gri kaya yatakları canlı yeşil yosunlardan oluşan düzlüklere dönüşmüştü ve küçük balık sürüleri renk cümbüşü içinde oradan oraya koşuşturup duruyordu. Kasvetle örtülü onca uzun günden sonra bu kadarı bile yeterince heyecan vericiydi. Elang'ın yanımda olduğunu unutmuştum ki aniden kolumdan çekştirerek bana işaret etti.

"Şuraya bakın, bir balina sürüsü."

Tam zamanında sola baktım ve altımızda süzülen bir çift beyaz çizgili balınayı gördüm. Dev gibiydiler, Dattu Caddesi kadar uzunlardı. Kapaklı arabamız suda yarattıkları titreşimlerden gümbürdedi ve onları izlemeye devam etmek için başımı dışarı çıkardım.

"İnanılmazlar," diye nefes aldım. "Nasıl yüzdüklerini gördün mü? Sanki dans ediyorlar."

Elang gerçekten de gülümsedi. Sonra her zamanki ciddiyetini takınarak tekrar öne doğru baktı. "Nanhira'ya varmak üzereyiz. Sizin için Yonsar'dan daha hoş bir deneyim olacak."

Ses tonundaki kalınlığı duydum. "Yonsar o kadar da kötü değil. Kendine has güzellikleri var."

"Ama gri."

Gözü gibi, diye düşündüm. "Gri gerçeğin rengidir. Hayatta olduğu gibi sanatta da hiçbir şey görüldüğü kadar siyah ve beyaz değildir."

Elang bana baktı ve cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü: "İyi dedin."

Çenesini eğerek dikkatimi ilerideki şehre yöneltti. "İşte orada, Deniz Halkının Peçeli Diyarı."

Yemyeşil bir yosun ormanıyla çevrili Nanhira, kristal ve mermerden bir devdi. Ve enerji! Balık sürüleri kanat çırpıyor, yüzgeçleri yusufçuklar gibi dans ediyor ve deniz anemonları biz geçerken renkli dokunaçlarını açıyordu. Araba hızlandıkça, kaç tane kemerli köprünün altından ve üstünden geçtiğimizin sayısını unuttum. Deniz halkı, yunuslara, balinalara ve kaplumbağalara binmiş bir şekilde otoyollarda hızla ilerliyor, birçoğu gülüyor ve kraliçelerini selamlamak için bağıırıyordu.

Yolculuğumuzun sonunda saray vardı. Duvarlar kremi bir inci gibi parlıyordu ve her kapı ince yeşim oymalarla işlenmişti. Dışarıdaki görkemli sarmal kuleler ve kabuk tuğlalı villalarla kıyaslandığında sade kalıyordu ama içeri girdiğimde kendimi günlerdir hissetmediğim kadar dingin hissettim.

Elang bana arabadan dışarı kadar eşlik etti ve muhafızlar bizi bir kabul odasına götürdüler. Orada renkli anemonlarla süslenmiş geniş bir mercan masaya oturtulduk ve bana diyarın spesiyalitesi olan Kırmızı Kalpler çayı ikram edildi. Kraliçe Haidi'ye göre, yaprakları kırmızı bir kanyonun dibinde yetişir ve sadece büyümlü bir makasla kesilebilir. I

İçime çektim, zengin aromasının tadını çıkardım, ta ki kendisine tattırılmayan Elang'a bakana kadar.

"Huzursuz olmadan içebilirsiniz," dedi Kraliçe Haidi, karşımızdaki koltuğa oturarak. "Ölümlüler için Kırmızı Kalpler çayı çiçeksi ve hafiftir, oysa ölümsüzler onu topraksı ve aromatik bulur. Kocanıza bir fincan ikram ederdim ama-"

"İzni yok mu?" Tahmin ettim.

Haidi temkinli bir gülümseme verdi. "Ben bir tanrı değilim, Leydi Saigas. Benim çayım ilahi damaklarla sınırlı değildir. Sadece daha önce tadına baktığı ve beğenmediği için bir fincanı esirgiyorum. Bu hikâyeyi Elangui'nize bıraksam iyi olur."

Elangui'm.

Davet üzerine Elang öne doğru eğildi, Vali Renhai ve ailem için takındığı sevimli yüz ifadesini takındı. "Majesteleriyle tam da bu odada tanışmıştım," diye anlattı. "Aynı masada oturmuştuk." Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Nadir ve eski bir mercan, ilk bakışta çok güzel ama anemonlarına karşı dikkatli olun. Sizi sevmezlerse sokarlar."

"Deneyiminiz varmış gibi konuşuyorsunuz," dedim hafifçe.

"Nanhira'ya ilk getirildiğimde çocuktum ve anemonlar meraklı ejderha pençeleri tarafından dürtülmekten hoşlanmazdı. Birkaç uyarı iğnesi yaptılar." Ağzının köşesi hafifçe kalktı. "Majesteleri teselli amacıyla bu çayı gönderme nezaketinde bulundu."

"Tadı sana nasıl geldi?"

"Tatlıydı. Benim tercihim daha acı biralardan yana." "O bir ejderhanın damak tomurcuklarına sahip," Kraliçe Haidi

yorumladı. "Tıpkı babası gibi."

Hiç bahsetmediği babası. "Seni buraya o mu getirdi?" Elang'a sormaya cesaret ettim.

Kocamın büyüleyici yüzünde bir kırıksıklık oldu. "Evet."

"Elangui ailesinden bahsetmekten hoşlanmıyor," diye mırıldandı Haidi. "Bunu değıştirsek iyi olur-"

"Gerek yok," dedi Elang. "Truyan'a ailemin başına gelenleri anlatmak için bir fırsat kolluyordum; onlar artık benim olduğu kadar onun da."

Haidi'nin saçlarının uçları kollarının etrafında dönüyordu. Bizi dikkatle izliyordu. Keşke ne için olduğunu bilseydim.

"Annem insandı," diye başladı Elang, "hatırı sayılır yeteneklere sahip bir büyücüydü. Babam araya girene kadar beni korudu, bana öğretti ve beni toprakta büyüttü. Onun isteklerine karşı gelerek ikimizi de Yonsar'a getirdi. Ai'long'da onun gözetimi altında daha güvende olacağımı ve büyükbabamı yaşamama izin vermeye ikna edebileceğini düşündü. Yanılmıştı.

"Annem beni Ejder Kral'ın suikastçılarından korurken öldü. Kısa süre sonra babam beni Nanhira'ya sığınmam için getirdi."

"Onu almaya çok yaklaştım," dedi Haidi. "Çok yaklaştım. Ama sonunda reddettim."

Elang'ın geçmişini bu kadar sakın ve duygusuz bir şekilde anlattığını duyunca, nedenini tahmin edebiliyordum. "Kalbi olmadığı için mi?"

"Lord Ta'ginan'a verdiğim sebep buydu. Ama doğrusu, kocanız istediğı için reddettim. Halkımdan biri kılığında bana geldi ve şöyle dedi:

"Saygısızlık etmek istemem ama Majesteleri, krallığınızda kapana kısılmış bir şekilde kalamam. İncimi bulacağım ve bulduğumda Ai'long'un gördüğü en büyük ejderha olacağım. Ejder Kral'dan bile daha büyük.' "

Gülümsedim. Bu genç Elang'ı gurur ve cesaretle dolu ve umutsuzca bir ejderha olmayı arzulayan biri olarak hayal edebiliyordum. Onu neyin değıştirdiğini merak ettim.

"Bir çocuk için büyük sözler, değil mi?" Haidi yanında açmış olan deniz anemonlarından birini gıdıkladı. "Görüyorum ki

arayışı halen devam etmektedir."

Elang, "Aksilikler yaşadım," dedi.

"Evet, sürgün ve lanet, öyle duydum. Ve şimdi de kaleniz yıkılıyor." Haidi başını eğdi. "Dürüst olmak gerekirse, benim krallığımda kalmanın daha iyi olacağını düşünürdüm."

"Ama o zaman Leydi Saigas ile tanışamazdım."

"Gerçekten de öyle." Kraliçe soğuk bakışlarını bana doğru indirdi. "Söyle bana Elangui, eğer lanetini bozarsa, Batı Denizleri'ni bir ejderha olarak yönetmeyi mi seçeceksin, yoksa bir insan olup ölümlü günlerini karınla birlikte mi yaşayacaksın?"

Elang, "Seçenekleri birbirinden çok farklıymış gibi gösteriyorsunuz," dedi. "Soruyu geçiştirmeyin."

"Truyan neredeyse ben de oraya gideceğim."

"Ama ya Ai'long Yemini tarafından kabul edilmezse? Ya ölümsüz olmak istemezse?"

"O köprüyü henüz geçmedik. Ve geçtiğimizde, daha iyi bir seçeneğim olabilir."

"Oh?"

Dudakları sinir bozucu bir şekilde kalktı, neredeyse gülümsüyordu. "Onu benimle birlikte bir balina olmaya ikna edeceğim."

"Bir balina mı?" Şaşkınlıkla çayımı yudumlarken tekrarladım. "Onlar Büyüleyici yaratıklar," o cevap verdi Cidden.

"Birlikte şarkı söyleyip oynuyorlar, yas tutuyorlar, seviyorlar." Hayal mi görüyorum, yoksa son kelimenin üzerinde mi durdu? "Bir balina olmak güzel olurdu."

Haidi'nin yüzgeçleri halının üzerinde açıldı ve saçları yavaşça omuzlarının altına indi. "Değişmişsin."

"O halde bize yardım edecek misiniz?" diye sordu.

İlk kez güldü. Kısa bir kahkaha ama Elang'ın bazı şüphelerini hafiflettiğini hissettim. "Her zamanki iş adamı. Sanırım *bazı* şeyler değişmez .

Ne yazık ki, aradığınız Nanhira'da güvenli bir sığınaksa, bunu sağlayamayacağımı biliyorsunuz."

"Ben sığınak istemiyorum. İsteğim kalemi onarmaya ve büyükbabamın gelecekteki saldırılarına karşı korumaya yetecek kadar büyü ödünç almak. Sadece Rezonans Gelgiti'ne yetecek kadarına ihtiyacımız olacak."

"Lanetin o zaman mı sona erecek?"

"Birçok şeyin sona ermesi gereken zamandır." Elang bana anlamlı bir bakış attı ve midem en küçük bir takla attı. Rezonans Gelgiti geldiğinde, birlikte yaptığımız düzenleme sona erecekti. Bunu dört gözle beklediğimi sanıyordum ama artık o kadar emin değildim.

"Karşılığında Majesteleri, size sangi'nin sırrını vereceğim."

Haidi zarif bir kaşını kaldırdı. "Birkaç haftalık koruma karşılığında en değerli sırrınızı mı vereceksiniz?" Düşünüyordu. "Yonsar'ın deniz halkına yaptığınız iyiliklere yabancı değilim ama size yardım edersem Nazayun kesinlikle misilleme yapacaktır."

"Ve eğer yapmazsanız, eylemsizliğin sonuçları çok daha vahim olabilir. Nanhira'nın Yonsar'la aynı kaderi paylaşmasını engelleyebileceğinizi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz."

"Gerçek," diye izin verdi Kraliçe Haidi. "Pazarlık konusunda daha iyi hale geldin Elangui. O halde bu riski alacağım ama sizin tarafınızdan güvenceye ihtiyacım var."

"Kendimizi nasıl kanıtlayabiliriz?" Ben sordum.

Haidi saçına bir fiske vurarak muhafızlarını ve hizmetkârlarını gönderdi. "Nanhira'nın kendisini Ejder Kral'dan nasıl koruduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Etrafınıza bakın. Krallığının ipek bir pelerinle korunduğunu göreceksiniz. Atam Liayin tarafından uzun zaman önce, deniz halkları ve ejderhalar

savaştaydı. Tüm diyarlardaki en yetenekli dokumacıydı. Ancak Liayin'in yeteneğinin ona getirdiği hayranlığa rağmen, tek bir şey diliyordu."

Hikâyeyi bilmeyen tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

"Aşk," dedi Haidi usulca. "Görüyorsun ya, bir insanla evlenmişti,

ailesinin büyük üzüntüsüne. Bu bir prens ya da kral bile değildi, flüt çalan genç bir çobandı. Birlikte olabilmek için birçok sıkıntıya katlanmak zorunda kaldılar. Tıpkı siz ve Elangui gibi, Leydi Saigas."

Bu paralelliklerin kötü bir sona yol açabileceğini hissederek gergin bir şekilde başımı salladım.

Haidi oturduğu yerden kalktı, saçları arkasında dalgalanıyordu. "Leydi Liayin'in şerefine sizi sarayıma davet ettim, çünkü gönül dertlerine karşı sempati var. Elangui, senin bir kalbin olmadığını biliyorum ama Leydi Saigas'ın sende yarattığı değişiklikleri görüyorum. Bu yüzden isteğim basit: Bana aranızda sevgi olduğunu göster. Elang'ın üzerindeki laneti kaldırabilecek gerçek, hakiki bir aşk. Karşılığında ben de size yardım edeceğim."

Bana ~~arab~~sevgi olduğunu göster.

Zihnim hiç bu kadar çabuk boşalmamıştı. İki insan birbirlerine aşık olduklarını nasıl gösterirlerdi?

Fal, aşk romanlarından birinden alıntı yaparak, *birbirlerine yakın olmak için bahaneler uydurduklarını* söylerdi. *Sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi birbirlerine bakıyorlar.*

Ta kibirkaç gün öncesine kadar, ben zorlukla Elang'a bakabiliyordum.

geri çekilmeden. *Hâlâ* onun canavar olduğunu düşünüyordum. Bu iş bizim lehimize olmayacaktı.

Elang'ın da aynı tepkiyi verdiği anlaşılıyordu. "Böyle bir yargılamaya gerek yok," diyordu. "Truyan'ın hayatına kendiminkinden daha çok değer veriyorum. Herhangi bir büyü bunun gerçek olduğunu kanıtlayacaktır."

"Senin bağlılığını sorgulamıyorum Elangui," diye yanıtladı Haidi. Bakışları etrafımızdaki kırmızı iplere yöneldi.

bileklerine. "Evlilik bağlarınızın merfolk ipeğinden yapıldığını gördüm. Bu dünyadaki hiçbir iplik daha güçlü değildir. Bazıları aşıkları bir hayattan diğerine birleştirecek kadar güçlü olduğunu söyler. Ama sadece bu aşk içten ve gerçek olduğunda. Bana aşkınızın gerçekten hak ettiğini gösterin."

Yanımdaki Elang kaskatı kesilmişti. Onu suçlayamazdım. Bu ikimiz için de ne kadar utanç vericiydi. Ama başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Ona doğru döndüm, dirseklerimiz birbirine değecek kadar yaklaştım. Burun delikleri alevlendi ve elimi koluna koyduğumda kasları gerildi, kollarını bağladı.

Avuçlarını benimkilere bastırdı. Düğünümüzde olduğu gibi birbirimize baktık ve bileklerimizdeki kırmızı ipler kısa bir süreliğine de olsa birbirine değdi. Elang dudaklarını ayırdı.

"Truyan," diye başladı. "Ben seviyorum-"

Beni neyin vurduğunu bilmiyorum. Deniz halkı kraliçesine yalan söylemek üzere olduğunun keskin bir şekilde farkına varmam mı yoksa bu yalanı duymayı ne kadar istemediğim mi? Ama tüm içgüdülerim onu susturmam gerektiğini söylüyordu.

Onu boynundan yakaladım.

Gözlerini hiç bu kadar geniş görmemiştim. **NE YAPIYORSUN?**

Seni öpeceğim, diye sessizce atıldım, ağzımı onunkine dayamadan bir vuruş önce.

İki tarafı olan bir ağzı öpmek ilk başta garip geldi. Ejderhanın yarısı dokunulduğunda pürüzsüz ve soğuk olan pullarla kaplıyken, dudakları *-insan* dudakları- sıcaktı. Göründüklerinden daha yumuşaktı. Kafamda çılgınca geliyordu ama umursamadığımı fark ettim.

Boştaki elimle parmaklarımı onunkilere doladım. Romantik görünmesi gerekiyordu ama bunu daha çok beni itemesin diye yaptım.

Beni itmedi. Aslında ilk başta donmuş gibiydi, her kası o kadar kaskatı kesilmişti ki acaba onu şokla mı öldürdüm diye düşündüm. Sonra ağzının etrafındaki sert parantezler gevşedi ve beni belimden tutup kendine çekti, beni öperken dudakları dudaklarıma yapıştı, beklemediğim bir şekilde şaşırtıcı derecede aceleliydi.

Karnımda bir sıcaklık birikti ve kalbimin hızla çarpmaya başlamasına lanet olsun. Bu kraliçeyi ikna etmek için yaptığım bir gösteriydi; bir ejderhayı öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmekten başka bir şey *hissetmemem* gerekiyordu. Planım ona kadar saymak ve sonra bırakmaktı ama sayıları unutalı çok olmuştu ve onu kenara itmek yerine kendime doğru çekiyordum.

Ellerimizin farkına vardım. Onunki omurgamın vadisine sıkıca bastırılmıştı ve başımı geriye yatırırken saçlarımin uçlarını okşadıklarını hissedebiliyordum. Peki ya benimkiler? Biri dirseğinin kıvrımına kadar tırmanmıştı ve diğeri yüzündeydi, parmaklarım yanağındaki sert pullar üzerinde dans ediyordu. Dillerimizin uçları birbirine değiyor, birbirini keşfetmeye başlıyordu ve ben yumuşak bir iç çekerken, cesaretimi toplayıp elimi kolundan göğsüne doğru götürdüm. Ve orada, çok kısa bir süre için, içinde bir kalp atışının hayaletini hissettiğime emin idim.

Elang'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir sarsıntıyla geri adım attı. Saçları siyaha dönmüştü, ve yüzü solgundu, öğürmemek için kendini zor tutuyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Onu hasta edenin laneti olduğunu düşünerek ona uzandım.

Sonra ben olduğumu fark ettim.

Bir acıyla midemdeki sıcaklık kayboldu ve yüzüm utançla yandı. Öpüşmemiz sırasında bir ara süzölmeye başlamıştık ve şimdi ayak parmaklarımı zemini kaplayan turuncu deniz çiçeklerine doğru kıvrılarak batmama izin verdim.

Elang bana bakmadı. Yanımda kaldı, ben yokmuşum gibi davranmaya niyetliydi.

Onu tekmelemek istedim. Bunca çabadan sonra en azından Kraliçe Haidi'ye ondan ne kadar tiksindiğimi göstermek yerine rol yapmaya devam edebilirdi. Artık bize inanma ihtimali yoktu.

Kolumun kıvrımlarının altında eteğimi sıktım. Gurura lanet olsun, gerekirse ona yalvarırdım. "Majesteleri _"

"İkna oldunuz mu?" Elang araya girdi. "Majesteleri."

Kraliçe Haidi arkasına yaslandı. Yüzünde esrarengiz bir ifade vardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, "Geç oldu," dedi. "Sabaha kadar bizimle dinlen. İpek hazırlamak için geceye ihtiyacım olacak."

Şaşırmıştım. "Bu şu anlama mı geliyor...?"

"Yankılanan Gelgit'e kadar korumaları elinde tutabilirsin," diye onayladı. "Deniz halkı ejderhalarla zayıf bir barış içinde. Bu kadarını vermeye cesaret edebilirim."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım. "Bunun bizim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

O kadar mutluydum ki Elang'ın arkamda olduğunu unutarak ona doğru geri geri gittim. Başımı ona yasladığımda, göğsündeki o zayıf nabızı tekrar dinledim.

Sadece sessizlik vardı.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Haidi ve maiyetiyle birlikte akşam yemeği yedik; her yemekten cömert bir porsiyon kasede yerini buldu ve beni patlamaya hazır hale getirdi. Kadehler akuamarinden oyulmuştu, şarap tuzlu ve pürüzsüzdü. Duvarlardan lotus örgüleri sarkıyordu. Yemekten sonra müzisyenler şarkı söyledi ve deniz kabuklarından yapılmış lavtalar çaldı; yüzleri öğrendiğim kadar iyi ezberleyebilmeyi dilediğim ağlamaklı melodilerden oluşan bir konserdi bu. Sonra dans vardı. Hiçbir zaman ritim ya da zarafet konusunda yetenekli olmamıştım ama bir denizkızı elime şeritli bir yelpaze tutuşturdu ve kısa süre sonra kendimi kahkahalarla başım dönerek tavana doğru takla atarken buldum.

Ne zaman aşağıya baksam Kunkoi yeni biriyle flört ediyordu ve Elang... Elang tüm bu süre boyunca bir köşede oturmuş, gözlüklerini takmış, kitap okuyordu. Pek çok bakışa maruz kalıyordu ve ben de birinin ona bıçak fırlatmasından endişe ettiğim kadar onu dansa kaldırmasından da endişe ediyordum. Onunla geçirdiğim haftalar boyunca hangisinin daha kötü bir tepkiye yol açacağını hâlâ kestiremiyordum.

Bir ya da iki kez, dudakları yüzünü buruşturarak beni izlerken yakaladım onu. Hemen gözlerini kaçırıyordu ama rahatsız olduğu belliydi. Yalnız kalmak zorunda kalacağımız zamanı iple çekmiyordum.

Sonunda deniz halkı eğlenceden yoruldu ve dinlenme vakti geldi. Elang ve ben uzun ve dolambaçlı bir koridordan odamıza götürüldük. Yol boyunca midem bulandı. Daha önceki duruşmamızda olanlardan sonra, bize geleneksel yeni evliler odasının verileceğini hayal ettim, evlilik kırmızısı giydirilmiş, her duvarda romantik şiir parşömenlerinin asılı olduğu ve hapşıracağım kadar çok çiçeğin olduğu samimi bir alan. Elang ve benim gece boyunca böyle bir yerde kilitli kalacağımızı düşünmek bile yanaklarımın yanmasına neden oldu.

Amana'ya şükürler olsun ki odamız çok büyüktü. Yonsar'daki mağaramın en az üç katı büyüklüğündeydi, yatağın üzerinde gölgelik yoktu, duvarlarda şiir yoktu ve masalarda sadece basit bir nilüfer buketi vardı. İçkiyi fazla kaçırdığımı düşünerek yüzerek uzaklaşmadan önce rehberimize bol bol teşekkür ettim.

Sonra Elang ve ben yalnız kaldık.

"Umarım o öpücük seni hazırlıksız yakalamamıştır," diye geveledim, kendimi tutamayarak. "Önce ben sorardım. Önce ben *sormalıydım*."

Elang gözlüklerini çıkardı. Yorgun görünüyordu. "Hiç sorma."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Bir kadın kocasına onu öpüp öpemeyeceğini sormaz. Bunu basitçe yapardı."

Bunu nasıl yaptı? Hiçbir şey olmamış gibi nasıl davrandı?

Kendime *bunun bir rol olduğunu* hatırlattım. Elang da bunu en az benim kadar iyi biliyordu. Yine de ne yaparsam yapayım, karnımdaki o keskin çarpıntıyı unutamıyordum. Dudaklarımız buluştuğundaki o çaresizlik ve aciliyet tonu, sanki o da

benim kadar çok öpmüştü. Ve sonra göğsünde hissettiğim o hayalet nabız vardı....

"Oh," dedim gecikerek. Şimdi utandığım için utanıyordum.

Sessizlik aramızda ağır ve garip bir şekilde uzanıyordu. Bu gece burada mı kalacaktı? İkimiz de uyku düzeni konusunu açmaya cesaret edemedik ve ben pelerinimi çıkarırken Elang pencereden dışarıyı izledi. "Dışarıya bak. Nanhira, Yonsar'dan daha yüksek sularda yer alıyor; buradan ayı görebilirsin."

Ay. Onu bulduğumda, bakmadan duramadım. Yuvarlak ve dolgundu, görünüşü denizin merceği tarafından büyütülmüştü. "İnci gibi," diye mırıldandım.

"Çocukken benim olduğunu düşünürdüm. Tırmanabildiğim her kum tepesine ve kayaya tırmanır ve ona ulaşmaya çalışırdım."

Geçmişi hakkında pek sık konuşmazdı. Gardımı biraz düşürdüm. "Bilgeler, ay en parlak olduğunda eve olan özlemin de artar derler," dedim. "Sonunda ne demek istediklerini anladım."

"Kalbin senin evindir," diye konuştuk, neredeyse aynı anda.

Şaşkınlıkla ona baktım ama yan tarafa dönmüştü. Konuyu değiştirdi. "Shanizhun bana resim yapmak için her gece geç saatlere kadar ayakta kaldığını söyledi."

Başımı öne eğdim. "Sana başka ne söyledi?"

"Ejderhaları boyamakta daha iyi olduğunu. Kunkoi'nin seninle flört ettiğini."

"Kıskandın mı?"

"Eğer kıskanç olsaydım, koridorun karşısında gök gürültüsü gibi horlamazdı. Köpekbalığı yemi olurdu."

Güldüm. Elang istediği zaman komik, hatta çekici olabiliyordu.

"Kunkoi'yi kontrol etmeliyim," dedi. "Şaraba karşı bir zaafı var ve bu gece kesinlikle aşırı içti. Sabaha kadar onunla kalmam gerekebilir."

Odada yalnız kalmama izin vermek için bir bahaneydi ve bunu takdir ettim. Ama o gitmek için döndüğünde elim kelebek kolyeme gitti. "Gitmeden önce bana Leydi Liayin ve çobanın hikâyesini anlatır mısın?"

Elang geriye doğru döndü, belirsizlik kaşlarını çattı. "Şimdi mi?"

"Onlara ne olduğunu bilmezsem uyuyamayacağım," diye itiraf ettim.

"Hikaye anlatmakta iyi değilim."

"Elinden geleni yap."

Beni şaşırtarak yatağın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Ai'long'da meşhur bir hikâyedir, Liayin'in hikâyesi," diye başladı. "Başka hiçbir şeye benzemeyen bir ipek eğirdi. O mutluyken dokunan bir elbise, giyen kişiye büyük şans getirirmiş. Öfkелendiğinde eğirdiği bir kuşak ise şeytanlara karşı koruyucu olabilirdi. O zamanlar deniz halkları ve ejderhalar arasında bir savaş vardı ve Liayin'in ünü yayıldıkça, ailesi tanrılardan yardım karşılığında onu göksel bir prensle evlendirmeye çalıştı."

Elang'ın sözleri sabit bir tempoya oturdu. "Veliaht Prens'in kendisiyle nişanlandı ki bu büyük bir onurdu. Ama Liayin bir yabancıyla evlenmek istemedi. Ve böylece, geceden geceye, tek başına ve görünmeden ağlayabileceği yüzeye çıktı. Gözyaşları inciye dönüştü ve gelgitlerle birlikte akıp giderken aklına bir fikir geldi. Gözyaşlarının boşa gitmesine izin vermektense, incileri bir yosun ağında toplayıp kıyıya taşıdı ve daha sonra genç bir çoban incilere rastladı. İncileri köyüyle paylaşmış ama onları nerede bulduğunu söylememiş.

Bunun yerine, Liayin sonunda eskisi gibi ağlayarak dönene kadar sabırla kıyıda bekledi.

"Adam cesaretini toplayıp ona yaklaşmaya çalıştığında, kız denize geri atladı. Ama adam flütünü o kadar tatlı çalıyordu ki, kız dinlemekten kendini alamadı. Kız geri döndü ve ikisi yavaş yavaş arkadaş oldular. Sonra aşık olmuşlar."

Öne doğru eğildim. İyi bir aşk hikâyesini her zaman sevmişimdir. "Aylar geçti ve Liayin'in Kraliyet ile evliliği Prens yaklaşınca, obanla birlikte kaçmaya karar vermişler. Bir gece saçlarını kesti, böylece evden kimse onu bulamayacak ya da takip edemeyecekti. Son sihriyle kuyruğunu bacaklara dönüştürmüş.

"obanla evlendi ve uzun yıllar insanlar arasında mutlu bir şekilde yaşadı. Ama bir gün çocukları onun dokuduğu ipek cübbeleri buldular. Ölümlü dünya için fazla ışıltılıydılar ve kızı onları Liayin'in saklandığı yerden çıkardığında, sahildeki bir yengeç onları gördü. Ertesi gün Liayin su toplamak için nehre gittiğinde, deniz halkı onu Ai'long'a geri sürükledi."

Elang durakladığında ince bir nefes çektim. "Benimle böyle alay etme. Bu son olamaz."

Kollarını başının arkasına doğru uzatarak neredeyse gülümsedi. "Kocası ve çocukları yıllarca onu aradılar. Sonunda denize tapınmaya adanmış bir tapınağa gelmişler ve çocukları annelerinin geri dönmesi için dua etmişler. Onlar dua ederken, başlarının üzerine parlak inciler yağdı. Bunlar Liayin'in gözyaşlarıydı, onun sevgisiyle parlıyorlardı.

"Nanhira'nın kral ve kraliçesi ona acıdı ve eğer merfolk alemini çevreleyecek ve koruyacak bir kumaş dokuyabilirse, ölümlü kocası ve çocuklarıyla tekrar birlikte olmasına izin vereceklerini söylediler. Bu uzun yıllar sürdü ama aşkının gücü devam etti. Liayin

Nanhira'nın Pelerini'ni ördü; bu pelerin bugün hâlâ deniz halkı diyarını koruyor ve Ejderha Kralı için bile aşılmaz."

"Sonunda ailesiyle yeniden bir araya geldi mi?"

Benim için en önemli şey buydu ve Elang başını salladığında rahatladım. "Ölümlüler diyarına geri döndü ve hayatlarının geri kalanında mutlu bir şekilde yaşadılar."

"Bu hikâyeyi sevdim," diye mırıldandım. "Eve gittiğimde kız kardeşlerime anlatacağım."

"Biraz daha var. Savaşın sonunda, deniz halkı Liayin'in gözyaşlarını Ai'long'un sularını aydınlatması için gönderdi - bir barış jesti olarak. Bu devam eden bir gelenektir."

"Aydınlık Saat" diye hatırladım. Mailoh ilk turumda bundan bahsetmişti. "Resonant Tide'dan birkaç gün önce, değil mi? Çok yakında. Yonsar'a gelecek mi?"

"Sanırım öyle." Bakışları aşağıya doğru kaydı. "Gitmeden önce burada geçirdiğin zamana dair güzel bir anın olmasını isterim."

Onun için ne kadar garip bir şey.

"Burada geçirdiğim zaman o kadar da kötü değildi," diye izin verdim. Saçımdaki yosunları gıdıkladım. "Bazı şeyler içimde büyüyor. Bahçe, kıyafetler, Shani, hatta."

Bir dal koptu ve uçmaya başladı ama Elang onu yakaladı. "Yosun en sevdiğin çiçek değil, değil mi?"

"Yosun bir çiçek değildir. Bunu bilmeniz gerekir."

"Peki ya krizantemler? Zambaklar? Orkideler?" "Su çanları," diye cevap verdim.

"Yeni yıl çiçekleri mi?" Kaşları çatıldı. "Çanlar altın külçelerine benzediği için mi?"

Güldüm. Bu yüzden A'landalılar onları Yeni Yıl'da evlerine bereket gelsin diye satın alıyorlardı. "Onları ilginç buluyorum çünkü karanlıkta doğuyorlar ama sadece

ışıkta iek açıyorlar. Onları görmek beni daha iyi zamanların beklediğine dair güven veriyor. Ayrıca, hiçbir zaman kimsenin favorisi olmadılar."

"şakayık gibi değil."

Herkes en sevdiği çiçeğin şakayık olduğunu söyler, Ai'long'a gittiğim gün kız kardeşlerime söylemiştim. Elang'ın beni dinlediğinden emindim ve dinlemişti de.

Eğlendiğimi gizledim. "Küçükken, çanlarının müzik yaptığını ve onları alarsan yapraklarından altın paralar fışkıracağını düşünürdüm. Hatta onlardan bir bahçe yetiştirmeye çalışırdım çünkü ailemi zengin edeceğimi düşünürdüm. Ama biz Saigas kardeşler bitkiler söz konusu olduğunda öldürücü bir dokunuşa sahibiz."

Elang bir an sessiz kaldı. "Onlarla konuşmak iyi geliyor," dedi. "iekler."

"Sanheia yetiştirmenin sırrı bu mu?" Alay ettim. "Onlarla ne hakkında konuşuyorsun?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sonra dedi ki, "Geç oldu. Yarı ejderhaların bile uyuması gerekir."

Yorgun görünmüyordu. Sarı gözü bir meşale gibi yanıyordu ve ay ışığı diğer gözüne vurarak griyi gümüşe çeviriyordu. Bu gözde tanıdık bir şeyler vardı. Genellikle karanlıktı, sönmüş bir alevin dumanını andırırdı. Ama akşam gelgitlerinin sırları altında farklıydı. Daha soluk. Onu daha önce bir yerlerde gördüğüm hissinden kurtulamıyordum - geçmişin bir hayaleti.

İmknsız, dedim kendi kendime, düşünceyi uzaklaştırarak. Yine de ayakkabımdaki bir çakıl taşı gibi küçük bir sıkıntı olarak beni avlıyordu.

"İyi geceler, Tru," dedi, düşüncelerimden habersiz. Yosunu avucuma yerleştirdi. "Ayı izlemek için çok geç kalma."

Elimi açtığımda, yosun dalı tek bir su anına dönüşmüş, mavi yaprakları açmıştı. Onu yanına koydum

gölümseyerek yatağıma uzandım. "İyi geceler."

Sabah Kraliçe Haidi eşliğinde Yonsar'a geri döndük.

Bir hoş geldin partisi beklemiyordum. Ama bir pusuyla karşılaşacağımız aklımın ucundan bile geçmemişti.

Köpekbalıkları her yerdeydi ve kaleye girişi engelliyorlardı. Yüzlercesi vardı ve gruplara ayrılmışlardı. Sürüler, diye düşündüm, ta ki saldırı için taktiksel olarak konumlandırılmış formasyonlara ayrıldıklarını fark edene kadar.

"Mermiler dışarı!" Caisan askerlerine bağırdı. "Mızraklar ileri!"

Kunkoi hemen askerleri toplamak için öne atıldı, onu Nanhira'dan bize eşlik eden merfolk izledi. Elang kolumu tutana kadar ben de başladım.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak, "Majestelerinin yanında kal," dedi. "Lütfen."

Kalbim küt küt atarak ona baktım.

Kraliçe Haidi bize gülümseyerek, "Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünmeyin, Leydi Saigas," dedi. "Kocanız kendi başının çaresine bakabilir. Benimle gelin."

Onu takip ettim ama endişeyle omzumun üzerinden bakmaya devam ettim. Köpekbalıkları, henüz onarılmamış çatlaklardan Bin Kabuk Kapısı'na yığılmış yaralı kaplumbağalara kadar Yonsar'ın her zayıf noktasını tespit etmişlerdi. Görünüşe bakılırsa, biz yokken saldırılarına başlamışlardı. Kapıya tekrar tekrar saldırmışlar ve her seferinde Yonsar'ın savunmasını biraz daha aşmışlar.

"Bırakın savaşmayı askerler yapsın," dedi Haidi. "Senin kendi görevin var."

Kafam karışmış bir halde ona döndüm. "Ne yapacağım ben?"

"Ah, anladığımı kadarıyla Elanguî açıklamamış. Denizlerle konuşacak kişinin sen olmasını istedi."

"Denizlerle konuşmak mı?" Aptalca tekrarladım. "Onlar... canlı mı?"

"Pek sayılmaz." Kolumdan tuttu ve beni daha yüksek sulara, çatışmadan daha uzağa çekti. "Bildiğin gibi Ai'long'un suları büyüdür. Ama büyüünün kendi aklı yoktur, taraf tutmaz; sadece buradadır, karadaki hava kadar evrenseldir. Yine de bu güçlü bir büyüdür - tanrıların kendisinden bile daha eski bir büyü - Ejderha Kral'a incisini veren büyü. Ve sen, Batı Denizleri'nin leydisi olarak, ona bağlısın."

"Anlamadığımı için beni bağışlayın," dedim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, onlarla konuştuğunuzda denizlerin sizi dinleyeceği anlamına geliyor," diye açıkladı Haidi. "Size kulak vermeyebilirler ama sizi duyacaklardır. Bazen gelgitleri değiştirmek için ihtiyacınız olan tek şey budur."

Bana bir gökkuşağı parçası kadar zarif, yanardöner bir kumaş parçası uzattı. "Bu kordonu Yonsar'ı Ejder Kral'ın gazabından korumak için ördüm."

Baktım. Kumaş ancak omuzlarımı örtecek kadar genişti.

Haidi inançsızlığımı başını sallayarak onayladı. "Evet, çok fazla görünmeyebilir ama iplikler güçlüdür. Sana düşen görev de burada başlıyor. Sulara seslenmeli ve onlardan onu Yonsar'a dağıtmalarını istemelisin."

Sulara *hitap edin*, dedi, sanki bir tohum ekmek kadar kolaymış gibi.

"Peki ya yapmazlarsa?" Ben sordum. "Yardım, yani."

Haidi'nin sakinliği bozulmamıştı. "O zaman bugün Yonsar'ın son günü olacak."

Keşke ikinci bir kase daha kahvaltı etseydim diye düşünmeye başlamıştım. En azından o zaman midem şu anda olduğu gibi yoğun bir endişeyle çalkalanmazdı.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum.

"Yüzebildiğin kadar yükseğe yüz," dedi Haidi. "Sonra da davanı denizlere anlat."

Pekâlâ, bu bir başlangıçtı. Derin bir nefes aldıktan sonra, kaleye bakana kadar deniz tabanının üzerine çıktım. Aşağıda bir savaş sürüyordu; yosun kamçıları, mızrak ve kılıç şakırtıları Yonsar'ın sularının huzurunu bozuyordu. Tereddüt ettiğim her saniye köpekbalıkları daha da derine ilerliyordu. Acele etmem gerekiyordu.

Denizlerle nasıl konuşacağım ya da sesimi nasıl duyuracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden sadece yukarı doğru yüzdüm, ipekli koğuş kollarımda parıldıyordu. Neredeyse gelgitlerdeki kızıl çizgileri, sualtı güneşi gibi gizemli ışık auroralarını görecektim kadar yükselmiştim. Burada yavaşladım. Dinledim. Aşağıdaki savaşın felaketi uzaklaşmış, yerini alçak ve sabit bir uğultuya bırakmıştı.

Nazikti ama tenimi ürpertecek kadar da ısrarcıydı. Daha önce hiç duymamıştım; sonra tekrar, hiç dinlemeye çalışmamıştım.

Bu Ai'long'un büyüü olabilir mi?

Denemeye değerdi. "Saygıdeğer sular," diye mırıldandım, "size yardım için yalvarıyorum. Yonsar tehlikede, ihtiyacımız var. Majesteleri Kraliçe Haidi bizi korumak için bu denizkızı ipeğini ördü. Lütfen kabul edin. Bize yardım edin."

Kollarımdaki bohçayı uzattım, sanki birinin gelip onu benden almasını bekler gibiydim. Ama cevap gelmedi. Deniz ben konuşmadan önce olduğu gibi durgundu ve uğultu hiç kesilmeden devam ediyordu.

Hayal kırıklığı canımı yaktı ve ipeği göğsüme bastırdım. İşte buradaydım, denizin ortasında yüzüyordum.

ne yapacağıma dair bir ipucu bulamadım. Aşağıda, köpekbalıkları arasında savaşılan Elang'ı seçtim. Denizlere hitap etmesi gereken kişi o olmalıydı, ben değil. Burada büyümедim, Yonsar'la hiçbir bağlantım yoktu. Ya da Ai'long'la.

Bu doğru değil, diye düşündüm. Baba yanımda. O burada, bulunmayı bekliyor. Bana ihtiyacı var, tıpkı Yonsar'ın dedesi gibi.

Elang bir keresinde en sağlam köprünün gerçeğini. Belki de bu benim Ai'long ile köprü kurma şansımdı.

Saygıdeğer sular, tekrar denedim. Bu kez düşüncelerimde açıkça konuştum: Muhtemelen Elang'ın Cennet Eşi olmadığımı zaten biliyorsunuzdur - öyleymişim gibi davranmamın tek nedeni Ejderha Kral'ın yıllar önce ben küçük bir kızken babamı benden çalmış olması. O kadar uzun zaman oldu ki sesini bile hatırlayamıyorum. Boğazımda bir yumru sertleşti. Şimdi buradayım ve görüyorum ki acı çeken tek kişi ben değilim. Yonsar, Elang için her şey demek ve benim için de bir anlam ifade etmeye başladı. Sizden Ejder Kral'a karşı bir taraf tutmanızı istemiyorum, çünkü bunu yapamayacağınızı biliyorum. Ama eğer yapabilirsen, lütfen Batı Denizlerini korumamıza yardım et.

İkinci kez, merfolk ipeğini uzattım, ama suyun cevap vermesini beklemedim. İpeği kollarımdan bıraktım, sanki bir adakmış gibi serbest bıraktım.

Bir turnanın uçuşu kadar zarif bir şekilde aşağıya doğru süzüldü. O sırada yanardöner ışık huzmeleri belirdi, dalgalanan bir dalga tarafından taşındı ve ipeği aşağıya, kalenin ve yakındaki dağların üzerine örtülerek taşıdılar. Birden vücudumda bir ağırlık hissettim ve başladığım yere, Haidi'nin yanına geri döndüm.

Teklifim kabul edilmişti ama kraliçenin işi daha yeni başlamıştı. Saçlarının uzun uçları dağılmıştı,

ipek kurdeleleri Yonsar'ın üzerinden geçiriyor, onları yerlerine yerleştirmek için döndürüyor ve döndürüyordu. Sonra en görkemli sihir geldi.

İpek, ışıltılı kurdelelere dönüşerek, kalenin taş duvarları boyunca, yukarı ve aşağı, sağa ve sola doğru kendini ördü. Hiçbir köşe unutulmamış, hiçbir pencere ya da saçak ihmal edilmemişti. Ve etkisi hemen ortaya çıktı.

Görünmez bariyerler köpekbalıklarının ilerlemesini engelledi. Kapıları çoktan geçmiş olanlar, dokuma korumanın gücüyle aniden geri savruldular. Kaplumbağalar ve deniz halkı onları arka sulara doğru kovaladı ve ben de bir tezahürat yaptım.

"Başardık," diye bağırdım.

Deniz halkı kalenin etrafını sarmıştı. Kraliçelerini taklit ederek saçlarını duvarlara dokundurdular ve parıldayan büyü telleri taş ve mermer üzerinde dolaşarak fırtınaların açtığı çatlakları doldurdu. Çok geçmeden kaleden yumuşak bir büyü parıltısı yayıldı ve kaplumbağalar zaferle mızraklarını kaldırdı. Kale yeniden bir bütün haline gelirken, parçalanmış duvarları nihayet onarılırken kutlama için korna çaldılar.

Büyü tamamlandığında Haidi'nin saçları arkasında bir nehir oluşturdu. Efor sarf etmekten vücudu sarktı ve dengesini kaybetmeden önce kolundan tutarak onu dik tuttum.

Kraliçe Haidi bana şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve ben de bıraktım. "Özür dilerim-"

"Hayır." O Gülümsedi. A gerçek gülümseme . sıcaklık ve dostluk. "Teşekkür ederim."

"BEN-BEN gerekir olmak teşekkür ederim *Sen,*"
I kekeledi. "Yaptığınız her şey için... minnettarız."

Haidi, "Gelecekteki fırtınalardan korunmalısınız," dedi. "Ama dikkatli olun, bu sadece Yankılanan

Gelgit. Ondan sonra Nazayun'un merhametine kalacaksın." "Anlıyorum," diye cevap verdim sessizce.

Haidi ve ben kalenin önüne yerleşmiştik ve ben Yonsar'ın güçlerinin eve dönüşünü izlerken kraliçe de beni izliyordu. Kaşları çatıldı. "Seni rahatsız eden bir şey var."

"Ejderha Kralı mürekkep balıklarından ve yılan balıklarından canavarlar yaratabilir," dedim yavaşça. "Elang gibi bir yarı ejderhayı neden bu kadar önemsesin ki?"

"Sadece bir yarı ejderha mı?" Haidi'nin saçlarından bir tutam dudaklarına değdi ve sanki bir sırrı ifşa ediyormuş gibi orada kaldı. "Elang bundan çok daha fazlası. O bir meydan okuma sembolü, asla doğmaması gereken bir yaratık."

Anlamadım.

"Ejderhalar kolay kolay çoğalmazlar; bu yüzden bazen kendi türlerinin dışında eşler ararlar. Merfolk, genellikle -Ve nadiren de olsa insanlar. Merhum lord Ta'ginan, Elang'ın annesiyle tanıştığında uygun törenleri takip etmedi ve bu yüzden kocanız Kral Nazayun'un onayı olmadan gizlice doğdu."

"Ve Elang bu kutsamaya sahip olmadığı için Nazayun ondan nefret mi ediyor?"

"Bu da işin bir parçası." Haidi durakladı. "Sekiz Buçuk Ölümsüz'ü duydun mu?"

"Sekiz Ölümsüz'ü biliyorum," diye cevap verdim. "Sekiz buçuk değil."

"Çoğu ölümsüz ve ölümlü tarafından unutulmuş bir efsaneye göre, bir tanrı artık tanrısallığını hak etmediğinde, sekiz buçuk ölümsüz bir araya gelerek dokuz göksel hazine ortaya çıkarır. Gök gürültüsü çıkaran bir çekiç, şimşek çaktıran bir ayna, yağmur yağdıran bir davul vb. Birlikte öyle müthiş bir silah yaratacaklar ki, değersizleri yok edecek.

ve gücünü elinden alacağız." Haidi ellerini kavuşturdu. "Nazayun onun bir hedef olduğuna inanıyor."

"İyi bir nedenle," diye mırıldandım. Sonra aklıma geldi: "Yarı ölümsüzün Elang olduğunu düşünüyor."

"Doğru." Haidi sesini alçalttı. "Nazayun doğduğundan beri Elang'ı öldürmeye çalışıyor ama her girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. Elang'ın Sekiz Ölümsüz tarafından korunduğuna inanıyor. Sadece bir tehdit olasılığı bile kabul edilemez; bu yüzden onu lanetledi."

"Nazayun ondan korkuyor."

Başını salla. "Ejderha sarayında itibar kaybetmemek için saklamaya çalıştığı bir gerçek. Yine de kimse Elang'a yardım etmeye cesaret edemiyor."

"*Cesaret* ettin, " dedim usulca.

Haidi başını hafifçe salladı. "Her zaman tetikte, her zaman yalnız. Batı Denizleri'nin genç lordu için böyle derdik." Omzuma dokundu. "Artık yalnız olmadığına sevindim, Leydi Saigas."

Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Ne diyeceğimi bilemediğim için sadece başımı salladım.

Son bir an daha oyalandı. "Denizle konuştun, şimdi onu dinle," dedi. "Bu, annemin beni yönetmek için seçtiğinde verdiği derstir. Sular sana asla yalan söylemez."

Haidi derin bir nefes aldı, sonra kısık bir ses çıkararak halkını bir araya çağırdı. Parıldayan havuz bir kez daha belirdi ve deniz halkı içeri süzülüp geldikleri gibi sessizce oradan ayrıldılar.

Deniz halkı ayrılana ve onların dünyası ile bizimki arasındaki dikiş kapanana kadar kaplumbağalarla birlikte bekledim. Sulardaki sis dağılıyordu ve uzakta, Yonsar'ın en uzak köşelerinin ötesinde, Yüzen Dağlar'ı ilk kez görebiliyordum.

Gerçekten de çok güzellerdi, sanki bir rüyadan fırlamış, büyülü iplerle asılı dağlar gibiydiler.

Yine de içimi en çok ısıtan manzara Yonsar'dı. Nanhira'ya yaptığım yolculuktan sonra, bu yalnız krallığa karşı yeni bir sevgi kazanmıştım. Evet, griydi, toprakları çorak ve ıssızdı ama hangi büyük resim boş bir sayfada başlamaz ki? En görkemli bahçeler bile boş bir araziden doğardı. Elang'ın Yonsar'ın çiçek açtığını göreceğine inancım vardı.

Kapıları geçip şatoya girdim, parmak uçlarımda hafif bir önsezi karıncalanıyordu. İşler buradan sonra daha iyiye gidecekti, bundan emindim.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Bahçede küçük çiçek tomurcukları ve deniz çayırları açmaya başladı ve Göksel Uyum Avlusu'ndaki kumlar parlayarak kalenin kalbine yumuşak bir ışıltı getirdi. Yonsar'a huzur gelmişti, en üretken olduğum kesintisiz bir sakinlik dönemi. Sabahları renkleri karıştırıp resim yapıyordum, sonra öğle yemeğinde Kunkoi'ye mutfakta katılıp elimle erişte yapıyordum; Shani'yle olan yorucu derslerime bir ara vermek için başladığım bir rutindi bu.

İblisi memnun etmek imkânsızdı ama sonunda Nazayun'un tüm vücudunu çizmeye mezun olmuştum. En titiz çalışmamı yaptım, pullarından yansıyan ışık üzerinde saatlerimi harcadım. Yine de bir şeylerin eksik olduğu hissinden kurtulamıyordum. Elang'ı resmettiğimde, neredeyse sayfadan uçup gitmişti, o kadar gerçektir ki denize düşmeden önce kuyruğunun vızıltısını duyabiliyordum. Nazayun için aynı şeyi hissetmiyordum.

Shani, "Bu onun pulları," diye işaret etti. "Rengi kapalı."

"Biliyorum," dedim. Bütün hafta boyaları karıştırmış, uygun gölgeyi yeniden yaratmaya çalışmışım ama hiçbirini yaklaşılamamıştım.

Nazayun'un zalim postunun parlaklığını yakalıyor.

"Bir tanrı sıradan renklerle boyanamaz. Özel bir şey olmalı." Saçıma doğru bir yüzgeç salladı. "Bu mavi paçavraları başının üstünde kullanabilirsin."

"Saçımı mı kastediyorsun?"

"Sen denizkızı değilsin, kel olman senin için bir fedakarlık olmaz."

Ters ters baktım. "Saçımdan boya yapabilsem bile, yeterli boya yok."

"Eyvah." Bu iblis sarkmış onu kuyruk kapalı benimsağa sola sallayarak geri döndü. "O zaman Elang'anmi'ye sor."

Elang'a mı sorayım? Çok uzun bir süre tereddüt ettim.

"Sorun nedir?" Shani bir komplo kokusuyla öne doğru eğildi. "Nabzın üç atım hızlandı. Aşık mı oldun?"

Onu omzumdan ittim. "Hayır!"

"Güzel." Shani süzüldü, ses tonu kalın bir uyarıyla doluydu. "Çünkü senin yerinde olsam Elang'anmi'ye aşık olmazdım. Sadece hayal kırıklığına uğrarsın."

"Bunu biliyorum," dedim. Bir fırçayı koluma soktum, Elang'ın yarattığı cebi bilerek küçümsedim.

Nanhira'dan döndüğünden beri eskisinden daha da soğuk davranmaya başlamıştı; birlikte yediğimiz akşam yemeklerinde beni neredeyse hiç tanımıyordu. Ne zaman yanına otursam, karşıdaki koltuğa doğru çekiliyordu. Bir kitap getirmeyi öğrendim, ama sayfalarının arkasında gizlice onu inceliyordum.

Bu huysuz yarı ejderhada fark ettiğimden daha fazlası vardı. Sıcak ve soğuk davranışlarını takınmamız gereken role bağlamaya alışkındım, ancak son zamanlarda neyin göstermelik olup neyin olmadığı belirsizleşmişti.

Elang'ı kütüphanesinde dikenler ve budama bıçağı tekniği hakkında bir ders verirken buldum. Tek öğrencisi

Koyu renkli, fokurdayan bir sangi s rahisinin önünde oturan Kunkoi esnemesini bastırıyordu.

  eri girdi imde deniz adamının ba ı yukarı kalktı. "Leydi Saigas geldi," diye duyurdu, varlığını ayağa kalkmak için bir bahane olarak kabul ederek. Masadan küçük bir kavanoz yeşil biber aldı. "Bakın bu sabah ne bulduk."

"Yılan gözlerim!" diye ba ırdım. "Onları Fold'da kaybetti imi sanıyordum."

"Kum tepelerine sürüklendiler," diye açıkladı Kunkoi. "Lord Hazretlerini onları bahçede yetiştirmeye ikna etmeye çalışıyordum, böylece zehirlerini damıtarak davetsiz misafirlere karşı bir silah haline getirebilirdim. Ne yazık ki bu fikri onaylamadı."

Elang boğazını temizledi.

"Haklısın," dedim Elang'ı görmezden gelerek. "Onlar biber, zehirli değiller."

"Zehirli değil mi? Ben bir tane yedim ve neredeyse ölüyordum."

"Yani, cennetin bir anlık görüntüsünü m  gördün?" diye takıldım. " nan bana, o kadar da kötü değil.   le yemeğinde sana acı biber soslu erişte yapacağım. Bu fikrini de i tirir."

"Bu kadar yeter," diye homurdanarak araya girdi Elang. Kunkoi'nin kollarına bir demet dikenli sanheia fırlattı. "Bunları depoya getir."

Deniz adamı gözlerini kırpı tırdı, oldukça umutlu görünüyordu. "Bu dersin bittiği anlamına mı geliyor?"

"Git. Şimdi."

Bir yelken balı ından daha hızlı olan Kunkoi takla atarak uzaklaştı. Elang ve ben yalnız kaldı ımızda, yarı ejderha çeşitli  i eleri ve mataraları yıkamakla meşgul oldu. Yardım etmek için yüzüm.

"Hiçbir şeye dokunma," dedi, kaseleri ula abilece im yerlerden uzaklaştırarak. "Bazı maddeler h l  aktif.  ksiri kirletebilirsiniz."

"Özür dilerim." Dudaklarımı büzdüm. "Kunkoi'ye sangi yapmayı mı öğretiyordun?"

"Öğretmeye çalışıyorum."

Elang'a meraklı bir bakış gönderdim. "Önce Kraliçe Haidi, şimdi de Kunkoi mi? Yakında bu artık senin değerli sırrın olmaktan çıkacak."

"Bunun asla bir sır olması gerekmiyordu. Bunu sadece Ai'long'u korumak için sakladım. Ama yakında bunu devam ettirecek başkalarına ihtiyacım olacak."

"Balina olmaya karar verirsen diye mi?" Şaka yaptım.

Gülümsemedi. "Evet, şey... yarı ejderhalar sonsuza dek yaşamazlar."

Esprilerim azaldı. Elang bana sırtını dönmüştü ve fokurdayan sangi şişesini soğuması için kapatıyordu. "Gördüğünüz gibi meşgulüm. Seni buraya getiren nedir? Bir imgelem mi gördün?"

"Bir karıncalanma

hissettim." "Ve?"

"Boyaya ihtiyacım var," dedim, konuşmayı görüşümden uzaklaştırarak. "Nazayun'un portresi için eskizler üzerinde çalışıyorum ve mavi doğru değil."

"Bir vizyon olmadan portreye başlayamazsınız," dedi Elang net bir şekilde.

"Neden olmasın? Büyükbabanı *gördün* mü? Onun resmini yapmak haftalar sürer ve ben buradaki zamanımın yarısındayım. Başlamam gerek."

Her zamanki gibi Elang işe yarar bir açıklama yapmayacaktı. "Eğer bir önsezi görmediysen, o zaman burada bulunman gereksiz. Akşam yemeğine daha birkaç saat var."

Kocam, her zaman hoş sohbet biriydi. Dişlerimi sıktım, sabırlı olmaya çalıştım.

"Daha fazla boyaya ihtiyacım var," diye tekrar denedim.

"Bak."

Kolumun içinden Nazayun'un son taslağını çıkardım ve parşömeni açtım. "Ben denedim."

ama pulları için doğru mavi tonunu karıştıramıyorum. Belki hazinenizde biraz bezelye çiçeği çayı varsa deneyebilirim."

"Ne hazinesi?"

"Çaylarınızı, haritalarınızı ve şeytanların başka neler bildiğini sakladığınız o gizli oda."

"Kasalarımı mı karıştırdın? O galerinin gizli olmasının bir sebebi var."

Kollarımı kavuşturdum, onun sinirli ses tonuna sinirlenmiştim. "Çay kutularını karıştıracak vaktim varmış gibi mi görünüyorum? Bu işi ne kadar zorlaştırdığınızı göz önüne alırsak, muhtemelen yapmalıydım."

"Şuna bir bakayım." Elang homurdanarak eskizimi aldı. Gözlüklerini düzeltti ve sessizce inceledi. "Renkler çok donuk," dedi sonunda.

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum."

Elang çizimi elinden bırakmadı. "Neye bakıyor?" diye sordu Nazayun'un başını göstererek. "Gözlerini gökyüzüne dikmiş."

Onlar mıydı? Nazayun'u bir uçurumun üzerine tünemiş, pençeleri kayaya saplanmış, kuyruğu arkasında bir dizi tepecik oluşturacak şekilde sallanırken resmetmiştim. Onu dağların kendisi gibi şekillendirmiştim, öyle ki uzaktan bakıldığında onun bir ejderha olduğunu anlamak için iki kez bakmanız gerekiyordu.

"Ben bunu yenildiğini anladığı an olarak hayal etmiştim," diye cevap verdim. "Yani yukarı bakıyor-"

"Ay," dedi Elang ve ben aynı anda.

Yan yanaydık, dirseklerimiz neredeyse birbirine değiyordu ve o hiç kıpırdamamıştı.

"Görüyorum ki vücudunun kompozisyonunu bir manzara gibi yapmışsın," diye mırıldandı. "Neredeyse bir aldatmaca gibi hissettiriyor."

"Sanatımda gizli anlamlar saklamayı her zaman sevmişimdir." "Zekice. Kendini geliştirmişsin."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim kalbimdeki çarpıntıyı bastırarak. Elang'dan iltifat almak nadir bir şeydi, bu kadar isteksiz bir iltifat bile olsa.

Doğruldu ve tek bir hareketle eskizi bana geri verdi. "Bu hafta sonuna kadar sizin için boya tedarik edeceğim."

"En azından bir fiçı dolusu lazım."

"Bu benim endişem olsun, senin değil."

Sesi kalınlaşmıştı ve kovulduğumu açıkça belli ediyordu. Sırf onu kızdırmak için devam ettim.

"Omzunda kum var," dedim tozunu alırken. Siyah, kayalık bir kumdu, Göksel Uyum Mahkemesi'nde bulunan yıldız şeklindeki kumlardan değildi. "Bu sabah Fold'a girmeye cesaret ettin mi?"

"Sadece casus avlamak için." Bir an için durakladı. "Çilileriniz yolculuk sırasında bulundu."

Kavanozu çevirerek açtım. "Bunu çok küçümseyerek söylüyorsun.

Kalede bir biber bahçesi umudu yok mu?"

Elang'ın gözleri kısıldı. "Baharat karakterinin nasıl oluşturulduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

Parmağını kullanarak avucunun üzerine karakteri yazdı. "Bir buket acı. Bence Yonsar yeterince acı çekti."

Bunu soğukkanlı bir şekilde söyledi ama yine de homurdandım. "Bu sadece uygun deneyimi yaşamadığın anlamına gelir. Sana göstereceğim."

Kavanozdan birkaç biber aldım. "Yılan gözleri o kadar güzel kokar ki kabuklarını avucunuza sürüp elinizin arkasından koklayabilirsiniz." Gösterdim ve içime çektim, her notayı aldım: kızarmış kabuklar, narenciyenin keskin tadı, burnumun arkasına doğru koşan odunsu alt ton. "Dene."

Elang avucuna biber sürerek beni şakaladı. Dikkatlice kokladı.

Söyleyecek söz bulamıyor gibiydi.

"İnanılmaz değil mi?"

"*İnanılmaz* kelimesi benim seçeceğim bir kelime değil. Sanırım burnum uyuştı."

Doğruydı; burnunun her iki tarafı da kızarmıştı. Elim ağzıma gitti. "Karıncalanabileceği konusunda seni uyarmalıydım. Tolerans kazandığında daha az acıyacaktır. Tekrar dene."

"Sanırım yeni bir işkence biçimi keşfettin," dedi ama biberi avucunun içinde ikinci kez, öncekinden daha yavaş ve dikkatli bir şekilde yuvarladı. "Güneyli olduğunu sanıyordum. Bu baharat sevgisi nereden geliyor?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. Bu soru, ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir melankoli ve déjà vu hissi yarattı. "Babam," diye geç cevap verdim. "Yılan gözü biberleri en sevdiği idi - Balar'da çocukken onları ağaçlardan taze taze toplardı."

"A'landan değiller mi?"

"A'landalılar size öyle olduklarını söyleyebilir ama tohumları Balar'dan çaldılar ve Baharat Yolu'nda kâr amacıyla ticaretini yapmaya başladılar. Babam gibi insanlara onları kıta boyunca taşımaları için para ödüyorlardı." Çilileri avucumda yuvarladım. "Bazen babam eve getirmek için gizlice bir avuç alırdı. Akşam yemeğinde yerdik, sonra kalanları ezip boya yapardı." Bir biberi tırnaklarımın arasında ezdim ve Elang'a parmağımdaki tozumsu lekeyi gösterdim. "Bunun memleketindeki dağların tam yeşilini oluşturduğunu söylerdi."

Bu daha önce hiç paylaşmadığım bir anıydı ve boğazıma bir yumru oturdu. "Bir gün beni götüreceğine söz verdi."

Elang hiçbir şey söylemedi ama biberi bir kez daha burnuna götürdü. Öncekinden daha derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Belki çorbama koyabilirsin," dedi yavaşça, "her seferinde bir tutam. Sanırım o zaman, bir süre sonra, buna alışabilirim."

Saino'nun belası, Elang'ı bir an tokatlamak, bir an sonra da öpmek istememe neden olan şey neydi? Beni etkilemeye başlamıştı.

Gülümsediğimi gördü. "Buna pişman olacağım, değil mi?"

"Kesinlikle. Ama artık çok geç, denizler seni duydu. katılıyorum."

"Demek öyle." Gülmeye başladı, sonra gözlerini kaldırdı, geniş kaşları çatıldı. "Bunu duyuyor musunuz? Akıntıda bir kırıışıklık..."

O bahseder etmez bunu hissettim. İçgüdülerim Elang'ı kolundan tutup bir sütunun arkasına çekmemi sağladı - bir denizanası dokunaçlarından dikenler fırlatarak kütüphanede patlamadan bir an önce.

Yağmur damlaları kadar hızlı ateş ederek pelerinin kalın kıvrımlarını delip geçtiler. Elang kuyruğunun bir kırbaıyla yarattığı yakaladı. Yeni dikenler fırladı, denizanasını pençeleyip kafasını yumruğunda tutarken kollarını parçaladı.

"Koğuşlardan geçmene kim izin verdi?" diye sordu.

Işık denizanasının kafasından geçerek parlak bir parıltı olana kadar hızlandı. Kolumla gözlerimi korudum. Tekrar baktığımda, yaratık gevşemişti. Ölmüştü.

"Ne yazıyordu?" Titreyerek sordum.

"Hiçbir şey." Elang homurdanarak gövdesinden bir diken çıkardı.

Kunkoi, Mailoh yanında olduğu halde bizi aceleyle salona girerken buldu. Hızla konuştu ve ben sadece *sanheia* kelimelerini yakalayabildim.

Elang'ın omurgası sertleşmeden ve ilk kez küfrettiğini duymadan önce *Caisan*'la konuştum.

Öfkesi ayaklarımın altında çalkalanan suya yansıdı, o kadar şiddetliydi ki bir duvarı yıkabileceğinden endişelendim. Farkına varır varmaz yumruklarını kapadı ve kendini dikleştirdi. Dalgalar çekildi.

"Caisan nerede?" diye sordu alçak bir hırıltıyla.

Mailoh endişeyle koridorun daraldığı yeri işaret ederek, "Özel odanızda," diye cevap verdi. "Shanizhun onu bastırdı."

"Gidebilirsin. Bundan sonrasıyla ben ilgileneneğim."

Sanki hayatları buna bağıymış gibi yolumuzdan çekilen kaplumbağalar için üzüldüm. Elang aceleyle kamarasına gitti, ben de onu takip ettim.

İçeride General Caisan vardı. Bilinci yerinde değil.

Shani onun üzerinde süzülüyor, yüzen boncuklardan oluşan parıldayan bir örtü yaratıyordu. Her birinin içinde bir anı vardı ve Shani'nin gözleri daha önce hiç görmediğim şekilde, derin, hipnotik bir kırmızıyla parlıyordu. "İşte casusun." Bir boncuk çıkardı. "Sen sangi demlerken denizanasını kaleye soktu."

Kendimi solgun hissettim. Elang, Yonsar'ın koğuşlarını izlemesi için Caisan'a güvenmişti. Neden bu güvene ihanet etmişti? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Neden geldiler?" Dedim ki. "Denizaneleri - Elang'ı öldürmeye mi çalışıyorlardı?"

"Bir şey arıyorlardı," diye yanıtladı gözleri Caisan'dan ayrılmayan Elang. "Uzun zamandır sakladığım bir şey."

Sesi alçaktı ama ihanet onu hâlâ üzüyorsa bile bunu belli etmiyordu. "Anıları generale geri verin."

Shani itiraz etti, "Ne-"

"Dediğimi yap."

İblis nefesinin altında mırıldandı ama itaat etti. Caisan'ın etrafında yüzerek anılarının boncuklarını onun zihnine geri fırlattı.

Elang ona, "General Caisan'ı kaleye götür," diye emretti. "Onunla daha sonra ilgileneceğim."

Shani Caisan'ı götürürken ben de Elang'ın odasını inceledim. "Evliliğimizin" üzerinden haftalar geçmesine rağmen buraya hiç davet edilmemiştim. Burası bir prensten çok bir serserinin kamarasına benziyordu. Sadece bir kitaplık, mavi yorganlı geniş bir yatak, oldukça kederli görünen boş bir vazo. Bir sandığı karıştırıp yedek bir kumaş aradım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Sana evime girmen için izin mi verdim-"

"Kanaman var. Bandaja ihtiyacın var."

"Bu şu an için acil değil." Elang beni yukarı çekti, yırtılmış parşömenler ve devrilmiş sandıklardan oluşan bir karmaşanın üzerine kaldırdı. Sanheia çiçekleri her yerde uçuşuyordu. Sapları kopmuş, taç yaprakları siyah kar taneleri gibi büzüşmüştü.

Neredeyse sormaya cesaret edemiyordum: "Sangi, o-" "Yok edildi." Elang tek bir gül uzattı. "Hepsi bu kadar.

Bu Sola. Zar zor yeterli içinyapmak a günün Tedarik." Öfkesini bastırmaya çalışarak yaprakları elinde ufaladı. "Bu sabah aldığınız doz, hazırladığım son dozdu." Onun acılık hala oyalandı üzerinde benim Dudaklar.

"Neden olur

Caisan devriyeleri içeri mi aldı?"

"Size daha önce de söyledim, bu kaledeki herkese güvenilmez."

"Mutlaka bir nedeni vardır." Kaşlarımı çattım. Caisan, Yonsar'daki en sevdiğim yaratık olmaktan çok uzaktı ama onun sadık olduğunu düşünmüştüm.

Elang sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Bu kaledeki hiç kimsenin sadakatsiz olduğunu söylemedim. Bir casusa rüşvet verilebilir, baskı yapılabilir." Çenesi gerildi. "Bazen başka seçenekleri olmadığı için harekete geçerler."

"Tehdit edildiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Yüzü asıktı ve el çantasını almak için bir sandığa uzandı, sonra da başının üzerinde salladı. "Döndüğümde onu sorgulayacağım."

"Geri dönmek mi?" Gözlerim farkına vararak açıldı. "Gidiyorsun!"

"Gangsun'a gitmekten başka çarem yok. Sangi'ye ihtiyacın var." "O zaman ben de geliyorum."

"Kalacaksın." Çok kararlıydı. "Nazayun'un istediği de bu, kalenin güvenliğini terk etmen."

"Ama benim ailem-"

"Sadece senin varlığıyla tehlikeye girecek. Görevimize odaklanmalısınız."

Kalbim sıkışmıştı. Haklı olmasından nefret ediyordum. Annemi ve kız kardeşlerimi çok özlemiştim.

"Peki ya sen?" Koluna girdim. "Sen... sen yaralısın."

Konuşurken *ne kadar* incindiğini gördüm. Kolunu nazikçe döndürdüm,

Dönüp gittiğinde de bırakmıyordu. Kızgınlığını görebiliyordum.

Dikenlerin bıraktığı kırmızı kesikler. Daha da kötüsü, sırtında korkunç bir yara izi ağı vardı. Bir kavgada olduğu gibi yırtıklar ve kesik izleri ve daha derin, daha kısa kesikler... sanki biri pullarını oymaya çalışmış gibi.

Yara izlerinin çoğu eski görünüyordu, yıllar içinde solmuştu - sol omzunun altındaki bir yara hariç. Hâlâ pembeydi, hâlâ derin ve kötü niyetliydi. Yakın zamanda bıçaklandığı neredeyse kesindi.

"Bunu sana kim yaptı?" Ben sordum.

"Çeşitli suikastçılar" diye kaba bir cevap verdi. "Onlar bir şey değil."

"Dikenler-"

"Affet beni, Tru." Elimi kolundan çekti. "Ama burada oyalandığım her saniye kıyıdaki değerli zamanım. Shani'ye yakın dur ve kaleden ayrılma."

Gözlüklerine dokundu ve onların yerine bir maske belirdi. Onu yüzüne bastırdı.

Haftalardır onu maske takarken görmemiştim. Birlikte kurduğumuz kırılgan dostluğu koparmış, bizi bir kez daha birbirimize yabancı bırakmış gibiydi.

"Ailene selamını söylerim," dedi. Ve başka bir şey söylemeden gitti.

CHAPTER TWENTY-NINE

Kale kargaşa içindeydi, kaplumbağalar her köşe bucağı davetsiz misafirler için tarıyordu. Dışarıdan gelen boğuk gümbürtlere alışmıştım - kale muhafızlarını yıpratmaya çalışan devriyeler. Ama şimdi her ses beni sarsıyordu.

"Bu kadar endişeli görünmene gerek yok," dedi Shani.

"Elang'anmi ölürse sular sana söyleyecektir."

Kaşlarımı çattım. Onu unutmuştum. "İnsanların düşüncelerini okumak kabalıktır."

"O zaman onları bu kadar ilginç hale getirmemelisin," diye yanıtladı dudaklarını yalayarak. "Dedikodu tadı alıyorum ve çok tatlı."

"Kafamın içinden çık."

"Nanhira'da Elang'anmi ile aranızda ne oldu? Deniz adamı aşçı bana söylemiyor. Bir şey saklamak ona göre değil."

Bazen Shani'nin bu kadar duygusuz olabilmesi beni hayrete düşürüyordu.

Sonra tekrar, o bir iblis oldu.

Yolun geri kalanında onu görmezden geldim ve Mailoh'u bulana kadar durmadım. Korktuğum gibi, sorgulanmak üzere gözaltına alınmıştı.

Muhafızlara "Bırakın onu," diye emrettim.

"Ama Leydi Saigas, Mailoh generalin kız kardeşi. Suç ortağı olabilir."

"Bırak onu," dedim tekrar. "Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Muhafızlar isteksizce Mailoh'u serbest bıraktı. Kaplumbağa gözle görülür bir şekilde sarsılmış, parlak gözleri kuru ve yorgun bir yeşile dönmüştü. Yine de Yonsar Kalesi'nin belkemiği olan Omurga'nın kendisi gibi, dengesini topladı ve derin bir selam verdi.

"Kardeşimin adına yalvarıyorum Leydi Saigas," dedi. "Onu Lord Elang'a karşı harekete geçiren şeyin ne olduğunu söyleyemem ama sizi temin ederim ki Caisan hayatı boyunca Yonsar'a sadık kaldı."

Ona inanmak istedim. "Benimle onu görmeye gelir misin?"

Mailoh keskin bir nefes aldı, sonra kasvetli bir şekilde başını salladı. "Beni takip edin."

Kale, kalenin en alt katında, kışlanın altındaydı. Adı dışında her şeyiyle bir zindandı. Çökük tavanda tek bir fener süzülüyordu ve metal parmaklıklar generalin sırtüstü yatmış halinin üzerinde gölgeli çizgiler oluşturuyordu.

Caisan kumun içine gömülmüştü ve yaklaştığımızı duyunca ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı.

Mailoh, "Kabuğuna saklanmanın zamanı değil," diye homurdandı. "Kalenin hanımı seninle konuşmaya geldi."

"Beni rahat bırak," diye homurdandı Caisan. "Ona söyleyecek b i r şeyim yok."

"Beni utandırma Caisan. Hain ya da değil, Leydi Saigas'a saygı borçlusun."

Onu nasıl kışkırtacağını çok iyi biliyordu. Başını öne eğdi, yüzünün yamaçlarından kumlar dökülüyordu. "Ben bir hain değilim."

"O zaman sen bir korkaksın," dedi Mailoh. "Hangisini tercih edersin? Eğer onunla yüzleşmezsen, ya birinin ya da diğerinin doğru olduğunu varsaymak zorunda kalacak."

Caisan ayağa kalktı. Parmaklıklara doğru ilerlerken devasa ayakları ana kayada girintiler oluşturdu. "Neden geldin?" diye homurdandı bana.

"Gerçek için."

"Gerçek diyorsunuz." General alay etti. "Yine de şeytanı getirdiniz."

"Caisan," diye uyardı Mailoh.

"Onun ne olduğunu sana daha önce söylemiştim." Arkamda süzülen Shani'ye güvensizce baktı. "Düşün. Bu kalede zihin sahibi olma yeteneğine sahip tek bir yaratık var. Lord Elang'ın sangi'sini nasıl yok edeceğini başka kim bilebilir? Başka kim Nazayun'un devriyesinin kaleye görünmeden girmesine izin verebilir?"

Bu suçlama üzerine Shani'nin sulu yüzü karardı. Kuyruğunu kaldırdı ve Caisan'ın hücreesindeki kumun üzerinde kırağı çatırdadı, duvarlara doğru hızla ilerledi. Tüm kale soğudu.

"Kaplumbağa en çok soğutulduğunda lezzetlidir," diye mırıldandı, sonra sesi sertleşti. "Sadakatimi bir daha sorgularsan, yas tutacak kemiklerin bile kalmaz."

"Bu kadar yeter." İblisi kuyruğundan yakaladım. "Ve siz General, Shanizhun'un Lord Elang'a onurla bağlı olduğunu bilmelisiniz."

General başını eğdi. "İblislerin onurlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sana onurunu göstereceğim!" Shani kendini tam boyuna ve genişliğine kadar çekti ve büyümeye devam etti; hücrenin üzerinde belirirken kırmızı gözleri büyüyordu.

"Yeter," diye uyardım onu. "Bu bir emirdir, Shani." Bir tıslamayla yüzüğümün içine geri döndü.

Mailoh kardeşine sert bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Beni dinleyin Leydi Saigas, lütfen. General Caisan sadıktır. Yonsar'a uzun süre hizmet etti-"

"Üç asır!" Caisan gürlledi. "Yüzyıllar, oysa o iblis sadece birkaç yıldır Lord Elang'ın yanında. Size söylüyorum, o hâlâ Nazayun'un hizmetkârı!"

"Shanizhun'a karşı bu kötü niyetinden vazgeçecek misin?" Mailoh bağırdı. "Söz konusu olan *senin* onurun."

Sessizdim, yargılamaktan kaçınıyordum. Eskiden kendimi yüzleri okumakta iyiydi ama yalanları ortaya çıkarmak her zaman kolay değildi. Caisan'ın kendi masumiyetine gerçekten inandığını söyleyebilirdim. Bu da bir şey ifade ediyordu. "Uyarınızı dikkate alacağım General," dedim sonunda. "Hepsi bu kadar."

Yüzen fener Mailoh ve beni kışlaya kadar takip etti. Merdivenlerden çıkarken opal yüzüğüme dokundum.

Shani, diye düşündüm, *bu öfkeyi kontrol etmeyi ne zaman öğreneceksin?*

Cevap vermeyince iç çektim. Bir hain vardı. bir yerde içinde Yonsar. İçinde benim bağırsak, I yapmadı düşünmek o Caisan olduğunu da düşünmedim, Shani olduğunu da. Kimdi peki?

Bilmiyordum ama öğrenecektim.

Parmak uçlarım bir hayalle yandı ve fırçam titreyerek masama oturdum. Çizmek üzere olduğum geleceği sevmeyeceğime dair bir his vardı içimde.

Yumruklarımı sıktım, kendimi tutmaya çalışırken tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Her gece rüyamda Baba'nın taşa dönüştüğünü görüyordum. *Yaşıyor muydu?* Nazayun'a sordum.

Canlı derken neyi kastettiğinize bağlı.

Kapıma bir tıklama geldi ve sıçrayarak ayağa kalktım. "Kunkoi."

"Aç mısın?" diye selamladı beni. "Mutfak bile soruşturma için kordon altına alındı, ama sevgili Leydi Saigas'ın öğle yemeğine ihtiyacı olacağını hatırladım."

"O kadar geç mi oldu?" Fırçamı yere bıraktım. "Unutmuşum."

Kunkoi masama iki kutu koydu. "Benim özel erişte çorbam. Bunu senin için yapmak istiyordum ama Lord Elang gidene kadar beklemek zorundaydım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Onları sevmiyor mu?"

"Artık sevmiyor." Kunkoi omuz silkti.

Masamı toplamaya başladım. Ai'long'da Elang gideli sadece birkaç saat olmuştu. Karada ise bir günden fazla olmuştur. "Güvende olacak mı?"

"Muhtemelen birkaç suikastçıyla karşılaşacaktır ama bu kadar uzun süre hayatta kalması boşuna değil."

Göğsüm daraldı. "Birkaç suikastçı mı?"

"Endişelenecek bir şey yok." Kunkoi bana baktı. "General Caisan'ı kalede ziyaret ettiğini duydum. *Bu* Lord Elang'ı endişelendirecektir."

"Masum olduğunda ısrar ediyor."

"Öyle olmasaydı şaşırırdım. Caisan ihanet için fazla kalın kafalıdır. Tüm kaplumbağalar öyledir."

"Peki sence hain kim? Shani olamaz. Nazayun'dan nefret ediyor."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı deniz adamı. "Bildiğim tek şey, bunun aç karnına çözülecek bir şey olmadığı."

Üst üste dizilmiş iki bakır tenekeyi açtı. "Soğumadan önce bunu deneyin. Bu benim spesiyalitelerimden biri."

Kapağı açtığımda parmaklarımdaki karıncalanma azaldı. İlk teneke kutu kalın, hala kaynayan bir et suyu içeriyordu.

hardal yeşillikleri, havuçlar ve içinde yüzen minik istiridyeler. İkincisi, orbayla birleştirdiğim cömert bir porsiyon dalgalı yumurtalı erişte.

Bilgeler'e şükürler olsun, çok lezzetliydi. Dudaklarımı yaladım, ağızda kalan tat dilimde olgunlaşıp tanıdık bir lezzet yumağı bırakırken gözlerim yavaşça açıldı. "Bu orba... bu..."

"İnanılmaz mı?" Kunkoi'nin saçlarının uçları gururla kıvrıldı. "Biliyorum."

orba çok lezzetliydi ama söylemek istediğim bu değildi. Kaşığımı daldırdım, buğulanmış bir balık lokmasını parlayan yağ taneciklerinin altında kovaladım. "İçinde ne var?" diye sordum.

"Başka biri olsa, onlara en iyi deniz taraklarımı ve deniz kulağımı, en asil baharatlarımdan bir tutam ve beş kordiseps yaprağı söylerdim." Yakınına eğildi. "Ama sizin için, Leydi Saigas, gerçek sırrı paylaşacağım: Et suyu yosun bazlıdır. Bu kadar basit. Bir gece kaynatıyorsunuz, sonra içine ne isterseniz koyabiliyorsunuz."

Yosun bazlı. Gaari bunu bana bir keresinde Luk's'ta bayıldığımız çorba hakkında söylemişti. Et suyunu ağızımda evirip çevirdim, tuz ve yağın tadını çıkarırken dilim taze soğanın kalınlığından eriştenin baharlığına kadar yeni tatlar keşfetti. Bir mr öncesinden tanıdık bir tat. Bu olabilir miydi...

Nefesim sığlaştı, nabzım her atışta daha da hızlandı. Kunkoi'ye baktım, zihnimde Gaari'nin yüzünü onun üzerine yerleştirdim. Hayır, bu o değildi. Deniz adamı yıllardır Yonsar'dan ayrılmamıştı.

Sonra?

Zihnimde cevabı zaten biliyordum ama bunu düşünmeyi reddettim. Bu imkansızdı. *İmknsızdı.*

Yine de sormak zorundaydım. "Kunkoi," diye başladım, her hece boğazımdan kayaya çarpmış kaya gibi sıyrılıyor. "Nerede

Bu çorbayı yapmayı nereden ğrendin?"

"Bunu bana kuzenim öğretti," diye cevap verdi deniz adamı belli belirsiz. Et suyuna eklediğim biberleri sayıyordu ve biberler işin içine girdiğinde pek dikkatli davranmıyordu. "Hangisi olduğunu unuttum, çok fazla kuzenim var ama yıllar önce karaya gönderildi. Orada bir restoran açacağını söylemişti. İleri görüşlüymüş. Elang beni dükkâna göndermeye çalıştı ama ben burada kaldım."

"Dükkan. Gangsun'daki mi?"

"Ölümlüler diyarını söyleyecek kadar iyi bilmiyorum ama Lord Elang bilirdi; iki haftada bir buraya uğradı." Kunkoi sesimdeki yoğunluğu fark etti. "Bir sorun mu var?"

Başım her geçen an daha da hafifliyordu ve kendimi nasıl sabit tutacağımı unutarak sandalyemden kaymaya başladım.

Daha önce bir çırpıda yemeden duramadığım eriştelerin tadı şimdi kum gibiydi.

Kasemi bir kenara bıraktım, birden kendimi iyi hissetmedim.

"Leydi Saigas, iyi misiniz? Solgunlaştınız. Yemekten mi?"

Kalbim küt küt atıyordu. "Mailoh'u çağırarak mısınız?"

Kunkoi kapıya doğru koştu. "Derhal."

Nefesimi tutarak kapı tamamen kapanana kadar bekledim, sonra da fırladım. Çabuk olmalıydım.

Sadece biraz suçluluk duygusuyla opal yüzüğümü çıkardım ve bir çaydanlığın içine attım.

"Üzgünüm, Shani," diye mırıldandım ve kapağı kapattım. Sonra kendimi kendi kalemde bir davetsiz misafir gibi hissederek odamdan fırladım.

Nereye gittiğimi çok iyi biliyordum.

CHAPTER THIRTY

Gizli oda çay kokuyordu. Elang'ın her zaman içtiğı maltlı, cevizli siyah ay.

Odada en az yüz sandık vardı, birkaçı da tavanda asılı duruyordu. Demek burası Elang'ın hazinesiydi.

Mailoh, ilk turdan önce bana *Lord Elang'ın karaya yaptığı gezilerden elde ettiğı değerli eşyaları burada sakladığını* söylemişti. *ay onun başlıca fethi. Son kontrol ettiğimde birkaç eski harita da vardı.*

Her sandık ben açtım onayladım onun sözleri.
ben

Sayırsız ay tenekesi, Batı Lor'yan'ın özenle rulo haline getirilmiş birkaç haritası ve ardından bir kütüphaneyi dolduracak kadar çok kitapla karşılaştım. Bir süre sonra kasalardan vazgeçtim ve bulabildiğim her yüzeye vurarak gizli bir bölme aramaya başladım. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla yere çöktüm, sandığından düşmüş bir yığın kitabın yanına oturdum. Ne arıyordum ki zaten?

Kitaplardan birkaçı havada süzölmeye başladı ve kaşlarımı çatarak onları yakaladım. Elang bana kitaplarının geri kalanının

hala Gangsun'daydı. Ama burada kutular dolusu kitap vardı. Koleksiyonunun büyük bir kısmı olduğu kesin.

Sıçrayarak ayağa kalktım ve kendimi kasaların üzerinde süzölmeye bıraktım. "Bana kendini göster," diye yüksek sesle konuştum. Sözlerim

titriyor ve duvarlara çarpıyordu. Kendimi toparladım ve daha güçlü bir şekilde konuştum: "Bana kendini göster. Batı Denizleri'nin hanımefendisinden hiçbir şey saklanamaz."

Denizin uyması biraz zaman aldı ama Kraliçe Haidi haklıydı; sular yalan söylemezdi. Gözlerimin önünde, sandığın içindeki kitaplar titredi, sonra gerçek halleriyle yeniden ortaya çıktılar. Sanki bir maske soyulup çıkarılmış gibiydi.

Bunlar kitap değil, parşömen üzerine parşömen... sanattı. Resimler, eskizler, hatta kaba pirinç kağıdı parçaları üzerine çizimler.

Birden nefes alamadım. Bu eserleri tanıdım.

Bu nasıl olabilir? Burada, ejderhaların efsanevi diyarının derinliklerinde, terk edilmiş bir kaledeki gizli bir mahzende, Gaari aracılığıyla sattığım tüm resimler duruyordu. İlk tanıştığımızda çizdiğim vali taslağından, taklit edip müzayedede sattığım portrelere ve Elang'ın bahçesinde elimden kaptığı ejderhaya kadar.

Çalışmalarımın her biri, hatta yeterince iyi olmadıkları için bir kenara attığım alıştırma çizimleri bile

-Burada, özenle saklanmıştı.

Ellerim titreyerek en eski parçalarımın birini kaldırdım.

Gaari, "Sadece tek bir renkle bir şey boyamanı istiyorum," diye talimat verdi. "En sevdiğin rengi deneyelim. Dur tahmin edeyim, mavi mi?"

Verdiği mavi saksıyı atladım ve doğrudan yeşile yöneldim.

"Yeşil," dedim. "En pahalı yeşim taşının rengi.

Çam ve yosun rengi ve yediğim ilk biber."

"Hayatın rengi," diye düşündü Gaari.

Fırçamı daldırdım ve bir bambu sapı çizdim. "Babam 'Yeşil maviden gelir ve maviden daha iyidir' derdi. "

"Bu ne anlama geliyor?"

Gaari'ye en arsız gülümsememi verdim. "Bu, öğretmenlerinizi aşmayı öğrendiğiniz anlamına geliyor."

Nasıl da gülmüştü. Tabloyu tekrar Sandık.

Olamaz, dedim kendi kendime. Gaari ölmüştü.

Ama başka bir açıklaması yoktu. Hiç şüphe yoktu.

Kasanın kapağını kapattım, şaşkınlık ve öfke içimde çalkalanıyordu. Yaşlı adamı üç yıldır tanıyordum. Kim olduğunu hep sorgulamıştım. Bir yanım kılık değiştirdiğini tahmin etmişti ve uzun beyaz sakalıyla ilgili olarak onunla birden fazla kez dalga geçmiştim. Gerçek olamaz, demiştim. Haklıydım da.

Bunu nasıl görmedim? İyi yemeğe olan hayranlığı, titizliği, fırtınalı gri gözleri ve küçümseyen bakışları.

Bahçe işleri!

Gaari ile her karşılaşmamı, her kelimemi hafızamda aradım. Gaari geveze, eğlenceli, büyüleyici ve bir dosttu. Eğer o olmasaydı, ailem açlıktan ölürdü. Ben de kendimi valinin hapisanesinde bulurdum.

Gaari'nin her zaman büyük bir kalbi vardı.

Oysa Elang... Elang'ın kalbi yoktu. Soğuk ve mesafeliydi, hesapçı ve...

Ailene kalacak bir yer verdi. Hain bir ses düşüncelerimi çaldı. Senin için göğsüme bir diken battı.

"Sadece bana ihtiyacı olduğu için," diye yüksek sesle terslendim ve düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

Nanhira'da bana verdiği su çanını almak için cebimi karıştırdım. Elimde duruyordu, yaprakları nazıkçe açılıyordu, onu yarattığı günkü kadar taze ve maviydi.

Şimdi bu, ona güvenmeye ne kadar yaklaştığımı acı bir şekilde hatırlatıyordu. Bunca zamandır yalan söylüyordu.

"Şu aptal deniz adamı," diye mırıldandı bir ses. Shani buğulanarak uzun yüzgeçlerini boynumdan geçirdi. "Her şeyi ele vereceğini hissediyordum."

"Demek doğruymuş." Kelimeler en acı hap gibi boğazıma yapıştı. "Elang... Gaari."

Bunu Shani'den çok kendim için yüksek sesle söylemem gerekiyordu. "Tebrikler," dedi iblis. " çıktı sen bir yabancıyla evlenmedin." "Bunca zamandır *biliyordun*."

"Elbette biliyordum. Sence Elang'anmi Benim yardımım olmadan sürgünde bunca yıl hayatta kalabildin mi?" Bir alay. "Hayatımın en uzun beş yılını, siz insanların toprak dediği o cehennem çukurunda yaşayarak geçirdim. Ve bunun yarısından fazlası sizin gibilerin peşinde koşarak harcandı."

"Bunun bir tesadüf olamayacağını biliyordum," dedim. "Ben onun bahçesine düştüm. Onun da bir ressama ihtiyacı vardı."

"İçgüdülerine kulak vermeliydin." Shani opal yüzüğü kuyruğunun etrafında döndürdü. "Tüm o altının hislerini bulandıracağını biliyordum."

"Bunu o mu planladı?"

"Elang'anmi'nin planlamadığı çok az şey vardır."

Kafa karışıklığım buharlaşıp giderken içimde bir öfke parlaması hissettim. "Yargui'nin adamlarını da o mu yerleştirdi?" diye sordum. "Erişte evine yapılan saldırı? Onun *ölümünü* mü?"

"Belki yaptı, belki yapmadı. Ne fark eder ki?
Birkaç hafta içinde birbirinizi bir daha asla
göremeyeceksiniz." "Tabii ki önemli. O-"

"Kocan mı?" Shani kullanacağım son kelimeleri de araya sıkıştırmayı başardı. "İstediğin kadar üzül ama yerinde olsam nefesimi boşa harcamazdım." Sırıttı. "Unutma, sangi'de eksiğin var."

Ben cevap veremediğimden tekrar sise dönuştü.

Su çanını buruşturdum, yaprakları kırılmadan hemen önce yumruğumu gevşettim. Evet, ona kızgındım. Gözlerimi kırpmadan çok uzun süre geçirdiğimde, denizde yüzen küçük beyaz yıldızlar görebiliyordum, öfkemin hayaletleri. Ama öfkenin altında çok daha keskin, çözülmesi çok daha zor bir duygu düğümü vardı.... Çok değerli bir şeyi kaybettiğim duygusu.

Sonunda Elang'dan hoşlanmaya, hatta onu bir arkadaş olarak görmeye başladığım için miydi?

Göğsüm sıkıştı. Yoksa başından beri arkadaş olduğumuz ve bunu hiç bilmediğim için miydi?

Shani haklıydı; önemli değildi. Yakında bağımız kopacak ve yollarımız ayrılacaktı. Ben evime, ailemin yanına. Anılarım solana ve Elang'ın yüzü bile geçmişin bir bulanıklığı haline gelene kadar yaşamak, yaşlanmak ve ejderhalar arasında geçirdiğim zaman hakkında hikâyeler anlatmak için.

Su zilini elimden uçurup serbest kalmasını sağlarken tek bir sorun olduğunu düşündüm.

Hiçbir yüzü unutmadım.

CHAPTER THIRTY-ONE

Mutfaktaydım, kahvaltı için erişte hazırlıyordum ki sudaki değişimi hissettim.

Dışarıdan bir gümbürtü geldi, ardından bir çatışma sesi duyuldu. Bağrısmalar. Mızrak şakırtıları. Çok uzun sürmedi. Kısa süre sonra neşeli bir kutlama ve akıntılarda gezinen ekstra bir sıcaklık parıltısı vardı.

Elang geri döndü.

Mailoh'nun onun için telaşlandığını duydum, sesi bir oktav yükselmişti. Bu arada ben de çiğ eriştelerimi masaya vurup şerit gibi ince ince kesiyordum. Çorbam kaynamak üzereydi.

Beni böyle buldu, sırtım kapıya dönük yemek pişirirken.

"Erişte için biraz erken değil mi?" dedi arkamı dönmediğimde.

Gaari kahvaltıda erişteye bayılırdı, bu anı öfkemi daha da körükledi. Hamuru bir araya getirdim ve keskin bir dilim açtım. "Uyuyamadım."

Elang arkamdan yaklaştı. "Sanheia bende," dedi endişeli bir sesle. "Hazırlamam için bana bir dakika ver."

Kapağı tencereme geri vurdum ve ona bakmak için döndüm. Yorgun görünüyordu. Gözleri daha donuk, pulları daha az canlıydı. Başka bir gün olsa, yaralanıp yaralanmadığını sorardım, ama o gün havamda değildim.

Başımı kolunun altındaki neşeli kırmızı kâğıtlara sarılı bohçaya doğru eğdim.

"Bu sanheia'ya benzemiyor," diye belirttim.

"Ailenizden hediyeler getirdim. Kız kardeşlerine sangi almaktan ne kadar nefret ettiğini söyledim, bu yüzden çileyi tatlandırmak için bir şeyler gönderdiler."

Bir kutu taze ejderha sakalı şekerini açtı; özenle paketlenmiş bir düzine köpüklü beyaz şeker ve fıstık kozası. Bir parça eksikti.

"Nomi bana biraz teklif etti," diye açıkladı. Hava sarhoşu olmalıydı, çünkü gerçekten gülümsedi. "İsmi yüzünden merak ettim. Bir şekerleme için korkunç bir isim."

Beğendin mi? Neredeyse soracaktım ama tam zamanında dilimi ısırdım. Elang tatlı sevmezdi.

Ayrıca pakette bir teneke kurutulmuş karabiber, üç boğumlu zencefil soğanı ve yeterince yemediğimden endişelendiği belli olan annemin diğer yiyecekleri de vardı.

Hediyeleri tekrar kâğıda katladım, kalp tellerim gerildi. Neredeyse evimin kokusunu alabiliyordum: Fal'ın yakmayı sevdiği tütsüden gelen sandal ağacı, karaçam ağaçlarındaki ilk kırağı, annemin yemeklerinden gelen yağ.

"Nasıllar?"

"Aileniz iyi," dedi Elang. "Ama sıkıldıklarından şüpheleniyorum. Annen beni kendisiyle taş oynamaya ikna etmeye çalıştı."

"Yaptın mı?"

Elang hâlâ gülümsüyordu. Garip bir şekilde neşeli bir ruh hali içindeydi. Annemle taş mı oynuyordu? Gerçekten evli olduğumuzu mu düşünüyordu?

Muhtemelen hile yapıyor, diye düşündüm, tenceremin yanında kaynarken.

"Döndüğünde erişte yedin mi?" Keskin bir sesle sordum. "Ölümlüler diyarında neredeyse bir hafta yoktun ve Gangsun'da *olağanüstü* erişteler var."

"Sadece evde yedim," diye cevap verdi. "Kız kardeşlerin sana iletmem gereken haberlerle doluydu."

Nefesim kesildi. "Yazdılar mı?"

"İstediler ama devriyelerin mektupları bulma riskini göze alamadım. Akşam yemeğinde hikayelerini paylaşacağım."

Akşam yemeği. Daha önce imgelemlerim hakkında bilgi almak dışında birlikte yemek yemeyi hiç düşünmemişti. Bugün neden farklıydı? Biraz daha hayalperest olsaydım, beni özlediğini düşünebilirdim.

Uzun bir yosun bobinini yakaladım ve bilerek suyumun içine attım.

"Dinlenmelisin," dedi umursamazca. Mutfığa bir sepet gül gelmişti ve onları bir masanın üzerine boşalttı. "Solungaçlarınız sıkışmaya başlarsa telaşlanmayın, daha biraz vaktimiz var. Sangi hazır olur olmaz sana getirtirim-"

"Bana Gaari olduğunu ne zaman söyleyecektin?" Sözünü kestim.

Sırtının kaskatı kesilmesinden zevk aldım. İki yüzünün katlanma şekli, ruh halinin temkinli neşesi yok oldu.

Sessizce, "Tabloları bulmuşsun." dedi. "Her şeyi buldum."

Burnundan nefes aldı. Tepkisini yüzlerce farklı şekilde hayal etmiştim. Beni Caisan'la birlikte zindana kilitlemesini, Shani'ye anılarımı silmesini emretmesini, hatta

Gaari'ye dönüşüp yüzüme gülüyordu. Ama onun rahatlamış görüldüğünü hayal etmemiştim.

"Sevindim," dedi.

"Memnun musun?" Sesimi yükselterek tekrarladım. "Tüm söyleyebileceğin bu mu? Bana onun öldüğünü düşündürdün! Bana Puhkan'ın göğsüne bıçak sapladığını düşündürdün."

Elang bir gül alıp dikenlerini koparıırken, "Öyle yaptı," dedi. "Bunu gösterecek bir yara izim var."

O iğrenç yarayı hatırladım. Onu ilk gördüğümde, bir ejderhanın pullarını neyin delebileceğini hayal bile edememişim. Ama eğer Elang insansa ve yaralandığında yaşlı bir adam kılığına girmişse... şimdi pek çok şey mantıklı geliyordu.

"Eve arabayla döndüm," diye devam etti. "Bahçeme düşmeden önce Oyang Sokağı'na kadar seni kıl payı geçtim. Kanı görmeyesin diye siyah giymiştim."

Siyahlara bürünmüştü, şimdi hatırladım, bir canavar gibi kükrüyor ve hırlıyordu. Ne kadar acı çekiyor olmalıydı! Dayandığı şemsiye bir bastondu, derisinin solgunluğu kan kaybından kaynaklanıyordu.

Vahiy boğazımı yaktı ve boynumdaki solungaçlar daraldı. Nefes almak acı veriyordu, düşünmek bile acı veriyordu. Gaari'nin tam da paraya en çok ihtiyacım olduğu zamanlarda bana yeni bir iş teklifiyle geldiği zamanları düşündüm. Ruh halimi nasıl okuduğunu ve beni nasıl güldüreceğini nasıl bildiğini. O benim akıl hocam, arkadaşım olmuştu. Şimdi onunla ilgili her anım Elang'ın ihanetiyle lekelenmişti.

"Neden?" diye sordum. Toparlayabildiğim tek kelime buydu.

Elang arkasını dönmedi. Pençeleriyle bir avuç gül yaprağını parçaladı. "Sangi'nizi hazırlamayı bitirmek zorundayım. Bu tartışmaya devam etmemizi istemek zorundayım-"

"Sangi'ye lanet olsun." Kolundan tuttum. "Neden bu hile, neden tek yapacağın şey sadece..." iken üç yılını arkadaşımımış gibi davranarak harcadın? Kelimeler içimde kurudu

Gözlerimin arkasına kadar sıcaklık yayılıyordu. Lanet olsun, Elang'ın önünde ağlamayacaktım.

Pelerinin üzerindeki bir düğmeye dokundu ve onu Baba'nın evden ayrıldığı gün yaptığım resme dönüştürdü. Sesi yumuşaktı. "İşte bu yüzden."

Yere baktım, yıllar önce çizdiğim ejderhayla yüzleştim. Çok tanıdık geliyordu. Hilal boynuzları şakaklarından çıkıyordu ve pulları gümüşü maviydi, her biri parlayan bir gözyaşı damlasıydı. Ama en kötüsü gözleriydi: Biri sarıydı, diğeri ise gece ve gündüz gibi koyu mürekkeple kaplıydı.

"Hayır," dedim kısık sesle. "Bunu çocukken çizmiştim. Olamaz-"

"Öyle," dedi Elang. "Beni sen çizdin."

Başımı salladım, buna inanmayı reddediyordum.

"Bu senin Görü'nün ortaya çıkışının başlangıcıydı. Çizimini Nazayun'un sarayında bulan kişi Shanizhun'du. Onu kurtardıktan sonra bana verdi - yaklaşık beş yıl önce, babanın gemisi battıktan kısa bir süre sonra. Seni bulmak için hemen Gangsun'a doğru yola çıktım ama Nazayun'un suikastçıları beni takip etti. Seni de bulacaklarından korktum, bu yüzden saklandım. Shanizhun'a seni izlettim, elinden geldiğince yardım etti. Hazır olduğumda sana geldim."

"Gaari olarak," dedim açıkça.

Dudakları inceldi. "Gaari'den önce başkaları da vardı. Sen hatırlamazsın."

"Hatırlamam da ne demek?"

Sessizliği sadece derimin altında biriken öfkeyi besledi. Sokaktaki herhangi biri olabilirdi ve ben bunu bilemezdim. O kadar nefret ettiğim lahana köftesi satan çocuk, sırtında iki yetişkin adam taşıyabileceğini haykıran tahtirevan taşıyıcısı, yaşlı

Rolan Sokağı'nın köşesinde bir ayakkabısı eksik uyuyan dilenci.

"Eğlenceli miydi?" Öfkelendim. "Sen ve Shani beni gözetliyordunuz, açlıktan öleceğimden endişelendiğinizde bana acıma paraları atıyordunuz. En azından üzgünmüş gibi davranabilirdiniz."

"Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

Evet, diye düşündüm huysuzca, ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Özür dileme noktasını çoktan geçmiştik.

"Yalan söylemekten hoşlanmıyorum, Tru," dedi Elang yorgun bir sesle. "Gaari'nin ölmesine izin vermemin nedenlerinden b i r i de bu."

"O zaman neden o olarak geldin? Bana kendin olarak gelebilecekken neden kılık değiştirdin ve yalan söyledin?"

"Bunun gibi mi?" Elang tamamen yüzüme baktı.

Dişlerini göstermiş, altın boynuzlarını mutfak ateşinde parıldasınlar diye tamamen aç m ı ş t ı .

Onu haftalardır tanıyordum -onunla *evliydim*- ve hâlâ iki taraflı yüzünü görmek nefesimin kesilmesine neden oluyordu. Bir yabancı olsaydım, korkardım. Ama kaçır mıydım?

Elang suskunluğumu evet olarak algıladı.

"Beni insan gibi gösterecek bir iksir bulmak yıllarımı aldı," dedi dişlerinin arasından. "O zaman bile *bunu* ancak" -yüzünün ejderha kısmına dokundu- "en iyi ihtimalle dakikalarca silebiliyordum. Zamanla, kendime ne kadar az benzersem, bunu o kadar uzun süre devam ettirebileceğimi öğrendim. Bu yüzden yaşlı adamı yaptım."

"Onu siz *yarattınız*," diye tekrarladım. "İnsanlar yonttuğunuz ve artık size uymadıklarında bir kenara attığınız tahta heykelcikler değildir."

Elang başını öne eğdi. "Güveninizi kazanmak için oynadığım bir karakterdi. Bundan gurur duymuyorum ama yapmam gerekeni yaptım. Bir ressam olarak yeteneklerini geliştirmene ve sanatına inanmana ihtiyacım vardı."

"Göreviniz için." Her zaman lanet olası görevle ilgiliydi.

"Evet."

Arkamda, et suyum kaynama noktasına ulaşmış ve tencereden taşmak üzereydi. Görmezden geldim. Tek düşünebildiğim Gaari'nin yanağının seğirme şekliydi. Ani ayrılma bahaneleri. Ondan haber almadan geçirdiğim günler ve haftalar. Bir keresinde akşam yemeği için dışarı çıkmıştık ve sakalı şimşek gibi çakmıştı, sonra acı içinde yere yığılmıştı. İyi olup olmadığını sorduğumda, *"Kötü bir karides yemiş olmalıyım"* demişti. *Affedersin, Saigas. Daha iyi olduğumda seni bulurum.*

Kötü karides, ayağım! Büyü Elang'a zarar veriyordu. Yalanlarının bedelini ödetiyor.

"Ne kadarı gerçektir ki?" Fısıldadım. Sesim titremeye başlamıştı, her kelime şiddetli bir bıçak darbesiydi. Nefes almak zorlaşıyordu. "Birlikte gittiğimiz dolandırıcılıklar, anlattığın hikâyeler, müzayedeler! Müzayedelerimdeki tüm tablolar sende!"

Artık gözyaşlarımı durduramıyordum. Bir anda kabardılar, göz kapaklarımın üzerinde titriyorlardı. Onları koluma sildim, Elang bir sütun gibi duygusuz ve hareketsiz dururken içimdeki bu duygu fırtınasını uyandırabildiği için nefret ediyordum.

"Tru," dedi, "senin sangi-"

"Sen gerçekten bir canavarsın," diye araya girdim. Yakamı çekiştirdim. Solungaçlarım ateşten iğneler gibi derime batıyor, nefes almakta zorlanıyordum. Ama acıyı görmezden geldim. Kalbimdeki sızı daha keskindi.

"Bunca yıl beni aptal yerine koydun," dedim. "Bana yalan söyledin, sana güvenmemi sağladın, sonra da ailemi bırakıp buraya gelmem için beni kandırdın, bu *sahte* evliliğe sürükledin. En kötüsü de, tüm bunları affedebilirdim. Ama neyi asla affedemem biliyor musun?" Elimi sıktım.

Yumruklarımı sıktım, hırıltılı bir nefes aldım. "Arkadaşım olduğunu sanıyordum."

Kelimeler sert bir şekilde yere düştü ve Elang'ın yüzü gerildi. Bana baktı, dudakları aralandı. Kendini savunmasını, özür dilemesini ve açıklama yapmasını bekledim ama o sangi hazırlığına geri döndü. Sırtı bana dönük bir şekilde, "Bu senin hatandı" dedi.

Yeterince içmiştim. Et suyu döküldü, ocağın üzerinde cızırdadı. Alevler kıvılcımlanıp dans ederken, kapıya doğru döndüm.

"Tru, bekle-"

Elang'ın uzandığını hissedebiliyordum, bu yüzden dalgalanan dalgalar onun seslerini bastırana kadar daha hızlı yüzdüm. Uzun Ömür Salonları'na kadar gelmiştim ki ciğerlerim aniden sıkıştı, boynumdaki solungaçlar sertleşti. Gerisi çabucak geldi. Denizin ağırlığı üzerime çöktü, basınç başımı aynı anda hem hafifletti hem de ağırlaştırdı. Su kalınlaştı. Nefes alamıyordum. Göremiyordum da. Gözlerim yanıyordu.

Güçlü kolları beni arkamdan yakaladı. Yüzünü göremiyordum ama uzun beyaz saçlarının uçlarının yanağıma değdiğini hissettim.

Elang'ı bulmak için döndüm, bana yetişebilmek için yarı ejderhaya dönüşmüştü. Kemikleri hâlâ kendilerini yeniden düzenliyordu ve zor nefes alıyordu. Bana sarılırken sarı gözlerindeki parıltı söndü. Dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. En azından ben bunun bir öpücük olduğunu düşünmüştüm, ta ki ağzıma üfleyene kadar. Yumuşakça, nazikçe, sanki bir flütmüşüm gibi.

Hava ciğerlerime doldu ve parmaklarının çenemde olduğunu, pençelerinin kenarlarının dudaklarımı hafifçe ayırmaya çalıştığını fark ettim.

"İç," diye fısıldadı.

Sangi boğazımdan aşağı damladı. Yanma hırıldamama neden oldu ve kendimi sabitlemek için Elang'ın yakasını tuttum. İşte o anda parmak uçlarım göğsünden gelen hafif bir gümbürtüyü hissetti.

Benden uzaklaştı, en az benim kadar sarsılmıştı.

Gözümü kırptığımda gitmişti.

CHAPTER THIRTY-TWO

Ertesi gün ve sonraki gün kimse beni aramadı, Shani bile. Odamda kaldım, Nomi'nin şekerlerini yedim ve Elang'ın ihanetini düşünmemeye çalıştım.

Şimdiye kadar Gangsun'da kış ortası olurdu. Karın şapkamın tepesini tozlandırıldığını ve annemin yanağımdaki uğurlu beni gizlemesin diye boynuma sardığı atkıyı indirdiğini hayal ettim. Pazarda güveçlerimiz için kaynatacağımız yer elmaları için pazarlık yapıyor, sonra Fal'in çorbamın çok baharatlı olduğundan yakınmasını dinliyor, sonra da Nomi'yle pencere kenarında karnımız sıcacık ve tok bir şekilde kitap okuyor olurum.

Kalbime bir sızı saplandı. Ailemi ne kadar özlediğim canımı yaktı.

Annem, Ai'long'a gitmeden önce bana *imgelemlerini tutma* demişti. *Bırak seni eve daha hızlı getirsinler.*

Son birkaç gündür parmaklarım önseziyle kaşınıyordu ama Baba'yla ilgili kötü bir şey görebileceğimden korkarak uzak duruyordum. Artık öyle değil.

Görme yeteneğime ne kadar çabuk hakim olursam, Baba'yı o kadar çabuk bulur ve eve getirirdim.

Masamda oturup nefesimi sabitledim. Belki öngördüğüm şeyi kontrol edemiyordum ama en azından kendimi bir hayalin içine bırakma alıştırmaları yapabiliyordum. Fırçam elimdeyken gözlerimin geriye kaymasına izin verdim ve parmaklarımı kas kas açtım. Karıncalanmalar parmak uçlarıma doğru aktı, ateş gibi sıcaktı. Ve kendimi bıraktığımda, şimdiye kadar en hızlı transa girdiğim andı.

İlk boyadığım şey su oldu. Parmaklarım Yonsar'ın derinliklerinin tanıdık grisine uzanırken, konsantrasyonumu Baba'ya sabitledim.

Bana babamı göster.

Sonra fırçam daha parlak bir mavi aradı. İmgelemimdeki su berrak ve parlak hale geldi ve elim öfkeli bir hareketle parşömeni bir dizi eğri çizgiyle süpürdü. Birkaç vuruşta bir yüzün başlangıcına ulaşmıştım. Bu, bir imgelem sırasında başarabildiğimden çok daha fazla niyetti.

Baba?

Ağzı şekillendiğinde babam olmadığını anladım. Küçük ve kayık şeklindeydi. Babamın kalın dudakları vardı. Sonra uzun kulaklar ve güneşi hiç görmemiş ampuller gibi derin iki göz geldi.

Belli belirsiz tanıdık gelen bir kadındı. Yine de bir şeyler farklıydı, bir şeyler yanlıştı.

Fırçam hareket etmeye devam etti. Liflerin altında kadın canavarlaştı. Uzun siyah saçları yılanbalığı gibi kıvrılan bir kütle oluşturdu, uçları dikenli ve parıldayan kancalarla taçlandırıldı. Sonra iki kolu sekiz kola dönüştü, dişlerinin kenarları tırtıklı hale geldi ve dipsiz gözlerinde kendi yansımasını gördüm.

İşte o zaman fırça elimden fırladı. Kalbim kulaklarımda uğuldadı ve titrememi durduramadım.

"Tamra'nın Dokuz Cehennemi," diye fısıldadım.

Kraliçe Haidi'ydi.

"Bana Nazayun'u nasıl devireceğimizi göster," dedim Elang'ın odasına dalarak. "Bu gece. Kaybedecek zamanımız yok."

Elang beni kapısında görünce şaşırdıysa da bunu iyi sakladı. Dikkatle boynuzlarından arındırdığı sanheia çiçeklerini yere bıraktı. "Bir imgelem mi gördün?"

"Kendiniz görün."

Kraliçe Haidi'nin dönüştüğü yaratığın adını koyamıyordum. Kanım donmadan ona bakamıyordum bile. "Bize yardım ettiği için onu cezalandıracak."

Elang tabloyu inceliyordu. Dudakları inceldi. "Bilmek istiyorum, her zaman imgelemelerinizin öznesiyle daha sonra mı karşılaşacaksınız?"

"Her zaman. Neden? Bunun Kraliçe Haidi ile ne alakası var?"

"Daha sonra açıklayacağım. Şimdilik onu uyaramayız, yoksa Görü'nün Ejderha Kralı'na ulaşması riskini alırız."

"Geri alınabilir mi?" Kalbim hâlâ çarpıyordu. "Bana sonsuza dek böyle olmayacağını söyle."

"Belli olmaz."

"Neye bağlı?"

Elang resmimi bir kenara bıraktı. "İyi dinle," dedi, sesi öncekinden daha ciddiye. "Sana bir sır vereceğim."

Öne doğru eğildim. Hazırdım.

"Tanrıların bile korktuğu kadim bir parşömen var. Hiçbir kitap onun varlığını kaydetmez ve bir zamanlar onun adını ağzına alan herkes öldürülürdü."

"Parşömen eversnow kabuğundan yapılmıştı, lifleri dokuz yüz yıl boyunca kalıcı keder gözyaşlarıyla ıslanmıştı,

Şeytanların Beşiği'nin cehennem ateşinde kurutulduktan sonra bizzat Ana Tanrıça tarafından gizlice dokundu. Bu parşömene Unutuluş Parşömeni denir, çünkü sayfasına ne yazılırsa yazılsın bu dünyadan yok olacaktır."

Anlayış ortaya çıktı. "Bu, Sekiz Buçuk Ölümsüz'ün silahı."

"Hikayeyi biliyor musun?"

"Haidi bana söyledi. Nazayun senin yarı ölümsüz olduğunu düşünüyor.... Bu yüzden ölmeni istiyor."

"Bu yüzden tüm yarı ejderhaların ölmesini istiyor," dedi Elang suratsızca. "Ben sonuncusuyum."

"Diğer ölümsüzler kim?"

"Diyarlardaki tanrılar," diye cevap verdi. "Her birimiz Nazayun'un çöküşünde özel bir rol oynuyoruz." Bakışları benimkilerle buluştu, anlatılmamış hikâyelerle karanlıktı. "Benim rolüm Parşömeni kullanabilecek kadar yetenekli bir ölümlü bulmaktı. Ressam."

Yüz ifademi sert tuttum ama yine de boğazıma bir ağrı saplandı. Bu yüzden bana Gaari olarak gelmişti.

"Büyükbabam her zaman bugün gördüğünüz intikamcı yaratık değildi," diye devam etti Elang. "Uzun zaman önce Ai'long'u tüm diyarların zevk almasını istediği ihtişamda inşa eden sevgili bir kraldı. En büyük gururu Ai'long'du ve gerçekten inanıyorum ki bir parçası hâlâ her hareketinin ejderhaların iyiliği için olduğuna inanıyor."

"Yolunu kaybetti." Anlamıştım.

Elang başını salladı. "Ölümsüz olmak sabit olmak anlamına gelmez. Deniz halkının gelişmesini ve insanlığın sayıca ve güççe büyümesini izledi. Diğer diyarlardan korkmaya başladı, ejderhaların gücünü zayıflatmaya çalıştıklarına ikna oldu.

"Bu korku bir zehirdi; onu değiştirdi ve zamanla zalimleşti. Karayı ve denizi fırtınalarla kasıp kavurdu, kendi hizmetkârlarını taşa çevirdi, ona karşı gelmeye cüret eden herkesten canavarlar yarattı."

"Neden korkuyor olabilir?" Ben sordum. "O bir tanrı. O ölemez."

"Yapamaz," diye kabul etti Elang, "ama zayıflatılabilir. İlgisiz hale getirilebilir."

Derin bir nefes aldım. "Bu parşömenle."

"Parşömen üzerine çizilen herhangi bir konu Oblivion'a gönderilir. Ancak tam olarak işlenmelidir, o kadar mükemmel olmalıdır ki her saç teli, her kas ve çıkıntı ve ölçek yerinde olmalıdır."

Harikaydı. Çirkin ama zekiceydi. Ve alçakgönüllüydü. Aptal değildim. Yeteneğimin sınırlarını biliyordum.

"Devriyelerin aradığı şey Parşömen'di," diye fark ettim. "Nerede o? Onu görmek istiyorum."

"Bunca zamandır seninleydi."

şaşkınlığımı atlatmak için bir süre bekledim. Sonra anladım.

Bileğime doğru baktım. Kırmızı ipime düğümlenmiş tek bir siyah iplik fark ettim, o kadar ince ve sıradandı ki neredeyse hiç görünmüyordu. Bir hata ya da özenle örölmüş bir hile gibi geldi. Elang'ı tanıdığım kadarıyla ikincisi olduğu açıktı.

"İşte," dedim kolumu kaldırarak.

Işık Elang'ın yüzüne düşerek ejderha gözünü ışıl ışıl yaptı. "İyi işti."

Bir büyü telaşıyla, siyah iplik kırmızı ipimden çözöldü ve kalın bir tahta çubuğa dönüştü. İçinden geniş bir levha çıktı; bu odanın duvarlarını defalarca sarabilecek uzunlukta bir parşömen rulosu.

Oblivion Parşömeni.

Normal kağıttan farklı görünmüyor ya da farklı hissettirmiyordu. Biraz daha kalın, belki daha grenli. Hiçbir kıvılcım yaymıyordu.

Parmak uçlarım yüzeyini sıyırdığında büyüledim; yine de güzel kokuyordu. Badem ve nemli odun gibi.

Elang'ın bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum ama ona karşılık vermedim. Günlerdir konuşmamıştık ve benim yanımdaki temkinliliğinden ya da konuşmamızın soğuk resmiyetinden habersiz değildim. Koşullar bizi birlikte çalışmaya zorluyordu; bu onu affetmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Test edebilir miyim?" Parşömeni işaret ederek sordum.

"Yapabilirsin," dedi Elang. "Ancak ne çizdiğinizde dikkat edin. Parşömen yok edilemez ve bir nesne onun sayfasına bir kez yerleştirildiğinde, Oblivion'a giden yol geri döndürülemez."

"Anlaşıldı. Gözden kaçmayacak küçük bir şey seçeceğim."

İzlediğinin farkında olarak masasının üzerindeki çay fincanını aldım, başparmağımı kil yüzeyindeki küçük oluk ve girintilerde, dudağındaki beyaz çentikte gezdirdim.

"Bu iş görür," dedim. Elang'a döndüm. "İzninizle."

Başıyla onayladı, ben de fincanı önüme yerleştirdim ve fırçamı aldım. Mürekkebi kâğıda dökerken hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Fincanı dikkatlice kopyaladım, her bir vuruşu kâğıda dökmeden önce zihnimde iki kez kontrol ettim. Özenli bir çalışmaydı: her çizgiyi, ışığın dudağa düşme şeklini ve dibini çevreleyen iki lotus çiçeğindeki renk geçişlerini taklit etmek.

Bu sırada Elang bir dizi mürekkep çıkardı ve gri, mavi ve beyazdan oluşan hassas bir paleti karıştırdı. Normalde bunu kendim yapmayı tercih ederdim ama o tam olarak neye ihtiyacım olduğunu tahmin ediyordu. Boyam kurduysa, bana bir kap su getirirdi; boyamaya başlamak üzereysem, ihtiyacım olan keçi kılı fırçayı getirirdi. İhtiyacım olduğunda sessizdi ve gözümünden kaçtığında kısa gözlemler mırıldanırdı.

bir şey. Birlikte çalışma şeklimiz bana bunun ilk işbirliğimiz olmadığını hatırlattı. Gaari olarak bana sanatımda sık sık yardım ederdi.

Geçmişte kalsın, diye kendime hatırlattım.

Konsantrasyon içinde dudaklarımı sıkıca bastırarak fincanımın üzerine son bir beyaz kat daha sürdüm ve lotus çiçeklerinin üzerine birkaç ince vuruş yaptım. İşte, bitirmiştım.

Elang çay fincanını ve benim resmimi yan yana koydu. "Porselenin parlaklığını yakalamışsın," diye başladı. "Fincanın içindeki çay lekesini de. Yıllarca yıkayarak çıkarmaya çalıştım." Yüzünü küçük bir gülümseme kapladı. "Aferin, Saigas. Hangisinin hangisi olduğunu söylemek imkânsız."

Saigas. Gaari'nin bana taktığı eski lakap. Ben de gülümsemedim. "Hiçbir şey olmuyor."

"Son bir adım daha var," diye yanıtladı Elang. "Büyüyü yapmak için Ressam Oblivion'a gönderilecek nesneye dokunmalı." Bana baktı. "Ne zaman hazır olursan."

Kulağa çok kolay geliyordu. Bir parmağımı kaldırdım ve yavaşça, çok yavaşça çay fincanına dokundum. Porselen hemen kil gibi yumuşadı, dokunduğum yerde hafifçe büzüldü. Sonra fincanın tamamı titredi ve masadan kayboldu.

Ürkmüştüm. "Gitmiş."

"Parşömenin içine hapsolmuş," diye onayladı.

Tüylerim diken diken oldu. "Sonsuza dek mi?"

"Sonsuza kadar."

Parşömen üzerindeki boya hızla soluyordu ve çok geçmeden bir kez daha boş kaldı.

Elang parşömenin çubuğuna dokundu. Bir sihir kıvılcımıyla tek bir ipliğe dönüştü, bileğimdeki ipe dolandı ve kendini yerine düğümledi.

İlk kez Nazayun'un Elang'dan neden korktuğunu anlayabiliyordum. En büyük, en eski tanrılardan biri olarak

Nazayun'un bir zayıflığı olduğu akıl almaz bir şeydi. Yine de burada, benim ölümlü elimde, onu yenebilecek tek silah vardı.

"Bu beklediğinden daha kolay oldu, değil mi?" dedi Elang. Aklımı okumuştı. "Çok kolay."

"Bunun nedeni porselen fincan gibi bir nesnenin hareket etmemesi, dolayısıyla onu yakalamanın basit bir mesele olması. Yaşayan, nefes alan öznelere söz konusu olduğunda iş daha zordur."

Ejderha Kral gibi. "Ne yapmam gerekecek?"

"Parşömenin kuralı, yalnızca gerçeği resmetmeniz gerektiğidir. Sanat her zaman hayatı yansıtmalıdır, ama zorluk da burada yatıyor." Nefes aldı, ejderha burun deliği seğiriyordu. "Hayat her zaman hareket eder, her zaman değişir. Dolayısıyla, birini canlı yakalamak için -büyükbabam gibi- onu Oblivion'a gönderilmeden önceki son anında resmetmelisiniz."

Kaşlarımı çattım. "Son anını nasıl bilebilirim ki?"

"Olmayacak," diye izin verdi Elang. "Onunla ilgili herhangi bir önsezin sadece bir şans olacak. Ama bu zaten diğer ressamların verebileceğinden çok daha fazlası." Bana baktı. "Sana güveniyorum, Tru."

Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. İmgelemlerimin öznesiyle her zaman karşılaşp karşılaşmadığımı neden sorduğunu şimdi anlıyordum: Nazayun'un kaybolması için ona fiziksel olarak dokunmam gerekiyordu.

İçimi çektim. Elang bunu kesinlikle enine boyuna düşünmüştü. Şimdi benim de düşünmem gerekiyordu.

"Nazayun ortadan kaybolursa Ai'long'a ne olacak?" diye sordum. "Bir plan var mı, yoksa tüm diyar kaosa mı sürüklenecek?"

"Kuzenim Seryu'ginan tahta geçecek."

Elang'ın kitaplarından birinde Prens Seryu hakkında bir şeyler okumuştum. Ejderha Kralı'nın varisiydi, en sevdiği kişiydi.

Nazayun'un şefkat gösterdiğini hayal etmek zordu. "Büyükbabanın gözüne girmiş birine güvenir misin?"

"Seryu iktidar için entrikalara bulaşmaktansa balinalarla yarışmayı ve insanlarla oyalanmayı tercih eder. Nazayun bunu takdir ediyor. Ben de öyle."

İlginç. Elang ve Nazayun'un herhangi bir konuda hemfikir olması nadir görülen bir durumdu. "O şimdi nerede?"

"Bilemiyorum. Ai'long'dan olabildiğince kaçıyor. Muhtemelen Cennetin Unutulmuş Vadileri'nde dolaşıyor ve perilerle oynayıyordu." Elang dudaklarını büktü. "Yıllardır konuşmadık."

Daha fazlasını bekledim ama detay vermedi. Kuzenlerin uzun zaman önce arkadaş oldukları anlaşılıyordu. "İyi bir hükümdar olacak mı?"

Elang bakışlarını aşağıya çevirdi ve masadaki mürekkep lekesini sildi. "Kral olmak Seryu'nun isteyeceği en son şey. Bu sorumluluktan nefret edecek ve bu rolü başkasına yüklemek için her yolu deneyecektir. Ama bir kez kabullenirse, evet, iyi bir hükümdar olacaktır. Çoğu kişiden daha büyük bir kalbi var."

Onun bir kalbi var. Elang'dan büyük övgü, yine de sesindeki ağırlığı fark edemedim.

Hâlâ son bir sorum vardı. "Eğer bunu yaparsam," dedim usulca, "eğer Nazayun'u resmetmeyi ve onu Oblivion'a göndermeyi başarırsam, Haidi...?"

"Evet," diye yanıtladı Elang, aynı yumuşaklıkla. "Ondan kurtulacak. Baban da, eğer hâlâ hayattaysa."

Göğsümü sıkıştıran umut keskindi. Ölçülü bir nefes aldım, "*Peki ya sen Elang?*" diye merak ettim. *Sen de özgür olacak mısın?*

Sormadım. Ona hâlâ kızgındım. Ne umurumdaydı ki? İşim bittikten sonra ne oldu?

"Ne zaman olacak Biz ayrılmak için
Jinsang?" I sordu, İşe koyulalım.

"Görüşün üzerinde biraz kontrol kazandıktan sonra."

"Hayır. Daha erken gideceğiz."

Elang başını eğdi, alnına bir soru tünemişti. "Büyükbabanın
bir imgelemine kopyalamamı istiyorsun.

Parşömen," diye cevap verdim. "Sorun şu ki, öngördüğüm şey
devasa, gerçekçi bir portre üretecek kadar ayrıntılı olmayacak."

"Bu yüzden Shani ile çalışıyorsun."

"Evet," dedim kuru bir sesle, "sol kulağında kaç tane pul
olduğunu ve ayak tırnaklarının tam şeklini ezberlemeye devam
edeceğim ama bu yeterli olmayacak. Çizimimde eksik olanın
sadece sağ mavi olduğunu sanıyordum. Dahası da var. Gangsun'a
döndüğümde, dükkânlardaki sanatçılar her zaman bir resmin
enerjisini, akışını eleştirirlerdi."

"Ruh," diye hatırladı Elang .

Evet, *ruh*. Ulaşılması en zor unsurdu. Bir ressam en titiz
fırça darbelerini yapabilir, en mükemmel kompozisyonu
planlayabilir, doğru renkleri ve katmanları uygulayabilirdi ama
eğer ruh yoksa, sonuç gözleri olmayan bir ejderha gibi olurdu.
Cansız.

"Çay fincanını görmeden, varlığında bulunmadan Oblivion'a
boyayamazdım." Kararlıydım. "Nazayun'u görmem gerek.
Sadece hayalet bir projeksiyon değil. Gerçek Ejderha Kralı'nı
görmeliyim."

Elang bir süre sessiz kaldı. "O zaman seni ben götüreceğim.
Aydınlık Saat'ten sonra."

Bu kadar çabuk kabul etmesini beklemiyordum ve
şaşkınlığımı gizlemek zorunda kaldım. "Yakında mı?"

"İnciler bu hafta içinde bekleniyor. Gelişlerini kutlamazsak
şüpheleri üzerimize çekeriz ama o akşam yola çıkıp onları
Jinsang'a kadar takip edebiliriz."

Çok basit bir şeymiş gibi anlatıyordu, oysa ben öyle olmayacağını biliyordum. "Tek ihtiyacım olan onu bir an görmek," dedim. "Yakın olmama bile gerek yok."

"Güzel, çünkü önerebileceğim tek şey bu. Büyükbabanın incileri Jinsang'a teslim edeceği bir tören var. İzleyebilmemiz için bir kılık hazırlayacağım ama en fazla birkaç dakikamız olacak."

"Bu yeterli olacaktır." Sert bir şekilde başımı salladım.

"Başarısız olmayacağım."

"Biliyorum." Sanheia'nın dikenlerini ayıklamaya devam etti. Sadece benim için çok fazla çiçek vardı ama ne için olduklarını sormadım. Benim bir görevim vardı. Elang'la ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyiydi.

Arkama bakmadan çıktım.

CHAPTER THIRTY-THREE

Kapımın alındığını duymadım.

Bir ritme kapılmıştım, işim dışında her şeyden habersizdim. Bir alıştırma parşömeni tüm odamı doldurdu ve o zaman bile Nazayun'un kuyruğunu işlemek için zar zor yeterli alanım vardı.

Vücudunu çizmek tek başıma dört günümü almıştı ve şimdi de pullarına başlıyordum. Uzaktan bakıldığında hepsi aynı görünüyordu, pürüzsüz ve parlak, birbirlerinden bir çuvaldaki pirinç tanelerinden daha farklı değillerdi. Ama boyut ve parlaklıktaki en ufak bir farklılığı yakalamanın çok önemli olduğunu biliyordum.

Taslak tamamlandıktan sonra Nazayun'un pullarının dokusu üzerinde çalıştım.

"Liçi gibi görünüyor," diye yüksek sesle düşündüm.

Gaari ile ilk yılımda, portre yapmaya geri dönmeden önce "temel tekniklerde ustalaşmam" için bana meyve ve iek resimleri yaptırmıştı. Meyvelerin üzerindeki küçük altıgen çıkıntılar sayesinde lii boyamak en sevmediğim ve en zor dersim olmuştu. Gaari, onları öğrenene kadar yeni bir konuya geçmeme izin vermezdi. Geri

O zaman bu görevle bana işkence etmeye çalıştığını düşünmüştüm. Şimdi daha iyi biliyordum.

Çenemi sıktım. O zaman bile beni Nazayun'u resmetmeye hazırlıyordu.

Fırçam ölçekten ölçeğe ustalıkla ilerliyor, tümsekleri koyu yeşille çiziyor, ardından her bir plakayı bir ön kat gök mavisiyle vernikliyordu. Sıkıcı bir işti ama gevşek boyamaya cesaret edemiyordum. Bir hata her şeye mal olabilirdi.

Başka bir vuruş. Bu sefer daha yüksek.

"Bayan Saigas!" Mailoh kapımın dışından ağlıyordu. "Sizin için bir şeyim var. İçeri girebilir miyim?"

Hayır, yapamazdı. Odam tam bir felaketti.

Aceleyle fırçalarımı bir kenara bıraktım, masamı sildim ve parmaklarımı saçımdaki bir tutam boya üzerinde gezdirdim. Pratik yaptığım tek şey sanat değildi; imgelemlerimi de çalıştırmaya, onları istediğim zaman çağırmaya ve gelecekle karşılaştığımda niyetimi odaklamaya çalışıyordum. İlerleme yavaştı; çoğu denemede hiçbir şey başaramadım. Ama kalbimin giderek sabitleştiğini, korkularımın yerini daha önce hiç sahip olmadığım bir sakinliğe ve amaca bıraktığını hissedebiliyordum.

Alıştırma parşömenimi yuvarladım ve yediye kadar saydım, kanımdaki soğukluk geçene kadar ellerimi ovuşturdum, sonra kapıya gittim.

Mailoh dışarıda, elinde tanıdık mavi çiçeklerden oluşan bir sepetle bekliyordu. Her birinin yıldız gibi beş noktası vardı ve ortasında sarı bir çan bulunuyordu.

"Su çanlarını nereden buldun?" Ben sordum.

"Lord Elang onları yetiştirdi. Sanatın için onlara ihtiyacın olduğunu söyledi. Bak."

Kesesinden gururla büyük bir boya şişesi çıkardı. Pigment, ezilmiş mavi safirden yapılmıştı.

Su çiçeği yapraklarından daha derin ve Baba'nın Lor'yan'da ticaretini yaptığı çivit boyalarından daha zengin bir gölge.

Şişeyi elime alarak baktım. Rengi Nazayun'un pullarıyla birebir uyuşuyordu. "Elang bunu su çanlarından mı çıkardı?"

"Kesinlikle." Mailoh gülümsedi. "Memnun oldunuz mu?"

Sepetten bir çiçek kopardım, sapından tutup parmaklarımın arasında döndürdüm. "Kaç tane yetiştirdi?"

"Bunlar, Göksel Uyum Mahkemesi tarafından dikildi, ancak geri kalanların Aydınlık Saat'in ışığı altında çiçek açmasını bekleyeceğim. Bence bu oldukça uygun."

"Uygun mu? Ne demek istiyorsun?"

"Sevdiğiniz biri için çiçek dikmek bir Merfolk geleneğidir. Derler ki, eğer onları Aydınlık Saat sırasında sunarsanız, sevginiz mutlaka karşılık bulacaktır."

Kulağa annemin eski fal evinde çevirdiği bir dolap gibi geliyordu. "Ne kadar romantik."

"Ben de öyle düşünüyorum." Mailoh kurnazca örgülerimden birine bir su zili yerleştirdi. "Lord Elang'ın sana bir tarla dolusu çiçek yetiştirmesi de ne kadar uygun."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bütün bir tarla mı?

"Hepsini kendi yetiştirdi," diye devam etti Mailoh. "Dün gece, eklemeliyim. Kimsenin yardım etmesine izin vermedi. Hiç bu kadar kendini adanmış bir adam görmemiştim."

Ürkmüş görünmüş olmalıyım ki kıkırdadı. "Bu kadar utangaç olmanıza gerek yok, Leydi Saigas. Lanetin ikinizi de ne kadar zorladığını görebiliyorum." Elang'ın ayrı odalarına doğru hafifçe başını salladı. "Bunu kırdığınızda, nihayet zorluk çekmeden birlikte olabilirsiniz."

Yanaklarımda bir sıcaklık pırıltısı belirdi, bu da Mailoh'u cesaretlendirmekten başka bir işe yaramadı. "Güven bana, seninki gibi bir aşk bir hayattan diğerine kadar sürmeli."

İtirazımı geri çektim. Zaten bir işe yaramayacaktı; Mailoh'un bir inancı vardı ve bunu değiştirmeyecekti.

Yine de sepetteki su çanlarından birini çevirirken başka bir çiçek seçebilirdi diye düşündüm.

Doğruydu, Elang gerçekten de bütün bir tarlaya su çanları dikmişti.

Onları Göksel Uyum Mahkemesi'nden, çatının hemen üzerinde süzülerek inceledim. Küçük mavi tomurcuklar zemini kaplamış, son fırtınadan kalan molozların ötesinde kapının kenarına doğru akıyordu.

Manzara nefes kesiciydi. Fırçamı almak için cebime uzanmaya başlamıştım ki başka bir gölgenin benimkine dokunduğunu hissettim.

"İncilerin ışığı altında görene kadar bekleyin."

Elang beni böyle buldu, çatının üzerinde tehlikeli bir şekilde süzülüyordum, boya fırçam kolumdan kaymıştı. Onu görmedim ve rüzgârla fırçanın peşine düştüm, süzülmeyi beklerken hızla battım. Beni güvenli bir şekilde çatıya çıkarırken kolu bileğime dolandı.

Ona doğru döndüm. "Düşmeyecektim."

"Şansımı denemeyecektim."

Ağzım kurudu. Gaari hakkındaki gerçeği öğrendiğimden beri Elang soğuk yüzünün bir kısmını terk etmişti. Ondan hoşlanmamayı bu kadar zorlaştırması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Eski dostumu ne kadar özlemiştim.

Gitmeme izin verdi, ben yana kayarken fırçamı bana geri verdi.

Bu gece çok şık giyinmişti, geniş omuzlarına gümüş işlemeler örülmüştü. Cübbesi beyaz ve siyahtı,

Utanç verici bir şekilde, Mailoh'un benim için seçtiği elbiseyle eşleşen zengin mor bir astarı vardı.

"İçimde seni burada bulacağıma dair bir his vardı," dedi. "Evdeki en iyi koltukları nasıl bulacağını her zaman biliyordun, Saigas."

"O Gaari'ydi, ben değil." Kollarımı kavuşturdum. "Sadece yalnız kalmak istedim."

Ses çıkarmadan yanıma yerleşti. "Ben de bu yüzden buraya gelirdim. Her sabah şafağı izler ve o kızıl ışıkların diğer tarafında olmayı dilerdim."

"İnsan dünyasından nefret ettiğini sanıyordum."

"Gökyüzünden, yıldızlardan ya da karanlık ve acımasız bir gecenin ardından güneşin dünyanın sırlarını aydınlatmasından nefret etmedim. Ya da eriştelerden."

Gözlerimi devirmiştım. Dayanılmaz ejderha.

Elang ben ayrılmadan önce kolumu yakaladı. "Bak," dedi, işaret ederek. "Başlıyor."

Işık, karanlık kayalıkların yanından sessizce geçerek dağın yamacını parıldayan beyaz iğne uçları halinde süpürdü. Pırıltı incilerden geliyordu. Ay ışığının damlaları kadar zarif, nazik bir telaş içinde yol alıyorlardı. Yavaş yavaş denizi ısıttılar. Kum tepelerini ve gri düzlükleri aşip pürüzlü ufku taçlandırıdılar, ta ki her şey parlayana kadar: parmaklarımın arasındaki dikişler, kiremitlerin üzerinde sürünen minik kum yengeçleri, hatta genç su çanları tarlası.

Su çanlarının karanlıkta tomurcuklanıp aydınlıkta çiçek açtıkları için özel olduklarını düşünürdüm hep. Ancak bunun gerçekten gerçekleştiğine hiç tanık olmamıştım - ta ki şimdiye kadar.

İncilerin ışıltısı altında en sevdiğim çiçekler canlandı. Sapları topraktan dışarı uzanıyor ve mavi taç yaprakları bir kelebeğin kanatlarının yumuşak öpücüğü gibi açılıyordu. Çiçekler açıldıkça hafif bir akıntı geliyor, yaprakları gıdıklıyor, böylece titreşiyor gibi görünüyordular.

"Yıldızlara benziyorlar," diye nefes aldım. Fırçama uzandım.

"Bekle," dedi Elang usulca. "Henüz bitmedi."

İnciler kalenin üzerine iniyordu. Yaklaştıkça, her birinin aynı anda güneş ve ay gibi parlak ve gümüşü bir aurora tarafından çevrelendiğini gördüm.

İnciler Göksel Uyum Avlusu'na daldı ve kum, rüzgârın kaldırdığı altın tozu şeritleri gibi küçük tüyler halinde yükseldi. Yıldızlı akıntılar halinde inciler etrafımızda dönüyordu. Bir tanesine dokunmak için uzandım. Işığı parmaklarımı gıdıklayan harikulade bir sıcaklık yayıyordu.

İnciler oyalanmadı. Işıkları her köşeye ve yarığa dokunduktan sonra yollarına devam ettiler. Çatıda diz çöktüm, tamamen büyülenmişim.

"Aydınlık Saat Ai'long için özeldir," diye mırıldandı Elang yanıma çömelerek. "Bunu deneyimleyebildiğine sevindim."

Hiçbir şey söylemedim. Saçları gözlerinin üzerindeydi, kesilmesi gerekiyordu ve yine o pirinç çerçeveli gözlükleri takmıştı. Gözlükler hâlâ burnunun üzerinde yamuk duruyordu. Ellerimi kapattım, düzeltmek için uzanmaktan kendimi men ettim. Bu da onun başka bir gücü müydü, öfkemi altımızdaki kum gibi kaygan, kavranması imkânsız bir şeye mi dönüştürüyordu?

Birlikte sayısız oyun planlamıştık, ama en büyük oyun bana oynanmıştı. Ondan nefret etmek için her türlü nedenim vardı. Öyleyse neden onun yanına oturduğumda, aslında hiç de yabancı olmadığımızı, yıllardır arkadaş, yıllardır *ortak* olduğumuzu hatırladığımda midemde sıcak ve dikenli bir his uğulduyordu? Mahcubiyetime rağmen, tamamen nahoş değildi.

Bahçeden gelen tezahürat sesleri duyulmadan önce çatıda birbirimizin sessizliğinden memnun bir şekilde uzun süre kaldık.

tekrar ileri.

Aşağıda, Kunkoi çiçek kalıplı sünger kekleri ve şiş balık toplarını dağıtıyordu ve kaplumbağalar denizati ve mürekkep balığı gibi sulu illüzyonları kovalıyordu. Bana memleketteki bir festivali hatırlattı. Shani bile eğlenceye katılmış, tırnaklarıyla baloncuk patlatıyordu.

"Yarış yakında başlıyor," diye belirtti Elang. "Ai'long'da çocukların sık sık oynadığı bir oyun. Herkes bir hayvan seçer ve hangisi bahçenin etrafındaki bir turu erimeden tamamlarsa o kazanır."

O konuştuktan kısa bir süre sonra kaplumbağalar bir sıra halinde toplandı. Mailoh bile bir yarışmacı yaratmış ve zarifçe süzülen fırfırlı bir ahtapot seçmişti. Kunkoi ise açıklanamaz bir şekilde dev bir ıstakoz seçmişti.

"Sana nasıl oynanacağını göstereceğim," dedi Elang. Ellerini döndürerek sulu bir balınayı şekillendirdi. Basit bir yaratımdı ama biçimi iyi düşünülmüştü. "Bitirdiğinde, yaşaması için ona bir nefes ver." Üfledi ve balına aşağıdaki yarışlara katılmak üzere bahçeye doğru yüzerek uzaklaştı. "Denemek ister misin?"

Bir grup genç kaplumbağa Elang ve bana kıkırdıyordu, ben de el salladım. Bu oyuna biraz daha katlanmanın iyi olacağını düşündüm. Bu gece biraz eğlenip yarın öfkeli olmaya devam etmek.

"Her zaman bir balına mı seçersin?"

Omuz silkti. "Balinaları severim."

Omuzlarımın neden yumuşadığını ya da midemdeki o sıcak uğultunun neden daha da arttığını bilmiyordum. "Öyle hatırlıyorum."

Parmağımı suyun üzerinde gezdirerek kitap büyüklüğünde, yüzgeçleri sarkan bir balık çizdim. Acele etmedim. Su sihirle parıldıyordu ve tek yapmam gereken

İstediğim yaratık. Çok geçmeden balığım şekillendi ve kafasına dikkatlice üç nokta ekledim.

"Sazan mı?" dedi Elang.

"Onlar iyi şans getirir." Boş bakışını fark ettim. "Ai'long'un kapılarını bulan bir sazan efsanesi vardır. Orada, üzerinden atlaması imkânsız, muazzam bir şelaleyle karşılaşmış. Ama pes edecek kadar uzağa gelmemiş. Tekrar tekrar atlamış, ta ki kapıdan karşıya atlayana kadar. Cesaretinin ve çabasının ödülü olarak bir ejderha oldu."

"Bu gerçekten bir ödül mü?" diye sordu Elang alaycı bir ifadeyle.

Omuz silkme sırası bendeydi. "Bu Nomi'nin en sevdiği hikâye. Ejderhaları hep sevmiştir. Ben de verdiği dersi her zaman sevmişimdir."

"Bu da ne?"

"Şans sıçrayanları bulur."

Sazanın ardından üfledim ve o da yüzerek Elang'ın balinasına yetişti. Hem balinamız hem de sazanımız bahçede hızla tur atıp turlarını bitirdikten hemen sonra eridiklerinde kendimi yarışa yapışmış, gülerken ve tezahürat yaparken buldum.

"Evet!" diye haykırdım. Elang'a sırtmadan önce kendimi tuttum. Yanımdaydı ve gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Bilmesem, yarış yerine beni izlediğini düşünebilirdim.

"Eğlenmişsin," diye gözlemledi.

Ben yaptım. "Eskiden izlediğin kriket yarışlarının cazibesini şimdi anlıyorum."

"Keşke bana katılsaydın mı diyorsun?" "Kesinlikle hayır. Bu kumar."

"Birçok şey öyledir. Hiçbir şeyi şansa bırakmasaydık hayat ne kadar kasvetli olurdu."

"Bunu senin söylemen ironik," diye konuştum. "Tanışmamız bir şans mıydı?"

Sadece gülümsedi, gözlerine ulaşmayan küçük, hüzünlü bir gülümseme. "Mailoh bana bugün getirdiği boyadan memnun kaldığınızı söyledi. Bunu rengin uygun olduğu anlamına mı alıyorum?"

Tabii ki konuyu değiştirecekti. "Mükemmel," diye itiraf etmek zorunda kaldım. "Bütün bu su çanı tarlasını yetiştirdiğine inanamıyorum. Benden yardım isteyebilirdin."

"Hatırladığım kadarıyla Saigas kardeşler bitkiler söz konusu olduğunda öldürücü bir dokunuşa sahipler. Bunu şansa bırakamazdım."

Tamra'nın bokları, kendimi tutamadım, güldüm. "Tüm o bahçe işlerinden Gaari olduğunu anlamalıydım. Nereden aldın bunu?"

"Annemden." Elang'ın yüzündeki her kasın yumuşaması çok ince bir şeydi. "Bir baharı A'landi'nin iç bölgelerinde geçirdik. Orada bir bahçesi vardı."

"Nasıl biriydi?"

Ağzında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Adı Lanwah'tı. Güneş ve kafur kokardı ve her zaman cebinde bir torba erik konservesi bulundururdu, kemiklerim dayanıklı olsun diye, derdi. Şansı küçük tılsımlarda ve biblolarla biriktirir ve her gece tanrılara dua ederdi. Yarı ejderha bir çocuğu tek başına büyütmek onun için kolay değildi. Çocukluğumu kaçarak geçirdim."

"Büyükbabandan mı?"

"İnsanlardan da," dedi Elang karanlık bir sesle. Çatıda diz çöktü. "Bir gün ateşim çıktı ve annem ilaç almak için dışarıdayken haydutlar evimize girip bana saldırdı. Derimi yüzüp pullarımı satmak istediler. Annem eve gelip onları bulduğunda..." Elang'ın sözünü bitirmesine gerek yoktu, yaralarını görmüştüm. "Tüm büyüsünü beni kurtarmak için harcadı. Bu onu neredeyse öldürüyordu."

Yanına oturdum, içim içimi yiyordu. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum.

"İlk kez o zaman *hissettiğimi* hatırlıyorum" dedi. "Annem için korkuyla birlikte öfke. Nefret."

"Nasıl kaçtın?"

"Haydutları keçiye dönüştürdü. Büyüleri uzun sürmedi ve tekrar insana dönüşmeden önce onları öldürmek istedim. Annem beni durdurdu. Haydutlardan çok benden korktuğunu anlamam uzun zaman aldı. Kalpsizliğimin beni bir..."

"Canavar mı?" Nazikçe söyledim.

"Evet." Durakladı. "O bahar beni A'landi'ye getirdi. Denize yakın olmak bizim için tehlikeliydi ama birlikte bir bahçe yetiştirmenin önemli bir ders olduğunu düşünüyordu. Bana çiçeklere bakmayı ve fidelerden solmuş kabuklarına kadar onları beslemeyi öğretti." Su çanları tarlasına baktı. "İlk başta sabrım yoktu. Ama annem ısrarcıydı. Bir gün lanetimi bozacağıma inanıyordu."

"Zaten yaptın," dedim. "Düşündüğün kadar kalpsiz değilsin."

Yumuşak, yumuşak bir kahkaha attı. Sonra gözleri boynumda asılı duran kolyeye takıldı. "Kelebeklerin neden çiftler halinde uçtuğunu biliyor musun, Tru?" diye sordu. "Annemin bahçesindeyken, bunun benden korktukları için olduğunu düşünürdüm. Ama yanılmışım. Çiftler halinde uçuyorlar çünkü..." Tereddüt etti. "Çünkü aşıklar."

Bakışlarının sıcaklığı altında yanaklarım yandı. "Bunu geri almalısın," dedim kelebekleri çözmeye başlayarak. "Yapmamalıyım-"

"Sende kalsın," dedi Elang. "Ejderhalar evlenirken birbirlerine kalplerinden bir parça verirler. Bu benimkine en yakın olanı."

Dudaklarım aralandı. Ne diyeceğimi bilemedim. "Sözlerine dikkat et, İblis Prens. Benden gerçekten hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim."

Bu bir şakaydı ama Elang yine de gülmedi. "Senden hep hoşlandım, Saigas."

Alay etmek istemiştım ama kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. O kadar yakındı ki bunu beni öpmek için bir davet olarak algılayacağından endişelendim. Hain kalbime lanet olsun, umarım öyle yapar.

Bedenimi geri çekilmeye zorlamak kendime karşı açtığım bir savaştı. "O zaman neden en başından beri bana gerçeği söylemedin? Neden bir yabancı gibi davrandın, neden benimle hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davrandın?"

Elang sessizdi. "Gaari'nin üçüncü kuralını hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? O aptalca kuralları bütün bir ay boyunca. Ayrıntı yok. İş iştir." "Çok iyi," dedi.

"Üçüncü kuralın arkasıındayım."

Lanet olası suratının iki tarafına da tokat atmak istedim. "Sen imkansızsın."

"Bekle, Tru." Ben arkamı dönmeden önce Elang kolumu yakaladı. Ortamı bozmak istememişti. Dudaklarının kıvrımından sözlerini geri almak istediğini anlayabiliyordum. Gaari de aynıydı.

"Bunların gerçek olup olmadığını sormuştun. Benim adım gerçektir." "Adın mı?"

"İnsan ismim -doğduğum isim- Gaarin'di ama annem bana Gaari derdi." Derin bir nefes. "Seninle tanıştığımda, daha az yalan gibi hissetmek için bunu seçtim. Bunun yaptıklarımı telafi etmeyeceğini biliyorum ama eğer yapabilseydim sana her şeyi en başından anlatırdım."

"Soru sormayayım diye üçüncü kuralı sen uydurdun."

"Çok yakınlaşmayalım diye uydurdum."

"Lanetin yüzünden." Anlamıştım. "Laneti bozmamı istemiyorsun. Neden?"

Başını salladı. Bana söylemedi. Söyleyemezdi. "Lanet olsun Elang," dedim ellerimi havaya kaldırarak. Ayağa kalktım. ve gitmek için döndüm, ama aptal dilimi patlattım. "Bana aşık mısın?"

Bu soru aramızdaki havayı değiştirdi. Ağzının çizgileri gerildi ve gözlerindeki kuşkulu bakış silindi, ejderha doğası ön plana çıkarak alçak sesle, sinirli bir hırıltı çıkardı. "Evlendiğimiz gün sana verdiğim sözü hatırlıyor musun?"

Düşüncelerim Gangsun'daki o yaz gününe, yağmura ve asılı kırmızı fenerlere geri döndü. Kendimi çok uzakta hissetmeme rağmen havai fişeklerin dumanını, Elang'ın arabasının dışındaki atların kokusunu alabiliyordum, tam da onun sert talimatlarını almak üzereyken:

"Sana iyilik ya da lütuf gösterirsem," dedim, "bunun hiçbir anlamı yoktur. Sana bir hediye versem ya da seni övsem, bunun hiçbir anlamı yok. Her şey sadece görünüştedir ve düşüncelerimde bir yer işgal ediyorsanız, bu sadece üzerinde anlaştığımız görevi kolaylaştırmak içindir. "

"Ve işte cevabını aldın," dedi Elang. Gözlerindeki ışık kaybolmuştu. "Bu Aydınlık Saat sona erdi."

O haklıydı. İnciler sürüklenip gidiyordu ve denizi aydınlatan altın rengi solmuştu. Kendimi batmaya bıraktım, etrafımdaki sular kadar boş ve gri hissediyordum.

"Hazırlıklarınızı yapın," dedi aramıza mesafe koyarak. "Jinsang'a doğru en karanlık zamanda yola çıkıyoruz."

Beni geride bırakarak kaleye doğru geri döndü.

Gözden kaybolduğunda, su zilini saçımdan çektim. Yaşamlar boyunca bağlanan kaderler için çok fazla.

Çiçek avucumun üzerinde dururken, yaprakları tek tek dökülürken, bize verdiği diğer sözü düşündüm.

Düğün günü: Seni kendime bağlıyorum, Tru Saigas. Bu yeryüzündeki, bu cennetin altındaki ve denizlerin ötesindeki günlerimizin sonuna kadar, kaderlerimiz bir, yazgılarımız birbirine bağlı. Sen ne yöne ~~gidersen~~ ben de onu izleyeceğim.

Çok geç, onun da aynı şeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

CHAPTER THIRTY-FOUR

O gece, Elang ve ben Westerly Denizleri'nden ayrıldık. Ayrılışımızı kimseye söylemedik ve sadece Shani bize katılarak vatoz şeklini aldı ve suda süzüldü. Kale koğuşlarını sessizce delip incileri Jinsang'a doğru takip ederken onun sırtına bindim.

İlerledikçe denizler daha da sertleşti ve birden fazla kez Nazayun'un devriyeleriyle karşılaştık. Elang bir uyku iksiri hazırlamıştı ve fırsat buldukça köpekbalıklarına küçük dartlar atıyordu, böylece bizi takip etmek yerine uyuyacaklardı. Zamanın yarısında işe yarıyordu. Diğer yarısı ise uzun bir gece geçirmemize neden oldu.

Şafakta Yüzen Dağlar'ı gördüm. Denizin içinde yükseliyorlardı, uzun ve bir dizi deve hörgücü gibi yuvarlaktilar. Altlarında hiçbir şey olmaması beni şaşırttı. Kök yok, taban yok. Sadece engin ve boş deniz.

Jinsang dağların diğer tarafındaydı. Kayaların arasında yemyeşil deniz çayırıları belirmeye başladı, kel tepecikleri örttü ve su her geçen saniye daha da mavileşti.

Yukarı denizlere doğru yükselirken Elang koluma girdi. Bütün gece sessizdi, sadece yakındaki devriyeleri uyarmak ya da ilerleyişimiz hakkında beni bilgilendirmek için konuşmuştu. Çenesi sabitti ve dudakları solgundu. Aklında ne olduğunu merak ediyordum.

Gri düzlüklerin ötesindeki zümrüt yeşili vadiyi görebildiğimizde, "Geldik," dedi usulca. "Jinsang'a hoş geldiniz."

Önce deniz çiçeklerini kokladım. Suyu tatlandırıdılar ve bakışlarımı kaldırırken dudaklarımı nemlendirdim. Ai'long'un kalbinin Nanhira'ya kıyasla bile göz kamaştırıcı olmasını bekliyordum. O zaman bile hazırlıklı değildim. Nefesim kesildi.

Kraliyet şehri, canlı mercan resifleri ve deniz florasının kaleydoskopu ile yemyeşil, iç içe geçmiş bir bahçenin üzerinde yükseliyordu. Yolların yerine, ışıldayan nautili tarafından aydınlatılan yüzen otoyollar vardı ve bunların trafiği bile güzeldi: ışıklı arabalar ve benekli balina sürüleri, asılı yosun mantoları arasında takla atan genç deniz insanları. Binalar bitki yaşamının arasında sorunsuzca filizleniyordu, prizmatik kristal çatılı mermer evler her açıdan farklı renklerde parılıyordu.

En görkemlisi Ejderha Kralı'nın sarayıydı. Şehrin üzerinde, arkasındaki dağlar kadar yüksekte süzülüyordu. Boynumu ne kadar büksem bükeyim, iyi bir görüntü elde edemiyordum. Saray, büyümlü beyaz şelaleler ve yasaklayıcı bir taş kapı ile korunuyordu. Görünüşe göre Jinsang'ın tüm vatandaşları girişte toplanmıştı ve birçoğu ejderhaydı. Ai'long'da geçirdiğim onca zaman boyunca sadece Elang ve büyükbabasıyla tanışmıştım. Yüzlerce ejderhayı aynı anda görmek! Gözlerimi alamadım.

"Burada duralım," dedi Elang. Elinde ince beyaz bir şişe vardı. "İç bunu. Sana deniz halkları gibi bir kuyruk verecek,

ve tanınmamanız için görünüşünüzü değiştirin." Sadece bir şişe vardı. "Sen gelmiyor musun?"

"Yapamam." Tereddüt etti. "Var olan hiçbir iksir beni buraya sığdıramaz."

"Ama-"

"Bensiz kalabalığa daha kolay karışırsın. Çok uzakta olmayacağım." Elang pelerinine dokunarak onu simsiyah yaptı. "Ejderhalara fazla yaklaşma. Senin kokunu alırlar."

"Krill?" Ben önerdim.

Dudaklarındaki o seğirme tam olarak bir gülümseme değildi. Ama yeterince yakındı. "Devriyelerle ben ilgilenirim." Bir duraklama. "İyi şanslar, Tru."

"İhtiyacımız olacak," dedi Shani, beni sırtına alarak.

Jinsang'a yaklaştığımızda alçaktan yüzerek bir deniz otu tarlasına daldı. Elang'ın iksirini bir dikişte yuttum. Ekşi tadı dudaklarımı büzdü ama sangi gibi yakmadı.

Değişim çok hızlı oldu. Bacaklarımda bir soğukluk hissettim ve topuklarımı birbirine vurarak ayak parmaklarımı kıvırmak için ani bir dürtü hissettim. Aşağı baktığımda soluk yeşil bir kuyruğum ve ona uygun yüzgeçlerim vardı. Saçlarım lahana rengindeydi, tenim yeşim taşı gibiydi.

Beni bir yosun sapının yanına koyun, çok az kişi bizi ayırt edebilir. Mükemmel.

Dönüşümünden sonra Shani bir denizatına dönüştü ve saçlarımın arasına saklandı. Gangsun'daki eski günler gibi hissediyordum, bir sonraki con için hazırlanıyordum. O zamanlar kaymakamlardan ve gangsterlerden korkardım. Geriye dönüp baktığımda, onları tanrılara ve ejderhalara tercih etmiştim.

Kalabalığın arasına daldım ve hepsi de hiyerarşik bir düzende oturan balık, kaplumbağa, deniz halkı ve ejderha sürülerinin arasından yolumu buldum.

Ne kadar ciddi yüzler, gözlemledim. Nazayun'un kriz geçirip hepsini taş a çevirmesinden mi korkuyorlar?

Shani, herkesin içinde böyle bir gösteriyi göze alamayacağını söyledi.

Ne demek istiyorsun?

Ejderhaların bilgelik ve koruma yaratıkları olması gerekir, yıkım yaratmaları değil. Bu onların doğasına aykırıdır; kontrollerini kaybetmelerine neden olur. Shani'nin sesi kendini beğenmiş geliyordu. Nazayun kontrolü kaybetmekten nefret eder. Gözleri beyazlaşır ve...

Ve ne?

Ve bazen, dedi iblis çok yumuşak bir sesle, düşünülemez olsa da: hata yapar.

Fısıldadığı son kelime o kadar alçak sesle söylenmişti ki kanım. Kristal çanlar aniden yukarıdan yüksek sesle ve yankılanarak çaldığında neredeyse sıçrayacaktım.

Toplantı başlıyordu. Bulut benzeri inci formasyonu sarayın arkasında toplanmıştı. Orada, Baba'nın öykülerinden fırlamış çağılayan bir şelalenin önünde, Ejderha Kral tüm ölümsüz ihtişamıyla duruyordu.

İki sütun arasındaki boşluğa hükmediyor, toplanan izleyicilere hükmediyordu. İnciler bile onun huzurunda yavaşlıyor, Nazayun'u ışıklarıyla yıkıyorlardı.

"Dört Yüce Deniz'in sadık tebaaları," diye ilan etti, "büyük Ejderhalar Krallığımızın sevgili kardeşleri, bugün yeni bir barış mevsiminin sevincini yaşıyoruz. Bugün Liayin'in gözyaşlarının mucizesi muhteşem krallığımızı şerefliendirmek için geri dönüyor. İşte, Aydınlık Saat!"

Her yönden alkış sesleri yükseliyordu. Deniz dibi sallandı ve kum kabarcıkları yükselerek heyecanı daha da artırdı. Her şey çok dramatikti, özellikle de

İnciler içeri süzüldü, hatta bir küme Ejder Kral'ın vücudunun etrafında dönüyordu.

Yine de ilahiler, onay mırıltıları ve Nazayun'un kudretine övgüler arasında, Ejderha Kral'ın tebaasında farklı bir duygunun titreştiğini hissettim. Ejderhaların toplandığı deniz çayırlarını taradım. İşte vardı ve Harika, en çok Tüm ölümsüz diyarlardaki muhteşem yaratıkların her biri başlarını göğüslerine doğru eğmiş, kuyruklarını kasıtlı olarak acı verici bir pozisyona getirmişlerdi. Deniz insanları da aynıydı, derin bir boyun eğişle eğilmişlerdi ve balinalar, yumuşakçalar, görebildiğim diğer tüm yaratıklar da öyleydi. Nazayun'un kudretinin ve mutlak hâkimiyetinin ürpertici bir hatırlatıcısıydı. Cebimdeki mürekkep ve boya fırçasına uzandım. Birkaç denizkızı bana merakla baktı, ben de çizim defterimi bir kenara bıraktım.

Bunun yerine kolumu sıvadım ve pelerininin kıvrımlarının altından gizlice kolumu çizdim.

Çılgınca notlar aldım. Nazayun'un göbeğindeki yeşil tonları, gözlerindeki çelik mavisini çizdim. Bıyıklarının solduğu açıyı ve konuşurken boğazının nasıl sallandığını yakaladım. Hiç çalışmadığım kadar hızlı bir şekilde, gözümü kırpmaya bile cesaret edemeden her özelliğini kaydediyordum. Hiçbir yüzü unutmadığım doğru olsa da, tek bir ayrıntıyı bile kaybetmeyi göze alamazdım.

Shani beni kaburgalarımından dürttü. *Gitmemiz gerek. Neredeyse bitirdim. Sadece bir tane daha- Gitmemiz gerekiyor. Şimdi.*

"Bu Aydınlık Saat özel bir saat," diyordu Nazayun, "çünkü bir ziyaretçimiz var."

Kıpırdamadan durdum. Elang'ı mı kastediyordu, yoksa beni mi? Dönüp bakmaya cesaret edemedim.

Cevabım çok geçmeden geldi.

Şelalenin içinden bir kafes buğulandı. Bir çan gibi yontulmuştu, bronz ve ağırdı ve gözlerimi kısarsam içindeki kadının dış hatlarını algılayabiliyordum. Uzun ve çarşaf gibi düz saçları yüzünü gizliyordu. Arkasında donuk kahverengi bir kuyruk uzanıyordu.

Kraliçe Haidi!

Shani yüzgeciyle ağzımı kapatarak soluğumu bastırdı.

Yapma. Geriye doğru yürü. Yavaşça.

İblis vatoz formuna bürünmüştü ve beni uzun otların arasında sürüklemesine izin verdim. Fazla uzağa gidemezdik. Devriyeler ortaya çıkmış, bölgeyi kordon altına almıştı.

Shani küfretti. *Başka bir yoldan gitmemiz gerekecek. Gel hadi.*

Ben onu takip ederken Nazayun konuşmaya devam etti: "Birçoğunuz Ai'long'un en karanlık dönemini, merfolk ve ejderhaların savaşta olduğu zamanları hatırlayacaktır. Tarihimizde ölümcül bir dönemdi, kırgınlıklar ve tutulmayan sözlerle alevlendi. Size yemin ederim ki, bu bir daha asla tekrarlanmayacak. Ai'long'da barış olacak." Bıyıkları tel tel oldu. "Ve bu barışa yönelik her türlü tehdidi *yakacağım.*"

Tüylerim diken diken oldu. Bunun nereye varacağını biliyordum.

Nazayun bir pençe kaldırdı. "Bugün karşınıza Majesteleri, Nanhira Kraliçesi Haidi'yi, deniz halkının sevgili hükümdarını getiriyorum. Kendisi her zaman sadık bir tebaa, hayranlık ve saygı duyduğum bir ses olmuştur. Eski bir dost, ya da ben öyle sanıyordum...." Ağır bir duraklama yaptı. "Kraliçe Haidi'nin Batı Denizleri'nin hain Lordunu bana karşı gizlice barındırdığı ve ona yardım ettiği dikkatimi çekti. Bu hainliği affedemem."

Tezahüratlar kesildi, yerini kırılğan bir sessizlik aldı. Kimse kıpırdamaya cesaret edemedi. Liayin'in gözyaşlarının ışıltısı bile sönmüş, inciler yavaşça Nazayun'dan uzaklaşarak Kraliçe Haidi'nin etrafında dönmeye başlamıştı.

Orada öylece durma. Shani bileğimi ısırды. Çekil!

Bakışlarımı Haidi'den ayırmadan itaatkâr bir şekilde geriye doğru süzıldüm.

Kalabalığın önünde kendi türünden bir kraliçeye yakışan bir gururla duruyordu ama gücünün sadece bir kısmıyla. Nazayun ona ne yapmıştı da *bu hale* düşmüştü?

Onunla savaş, diye sessizce bağırdım, sanki o duyabilirmiş gibi.

Shani, içimden fısıldadım. *Yapabileceğimiz bir şey yok mu-*

Hayır. Su iblisi yüzüp her şeyi mahvetmeyeyim diye kuyruğunu bileklerime doladı. *Yardım etmenin en iyi yolu ölmektir. Şimdi, devam et.*

Nazayun hâlâ konuşuyordu. Ejderhaları izledim Kalabalık rahatladı, hedefin kendileri olmadığını anladıkça korkuları azaldı. Bazıları olayların bu şekilde gelişmesiyle eğlenmiş görünüyordu. Ancak daha akıllı olanlar metanetlerini korudu. Nazayun'un ruh halinin her an değişebileceğini biliyorlardı; işine gelirse tüm şehri taş a çevirebilirdi.

"Bedelini ödemeli," dedi öndeki ejderhalardan biri. "Kanun böyle."

"Evet! Ödemeli!"

"Benim merhametli bir tanrı olduğumu biliyorsun," diye devam etti Nazayun. "Cömert bir kral. Yüzyıllar boyunca bizi ölümlü dünyanın başına bela olan çekişmelerden ve göklerin ahengini bozan uyumsuzluklardan uzak tuttum. Bu yüzden size soruyorum, böyle bir ihaneti hak edecek ne yaptım?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Nazayun hırlayarak. Bıyıkları yukarı doğru eğildi ve göğsünün içinde bir incinin dış hatları kabardı. Altınla çevrili inci bir ay gibi parlıyordu ve içinde Ai'long'un silueti görülebiliyordu.

Bunu gören kalabalık huzursuzlandı ve krallarına olan destekleri arttı.

"Bu yüzden başka seçeneğim kalmadı," diye devam etti. "Ceza olarak, Majesteleri Nanhira Kraliçesi Liayin'in son ışığını gördü." Kuyruğunun bir hareketiyle Liayin'in gözyaşlarını uzaklara sürdü. "Bu saatten itibaren yeniden doğacak."

Nazayun'un kraliçenin uzun saçlarına attığı o hızlı darbeyi asla unutamayacağım bir sestti.

Haidi'nin ağzı acıyla yuvarlandı. Gözlerinden süzülen yaşlar kristalleşerek küçük beyaz incilere dönüşürken, koyu renk saç telleri cansız bukleler halinde üzerine düştü. Deniz halkı dehşet içinde kaskatı kesildi. Saçları onlar için bir yaşam gücüydü, tıpkı insanlar için kanın olduğu gibi. Ve onlar da benim gibi bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorlardı.

İlk değişen boynu oldu. Grotesk bir şekilde gerildi, başı bir uçurtma, boynu da onun ipi gibi olana kadar büyüdü. Ardından derisi eriyerek vücudundan ayrıldı, altındaki et kül gibi grileşti. Kolları önce ikiye, sonra dörde, toplamda sekiz kola ayrılırken acı içinde kıvranıyordu.

Boğazım düğümlendi. Daha fazla izlemek istemiyordum ama kafamı da çeviremiyordum. Etrafımdaki deniz halkı solmuştu. En yakındakiler titriyordu.

Çığlıklar kesildi. Bir müzik kutusunun kapanması gibi aniden durması ürkütücüydü.

Haidi hareket etmiyordu. Hâlâ etrafında uçuşan kopmuş saç tutamları kadar gevşemişti.

"O öldü mü?" Ejderhalar kendi aralarında spekülasyon yaptılar.

Kahkahaları azaldı. Alkışlar da öyle.

Haidi'nin ölmesi hiç eğlenceli değildi, diye mırıldandılar. Onun neler yapabildiğini bile göremediler.

Daha fazla dinleyemedim. Bakışlarımı tekrar Nazayun'a çevirdim, vücudumun her parçası nefretle titreşiyordu. Onun

Kaşları kalkmış, burun delikleri açılmıştı. Bekliyordu.

Sonra sessizlikten, bir şarkı gibi zayıf ve melankolik, sefil bir hıçkırık geldi.

Haidi sersemliğinden sıyrıldı, çok sayıdaki kolu iki yanında sarkıyordu. Gözleri değişmiş, kömürleşmiş ve çukurlaşmıştı. Saçları zıpkınlarla diken diken olmuştu. Balıkçıların bu tür silahlarla balina ve köpekbalığı avladığını görmüştüm. Haidi'ninkinin ejderha avlamak için yapıldığına dair içimde kötü bir his vardı.

Başka hiçbir uyarıda bulunmadan kafesinden kalabalığın içine fırladı. Herkes dağıldı ve deniz tabanından kalın kum bulutları yükseldi. Onların koruması altında Shani ve ben çimlere doğru koşarak geri çekilmeye çalıştık. Yeterince hızlı değildik.

Hangi büyüünün Haidi'yi doğrudan bize yönlendirdiğini bilmiyordum ama Shani'yi arkadan vurdu. Hem iblis hem de ben geriye düştük ve Haidi beni sırtüstü yuvarladı, dikenli saçlarının uçları yanağıma değiyordu. Onun dokunuşuyla kılık değiştirdim. Saçlarım bir kez daha maviye döndü ve balık kuyruğum iki yumru bacağa ayrıldı.

"Benim," diye zorladım. "Benim, Truyan. Lütfen, Haidi. Kesin şunu."

Siyah gözleri kısa bir süre için kahverengiye dönerek titreşti ve *belki* de, sadece belki de beni tanıdığını düşündüm. Belki de bir canavar değildi.

Ama hayır.

Beni kucağına aldı. Parmakları uzun ve sertti, boynuma iki kez dolandı ve kaslarımın daralmasının çıtırtısını duydum. Kulağıma fısıldadı, "Bir hainin kokusunu alıyorum."

Saçları kalın bir ip şeklinde örülmüştü ve bıçakları boğazıma doğru uzanıyordu. Önseziye ihtiyacım yoktu.

ne olmak üzere olduğunu biliyordu. Haidi'nin bıçakları daha derine saplandı ve Elang'ın pelerininin yakasını delip geçti. Sonra- Tek gördüğüm gümüşü bir vızıltıydı, bir kuyruklu yıldız kadar hızlıydı. Islak ve keskin bir tıslamayla Haidi'nin sırtına doğru yaylanarak koyu mavi kan. Beni bıraktı ve hırladı.

Elang uzakta durmuş, kısa kılıcını geri uçarken yakalamıştı. Nabzım hızlandı - burada ne işi vardı?

"Bırak onu," diye uyardı. Sarı gözleri yanıyordu. "Bir daha sormayacağım."

"İşte, işte, Elangui," dedi Nazayun. "Haidi sadece karının cesaretini sınıyordu."

Denizin çalkantısı aniden azaldı, akıntılar durgunlaştı.

"Bugün talihimiz ikiye katlandı," diye ilan etti Ejderha Kralı. "Uzun zamandır torunumu ve gelinini Jinsang'da ağırlamak istiyordum." Sarayın kapıları gümbürdedi. "Ai'long tebaası, bu Aydınlık Saat sona erdi. Gidin."

Birdenbire ortaya çıkan şiddetli bir akıntı ayaklarımı yerden keserek beni Ejderha Kralı'nın sarayına taşıdı. Nefesimi toparlayamadan beni siyah mermer duvarlı geniş bir odaya bıraktı. Üzerimde yüzlerce gemi enkazı yüzüyordu; Nazayun'un dünyamdaki denizler ve okyanuslar üzerindeki fetihlerinin ganimetleri, tedirgin edici bir galeri oluşturmak için asılı duruyordu.

Nazayun bekliyordu, vücudu boş odanın her tarafına yayılmıştı ve başı, hareketleri sallanan gemilerin sallanmasına neden olacak kadar yüksekteydi.

"Sonunda hoş geldin, Batı Denizlerinin Gelini."

Kendimi bu kadar küçük hissetmekten, sesimi duyurmak için içgüdüsel olarak bağırmaktan nefret ediyordum. "Elang nerede?"

"Korkmayın, Haidi onu bize getirecek. Zamanla tekrar bir araya geleceksiniz." Nazayun Shani'nin düşmüş halini işaret etti,

onun yanında yüzüyordu. "İblise gelince..."

"Ona dokunma. Eğer ona zarar verirsen, ben-"

"Onu incitmek mi?" Ejderha Kral keyiflendi. "Ai'long'un son su iblisinden asla zarar gelmez. O benim onur konuğum."

Sayıklıyor olmalıydım. Az önce Shani'nin onur konuğu olduğunu mu söyledi?

"Doğru," dedi Nazayun şaşkınlığını okuyarak. "Şanizhun benim misafirim ve bana bir hediye getirdiğinizi söyledi."

"Sana hediye getirmedi," diye tükürdüm.

İşte o zaman Shani kendine geldi. Hiç incinmemişti. Aslında, yüzerken Nazayun'un omzuna doğru bir takla atma gösterisi yaptı, tam da onu Elang'ın yanında birçok kez tünerken gördüğüm yere tünedi. Sanki acıtacağını biliyormuş gibi.

"Truyan Saigas'ın yalan söyleme konusunda bir yeteneği var, Ebedi Majesteleri," dedi Shanizhun. "Neyse ki onu iyi tanıyorum."

Shani'nin bakışları beni delip geçti. "Onun sırlarını biliyorum ve tek yapman gereken sormak."

CHAPTER THIRTY-FIVE

Konuşamıyordum. Dudaklarım ayrılmıyordu ve dilim taş gibi ağırdı. Tüm vücudum uyuşmuştu.

Shani. Düşüncelerimiz aracılığıyla iblisi aradım. *Ne yapıyorsun?*

Beni görmezden geldi. Zihni kapalı bir kapıya dönüşmüştü, ve içeri girmeme izin verilmedi.

"O bir ressam," diye bildirdi Shani. "Elangui'nin karada bulduğu bir sanat sahtekârı. Evlilikleri sahte; Elangui onu senin resmini yapması için tutmuş -Unutuluş Parşömeni'nin üzerine."

Nazayun'un gözleri elektriklenmişti. "Parşömen onda mı?" "Onu bileğindeki ipte taşıyor."

Parmaklarım elime doğru sıçradı ama artık çok geçti. Shani beni duvara fırlattı, kollarımı kuyruğuyla hapsetti, sonra da ağırlığını üzerime bastırdı, böylece hareket edemedim. Parşömen kırmızı ipimden çözüldü ve doğruca Kral Nazayun'un avuçlarına uçtu.

"Seni hain," diye öfkelandim. "Elang sana güvenmişti."

"Bu onun hatasıydı. Buraya bir iblisle yalnız gelmene izin vermek de onun hatasıydı."

Ona karşı çırpındım. "Başımdan beri sendin. Haidi'nin canavarını bize *sen* getirdin. Devriyenin kaleye girmesine izin verdin-"

"Ve değerli sangi'ni yok etti," diye bitirdi Shani benim yerime. "Bu kadar üzgün görünme Krill, hâlâ hayattasın. Gerçi o kalın kafalı general bir daha gördüğümde..." Höpürdeterek bir ses çıkardı.

Tanrılar, Shani'nin suçları yüzünden Caisan'ı hapse atmıştık. "İntikamına ne oldu? Onuruna bağlı olmaya ne oldu?"

Shani'nin gözleri kırmızının tehlikeli bir tonunda parladı. "İblislerin onuru yoktur."

Elimi tuttu ve opal yüzük parmağımdan kaydı. Yere çarptı ve kuyruğunun bir kırbacıyla onu parçaladı. Kırık beyaz parçalar uçuşarak gözlerimi kıl payı kaçırdı.

Döndü, kuyruğu hâlâ havadaydı. Sırada ben vardım.

"Bu kadar yeter," dedi Nazayun. "Leydi Saigas'ın yeniden bir araya gelmesi için bilincinin yerinde olmasını istiyorum."

İçimdeki mücadele bir alev gibi söndü. *Yeniden birleşmem mi?*

"Unutmuş görünüyorsun," diye mırıldandı. "Sana babanla yeniden bir araya gelme sözü vermiştim."

Tavandan fener gibi sarkan gemi enkazlarına baktım ve Baba'nın eskiden kiraladığı ticaret gemilerinin izini bulmak için yırtık yelkenleri ve parçalanmış gövdeleri taradım. Bu gemilerden biri ona ait olmalıydı.

"Nerede o?" Ben sordum.

"Baban yukarıda değil," diye cevap verdi Nazayun. "O *burada*."

Bir su dalgası ahşap bir oyuncak tekneyi Ellerimi.

Titreyerek onu kavradım. Hatırladığımdan daha küçüktü, uzunluğu iki avucumun arasına düzgünce sığıyordu. Sonra tekrar,

Onu son gördüğümde çocuktum. Şimdi büyümüştüm, bir kadındım.

Ahşabı yaşlandıkça kararmış ve köşelerinde midyeler büyümüştü. Ayrıntılar hatırladığım gibiydi: temiz kesilmiş yelkenler, baş tarafındaki kuşun başlangıcı, gövdenin hafifçe kavisli hilal şekli. Ama bir şey farklıydı.

Güvertede, kaba yontulmuş parmaklıkların arkasında, hatırlamadığım bir ayrıntı duruyordu. Boyalı bir adam, o kadar gerçekçiydi ki canlı görünüyordu. Kirli sakalları yanaklarını süslüyordu ama bu dudaklarının eğimini, çocukken çimdiklediğim çukurlu çenesini gizleyemiyordu.

Sıcaklık yüzüme hücum etti, gözlerimin arkasını yaktı. Yıllarca Baba'ya ne olduğunu merak etmiştim. Şimdi, nihayet, cevabım vardı.

"Bu o," diye fısıldadım, boyalı adama dokunarak. "Bu geminin içinde kapana kısıldı."

"Kendine ait bir Oblivion olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Nazayun'un yüzünün etrafındaki su eğlenceyle köpürdü. "O zamanlar kızının Ressam olacağını bile bilmiyordum ama kaderler gerçekten de usta şairler. Yeniden bir araya gelmeniz daha uygun olamazdı."

Dinleliyordum. Kalbim içimde gümbür gümbür atıyordu ve düşüncelerim zamanda geriye, Baba'nın hayatının son gecesine uçtu. Gemisine çarpan dalgaları, yağın yağmuru hayal ettim. Baba, ailesini bir daha göremeyeceği anlamına gelse bile denizcilerinin hayatını kurtarmayı seçmişti.

Beş yıl boyunca onun öldüğünü düşündüm. Beş yıl boyunca her bakırın hesabını yaptım ve her gece ailemi sokaklardan uzak tuttuğum için tanrılara şükrettim, beş yıl boyunca kendimi pamuk ipliğine bağlı tuttum. Hepsi Nazayun biraz eğlenmek istediği içindi.

Nefret içime doldu. Arkamdaki sütun öfkemle titreşmeye başladı. Her şeyden çok Ejderha Kral'a bunu ödetmek istiyordum. Yüzündeki o tanrısal sırıtışı yok etmek ve onu tüm varoluştan silmek istiyordum. En kötüsü de zaman kazanmak dışında -şimdilik- yapabileceğim hiçbir şey olmamasıydı.

Duygularımı bastırarak, başımı eğene kadar kendimi alçalttım. "Lütfen." Küçük, kırılmış bir ses çıkarmak için rol yapmama gerek yoktu. "Bırakın onu."

"Ateş ne çabuk sönüyor," diye mırıldandı Nazayun. "Şimdi görüyorsun, Batı Denizlerinin Gelini. Sen benimsin."

Bu sözler kanımı dondurdu. Daha alçakta diz çöktüm, isyan edercesine Ejderha Kralı'nı izliyordum, odanın öbür ucunda belirmiş, omurgası tavana doğru eğilmişti. Kafamda, portresinde yapacağım tüm ayarlamaları ve revizyonları listeledim. Elime geçen ilk fırsatta onu yok edecektim.

O zamana kadar, cevaplar istedim.

"Neden o?" diye sordum. "Taijin Denizi'nde yüzlerce denizci kayboldu ve sen onlara hiç aldırmıyorsun. Neden babamı bağışlıyorsunuz?"

"Arban Saigas." İsim Nazayun'un dilinde yuvarlandı. "Ailesini zar zor geçindirebilen bahtsız bir tüccar. Her yönüyle unutulacak biri. Ama kaderin ne yapacağı belli olmaz, Leydi Saigas." Nazayun'un gözleri kendini beğenmiş bir memnuniyetle parladı. "Baban denizler boyunca değersiz ıvır zıvırları, sadece senin gibi budalaların göz dikebileceği işe yaramaz süs eşyalarını taşıyarak ticaret yapıyordu. Son yolculuğuna kadar benim ilgimi çekmiyordu. Nedenini tahmin edebiliyor musun?"

Baba bize *kuzeyde bir hazine bulunduğunu* söylemişti, *ve ben de onu başkente götüreceğim.*

Annem ve ben yıllarca bu hazinenin tam olarak ne olduğunu bulmaya çalıştık, ancak araştırmalarımızın her biri çıkmaza girmişti.

"Bilmiyor musun?" Nazayun alaycı bir kahkaha attı. "O zaman ben sana söyleyeyim. Babanın gemisinde bir ejderha pulu vardı. Anladığım kadarıyla sizin diyarınızda büyük ve paha biçilmez bir hazine."

Bir nefes çektim. Bir ejderha pulu mu? Bu nasıl mümkün olabilir? Tek bir pul bile binlerce altın jen değerinde olabilirdi. Ailemin en çılgın hayallerinin bile ötesinde bir servet.

"Normalde böyle bir suçtan dolayı gemisini batırır ve Kayıp Boğazlar'ın ortasındaki her denizcinin ruhunu sıkardım. Sonra bunun kimin ölçeği olduğunu keşfettim."

"Elang'ın," diye fısıldadım, farkına varmanın acısıyla. Bana hikâyeyi daha dün anlatmıştı. "Onu öldürmeye çalışan haydutlardan."

"Evet. Ve böylece hikayemiz çok daha ilginç bir hal alıyor."

"Babamın hiçbir şeyden haberi yoktu! Onu bırakabilirdiniz."

"Yapabilirdim," diye kabul etti. "Dediğim gibi, Arban Saigas özel biri değildi. Ama tesadüflere güvenmeyecek ve Elangui'nin ölçeği kadar iğrenç bir şeyde bile kaderin ipuçlarını fark edecek kadar uzun yaşadım. Bu yüzden babanı bir yatırım olarak tuttum. Gelecekte değerli olacağına dair bir his vardı içimde." Nazayun başını eğdi, hareket ederken bıyıklarının uçları mermer duvarları sıyrırıyordu. "Ve işte, bugün geldiğimiz noktaya bak. Onun kötü seçimleri olmasaydı burada olmazdınız."

Hâlâ dizlerimin üzerindeydim. "Bırak onu," dedim tekrar. Her kelime bana yutulmuş bir gurur olarak pahalıya mal oldu. "Lütfen."

Nazayun yalvarışımı duymazdan geldi. "Kader hoşgörülüdür," dedi. "Ben bile Ressay ve Elangui'nin Cennet Eşleşmesi'nin aynı olacağını tahmin edemezdim, ama şimdi görüyorum ki... daha zarif, daha saygısız bir çözüm yok."

Mavi gözleri benimle dans etti. "Leydi Saigas, eğer babanızı serbest bırakmak istiyorsanız, benim için bir şey yapmalısınız."

Başımı kaldırdım, şakaklarım çarpıyordu, korku cesaretimi aşındırıyordu. Baba için her şeyi yapabileceğimi o da benim gibi biliyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Resim yapman için," diye yanıtladı Ejderha Kral, sanki bu dünyanın en basit isteğiymiş gibi.

Oblivion'un Parşömeni Nazayun'un parmak uçlarından açılarak uçsuz bucaksız odayı boydan boya kat etti. Mermer duvarlar boyunca yuvarlandı, fokurdayan bir dere gibi beyaz ve geniş bir şekilde açıldı.

Kendimi hazırladım. Dakikalar önce, fırtınalarına karşı Yonsar'a yardım ettiği için Kraliçe Haidi'ye acımasız bir ceza verdiğine tanık olmuştum. Onun sonunu getireceği kehanet edilen tek silahı kullanmaya cüret ettiğim için bana ne yapacaktı? Hayalimde en acımasız olasılıklar canlandı ama sonunda Nazayun beni en çok ürperten şeyi yaptı.

Gülümsedi.

"Şu andan itibaren, yeni bir konuya yeniden başlayacaksınız," dedi. Gözlerinde şimşekler çaktı. "Çok iyi bildiğin bir konu."

Evet, biliyordum. Fısıldadım, "Elang'ı Oblivion'a göndermemi istiyorsun."

"Her zaman tetikte, her zaman yalnız." Nazayun'un ses tonu nezaketle alay eder gibiydi. "Oblivion tam da aradığı yuva olabilir."

Midem bulandı. Dilimi tutmak, ona en iğrenç küfürlerimi savurmamak için kendimi tutmam gerekti. Ama oyun böyle oynanmıyordu. Scroll'u geri almam gerekiyordu. Bunun için de rol yapmam gerekiyordu. Ve tanrılar, nasıl rol yapılacağını biliyordum.

"Eğer bunu yaparsam," dedim sesimi bulup, "babamı serbest bırakacak mısınız?"

"Sana söz veriyorum."

Elang bana ölümsüzlerin sözlerine sadık olduklarını söylemişti ve Nazayun'un sözünün gücü denizi bir elektrik yükü gibi sarstı. Başımı kaldırdım ve yansımamı onun gözlerinde buldum, ayna keskinliğinde.

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsunuz,"

dedim. "Resim yapacağım." "Anlaştık o zaman."

"Anlaştık."

Ayaklarımın altındaki su uğulduyor, akıntılar bir girdaba dönüşüyordu. Ne olduğunu anlayamadan girdabın derinliklerine çekildim.

Düşüşüm kısıydı, bir nefesten bile uzun değildi. Mermer bir taburenin üzerine düştüm, yeni hapishaneme bakıyordum: duvarları koruyan bir dizi acımasız görünümlü heykel ve ortada çömelmiş bir masa olan bir mezarlık. Üzerinde her kıldan ve boyuttan fırçalar, su kapları ve Elang'ın rengine tam olarak uyması için karıştırılmış mürekkep vardı. Ne kadar düşünceli.

"İşiniz bitene kadar buradan ayrılmayacaksınız," diye gürledi Nazayun yukarıdan. Sesi duvarlarda yankılanıyor, kulaklarımı acıtiyordu. "Herhangi bir hile yaparsan baban ölür. Anladın mı?"

Cevap vermedim. Denizi dinliyordum ve Elang'ın varlığını hissedebiliyordum. Uzakta değil, bu sarayda bir yerlerde, o da benim gibi tutsaktı. Benim yüzümden.

"Elang'ı görmem gerekecek," diye konuştum, "eğer onun resmini yapacaksam." "Kocanızın yüzünü çoktan ezberlemiş olmalıydınız.

Şimdi," dedi Nazayun. Gözleri parlıyordu. "Sen ve Elangu işiniz bittiğinde vedalaşabilirsiniz. Sabaha kadar vaktin var, Batı Denizlerinin Gelini."

Bu sözlerle birlikte odadan kayboldu ve beni imkânsız görevimle baş başa bıraktı.

İlk başta meydan okudum. Oblivion Parşömeni'nin etrafında dönerek odada volta attım. Grenli bir nehrin içinde yatıyordu, kıvrımları kum topluyordu.

"Görüyorum ki aptal olmayı seçmişsin," dedi Shani, buğulu bir şekilde odaya girerek. Biçimsizleşmişti, varlığı formunun yanardöner hatlarıyla belli oluyordu. "Ejderha Kralı'nın bir takas teklif ettiği pek sık görülmez. Eğer babanı kurtarmak istiyorsan, ben olsam oyalanarak kralımızı kızdırmazdım."

Onun cüretine inanamadım. Bana tavsiye mi veriyordu? "Düşünüyorum," diye tersledim.

"Şimdiye kadar Elang'ın yüzünü tanımış olmalıydın."

Artık '*anmi*' onurlandırmasını kullanmaması dikkatimden kaçmadı.

"Ebedi Majestelerinin bunu seçmesi tesadüf değil.

Sizin için bir oda hazırladık," dedi Shani. "Sizi arkadaşlarınızla tanıştırayım mı?" Tekrar vatoza dönüşerek en yakındaki, kederli gözlere sahip zarif bir denizkızı heykelinin etrafında kıvrıldı. "Bu Nahma'ydı, Güney Denizleri'nin eski baş leydisi. Kocanız sürgün edildiğinde ona sempati duyduğu için taşla dönüştürüldü. Sıradaki Nazayun'un kendi kızı, varis Seryu'ginan'ın annesi-"

"Bu kadar yeter," diye araya girdim.

Omuzlarım düştü ve onlarla birlikte öfkem de gitti. "Neden bize ihanet ediyorsun?" Ona sessizce sordum. "Onu yok edecek silahımız vardı. Şimdi bende. Tam burada."

Yüzü şekilsizleşti. "Nazayun bir keresinde bana seninkinden çok da farklı olmayan bir anlaşma teklif etmişti," dedi ince bir sesle. "Ona hizmet et ve yaşa. Reddedersen ölürsün. Sence ben neyi seçtim?"

"Ama çok yaklaştık," diye itiraz ettim. "Korktuğunu biliyorum. Başka seçeneğin olmadığını düşündüğünü biliyorum ama-"

"Ama hiçbir şey," diye bağırdı. "Hiçbir şey anlamıyorsun."

"Sen onurlusun, Shanizhun," diye ısrar ettim. "Ben gördüm o."

Onun kuyruk geldi kanat itibaren Arkada,
teslim etmek a

yakıcı bir tokat. Boynum acıdan çok şaşkınlıktan geriye doğru sarsıldı. Yanağıma dokundum ve şaşkınlıkla iblise baktım.

"Elang'ın annesinin gerçekte nasıl öldüğünü merak etmedin mi?" diye tısladı. "Onun sangi stokunu çaldım, tıpkı seninki gibi. *Onun* için zamanında geri dönememesi dışında."

"Shani, hayır," diye fısıldadım dehşet içinde. "Nazayun seni yap."

"Asla bir iblis için kefaret arama. Hayal kırıklığına uğrarsınız." Küçümseme yüzüne yayıldı. "Şimdi resim yap, yoksa seni *yaparım*."

Yanağım hâlâ sızlıyordu, tabureye çöktüm. İblis bakmadığında, kolumu aşağı katlayarak Ejderha Kralı hakkında aldığım değerli notların üzerini kapattım.

İlk başta yavaşça boyadım. Her vuruşta isteksizdim, çünkü Elang'ı kurtarmamın hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Baba'nın hayatına karşılık kocaminkini mahvetmişim.

Ama ne yapabilirdim ki? Kendimi Baba'nın anlattığı hikayedeki değirmencinin kızı gibi hissediyordum. Kızın samanı altına çevirebildiği söylenirdi, bu yüzden bir prens onu kendisi için altın dağları yaratması için hapsetti, tıpkı benim Nazayun için resim yapmaya zorlandığım gibi.

"*Peki ödülünün ne olduğunu biliyor musun?*" Nomi yüzünü buruşturarak sordu. "Prensle evlenmek zorundaydı. Bu kadar aşağılık bir şey hayal edebiliyor musun? Prensın tüm şatosunu altına çevirirdim. Böylece kendi ağırlığı altında çöker ve onu ezerek öldürürdü."

"Çok vahşi, Nomi!" Fal haykırdı.

Nomi omuz silkti. "Hak ettiği buydu. Zeki kadınlar intikam alır."

Kafamda bir fikir oluşmaya başlamıştı. Bu sadece bir çaresizlikle beslenen bir filiz. Düşündüğümde bile kulağa gülünç geliyordu. Ama işe yararsa...

Parmak uçlarım karıncalandı. Birini Oblivion'a göndermek için onu son anlarında yakalamam gerekiyordu. Kolay bir iş değildi ama imkânsız da değildi; özellikle de Görümü manipüle edebilirsem.

Yıllarca imgelemlerimden korkmakla onları arzulamak arasında gidip geldim - geleceği değiştirebilecekleri umuduyla. Bir i m g e l e m geldiğinde, onu kontrol etmeye çalışmak korkunç bir rüzgara karşı kayığı yönlendirmek gibiydi; sadece suda boğuluyordum.

Bugün yelkenlerimi açacağım. Fırtınayı atlatacaktım. Gözlerimi geri çevirerek avucumu parşömenin üzerine koydum, ve yavaşça Elang'ın yüzünü çizmeye başladım.

İnsan yanağının pürüzsüz hatlarını ve ejderha yanağının çakıllı dokusunu boyadım. En zor kısım, insandan ejderhaya dönüştüğü yerdeki yüz hatlarındaki bölünmeyi yakalamaktı. Dudaklarındaki bölüm, düzensiz burun delikleri, kalın kaşlarının arasındaki kırılma.

Dikkatli resim yapmalıydım. Fikrim işe yarayacaksa, aldatmacanın Scroll'un kendisi için bile neredeyse fark edilemez olması gerekiyordu.

Neyse ki Elang'ı tanıyordum. Onu yıllardır tanıyordum. Başarısız olmayacaktım.

"Bitirdim," diye yüksek sesle ilan ettim, şafağın ilk gelgitlerinin ortaya çıkmasından birkaç dakika önce.

Shani ortaya çıktı, şüpheci görünüyordu. "İşin erken bitti."

"*Ona hizmet et ve yaşa. Reddedersen ölürsün.*" Açıkça söyledim.

"*Ne seçtiğimi sanıyorsun?*"

"Göreceğiz."

İblis Parşömen'i incelerken, parmaklarımın seğirmesini önlemek için ellerimi kavuşturarak geride durdum. Shani tabloya gizlediğim hileyi fark edecek miydi?

"Anlaşılan sen de en az benim kadar hainsin," diye mırıldandı Shani sonunda. "Ama gözleri unutmuşsun."

Elang'ın gözlerindeki keskin boşluğun dikkat dağıtıcı olacağını ve kimsenin resmimin alışılmadık kompozisyonunu fark etmeyeceğini umarak onları bilerek beyaz bırakmışım. "Bir ejderhanın incisi onun gücüdür; bir ejderhanın gözleri onun ruhudur. Bir sanatçı her zaman en son gözleri resmeder."

Shani bana sert bir bakış attı. "Sen bir sanatçı değilsin, bir sahtekârsın. Ve bir şeylerin peşindesin."

"Ben sadece bir ölümlüyüm," dedim masumca. "Ejderha Kralı'nı kandırmaya cüret edebileceğimi mi sanıyorsun?"

Su iblisi kuyruğunu uzatarak tırtıklı ucunu çeneme bastırdı. "Cesaret edersen, başarısız olursun. Kendini uyarılmış say."

Başımı eğdim ve bana doğru fırlattığı sangi şişesini yakaladım. Shani'nin bana bir ejderhayı nasıl boyayacağını öğretmiş olması ironikti. Onun sayesinde bu formda ustalaşmışım -içinde bir sır saklayabilecek kadar.

Elang'ın deyimiyle, kaderin bir sahtekârlığı. Tek umudum bunun bizi kurtarmaya yetmesiydi.

CHAPTER THIRTY-SIX

Babam bir keresinde bana A'landi'nin Yazlık Sarayı'nı ziyaret eden herkesin girişe ulaşmadan önce doksan dokuz basamak çıkmak zorunda olduğunu söylemişti. İlk imparator, her ziyaretçinin nefes nefese gelmesini ve onu selamladıktan sonra eğilmesini sağlamak için bu şekilde tasarlamıştı. Eskiden bu hikayenin tamamen saçma olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi nereden ilham aldığını anlıyordum.

Ejderha Kralı'nın taht odası, her katında eğimli çatıları olan dokuz katmanlı bir kuleydi. Duvarlar yeşim taşı ve opal ile süslenmişti ve çatılar en saf altınla kaplanmıştı. Merdivenler yerine, Shani'nin yardımı olmadan geçilmesi imkânsız, devasa su tabakaları vardı. O zaman bile, tepeye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım.

Orada, deniz köpüğünden bir bulutun üzerinde uzanan Ejderha Kral'dı. Yanında, benekli kristal bir levhanın üzerinde bağdaş kurmuş oturan Elang vardı.

Her zaman uzun boylu olduğunu düşünmüştüm ama büyükbabasının yanında küçük görünüyordu. Önemsiz. Büyükbabasının yanında

yaralıydı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, omuzları gergindi ama yine de içeri girdiğim anda içinde bir şeyler canlandı.

Yüzümü sert bir ifadeye büründürerek başka tarafa baktım. *Bir ejderhayla asla oyun oynama*, derdi eski *bir* atasözü. Tüm mantığıma rağmen, krala karşı tüm taşlarımı atıyordum. Kaybetmemek için dua ettim.

"Ebedi Majesteleri," dedim derin bir selamla. "İstedığınızı yaptım. Bakın."

Bileğimin bir hareketiyle Parşömen'i çözülmeye gönderdim. Uzun beyaz bir tomar halinde düştü ve herkesin görebilmesi için orada Elang'ın portresi duruyordu. Dikkatli bir su ve mürekkep kongresiyle, var olan her ayrıntı ince bir şekilde işlenmişti, çizebileceğim kadar gerçeğe uygundu.

Elang ona bakmadı bile.

Bana bakmayı kes, ona bağırarak istedim. *Tabloya bak*.

Üç yıldır onu Gaari olarak tanıyordum. O benim Sanatta herkesten iyiydim ama bu hayatımın en büyük kumarıydı; portresine ördüğüm hileyi anlayıp anlamayacağını merak ediyordum.

Alt dudağımı ısırdım. İkili ilişkilerimiz sırasında hep bunu söylerdim. Bunu hatırlayacağını umuyordum.

Bu sırada Ejderha Kralı yaptığım işi inceliyordu. Görevlilerinden birkaçı Parşömen'in etrafında toplanmış, onu hâlâ kristal bir levhanın üzerinde oturan Elang'ın kendisiyle karşılaştırıyorlardı. Doğrudum. Çalışmamın hayatın kendisi kadar doğru olduğu herkesin görebileceği kadar açıktı.

"İyi iş çıkardın," diye izin verdi Nazayun. "Ama Elangui'nin gözleri nerede?"

Ben de bunu bekliyordum. "Babamı serbest bıraktıktan sonra onları boyayacağım."

Ejderha Kral'ın boğazında hoşnutsuzluk gümbürdedi. "Pazarlık edecek durumda değilsin. Portreyi tamamla. Şimdi."

Deniz onun kiniyle kaydadı ve beni birkaç adım geriye sendeletti. Kendimi elikleştirdim. "Bu bir pazarlık değil; verdiğin szn bir parçası."

"Kızın babasını hayata döndürün," diye konuştu Elang. Boğuk ama emredici sesi odadaki herkesi irkiltti. "Onu hayata döndürün ama Ai'long'da tutun. Ona Ejderha Kral'a karşı gelirse neler kaybedeceğini gösterin."

Tamra'nın Dokuz Cehennemi, Elang kimin tarafındaydı? Bu planımın bir parçası değildi.

Nazayun bu fikri beğenmiş görünüyordu. Düşündü, sonra göz açıp kapayıncaya kadar iş bitti.

Baba'nın oyuncak gemisi yeniden ortaya çıktı, babamın saçlarının her bir telini görebileceğim kadar yakındı.

"Uyan, Arban Saigas," dedi Nazayun.

Gemi parlamaya başladı. Baba'nın resmi tahtadan sıyrıldı ve etrafını bir su ve mrekkap fırtınası sardı. İçinde bir elin büyüyen siluetini, unuttuğum yeşil bir atkının uçlarını seçebiliyordum.

"Baba!" diye fısıldadım. Fırtına büyüyordu ve Baba'nın silueti de içerideydi. Hatırladığım kadar uzundu ve ben de ona doğru yaklaştım. "Baba, buradayım!"

Parmaklarım bir kolu kavradı, sonra hl bütün olan bir kolu. Tutundum. Kemiklerinin yerine oturduğunu, kaslarının ve damarlarının kolunun etrafında kordon oluşturduğunu hissettim. Elinin arkasındaki beş sert eklemi sayabildiğimde, bunun gerçekten o olduğunu anladım.

Fırtına dindi ve babam oradaydı.

Suyun içinde yatıyordu, sırtüstü yüzüyordu. İlk başta öldüğünü düşündüm; derisi griydi ve hareket etmiyor ya da nefes almıyordu. Arkamda Elang bir şişe sangi çıkardı ve Baba'nın dudaklarının arasına döktü.

Baba'nın yüzü buruştu, kasları sakinleşmeden önce sarsıldı. Göz kapakları seğirdi, açılmak için mücadele etti ama kaşlarından biri yukarı kalktı. Sonra nefes aldı, beş yıldır ilk kez nefes alıyordu.

"Truyan?" Baba fısıldadı.

Sevinç boğazımı pıhtılaştırdı. Nerede olduğumu tamamen unutarak ileri atıldım. Tek düşüncem Baba'ydı, onu kucaklamak, ona dokunmak, onunla birlikte olmak istiyordum.

Sonra Baba'nın dudakları ve göz kapakları buz tuttu. Şiddetle titredi, gözleri bir kez daha kapandı.

"Portreyi bitir," diye hırladı Nazayun. "Şimdi."

Fırçayı sıktım, tüm vücudum nefretle parlıyordu. Resim yapmamı mı istiyordu? Tanrılar adına, o zaman resim yapardım.

Büyük bir özenle Elang'ın gözlerinin şeklini çizdim ve ilkini sarıya boyadım. Sonra diğerine döndüm. Eskiden sarı gözünün griyi gölgede bıraktığını düşünürdüm ama şimdi kendimi o grinin içindeki pek çok tonu düşünürken buldum.

Öfkeliğinde kül rengi, eğlendiğinde kalay benekli, acı çektiğinde ise kömür karası. Gölge

Bu portre için hazırladığım karışım son derece derindi.

Gözbebeklerine nokta koymak için öne doğru eğildim. Işığı yakalamak için son bir vuruş ve işim bitecekti. Kendimi hazırladım, parşömene işaretlemek üzereydim ki Elang konuştu.

"Bekle," dedi, odanın kırılğan sessizliğini bozarak. "İzin verirseniz son bir ricam olacak. Oblivion'a gönderilmeden önce, karımdan bir öpücük istiyorum."

Neredeyse fırçamı düşürüyordum.

"Bir öpücük mü, Elangui?" Ejderha Kral'ın kahkahası duvarları titretti. "Geline bak, sana sonsuza dek ihanet etmeye hazır. Hiçbir öpücük onun aşkına karşılık vermesini sağlayamaz."

Aşk mı?

"Shani sana her şeyin düzmece olduğunu söylemedi mi?" Ağzımdan kaçırdım. "Elang beni sevmiyor."

Konuştuğum anda odadaki su tamamen durgunlaştı. Ejderha Kral başını eğdi ve bıyıklarından kıvılcımlar sağan elektriği hissedebileceğim kadar yaklaştı. Gözleri bana baktı, tıpkı hatırladığım gibi ayna keskinliğindeydi.

"Elangui seni sevmiyor mu?" diye tekrarladı. "Elbette, Batı Denizlerinin Gelini, buna inanıyor olamazsın. Eğer bu doğru olsaydı, devriyelerim krallığıma girer girmez seni öldürürdü. Ama yapmadılar."

Yalan söylüyordu, değil mi? Ai'long'a geldiğim günü düşünerek gözlerimi kırttım. Denizaneları dokunaçlarını Elang'ın etrafına sarmış, herhangi bir aldatma izi olup olmadığını test ediyorlardı. Onları kendimden uzaklaştırmakla o kadar meşguldüm ki, ona ne yaptıklarına dikkat etmemiştim. Sadece testi geçtiğini fark ettim, çünkü... Çünkü...

"Elangui'nin kalbini duydular," diye yanıtladı Nazayun benim için.

Onun kalbi, diye düşündüm, kendi kalbimin çarpıntısının zerine. "Ama... nasıl? Hiç kalbi yok sanıyordum."

"O yapmaz. Cennetteki Eşiyle birlikte olmadığı sürece."

Sanki vurulmuş gibiydım. Başımı kaldırdım, gözlerim Elang'a kaydı, böyle gülünç bir iddiayı reddedeceğinden emindim, tıpkı ilk pazarlığımızda yaptığı gibi.

Kalın kafalı olma Krill, demişti, kulaklarının ucu kıpkırmızı yanarken. *Senin gibi birini gelin olarak almayı seeceğimi düşünme. Bu sadece göstermelik olur. İşimiz bitene kadar.*

Ama o sessizdi. Gözleri sabitti, hatta Gz kırpırmaya cesaret edemedim. Bakışları bana takılı kaldı.

Ve aniden anladım.

"ok basit," diye açıkladı Nazayun. "Sizin yanınızdayken kalbi geri döner. Sizden uzaktayken ise yok olur.

Aşkından çok uzun süre ayrı kalan Elang acı çeker, zayıflar. Bu lanet ölümlüler arasında yaygın olan bir rahatsızlığa benziyor - neydi adı? Ah evet, kırık bir kalp." Öne doğru eğildi, sesi yumuşak bir mırıltıya dönüştü. "Bana ölümcül olabileceği söylendi."

Fırçam başparmağımın altında kırıldı. Öfkeyle titriyordum ve öfkemi bastırıp en sert ses tonumla konuşmak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. "İblisin sana söylediği gibi, evliliğimiz gerçek değil. Ölmesi neden umurunda olsun ki?"

Nazayun bakışlarıyla beni kazığa oturttu. "Sanki umurundaymış gibi konuşuyorsun, Batı Denizlerinin Gelini."

"Öyle değil," dedi Elang.

"Ben sana sormadım." Nazayun'un gözlerinden çıkan şimşek Elang'ın göğsüne çarptı. "Ben kıza sordum."

Elang geriye doğru sarsıldı. Vurulduğu yerde duman cızırdıyordu. Dehşetimi maskeleyerek ve soğuk bir soğukluk takınmak en zor şeydi. Ama yerimden kıpırdamadım, öfkemi sessizce bastırdım. Ne olursa olsun, oyunu bırakmayacaktım.

Nazayun bana baktı. "Elang'ı seviyor musun?"

Dudaklarımı araladım, dilimin ucunda bir cevap vardı. Geçmişte olsa hiç tereddüt etmeden reddederdim. Şimdi kelimeler kararsızca sallanıyordu.

Şu kadarını biliyordum: Elang ondan nefret etmemi istiyordu. En başından beri planı buydu. Nedenini hâlâ anlamıyordum ama lanetiyle bir ilgisi vardı. Bu da Nazayun'un ona olan aşkıma neden bu kadar takıntılı olduğunu açıklıyordu.

Ama bu soruyu düşünecek zamanım olmadı.

Alaycı bir tavır takındım. "Elang bir canavar. Beni sahte bir evliliğe zorladı, ejderhalar diyarına hapsetti ve tüm ailemi tehlikeye attı. Tek istediğim her şeyin eski haline dönmesi. Onunla tanışmadan *önce*."

Demek istediğimi vurgulamak için, son vuruşumu Parşömen, Elang'ın gözbebeğine öfkeyle bir mürekkep damlası saplıyor.

Sevgili Amana, Nazayun'un sanat ya da resim tekniği öğrenmeye hiç zahmet etmemiş olması için dua ettim. Resmin gerçek şekli ve kompozisyonundan çok torununun kayıp göz bebeklerine dikkat etmesi için dua ettim....

"Bitti," diye ilan ettim. "Portre tamamlandı."

"Ama ben burada kalıyorum," diye konuştu Elang. Sesi beni ürküttü. Sesi daha da boğuklaşmıştı ve sözlerinde bir aksama vardı. "Ressam, öznesini Tutsaklık Dokunuşu ile Oblivion'a göndermeli. Bir kez daha rica ediyorum, karımdan bir öpücük olsun."

Portreyi tamamlamış olmam iyi bir şeydi. İtirafıyla birlikte tüm dünyam karardı. Nefes almak bir yana, kendimi zar zor dik tutabiliyordum. *Elang...*

"Devam et," diye izin verdi Ejderha Kral. "Kocana veda et."

Elang'ın yanına doğru yüzdüm. Deniz ağırdı ve her kulaçta batmama neden oluyordu. Yine de en çok kalbim ağırlaşmıştı.

"Neden bu kadar üzgünsün, Saigas?" Elang yumuşak bir sesle söyledi. "Beni özleyeceğini umabilir miyim?"

Gözleri çok içten, çok şefkatliydi.

"Evet," diye fısıldadım. İlk kez bunun doğru olduğunu fark ettim.

"Her şey yoluna girecek." Alnını benimkine dokundurdu. Sesi fısıltıya dönüştü. "Karidesler güvende."

Karidesler. Bu para için kullandığımız eski parolamızdı. Ama burada hiç para yoktu. Şaşkınlıkla ona baktım-

Ve o zaman dudakları benimkileri buldu.

Nanhira'da paylaştığımızdan daha iyi bir öpücüktü. Belki de bunun nedeni artık rol yapmıyor olmamızdı. Rol yapmak geride kalmıştı; yalanlar ortaya çıkmış ve aldatmacalar gün yüzüne çıkmıştı. Ve yine de onu istediğimi fark ettim.

Beni belimden tutarak kendine çekti ve acele etmeden dudaklarının tadına baktım. Siyah saçlarına sızıyordu ve ejderha yüzünün soğuk pulları ılık, neredeyse sıcak bir hal almıştı. Ve kalbinin benimkine karşı çılgınca attığını duyduğumda, onu yakınımda tuttum, bırakırsam evrenin dokusundan sonsuza dek kaybolabileceğinden umutsuzca endişelendim.

Gitme, diye düşündüm, ateş gibi bir sıcaklık göğsümde kabarıyordu. *Gitme dedim*.

Bırakan oydu ve o anda Ai'long'un tamamının hareketsiz kaldığına yemin edebilirim.

Nefesimi tutarak bekledim, her an ortadan kaybolabileceğine yarı yarıya inanmışım.

O yapmadı. Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. "Zekice, Saigas," diye mırıldandı. "Çok zekice."

İşte o zaman Nazayun kandırıldığını anladı.

Sonuçlarını beklemedik. Onlardan sağ çıkamazdık.

Kendimi Elang'ın sırtına attım. Onu boynuzlarından yakaladım. Bir vuruş sonra, tavan paramparça oldu.

General Caisan ve bir kaplumbağa tugayı, altın rengi bir enkaz yığını halinde gelmişti.

Denizler sarsıldı. Nazayun'un gözlerinden şimşekler çıktı ve tüm duvarlar ve sütunlar taşa dönüşerek Caisan'ın kuvvetlerini kıl payı kaçırdı. Kaplumbağalar hızlıydı ve kabukları güçlüydü. Yaptıkları ilk şey bir kalkan oluşturacak şekilde kümelenmek ve Baba'yı kurtarmak için hep birlikte aşağı inmek oldu. General Caisan'ı babamla birlikte kabuğunun üzerinde görmek sonsuza dek hatırlayacağım küçük bir mucizeydi.

Elang'a daha sıkı sarıldım, o büyükbabasına doğru savrulurken sırtına bindim. Su kükrüyor, vahşi bir güç haline geliyordu. Sadece daha hızlı gittik. Elang bir

Ok hedefine doğru hazırlandı. Hiçbir şey onu durduramazdı, Shani bile.

Gaari olarak geçirdiği yıllar sayesinde sanatımı herkesten daha iyi biliyordu. Çizgilerimi ve vuruşlarımı, konularımı nasıl oluşturduğumu ve renklerimi nasıl seçtiğimi biliyordu ama en önemlisi, çalışmalarına küçük aldatmacalar gömmeyi ne kadar sevdiğimi biliyordu. Elang'ı hiç resmetmediğim gerçeği gibi aldatmacalar. Nazayun'un *gözünün* soluk mavi küresinin içindeki yansımasını çizmiştim.

O göze ulaşmak, fırtınada uçuruma tırmanmak gibiydi. Arkamızdan şimşekler çıktı ve Elang her patlamadan kıl payı kurtuldu. Sıcaktan kavruluyordum. Gözyaşlarım bile yanıyordu.

"Dayan Tru," diye fısıldadı Elang. "Neredeyse vardık." Evet, çok yaklaşmıştık. Neredeyse yukarı bakıp Elang'ın Nazayun'un gözbebeğindeki yansıması. Her an olabilir.

Birini Oblivion'a göndermek için, onun son anını resmetmeliydim. Ve öngördüğüm şey buydu: Elang, Ejderha Kral'ın görüş alanını işgal ediyordu, gri ve sarı gözleri alev alev yanıyordu. Gerçekleştiğinde bedenim titredi.

Artık sadece benim oynamam gereken bir rol vardı.

Ai'long için, diye düşündüm, Elang'ın boynuzlarını bırakarak. *Baba için*.

Kendimi olabildiğince uzağa fırlatarak Ejderha'ya atladım. Kral. Öfkeyle tekmeledim, yanağındaki en yüksek bıyığı hedef aldım, kaşının hemen üzerinde eğilmişti.

Tanrılara sessiz bir dua ile elimi uzattım. Aşağı yuvarlandım, beyaz saçlarının fırtınasını geçtim. Parmak uçlarım kapağının kaba kapüşonunu sıyrıp geçti, kirpiklerinin yanından geçerek aşağıdaki dipsiz siyah gözbebeğine ulaştı.

Keşke Ejderha Kral'ın tamamını Oblivion'a boyayacak kadar zamanım olsaydı, ama şimdilik bu kadarı yeterdi.

Tek gereken bir dokunuştı. Tuzak Dokunuşu.

Onun göz ortadan kayboldu, olarak
Eğer o vardı asla vardı. Ve Nazayun
acı dolu bir çığlık attı.

Sonrasını beklemedim. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde
Parşömeni aldım ve Elang'ı kolundan yakaladım. "Git."

CHAPTER THIRTY-SEVEN

Saraydan kaçtık.

Hayatımın en çalkantılı, baş döndürücü yolculuğuydu. Koridorlar renk cümbüşü içinde akıp gidiyordu. Düşmanlarımızı geride bırakırken mızraklar kulaklarımızın dibinde şarkı söylüyordu.

Kapıyı geçtikten sonra, deniz otlarının arasından hızla ilerledik. Kraliçe Haidi bizi avlıyordu. Dikenleri tarlayı yırtıyor, kayaların ve resiflerin yanından geçiyordu.

Elang beni dar bir mağaraya çekti, Haidi bizim için bölgeyi tararken sırtındaki çıkıntılar gerildi. Onun dokunuşuyla giysilerim yosun kaplı kayayla eşleşti. Pulları ve uzun kuyruğu da öyle.

Elini uzattım ve sıkıca tuttum. Dakikalar ilerliyordu ve fazladan ses çıkarmamak için içgüdüsel olarak aynı anda nefes alıyorduk. Büyünün Elang üzerindeki etkisini izledim. Sarı gözü seğirdi, parlaklığı donuklaştı ve bulanıklaştı. Pullarından sıcaklık akıyordu. Kulağımı göğsüne dayadım ve kalbini dinledim. Zayıf ve dengesiz atıyordu. Kendi nabzım endişeyle yükseldi.

"Sanırım gitti," diye fısıldadı Elang sonunda. Yan tarafına yuvarlandı, böylece yüz yüze geldik. "Yaralandın mı?"

Yaralandım mı?

Haidi'nin zıpkınlarından biri göğsünün hemen üzerinde, pullarının arasındaki sinirli insan etini bulmuştu. Saklamaya çalışıyordu ama çok fazla kan vardı. Parmaklarının dikişleri arasında biriken kan beyaz pelerinini ıslatıyordu.

Elang bana *tam kanlı insanlardan daha hızlı iyileştiğimi* söylemişti ama ben de *senin gibi kanıyorum ve senin gibi acı çekiyorum*.

Sen de bizim gibi ölüyor musun? Keşke sorsaydım. Görünüşe göre cevap evetti. Pulları parlaklığını kaybediyordu ve pelerin takılıyken bile durumu pek iyiye gitmiyordu.

"Önemli değil-"

"Konuşmayı kes." İyileştirici pelerinini bir kenara ittim ve zıpkın sapının dibini kavradım, eklemlerim Elang'ın kanıyla kırmızıya dönmüştü.

"Bir," dedim yüksek sesle. "İki."

Üç. Tüm gücümle zıpkını çektim. İçimin sıkışmasına neden olan korkunç bir çıtırtı geldi ve Elang'ın göğsü kabardı. Pelerinini üzerine katlayıp onu sırt üstü yatırdım. Sertçe yutkundum. "Çok acıyor mu?"

Elang sırtıtmaya çalıştı. "Artık burada olduğuna göre daha az."

Neredeyse *yalancı*, diyecektim ki yalan söylemediğini fark ettim. "Flört etmekte hiç iyi değildin."

"Hiç pratik yapma şansım olmadı. Gaari olarak bunun seni rahatsız edeceğini düşündüm. Ondan sonra da zaten evliydik, o yüzden gerekli görmedim."

Yine, onu öpmek kadar tokatlama dürtüsü. Onu iki kez öpmekle yetindim.

Deniz durgunlaşmıştı ve bize değerli bir dinlenme anı vermişti. Birlikte çimenli koyumuzda uzandık, yanaklarımızı birbirine bastırdık, birbirimizin sıcaklığının tadını çıkardık. Fazla zamanımız yoktu ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek kulaklarının arkasındaki tutamları döndürdüm. Dokunduğum her yerde pullarına yeniden bir renk geldi.

Elang başını kaldırdı, kulaklarını dikti. "Caisan her an burada olabilir," dedi. "Seni kıyıya götürecekt."

"Benimle gelmiyor musun?"

"Ben suda daha çabuk iyileşirim," dedi nazikçe, "hem tek başına daha güvende olursun. Büyükbabam iyileşir iyileşmez beni aramaya gelecek. Birlikte olmamamız en iyisi."

"Bu şekilde Yonsar'a geri dönemezsin," diye belirttim. "Yakalanacaksın."

"Sendense ben daha iyiyim," diye cevap verdi. "Benim bu görevdeki rolüm tamamlandı. Seninki değil. Karada daha çok zamanın olacak."

Nazayun'un gözüne dokunduğum yerde parmak uçlarımda keskin bir karıncalanma oldu. Yumruğumu kapattım. Elang'ın haklı olduğunu biliyordum; Ai'long'da bir gün, eve dönmek için neredeyse bir hafta demekti. Ama yine de...

"Nazayun bana eğer... eğer çok uzun süre ayrı kalırsak sana ne olacağını söyledi," dedim. "Eğer lanetini bozmazsam."

Öleceksin, diye düşündüm ama kelimeleri söyleyemedim.

Elimi yanağına götürdü. "Bir gün her şeyi anlayacaksın. Ama o zamana kadar özür dilerim. Seni kandırdığım ve sana yalan söylediğim için, en önemlisi de seni incittiğim için."

Kalbimde onu çoktan affetmiştim ama gözlerindeki yalvaran bakış ve elimi tutuş şekli hoşuma gitmişti, sanki elimi bırakması için Lord Tamra'nın kendisinin ona vurması gerekecekti. "Biliyorum."

"Beni henüz affetme," dedi usulca. "Yapmam gereken son bir itiraf var."

"Bir tane daha mı?"

Bana baktı, suçlu olmaktan çok gergin görünüyordu. "Sana iki kez yalan söyledim. Bir keresinde yaşlı adam Gaari olarak, sonra bir kez daha."

Parmakları birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. "Düğün günümüzde sana söylediğim ve yaptığım her şeyin hiçbir anlamı olmayacağını söylemiştim." Derin bir nefes aldı. "Aslında birbirimize söylediğimiz her kelime, her bakış ve rol yapmak zorunda olmadığım her an... benim için her şey demektir."

Tanrılar. İyi ki karada değildim, yoksa dizlerimin bağı çözüldü. Düğünümüzü, duvağımı kaldırdıktan sonra yüzünde beliren gülümsemeyi, yeminini ederken bana attığı o niyetli bakışı, hatta yağmura karşı şemsiyemizi taşıırken elini yanımda sıkıca tutuşunu düşündüm. Sallandım ve Elang kolunu bana dolayarak ona yaslanmama izin verdi.

"Gaari'yken ders planları ya da geziler hazırlardım; hem pratik yapman için, hem de seni görmek için bahane olsun diye. Beni güldürürdün. Giydiğin kılık, saçlarını ekmek düğümleri gibi yığman, benimle sanat üzerine tartışman."

"Daha fazla tartışmalıydım. Sen gerçek bir satıcı bile değildin!"

"Bu rol için iki güzel yılımı harcadım," dedi Elang, hafif savunmacı bir sesle. "Ama söylediğimden daha fazla haklıydın."

"Resimlerimi açık artırmada satın almıştın," diye hatırladım. "O kadar kötü müydüler ki başka kimse onları istemedi?"

"Başka teklif verenler de vardı," diye sessizce itiraf etti. "Ben sadece onlara sahip olmak istedim."

"Neden?"

Başını öne eğdi. "Bana hiç şu anki gibi bakmadıysan diye."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Seni serseri."

Daha yakına eğildi, dudaklarında tek taraflı sinsi bir gülümseme belirdi. Bu gülümsemeyi özleyeceğimi çok geç fark ettim. Sesini, sesinin soğuk ve sertten şefkate uzanan aralığını özleyecektim. Adımı nasıl söylediğini özleyecektim.

Komik, yüzü benim de gözümde büyümüştü. Artık onu o kadar da korkunç bulmuyordum.

Bunu söylemek üzere ağzımı açtım ama tam o sırada beni öptü.

Kimse bizi izlemiyordu, kanıtlayacak bir şeyimiz yoktu. Ve bu her şeyi daha da doğru yapıyordu. Deniz otlarının altında, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Sırtlarımız okyanus tabanına gömülürken parmaklarımız birbirine dolanmıştı. En nazik öpücüklerin bile özlem dolu olabileceğini bilmiyordum. Tenin tene dokunuşunun bedenimi ateşe çevirebileceğini ve zamanın en acımasız düşmanım haline gelebileceğini.

Çok geçmeden her şey bitti.

Elang'ın dudakları ağzımdan kulağıma doğru kaydı, yanağı saçlarımin yatağına yerleşti. "Caisan burada," diye fısıldadı usulca. "Gitmen gerekiyor."

Düşüncelerim durgun ve yumuşaktı. Kalmayı arzuluyordum. Çok sıcaktım.

Elang boğazımı, boynumu, sonra da elimi öptü. Yavaşça, birlikte, çimlerin üzerine çıktık.

"Dikkatli ol," dedi, "ve malikânenin korumasından ayrılma."

"Yapmayacağım."

Sularda bir dalgalanma hissederek arkamı döndüm. Caisan buradaydı, Baba geniş sırtına bağlanmıştı.

Elini tuttuğumda bile babam kıpırdamadı ama nabzını hissedebiliyordum. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"İyileşiyor," dedi yanımdaki Elang. Pelerinini yırttı ve Baba'nın üzerine katladı. "Ona verdiğim sangi için endişelenmene gerek yok. İlk nefesini su altında aldığı sürece karada da iyi olacaktır."

Sesim duygusallıktan titriyordu. "Teşekkür ederim."

"Ekselansları," diye konuştu Caisan hoyratça. "Ejder Kral'ın kuvvetleri saldırıya hazırlanıyor. Acele etmeliyiz."

Göğsümde bir sızı hissettim. Gitmeye hazır değildim. Elang beni Caisan'ın sırtına, Baba'nın arkasına oturttu. "Tru," diye konuştu. Onun iki yüzler gergin itibaren savaşı ile birbirlerine. "Eğer at herhangi bir zaman sen değişim senin Zihin Portreyi tamamladıktan sonra Parşömeni Caisan'a verin. O verecektir bana geri döndüğünü görmek."

"Verdiğim onca emekten sonra mı?" Başımı salladım. "Bana böyle hakaret etme. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Ailenizle geçirdiğiniz yılları çoktan kaybettiniz. Artık kaybetmeyeceksin. Seni sözleşmenden azat ediyorum. Anne baban ve kız kardeşlerinle birlikte ol, onlarla uzun ve mutlu bir hayat yaşa."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Bu onu hafifçe güldürdü. "Buna asla cesaret edemem," dedi. "Kalbim, evim, hepsi senin. Her zaman senin oldular." Saçlarıma dokundu, iki gözü de hüznü ve ciddiydi. "Tek istediğim senin seçme şansına sahip olman; eğer istersen beni unutabilirsin."

Tartışma ya da veda etme şansım bile olmadı.

Elang kollarımdan çekildi ve Caisan bir ok gibi havalandı. Yükseldik, ejderhaların diyarından kaçmak için mor ışığın içinden geçtik. Ve yolculuğum başladığı gibi sona erdi -bildiğim her şeyin yikanıp gitmesiyle.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

Denizin üstündeki dünyaya döndüğümde sabah olmuştu. Güneş yeni doğmuştu, karaçam ağaçlarında saksağanlar ötüyordu ve bahçe kıştan bembeyazdı.

Caisan göletin üzerinde süzülürken ellerimi uzatıp düşen kar tanelerini yakaladım.

"Üşüdünüz mü, Leydi Saigas?" diye sordu general.

"Hayır." Hava serindi. Nefes verdiğimde nefesim buhar girdapları halinde çıkıyordu ama üşümüyordum. Yonsar'da geçirdiğim zamandan sonra değil.

Generalin sırtında yatan Baba'ya baktım. Bütün yolculuk boyunca uyumuştu ve burun deliklerinden yumuşak bir hırıltı geçti.

Elang'ın pelerinini omuzlarını örtecek şekilde kaldırdım. Baba'nın eve dönmesi için kaç kez tanrılara dua etmişim? Kaç gece onu tekrar görmenin hayalini kurdum, ama uyandığımda onun gitmiş olduğunu gördüm?

Artık yok. Kalbim sevinçten ağrıyordu. Annem ve kız kardeşlerim onu görene kadar bekleyemedim.

"Anne!" Bağırdım. "Fal! Nomi!"

Eve yaklaşabilmek için Caisan'ın kabuğundan kaymaya başladım. "Anne!" Tekrar bağırdım.

İşte o zaman sıcak bir el benimkini kavradı. "Truyan?" diye fısıldadı Baba'nın boğuk sesi. "Bu gerçekten Sen?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Konuşamıyordum, bu yüzden elini tutup göğsüme götürdüm. Hâlâ üşüyordu, sıcaklık her saniye yavaş yavaş tenine geri dönüyordu. Ama gülümsemesi gerçektir. *O* gerçektir.

"Benim." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Benim."
Baba'yı daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Kolumla kendini
sabitlerken gözleri doldu, bakışları yüzümde gezindi. "Küçük
kızım, b ü y ü m ü ş ü n ." Nefes aldı. "Nasıl
Ne kadar... Ne kadar zamandır

uzaktaydım?" "Beş yıl."

Nefesinin kesildiğini duyabiliyordum.

"Beş yıl," diye mırıldandı. "Hatırladığım son şey bir fırtına
ve gemimin batmasıydı. Kızlarımın büyüdüğünü asla
göremeyeceğimi fark ettim."

Boğazım kapandı, içimde acıyla şişen bir yumru oluştu.
"Daha sonra konuşabiliriz. Seni içeri götürüp biraz sıcak yemek
ve çay getirmeliyiz. Annen şimdiye kadar uyanmış olmalıydı."

Annemden bahsedince gözlerinde binlerce soru yandı.
Karşımızdaki konağı tanı mı yordu ve dev bir kaplumbağanın
sırtında yüzdüğümüzü fark ettiğinde şaşkınlığını
görebiliyordum.

"Burası senin evin mi?" diye sordu inanamayarak. "Annen
yeniden evlenmedi. Evlendi mi?"

Gülmek zorunda kaldım. "Evlenmedi." Baba'ya evlenen kişinin
ben olduğumu söylemem gerektiğini fark ettiğimde yanaklarımda
bir allık yükseldi. Bu bekleyebilirdi.

"Bakalım kim uyanmış." Ellerimi ağzımın etrafında
birleştirdim. "Anne!" diye bağırdım. "Fal, Nomi! Eve geldik!"

Bir kapı kayarak açıldı ve Nomi dışarı fırladı. "Tru!" diye
bağırdı. Sonra gözleri büyüdü.

Elinde bir kitap vardı ve her zaman duyarlı olan kız kardeşim
onu bir çalılığa fırlattıktan sonra pek de duyarlı olmayan bir
şekilde gölete doğru koştu. Hava buz gibiydi, durduğum yerden
ince buzlar çatırdıyordu.

"Acele etme!" Uyarmıştım.

İleri atıldım ve buzun üzerinde kaymadan önce onu
yakaladım. Onu yakınımda tuttum. "Tuttum seni."

Nomi kollarını bana doladı, öyle bir sarıldı ki nefes almakta zorlandım. "Geri döndün. Sonunda döndün." Gevşek saçları çünkü örgülerden dolayı kıvrılmıştı, tuniğinin yakası her zamanki gibi sevimli bir şekilde yanlış iliklenmişti. Çenemi başının üstüne dayadım ve hatırladığımdan daha uzun olduğunu gördüm.

Beş aydır uzaktaydım. Baba için beş yıl olmuştu.

"Bana da sarılmayacak mısın?" dedi nazikçe.

Nomi ona döndü, gözleri düşmesine izin vermeye cesaret edemediği yaşlarla parlıyordu. "Sen gerçek misin?" diye fısıldadı. "Yoksa bir rüya mısın? Seni uyarıyorum, ne olursan ol, gitmene izin vermeyeceğim."

"Ben gerçeğim." Baba kollarını açtı ve ikimizi de kucakladı. "Söz veriyorum, ben gerçeğim."

Tam o sırada Falina ceketinin düğmeleri çözülmüş ve terlikleri düşmüş bir halde kapıdan koşarak çıktı. "Nomi, havuzdan çık!" diye bağırırken dişleri takırdıyordu. Hastalanacaksın-"

durdu kısa sürdü, kelimeleri dondu bir nefese dönüştü.

"Baba?"

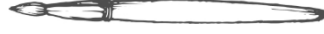
Ağzı hâlâ sallanırken, dişlerini gıcırdatarak Nomi'nin hemen arkasından gölete atladı. "Baba!"

Baba onu kolundan yakaladı. Ben de diğer elini tuttum. "Çamım, eriğim, bambum," diye mırıldandı, ne kadar özlediğimi unuttuğum kelimeler. Gözlerinin altında parlayan yaşlar düşmeden dondu ve sesi boğuklaştı. "Çok güçlendin, çok güzelleştin."

Kız kardeşlerim ve ben ona sarılmadan önce yapabildiği tek şey buydu. Aptallar gibiydik, gülüyor, ağlıyor ve kıyıya doğru sıçrarken birbirimize sarılıyorduk. Sonunda bizi bahçeye çıkaran Caisan oldu. Ona yardım eden iki deniz insanı üzerimize battaniye attılar.

Sırtlarını dönüp bizi eve doğru götürdüler ve başlarını bize doğru sallayarak giysilerimizi yeniden kuruttular.

Tanrılar üzerime bir kar fırtınası fırlatabilirdi ve ben fark etmezdim. Kız kardeşlerim yanımdayken onu kolundan tutup içeri getirdim.

Annem mutfakta yemek yapıyordu. Bahçedeki kargaşayı duymamıştı, bu yüzden ayak seslerimiz içeri girdiğinde, "Falina ve Nomi Saigas, ben size pirinci yıkayın demedim mi...." dedi.

Kelimeler dudaklarında can verdi.

"Tamra'nın şeytanları," diye fısıldadı, sersemlemişti. Kız kardeşlerime döndü ve onlara doğru bir pirinç küreği kaldırdı. "Bu ne biçim bir illüzyon böyle?" diye sordu. "Deniz halkı yine şaka mı yapıyor? Bu hiç komik değil, Falina-"

Nomi onun yerine, "Gerçekten onlar," diye konuştu. "Baba ve Tru
-"Onlar evdeler."

Annem küreği indirdi, yüzü solmuştu. Gözlerini Baba'ya dikti. "Arban?"

"Benim," dedi usulca. Eğildi. "Sizi beklettiğim için özür dilerim."

Bu kürek düştü itibaren Mama's el,
ve Baba, kız geri düşerken onu kollarıyla yakaladı.

"Weina," diye başladı.

"Şu haline bak." Adamın yanaklarına dokunarak kulak memelerini çimdikledi. "Hiç yaşlanmamışsın." Sesi tizleşti. "Geri döneceğini haber vermeliydin. Saçımı örerdim, pudra sürerdim." Burnunu çekti ve Baba'nın kollarından sıyrılarak ayaklarının üzerine düştü. "Tanrım, beni böyle görünce ne düşünüyorsun? Bu beyaz saçlar ve gözlerimin altındaki kırıışıklıklar hep senin için endişelenmekten!"

Baba'nın nefesinin altından hırıltılı bir kahkaha geldi. "Hiç değişmemişsin. Hâlâ eskisi gibi abartıyorsun."

"Abartıyorsun!"

Annemin şakağındaki gevşek bir saç telini süpürdü. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Sanırım bugün benim en mutlu günüm. Çocuklarım genç birer kadın oldular ve karım hiç bu kadar güzel görünmemişti."

Doğruydu, diye düşündüm. Annemi ipekli giysiler içinde, Elang'ın malikanesinin sunduğu tüm lükslerin tadını çıkarırken bulmayı bekliyordum. Ama basit bir dimi elbise ve önlük giymişti ve tek takısı yıllardır taktığı yeşim bileziği idi. Baba'nın ona düğün hediyesi olarak verdiği bilezik.

Annem kollarını kavuşturdu ama yanakları kızardı. "Sen ve senin gümüş dilin. Bunca yıldır tek bir mektup bile yazmadın mı? Bunun için iyi bir nedenin olsa iyi olur."

"Anne..." diye başladım ama Baba bir dokunuşla beni susturdu. Elini cebine attı ve bir zamanlar benim için oyduğu ahşap oyuncak kayığı anneme uzattı. "Beni bir denizci yakaladı. Ejderha Kral."

Annemin kolları iki yanına düştü. Alt dudağı titredi. "Ne oldu?"

"Bu, kızlar için oyduğum tekne," dedi Baba, yüzüne düşen gölgelere rağmen ses tonunu açık tutmaya çalışarak. "Yıllarca içeride mahsur kaldım. O kadar da kötü değildi. Hiç acı hissetmedim ya da gerçekten hiçbir şey. Bildiğim bir sonraki şey, Tru'nun beni kurtarmak için orada olduğuydu."

"Tru seni kurtardı mı?" Annem bana döndü ve yanağını sıktı. "Amana'ya teşekkür et. O beninin şanslı olduğunu hep biliyordum."

Sesinde bir çatlak vardı ve bunu gizlemeye çalışarak burnunu çekti. "İkiniz de acıkmış olmalısınız. Kahvaltı neredeyse hazır. Bu hava beni acıktırıyor. Bu

Çocukluğumdan beri en soğuk kışı geçirdik ve bütün bu buzlar dün gece oluştu. Dışarıya bakar mısın, hurma ağaçlarım mahvoldu!"

"Bahçıvanlık mı yapıyordun?" Şaşırarak sordum. Önlüğündeki yağ lekelerini fark ettim. "Ve yemek mi yapıyordun?"

"Her gün," diye cıvıldadı Nomi. "Mucizeler gerçekleşir."

Annem en küçüğüne ters ters baktı, sonra da çeşitli tahta kaselere lapa doldurmaya başladı. Onu yıllardır bu kadar meşgul görmemiştim. İşte eski halinin bir parıltısı vardı, güçlü, şamatacı ve her zaman hareketliydi. Görmek içimi ısıttı.

"El çırpma büyüsü bir süre sonra yorucu olmaya başladı," dedi. "Pirinç lapası her zaman çok tuzluydu." Gözleri kararmıştı, konuşurken sesi çatlıyordu ama bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu. "Her neyse, burada yapacak başka bir şey yok. Ben yemek yapıyorum, Fal kıyafet dikeyor, Nomi de malikâneyi yok etmenin yollarını arıyor."

Bir tepsiye üç kase koydu. "Anladığım kadarıyla kontratınız tamamlanmış. Lord Elang nerede? Seni geri getireceğini söylemişti ama ortalıkta görünmüyor. İyi bir damat sözünü tutmalıdır."

"Damat mı?" Baba tekrarlardı. "Yani... Tru mu?" "Sana söylemedi mi?" Fal sinsice sordu. "O zaman İblis Prens. Merak etme, o gerçek bir iblis değil, sadece-"

"Kocam," dedim kalın bir sesle. Kalbimin üzerinde uçuşan kelebekleri hatırlayarak göğsüme dokundum. "Ai'long'a gitmeden hemen önce evlendik."

"Düğünü görmeliydin," diye haykırdı annem, etkinliğe karşı duyduğu küçümsemeyi unutmuş gibiydi. "Büyük bir olaydı. Vali bile geldi! Ve bir gece önce Tru'nun saçlarını annenin benimkileri taradığı gibi taradım. O kadar güzeldi ki."

Annem kollarıyla gözlerini sildi. "Lanet olsun bu soğanlara. Gözlerimi acıtıyorlar." Gözlerini kırptırdı ve mutfakta hiç soğan olmadığını, sadece su teresi, havuç ve bezelye olduğunu fark ettim.

Baba annemin hilesini anladı. Koluna dokundu. "Ben kalıp sana yardım edeceğim. Önce çocuklar yesin."

Kız kardeşlerim ve ben hemen kendimizi dışarı attık. Uzun koridorda ayaklarımızı sürüye sürüye ilerledik, elimizde congee kaseleri, sanki yeniden çocukmuşuz gibi birbirimize sokulduk ve Baba'nın evde olduğu o son sabahı hatırladık. Duvarda Sekiz Ölümsüz'ün resmi asılıydı ve yanından geçerken göğsüm sıkıştı.

Falina düşüncelerimden habersiz benimle kollarını birleştirdi. "O gerçekten geri döndü," diye nefes aldı. "Ve sen, Tru. Tam da yeni yıl için zamanında."

"Mükemmel zamanlama." Nomi alkışladı. "Kendi havai fişeklerimi yapıyordum ama annem bahçede denemek için çok tehlikeli olduğunu düşünüyor." Yemek odasındaki bir sandalyeye oturdu. "Artık döndüğüne göre, sonunda tekrar dışarı çıkabiliriz, değil mi? Festival yemeklerinin kokusunu Bading Sokağı'ndan alabiliyorum."

Gülümsemem dalgalandı. Malikaneden ayrılamayacağımı ona nasıl söyledim?

"Biraz bekleyelim," dedim kaşığımı congee'ye daldırarak. "Baba daha yeni döndü. Dinlenmeye ihtiyacı olacak."

"Ve annem haber isteyecektir," diye ekledi Fal. "Ai'long'da ne yaptığınızı merak ediyoruz."

"Evet." Nomi öne doğru eğildi, kaşlarında sinsi bir kavis vardı. "Özellikle de o ejderha prensle evli kalıp kalmayacağını."

Evden neredeyse altı aydır uzaktaydım ve artık kız kardeşimin sözlerinin arkasındaki vurguları okuyamıyordum. "Neden

Elang ile evli kalır mıyım?" Sesimin kayıtsız çıkmasını umarak sordum. "Hepimizin ondan nefret ettiğini sanıyordum."

Fal ve Nomi birbirlerine baktılar.

"Ondan nefret etmiyorum," diye başladı Nomi. "Yani, *ediyordum* ama sonra bana tüm iksir tariflerinin bulunduğu kütüphanesinin anahtarını verdi. Sahte bir iblis prensine göre oldukça zeki biri."

"İksirler! Ulusal Sınav için çalıştığını sanıyordum?"

Nomi omuz silkti ve yer fıstıklarını congee'sine karıştırdı. "Kim bir ejderhadan sihir dersi almayı reddeder ki?"

"Ben de ondan nefret etmiyorum," dedi Falina. "Bana bahçesindeki çiçekleri gösterdi ve deniz halkından bana ipek dokumayı öğretmelerini istedi. Ve ziyarete geldiğinde senden bahsetme şeklinden anladığım kadarıyla..." Sesinin kesilmesine izin verdi.

"O ne?"

"Seni sevdiğini," dedi Nomi yumuşak bir sesle.

Kalbimdeki sızı kayboldu ve aniden nabzım göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı.

Elang, Kraliçe Haidi'ye *Truyan'ın hayatına kendiminkinden daha çok değer verdiğimi* söylemişti. *Herhangi bir büyü bunun gerçek olduğunu kanıtlayacaktır.*

Herkes -kız kardeşlerim, Kraliçe Haidi, hatta Ejderha Kralı'nın kendisi- Elang'ın gerçek hislerini biliyor muydu? Görmeyen bir tek ben miydim?

Çok geç olana kadar, sefilce düşündüm.

Nomi omzuma dokundu. "Solgunlaştın, Tru. Yanlış bir şey mi söyledik?"

"Başım ağrıyor," dedim.

Daha çok bir kalp ağrısı gibi, ama Nomi'nin beni düzeltme şansı olmadı.

Anne ve Baba omuzları birbirine degecek şekilde odaya girdiler. "Kimin başı ağrıyor?" Annem sordu.

"Tru," diye yanıtladı Nomi. "Elang'dan ve bana nasıl demleneceğini öğrettiği ilaçlardan bahsediyorduk. Senin öksürüğünü nasıl iyileştirdiğini hatırlıyor musun anne?"

"Evet." Annemin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İlk başta Truyan'ın da gelmemesine üzül müştüm ama... ejderha ve ben çok iyi anlaştık. İlk seferden çok daha çekiciydi ama fayans konusunda o kadar iyi değildi. İyi ki kumar oynamıyormuşuz." Kendi kendine kıkırdadı. "Yemeklerimizi birlikte yedik, bahçelerdeki sanheia'ları budadık, Tru hakkında hikâyeler anlattık. Gerçekten evli olmadıklarını neredeyse unutuyordum."

Gözlerime sıcaklık hücum etti. Elang'ın Yonsar'a döndüğünde ne kadar tuhaf bir şekilde iyi bir ruh hali içinde olduğunu hatırladım. "Ondan hoşlanıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Annem ağzına bir kaşık lapa koydu. "Biliyor musun, Şeytan Prens hakkında iki fikrim var," dedi çiğneyerek. "Bir yanım onun gerçekten iyi bir damat olabileceğini düşünüyor. Ama bu ejderha türlerine asla güvenemezsin; seni eve sağ salim getirmesi için onu uyardım, yoksa gözlerini oyar ve pullarını yüzerek yeni bir kürk yaparım."

Sadece annem bir ejderhayla alay etmeye cesaret edebilirdi. "Ne dedi o?"

"Güvende olacağını ve teninde en ufak bir çizik bile olsa benim için pullarını keseceğini, böylece ellerimi kirletmek zorunda kalmayacağımı söyledi." Annem kolumu sıktı, ipeğe işlenmiş kristal boncuklara hayranlıkla baktı. "Ve sözünü tuttu, değil mi?"

"Öyle," dedim ciddiyetle.

"Güven bana Tru, yarı ejderha olsun olmasın böyle bir adamla karşılaştığında onu tutarsın. Özellikle de böyle bir evi varsa." Annem masaya vurdu. "Ne kadar güzel bir gün oldu. Kocam bir gemi kazasından döndü ve kızımız bir prensle evlendi. Sana söylemedim mi?"

Talih bizim lehimize döner mi?" Annemin sesi yüksek olsa da gözleri hâlâ nemliydi. Boğazını temizledi. "Şimdi, kim cruller ister?"

Baba güldü ve kız kardeşlerim kaşıklarının arkasına gülümsemelerini sakladılar. Onlar için mutluydum ama masanın altında bileğimdeki kırmızı ipi merak ediyordum.

Tek istediğim, Elang'ın dediği gibi, beni unutmak gibi bir seçeneğe sahip olman.

İlk başta kafam karışmıştı, hatta kızgındım. Nasıl olur da Sanki son bir ayın -son üç yılın- hiçbir anlamı yokmuş gibi böyle bir şey önermişti. Ama şimdi evdeydim ve ailemin kırık parçalarını yavaş yavaş yeniden bir araya getiriyordum, anlıyordum.

Her şeyi bitirmek, kendimi Elang'dan ve Ejderha Kralı'yla olan savaşından ayırmak ve bunu hayatımın geri kalanının başlangıcı olarak işaretlemek çok kolay olurdu.

Tek sorun neydi? Ben de onu sevdiğimi fark etmeye başlamıştım.

CHAPTER THIRTY-NINE

Gece çöktü ve annem, babam ve kız kardeşlerim yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarırken, anılara ve anlatılan hikayelere gülerken yağmur yağmaya başladı. Akşam yemeğinden sonra dışarı çıktım. Nazayun'un gözüne dokunduğumdan beri parmaklarım karıncalanıyor, bir önsezinin yüküyle kaslarım sertleşiyordu. Yakında gelecekti.

Elang'ın malikanesinde yürüdüm, balina heykellerinin ve Sekiz Ölümsüz'ün resimlerinin yanından geçtim. Evindeki her şey yeni bir anlam taşıyordu, bahçesine bakan kubbeli köşk bile. Pencerenin kenarında durup cennetin gözyaşlarının çatıya vuruşunu izledim.

Karaya dönmüş olmama rağmen, bir parçam hala denizle evliydi. Bahçedeki gölette çalkalanan rüzgârları ya da pencereleri çevreleyen donmuş yağmuru hissedebilmem tenime karşı ekstra bir farkındalıktı. Bu fırtına bile denizden bir iz taşıyordu ve ona dokunmak için elimi uzattım, sanki Elang'a uzanıyormuşum gibi.

Elimi geri çektim. Yağmur daha sert yağıyordu. Elang'ın malikânesi tepelerin üzerindeydi ve herhangi bir sel baskınına karşı güvenliydi ama dışarıdaki buz tabakası eriyip gitmiş ve gölet taşmıştı.

"Bayan Saigas, içeri dönmelisiniz."

General Caisan gölgelerin arasından çıktı, başı tavana değmeyecek şekilde eğilmişti. Böylesine iri bir yaratığa göre sessiz hareket ediyordu.

Başımı sallayarak Caisan'ın bana odama kadar eşlik etmesine izin verdim.

"Bilmek istersiniz diye düşündüm," dedi, "Ekselansları Yonsar'a sağ salim döndü."

Gözlerim kaplumbağaya kaydı. "Kale güvende mi?"

"Şimdilik." O konuşurken gökyüzünde şimşekler çaktı, gök gürültüsü çok uzakta değildi. "Ejderha Kral iyileştikçe fırtınalar daha da şiddetlenecek. Oblivion Parşömeni sende olduğu sürece seni aramaya devam edecek."

Sözlerinin arasındaki uyarıyı okuyabiliyordum. "Geri vermeyeceğim."

Caisan'ın ifadeleri çok azdı, genellikle küçümseme ve hoşnutsuzlukla sınırlıydı. Ama başını kabuğundan kaldırdı ve ağzında belli belirsiz bir onaylama ifadesi belirdi. "O zaman seni bulamayacağından emin olacağım." Bir duraklama. "Zaten tek gözle bu onun için daha zor olacak."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. O gerçekten Mailoh'un kardeşiydi. İyi bir doğası vardı, sadece daha kalın bir kabuğun altına gizlenmişti. "Sizi yanlış değerlendirmişim General," dedim. "Bunun için özür dilerim."

"Aldatıldınız. Özür dilemene gerek yok." "Beni Shani hakkında uyarmıştın. Eğer seni dinleseydim, eğer Yonsar'ın haini olduğu konusunda ısrar ettiğinde sana inandım, o zaman-"

"O zaman zindan duvarlarımızdaki birkaç çatlaktan haberim olmazdı," diye araya girdi Caisan. "Ve belki de benden daha alçak bir canı kaçabilirdi."

"Benim gibi mi?" Alay ettim.

Bu Caisan'ın bir gülümsemesi miydi? Anlayamadım.

Beni odama geri götürdü. "Olanlar için kendini suçlama," dedi. "İblis Shanizhun sadece ihaneti sayesinde hayatta kaldı. Eskiden onun gibi yüzlercesi vardı ama Ejderha Kralı onları öldürttü. O da ancak onun hizmetkârı olarak hayatta kalabildi."

"Yani başka seçeneği yok muydu?"

"Ona sempati duyma. Bak Lord Elang'a ne faydası oldu. İblislerin bizim gibi olmadığını hatırlasanız iyi edersiniz."

Her ne kadar öyle olmamasını dilersem de haklıydı.

Caisan kapıma doğru yürüdü. "Uzun bir yolculuk yaptınız Leydi Saigas. Şimdi dinlenin, deniz halkı malikâneyi koruyacak. Lord Elang sizi korumak için en iyi adamlarını gönderdi."

"Biliyorum," dedim onu onaylayarak. Başımı sallayarak odama döndüm. Ama dinlenmek gibi bir planım yoktu.

Masamın önünde diz çöktüm, kollarımı dikkatlice sıvadım ve bir kâğıt parçası çıkardım. Yeni yıla bir hafta vardı. Bu kısıtlı sürede Ejderha Kral'ı resmetmek hiç de kolay olmayacaktı.

Sol kolumda, Nazayun'la ilgili çizdiğim notlar ve çizimler dağılmıştı, zar zor okunabiliyordu. Ama her şey kaybolmamıştı.

Gözlerimi kapattığımda onu hâlâ görebiliyordum. Safir pullarından yayılan incisinin ışığını, bıyıklarının uçlarının diğer ejderhalarinkinden biraz daha kalın, fare kuyruğu gibi olduğunu hayal edebiliyordum. Pullarının arasındaki boşluğu bambu düğümlerini yaptığım gibi nasıl boyayabileceğimi hayal ettim: sola doğru bir bilek hareketi, sonra fırçamı tekrar sağa kaydırmak.

Annem bana büyükannemin kendi zamanının yıllar ötesini görmeyi öğrendiğini söylemişti; hatta geleceğin birçok varyasyonunu görebiliyordu. Onun sırrını anlamaya başlıyordum: her şey kalpte başlıyordu.

"Baba için," diye mırıldandım, fırçamı elime alıp kıllarını parşömene bastırırken. Sesim kalındı. "Elang, Shani ve Yonsar halkı için. Ai'long için."

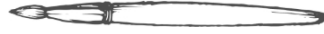
Ben konuşurken, zihnimde renk ve dokuların hareket ettiğini ve döndüğünü gördüm. Hareket halindeki gelecek. Ve böylece başladım.

Ejderha Kralı'nı bulanık bir denizin üzerinde yaylanırken çizdim. Pençelerini sallıyordu, dalgalar çarparken ve duman salları gökyüzünü kapatırken kuyruğu suyun üzerinde sallanıyordu. En rahatsız edici olanı ise tek gözündeki kan lekesi gibi parlak kırmızı çizgiydi. Güneşin bir yansıması olduğuna karar verdim. Başka ne olabileceği konusunda fazla düşünmek istemedim.

Bütün gece çalıştım, mum depomu yakıp bitirdim. Çatı sallandı, gök gürültüsü ve şimşek gökyüzünü dövdü - ikisi de beni transımdan çıkaramadı.

Ancak uyku ruhlarının üzerimde gezindiğini ve vuruşlarımı durgunlaştırdığını hissettiğimde fırçamı yere bıraktım. Mumum çoktan sönmüştü.

Yağmur çatıya vururken kendimi uykuya bıraktım. İlk kez rüyamda Elang'ı gördüm.

Onu bahçede, mavi çatılı köşkün içinde otururken buldum. Tahta bir direğe yaslanmıştı, sabah ışığı gökyüzünü yıkarken sırtı güneşe dönüktü. Yaklaştığımı duyunca boynuzları şakaklarına doğru çekildi.

Yüzünü bana döndü. Ellerinde altın bir inci tutuyordu. Küçük bir kavun büyüklüğündeydi, yüzeyi taze kar kadar pürüzsüzdü. Köşkün öbür ucundan bile sıcaklığını hissediyordum.

"Lanetin bozuldu," diye nefes aldım. "İncini aldın."

Sonunda ödülünü bulan biri için Elang pek de memnun görünmüyordu. Ejderha çenesi gergindi, alnı ıstırapla kalınlaşmıştı. "Seçmeme yardım eder misin?"

"Nasıl?"

"Beni boyayın."

Cebimde bir fırça buldum ve elimde bir kâğıt belirdi. Elang başını sallayana kadar duvara bastırdım.

"Portre değil." Ayağa kalktı, aramızdaki mesafeyi sildi. "Beni resmet."

Fırçamın diğer ucuna uzandı ve kıllarını yanağına bastırdı. "İnsan olursan seninle kalırım. Ejderha olursam yollarımız ayrılır. Hangisi olacağım?"

Parmaklarım titreyerek fırçayı elinden aldım. Cevabımı biliyordum.

Ama bu rüyada fırçamın kendi aklı vardı. Fırçayı teninde gezdirdiğimde, bir tanrının yıldızları silmesi gibi burnundaki çilleri sildi ve yanağını gerçek bir şeye dönüşen pullarla kapladı. İnsan benliğine dair her görüntüyü, hatta ağzındaki o çok sevdiğim gülümsemeyi bile boyayıp yok etti. Kısa süre sonra o artık tanıdığım Elang değildi.

"Bekle," diye boğuldum. "Ben bir hata yaptım."

Elang parmak uçlarımı dudaklarına bastırdı. "Doğru seçimi yaptın."

Elimi tutmaya devam ederek inciyi göğsüne bastırdı.

Değişim anında gerçekleşti. Parlaklık gümüş mavisi pullarına yayıldı ve derisinin üzerine ısıltılı bir parlaklık verdi. Boynuzları şakaklarını deldi ve kasları şişti, kemikleri gerildikçe ve vücudu büyüdükçe siyah cübbesi yırtıldı. Sonuncusu gri gözüydü. Altın rengiyle parlıyordu. Sonra gözünü kırıptı ve artık gri değildi, diğeri gibi bir güneş ışığı havuzuydu.

Tamamen şekillenmiş bir ejderha ortaya çıktı. Ayağa kalktığı anda artık çenesine kadar gelmiyordum. Beni cüceleştirdi, boynuzlu

Başı çamların üzerinde yükseliyordu. Göğsünde incisi parlıyordu.

Parladıkça kalbim daha çok acıyordu. Acının bıçak gibi kenarları vardı ve büyüdükçe beni kendi rüyamdan koparacağından korktum.

Tam katlanılamayacak hale gelmişti ki bileğimdeki kırmızı ip koptu ve ipler rüzgârda savrulup gitti.

"Bekle!" Bağırdım. "Elang!"

Faydası olmadı. Parmakları benimkilerden koptu ve büyük bir dalga ileriye doğru kabardı. Onu yuttu, derinliklerine geri götürdü. Su çekildiğinde, o gitmişti.

Kalbimi de ~~yandı~~götürdüğünü çok geç fark ettim.

CHAPTER FORTY

Ertesi sabah aileme "Size söylemem gereken bir şey var," dedim.

Kahvaltı sırasında Elang'la yaptığım anlaşmanın ardındaki gerçeği anlattım. Onlara Ejderha Kralı'nı devirme planını, deniz halkından nasıl yardım istediğimizi ve Jinsang Sarayı'nda onunla nasıl yüzleştüğimizi anlattım. Nomi ve Fal dikkatle dinledi ve Baba birçok soru sordu. Ancak annem sadece Oblivion Parşömeni'ne ilgi gösterdi.

"Bu dün gece gördüğüm imgelem," dedim Nazayun'un taslağını açarak. "Bunu parşömene kopyalayacağım. Her şey yolunda giderse yaklaşık bir haftamı alır."

"Her şey yolunda giderse," diye yineledi annem, sonunda konuşarak. Bunca zamandır sessizdi, bir kez bile bir soruyla araya girmemişti. Aslında, hikâyemin ortasında bezelyeleri kesmeye başlamıştı. Makasının keskin kesikleri beni tedirgin ediyordu.

"Ejderha Kral yenilmek üzereymiş gibi görünmüyor," dedi çizdiğim görüntü için. "Bir taş oyununu kazanmak üzere olan bana benziyor. Doğru anı yakaladığına emin misin?" Cevap vermemi beklemedi. "Ve sular, çok karanlık. Ai'long'a geri mi dönüyorsun?"

"Hayır." Baba denizin çizgilerini bir iskeleye kadar takip etti. "Şuraya bak, limanın yanındaki rıhtıma, sisin ardındaki balıkçı teknelerine. Burası Gangsun."

"Yani Nazayun karanlık suları buraya mı getirecek?" Falina sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Görünüşe göre hâlâ planlamadığın çok şey var," dedi annem bezelyeleri bir kenara bırakarak. "Truyan, canım, Oblivion Parşömeni gerçekten o bileziğinin içinde mi? Sihirli olmalı, bakabilir miyim?"

Konu annem olduğunda çok fazla saf oluyordum. Bileğimi kaldırdım. "Parşömen ortadaki siyah üçlünün içinde-"

Annem beni yakaladı ve makasıyla kırmızı ipi kesti.

"Anne!" O kesmeden ben geri çekildim. "Ne yapıyorsun?"

"Hayatını kurtarıyorum," diye tersledi. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum! Bileziği bana ver, Truyan. Sözleşmeni feshediyorum."

"Yapamazsın." Kolumu aşağı çektim. Merfolk ipeğinin gücü için şükürler olsun. "Nazayun'a karşı çıkmak kendi başıma yaptığım bir seçim."

"Annen olarak bunu yasaklıyorum. İnsanlar tanrılardan intikam almaz, bunun sonu asla bizim için iyi olmaz. Bana öyle bakma. Kocan yarı ejderha, kendi başının çaresine bakabilir. Eğer ölürse, onuruna bir sunak inşa ederiz." Annemin sesi ciddi bir fısıltıya dönüştü ve omuzları çöktü. "Ama *sen* ölürsen..." Yutkundu. "Babanla yaşadığımız onca şeyden sonra, bunu tekrar *yaşamayacağım. Yaşayamam.*"

Yumruklarımı bıraktım ve omuzlarım düştü.

"Baba'yı Ai'long'da bırakmazdın," diye düşündüm. "Tehlike ne olursa olsun onu kurtarmak için ilk fırsatı değerlendirirdin."

"Baban bizim ailemiz," dedi annem. "Ve

Elang da benim ailem."

Keskin bir nefes alarak bana baktı. "Dokuz Cehennem, Truyan. Sana ejderhayı baştan çıkarmanı söyledim. Ona aşık olmanı söylemedim."

"Bunun için artık çok geç," diye cevap verdim sessizce.

Baba anneme döndü. "Damat ailedir," diye hatırlattı ona. "Dün adamı sevdiğini söylemiştin."

"Yarı insan," dedi annem huysuzca. "Ve ben fikrimi değiştirdim. Tru neden onun için hayatını riske atsın ki? Onu bir iksirle büyülemiş olması tamamen mümkün-"

"Anne." Başımı sertçe salladım.

Son sözü söylemek zorunda olan annem, "Bu uğursuzluk getirir," dedi.

Baba onun ellerini tuttu. "Sana küçük bir hikâye anlatayım mı, evli gibi davranan iki yabancı hakkında?"

"Çocukların bunu duymaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Böyle bir fırtına sırasındaydı ve Jappor'dan Lumsan Limanı'na giden son gemiye binmeye çalışırken yan yanaydılar - sahil boyunca söylentilere göre altın arıyorlardı. Sadece bir kamara kalmıştı ve daha iyi bir fikir bulana kadar birbirlerine yumruk atmaya hazırdılar."

Nomi'nin gözleri büyüdü. "İkiniz böyle mi tanıştınız?" "Ve aşık olduk," diye onayladı Baba.

"O zamanlar her şey farklıydı," diye mırıldandı annem. "Ayrıca, baban sıradan bir denizciydi. Onu bu dünyadan yok etmeye kararlı bir ejderha kralı yoktu."

"O ejderha kralı Baba'yı beş yıl boyunca bizden aldı," dedim dişlerimin arasından. "Ve biz çoğuna kıyasla şanslıyız. Onu sadece Elang sayesinde bulabildim."

Annemin tereddüt ettiğini görebiliyordum ve ellerimi onunkilerin etrafında kenetledim. "Denemek zorundayım. Yapmayacağım, Elang'ı kaybedemem."

"*Seni* kaybedemem."

"Yapmayacaksın," diye söz verdim.

Annem çenemi tuttu, gözleri sanki beni okuyormuş gibi yüzümü taradı. Sonra bir iç geçirdi. "I

tayfunun bir alamet olduğunu biliyordum. Yılın bu zamanında böyle hava! Senin yüzünden, değil mi Tru? Ai'long'da sorun çıkarıyorsun."

Cevap beklemeden ayağa kalktı. "Nomi, Falina, deniz halkını toplayın. Yapacak işlerimiz var."

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum.

"Artık su altında değilsiniz, öylece yüzüp resim yapamazsınız. Merdivenlere ve Scroll'u yerinde tutmak için bir çerçeveye ihtiyacınız olacak."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Özlediğim annem buydu. Geri dönmüştü, tıpkı Baba gibi.

"Babana senin için bir tane tasarlayacağım," diyordu, "Tangyor da inşaata başlayacak."

Tangyor mu? Bir zamanlar beni pencereden aşağı iten adamın adını hatırlıyordum ama burada duymayı beklemiyordum. Yine de Gaari'nin herhangi bir ortağı aynı zamanda Elang'ın da ortağıydı. Kendi kendime güldüm. İlk fırsatta onu yeniden bir araya gelmek için arayacaktım.

Kuşluk vakti malikânedeki herkes işin içindeydi. Caisan ve kaplumbağaları çizdiğim görüntüyü tartışıyor, bir savaş planı tasarlarken her bir leke ve işaret üzerinde kafa yoruyorlardı. Deniz halkı malikânenin en uzun duvarını aradı, sonra da boyayabileceğim bir alan olarak orayı temizledi. Annem rahatsız edilmemem için kesin emir verdi.

Ve böylece işim başladı.

Shani'yle olan derslerim için yeni bir takdir kazandım. Ejderha Kral'a dair önsezimi resmetmek için harcadığım saatler içinde onu mükemmel bir şekilde yakalamıştım: pulları, boynuzları, bıyıkları ve hareketlerinin genişliği. Ancak Ejderha Kral'ın fiziksel boyutuna göre genişlemiş olan Oblivion Parşömeni gibi bir tuval üzerinde çalışmam çok daha fazla ayrıntı gerektirecekti. Tırnaklarının sivri kıvrımları, pullarının katmanlı yapısı gibi detaylar,

Boynuzlarındaki gümüş yansımalar, bir portreyi hayatın kendisinden ayırt edilemeyecek kadar gerçek bir ressamdan ayırırdı.

Sadece bir haftanın yeterli olacağını umuyordum.

Bir gece geç saatte, ben resim yaparken Nomi beni bulmaya geldi. Sönmüş olan mumları yeniden yaktı ve parşömen üzerinde şekillenen gölgeli ejderhayı izledi. Kolunun altında kitap yoktu, bu yüzden aklında bir şey olduğunu biliyordum. Ciddi bir şey.

"Tru," diye başladı, "Elang'ı öptün mü?"

İrkildim ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Elang'ı öpmek en küçük kız kardeşimle tartışmak istediğim bir konu değildi. "Bir ya da iki kez," diye itiraf ettim. "Neden?"

Nomi kaşlarını çattı. "Sanırım bu o kadar basit olmaz."

"Ne?"

"Diyelim ki Ejderha Kralı'nı Oblivion'a boyayabildiniz. Bu seni hâlâ Elang'ın lanetiyle baş başa bırakır. Kütüphanedeki tüm kitapları inceledim ama nasıl kırılacağına dair bir şey bulamadım."

"Ejderha Kralı'nın ipucu bırakacak türden biri olduğunu sanmıyorum."

"Ama Elang öyle," diye ısrar etti Nomi.

Fırçamdaki suyu sıktım, sonra yere bıraktım. Doğruyu söylemek gerekirse, onun laneti düşüncelerimi her şeyden daha çok meşgul ediyordu. Uyumakta güçlük çekmemin nedeni buydu.

"Başından beri ondan nefret etmemi istiyordu," dedim yavaşça, topladığım birkaç ipucunu dile getirerek. "Sanırım bana kılık değiştirerek gelmesinin gerçek nedeni buydu. Gaari olarak daha çok kendisi gibi davranabilirdi ama yine de güvende olurdu çünkü onu sadece bir arkadaş olarak görürdüm."

"Ondan hoşlanmak senin için neden güvenli olmasın ki?"

"Bilmiyorum," dedim ürpererek. "Lanetle bir ilgisi olmalı."

Kız kardeşim dudağını ısırđı, tüm zekâsına ve bilgisine rağmen Elang'ı nasıl kurtaracağı konusunda hiçbir fikri olmamasından nefret ediyordu. Ama Nomi hiç değilse pratik biriydi.

Şalını çıkardı ve omuzlarıma örttü. "Burası soğuk ve resim yapman için çok karanlık," dedi usulca. "Daha fazla mum getireceğim."

Birkaç saat sonra bir ziyaretçim vardı.

İblisin buz gibi varlığını hemen hissettim, pencereden sürünerek çalışma odama girdi. Caisan'ı çağırmayı düşündüm ama resim yapmaya devam ediyormuş gibi davrandım. Shani küçük bir serçe şeklini almıştı. Onu yakalamadan önce bir pençesi parşömenimin ahşap sapına uzanarak arkamda kanat çırpmasını bekledim.

Onu mumumun üzerindeki kanatlarından tuttum. "Burada ne yapıyorsun?"

Shani etkilenmemiş görünerek alevi söndürdü. "Bir arkadaşını böyle mi selamlarsın?"

"Sen arkadaş değilsin," diye tısladım. Fırçamı parşömene doğrulttum. "Bir şey denersen *seni* Oblivion'a boyarım. Sulu derini üç vuruşta yapabilecek kadar iyi tanıyorum."

Shani alay etti ama gagasının seğirmesi bana inandığını gösteriyordu. "Eğer Ejderha Kral seni kaçırmak isteseydi, benim gibilere ihtiyacı olmazdı. Seni uykunda boğmak kadar kolay olurdu."

"Yalanlar. Seni gönderdi çünkü köleleri arasında bu malikâneye girebilen tek kişi sensin. Bu gece bu değişecek." Sesim otoriteyle cınlıyordu. "Şimdi, ne istiyorsun?"

İblis eriyerek suya karıştı ve elimden kaydı. Havada anka kuşu formuna dönüştü ve boya kaplarımdan birinin üzerine tünedi. "Ebedi Majesteleri selamlarını yolladı. Oblivion Parşömeni'ni geri vermeni istiyor."

"Hayır."

"Karşılığında, o-"

"Ne?" Tersledim. "Ailemi öldürmeyecek mi? Bunların hepsini daha önce de duydum; cevabım hayır."

"Sözümü kesme," diye seslendi Shani. "Bu çok kaba." İblis boğazını temizledi. "Karşılığında Büyük ve Ebedi Olan, Batı Denizleri Lordu Elangui'nin üzerindeki laneti kaldıracak ve incisini ona geri verecek."

Gök gürültüsü gökyüzünü çatlattı ama çarpan kalbimin uğultusu onu bastırdı. "Bunu yapabiliyor mu?"

"Tanrılar istediklerini yaparlar." Shani kanatlarını katladı. "Elbette bazı şartlar var. Sen ve Elang Ai'long Yemini'ni etmeli ve Ejderha Kral'a bağlılık yemini etmelisiniz."

"Sonra ne olacak? Her şey unutulacak ve Elang'ı öldürmeye çalışmaktan vazgeçecek mi?" Hayal kırıklığı içinde masama vurdum. "Gerçekten mi, Shani? Tüm iblisler içinde sen buna inanıyor musun?"

Bana uyarıcı bir bakış fırlattı. "Ebedi Olan hiçbir zaman böyle bir cömertlik göstermemiştir. Size minnetle kabul etmenizi tavsiye ederim."

"*Ebedi Olan hiç bu kadar yüce gönüllülük göstermemişt*i," diye tekrarlardım, "çünkü hiç kaybetmeye bu kadar yakın olmamıştı. Korkuyor."

Shani'nin tüyleri donarak buz sarkıtlarına dönüştü ve havayı soğuttu. "Eğer kabul etmezsen, Ejderha Kral seni gazabıyla vuracak. Sevdiğin herkes ve her şey gibi sen de öleceksin."

"Ölecek miyim? Hatırladığım kadarıyla Nazayun beni öldürmeyeceğine yemin etmişti."

"Elang ölürse bozulması gereken bir lanet olmayacak," dedi Shani kesin bir ifadeyle. "Verdiği söz geçersiz kılınacak."

Aynen böyle, içimdeki ateş söndü, beni soğuk ve yenilmiş bıraktı.

Shani alay etti. "Eğer onu kurtarmak istiyorsan, kabul edeceksin."

Kırmızı gözlerini aradım, içinde arkadaşına dair bir işaret bulacağımdan emindim. *Peki ya sen? Düşündüm. Seni kurtarabilir miyim?*

Orada vardı bir parçası benim o hala umuyordu, o hala
sonunda bize sadık kalacağına *inandım*.

"Yüce ve Ebedi Olan'a en cömert teklifini reddettiğimi söyleyebilirsiniz."

Shani burnunu çekti. "Aptal kriller. Pekâlâ o zaman, seninle Resonant Tide'da görüşürüz." Kanatlarını açtı. "Elang'ın ve senin kalbini kurtarmak için gün batımına kadar vaktin var."

Her zamanki gibi sevimsiz, buharlaşıp havaya karışmadan önce saksılarımdaki boyaları buzladı.

Donmuş boyalarımı aldım ve çözülmeleri için mangalın yanına koydum.

"Elang'ın kalbini kurtarmak için gün batımına kadar vaktin var," diye tekrarlardım yavaşça, "...ve senin kalbini."

Belli ki bu bir alaydı. Ama kalbimin bununla ne ilgisi vardı?

Birden o kadar sert bir farkındalık yaşadım ki neredeyse sandalyemden düşecektim. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Onun lanetini nasıl kıracağımı biliyordum.

CHAPTER FORTY-ONE

Ejderha yılının son günüydü. Yağmur nihayet durmuştu ve Gangsun'un dört bir yanındaki çatılardan fenerler sallanıyordu. Erik çiçekleriyle yüklü dallar sokaklara yayılmıştı ve her bahçede saksı saksı su çanları vardı, baharın taze kokusu ayazdan yükseliyordu. Tüm bunlar gelecek yeni yıl için hayırlı işaretlerdi, ancak limana yakından baktığınızda suyun karanlık ve ürkütücü bir griye dönüştüğünü görüyordunuz.

Malikâneye döndüğümde ailem etrafımı sarmıştı. Son fırça darbemi vurmak için öne eğildiğimde kimse ses çıkarmaya cesaret edemedi - Nazayun'un gözünde gizemli kırmızı ışık parlıyordu.

Nefesimi tutarak bileğimin küçük bir hareketiyle fırçamı yukarı doğru savurdum. *İşte.*

"Bitti," dedim, buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Geri çekildim.

Resmimde Kral Nazayun, pençelerini uzatmış, boynuzlarından ve bıyıklarından şimşekler çakarak yükseliyordu. Kuyruğu arkasından uzanıyor, ışık ve gölgeler vücudunun her bir ölçeğinde dans ediyordu. O kadar gerçekçi görünüyordu ki, bir parçam onun parşömeden atlayıp beni denize sürüklemesini bekledi. Ama parşömenin üzerinde kıpırdamadan durdu, acımasız sırtışı tüylerimi ürpertti.

Parşömene kuruması için bir süre verdikten sonra siyah sapına hafifçe vurdum. Kağıt tomarlarının kendi kendine yuvarlanarak bileğimdeki iplere geri dönmesi ve Elang'ın bana emanet ettiği paha biçilmez emanete dair hiçbir iz bırakmaması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Parşömen yerine geri döndüğünde ise o şaşkınlık kayboldu. Ellerim titriyordu. Günlerdir resim yaptığım ve zar zor uyuduğum için değil. Gergindim. Sabah geçmişti ve gün hızla yaşılanıyordu. Çok yakında Ejderha Kral'la yüzleşecektim. Canlı döneceğimin hiçbir garantisi yoktu.

Yaptığım son şey ellerimdeki boyayı yıkamak ve ayakkabımın içine birkaç dakika yetecek dozda küçük bir şişe sangi koymak oldu. İhtiyacım olmayacağını umuyordum.

"Seninle gelemiz miyiz?" Tangyor'un hazırladığı ata binerken Falina sordu. "Yardım edebiliriz."

"Malikânede kalın," dedim kız kardeşlerime. "Burada güvende olursunuz."

"Ama-"

"Yalnız gitmem gerekiyor," diyerek itirazlarını kestim. Caisan'la saatlerce strateji geliştirdikten sonra bunun en iyi yol olduğuna karar vermiştik. Başarının garantisi yoktu ama en azından başarısızlık riskini en aza indirebilirdik.

"Al bunu," dedi Nomi, ince bir fişeğe benzeyen şeyi bana uzatarak. Şüphecililiğimi görünce ekledi: "Küçük ama güçlü. Güven bana. Aleve bile ihtiyacın yok, sadece ipi çek." Göz kırptı. "Sadece çok yaklaşmamaya dikkat et."

"Teşekkür ederim." Mektubu cebime attım, sonra Nomi ve Falina'yı yanaklarından öptüm ve annemle babama başımla selam verdim. "Akşam görüşürüz."

Atımı harekete geçirdim. Güneş tepedeydi ama tepelerin altında liman mürekkep gibi simsiyahtı. Nazayun uzakta olamazdı.

Kuşlar cıvıldamayı bıraktığında ve rüzgâr yolun karşısındaki gevşek çakıl taşlarıyla oynamayı bıraktığında neredeyse tepenin dibine varmıştım. Atım sıçradı, ön ayakları endişeyle gerildi.

"Sakin ol," diye mırıldandım. Dizginleri sıkarak onu yola devam etmeye zorladım. "Sakin ol."

Tangyor, atımın malikanenin en iyi atı olduğuna söz vermişti. Cesur. O olabilir binmekaracılığıyla Fırtına ve kaplanlardan, yılanlardan ve kılıçlı suikastçılardan korkmazdı. Ama en değerlisi, eşsiz bir sezgi yeteneğine sahipti.

-

"İblis," diye bağırdım, Shani uçup gitmeden bir süre önce pençeleri tırpan gibi ileri fırladı. Çıngıraklı bir homurtuyla atım şaha kalktı.

Sırtından atladım. "Getir," diye bağırarak atımı Oyang Caddesi'ne geri gönderdim.

Shani'den kaçmak mümkün değildi. Arkamdan beni yere yapıştırdı ve Elang'ın pelerinini boynumdan yırttı.

"Parşömen nerede?" diye bağırdı, sadece bileğimdeki kader ipini bulabildi.

İçim titriyordu ama şeytana en küstah gülümsememi gösterdim.

"Gerçekten ölmek istiyorsun, değil mi?" Shani hırladı. "Nasıl istersen."

Pençelerini indirip başımı tırmalamaya başladı. Kuyruğunu belime doladığında, gördüğüm son şey dünyanın kenarlarını yakıp yok eden kırmızı gözler oldu.

CHAPTER FORTY-TWO

Uyandığımda gün batımından hemen önceydi.

Öğleden sonrayı kaybetmişim. Rüzgâr gözlerimi yakıyor ve başım Shani'nin vurduğu yerden zonkluyordu. Ama beni en çok şaşırtan, baktığım her yönün deniz olmasıydı. Kararmış deniz, paslı güneş ışığının tek bir şeridiyle yaldızlanmıştı.

Shani beni bir gemiye bırakmıştı. Gangsun'un limanlarında sıralanan karides teknelerinden ya da balıkçı sandallarından biri değildi bu; pırıl pırıl kristal bir gemiydi. Her tahtadan yayılan safir mavisi ışığı, bir ejderhanın gövdesine oyulmuş direği fark ettiğimde midemden yükselen korku, dehşete dönüştü. Kaptan yoktu, mürettebat yoktu, sadece-

Döndüm ve Kral Nazayun'u pruvada buldum.

Saçı sakalı bembeyaz ama ne yaşlı ne de genç bir adam olarak, arkasında ipeksi bir nehir gibi akan sade mavi cübbesiyle gelmişti. Şehirden geçen biri olsaydı, çok az dikkat çekerd. Ama onun varlığında rüzgârın nasıl boğulduğunu, havadaki nemin nasıl durduğunu hissedebiliyordum.

"Ölümlüler diyarında yürümeyeli çok uzun yıllar oldu," diye düşündü Nazayun, bir yelpazeyle kendine vurarak. "Binalarınız daha yüksek, yollarınız daha uzun. Yine de o pis koku hâlâ duruyor."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Onu bu şekilde Oblivion'a gönderemezdim. Parşömene çizdiğim ejderha formu bu değildi.

"Ejderhaların tanrısının önünde eğilmeyecek misin?"

Dizlerim isteğim dışında zayıfladı. Yere düştüm, eğilirken parmak eklemlerimin altında buzlar çatırdıyordu.

"Bu daha iyi." Bir esinti Nazayun'un saçlarını yüzünden kaldırarak kayıp gözünü ortaya çıkardı. Yerinde, ortasında gümüşü bir boncuk bulunan mavi-yeşil ejderha pullarından oluşan bir küme vardı.

"Size verdiğim değerden daha kurnazmısınız, Leydi Saigas," dedi. "Küçük numaranız beni gafil avladı. Ama sadece bir numaraydı."

"Cesur sözler," diye cevap verdim. "Eğer korkmuyorsanız, neden gerçek benliğinizi bir insanın aşağılık formunda gizliyorsunuz?"

"Ah, korkuyorum," diye itiraf etti Nazayun. "Gerçekten de beni yönlendiren korkum. İşte bu yüzden bugün kazanamayacaksın."

Soğuk rüzgâr enseme ısırды. "İstediğin kadar insan gibi saklanabilirsin ama bunun sana bir faydası olmayacak. Ne olacağını gördüm."

"Öyle mi?" dedi Ejderha Kral. "Görüşün çok güçlü ama senin de gösterdiğin gibi, ortaya çıkardığı gelecek oldukça... yanıltıcı olabiliyor." Kesici dişlerinin uçları alt dudağını sıyrarak karanlık bir şekilde gülümsedi. "Öngördüğün sonun *benim* değil, kendi sonun olduğuna dair bir his var içimde."

Seni kızdırmasına izin verme, diye düşündüm, Nomi'nin fişğini almak için cebimi karıştırırken.

Ama gitmişti. Alınmıştı. Elimde sadece ayakkabımın içine sakladığım küçük sangi şişem kalmıştı.

Yutkundum. "Böbürlenmek pek hoş bir davranış değil, Majesteleri."

"Parşömeni bile yanında getirmeyen kız böyle konuşuyor." Nazayun'un omuzları neşeyle sarsıldı. "Siz insanların işte bu yönünü seviyorum, umutla kandırılıyorsunuz. Yonsar'ın nasıl olduğunu bile sormadınız. Torunumun hâlâ yaşayıp yaşamadığını."

Göğsümün ne kadar sert sıkıştığı canımı yaktı. "O ölmedi. Ölmüş olsaydı bilirdim."

"Biz konuşurken, Kraliçe Haidi son saldırısını başlatıyor. Yonsar düştü. Onunla birlikte sevgili Elangui de."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım.

"Yalan söylemek kibarlık olur ve ben kibar değilim." Nazayun'un yüzü sakindi, solgun gözleri kavramıştı. Gözbebeği, imgelemimde gördüğüm kırmızı parıltıdan hiçbir iz taşımıyordu. "Ejderhaların şansı seninle, Batı Denizlerinin Gelini. Şimdi dikkatimi bu iğrenç şehre veriyorum. Senin evine."

Geminin direğinden çıkan şimşekler uzak kıyılara doğru ateşten yollar çiziyordu. İlk kıvılcımlar limanı süsleyen teknelerin ve kıyı boyunca uzanan iskelelerin üzerine düştü. Küçük yangınlar karanlık gökyüzünde benek benek binlerce yıldız gibi parladı, alevleri şehre doğru yayıldıkça daha da parlaklaştı.

"Dur!" Bağırdım. Kendimi Ejderha Kral'ın üzerine attım. "DUR-"

Beni yakaladı ve ufka bakmam için döndürdü. Öngördüğüm gibi ufuk çizgisi turuncuya dönüyordu. Ama bu ışığın gün batımından kaynaklandığını sanmıştım, alevler içindeki Gangsun'dan değil.

Hayır, hayır. Düşüncelerim panik içinde bocaladı. İmgeyi yanlış mı yorumlamıştım?

"Çok güzel, değil mi?" Nazayun sıkıntımından zevk alarak mırıldandı. "Dalgalandan dumana hapsolmuş közler, daha fazla tükettikçe daha parlak yanan açgözlü ateş." Zevkle içine çekti. "*Bu* sanat. Mükemmel lanetimi doruğa çıkarmak için ne mükemmel bir gece."

Onu durdurmalıydım ama silahım yoktu. Ne kılıç, ne sopa ne de kırbaç. Bir kavanoz biberim bile yoktu.

Ben de aklıma gelen ilk şeyi yaptım. İlk umursamaz, intihara meyilli şeyi.

Ona yumruk attım.

Tamra'nın Bokları, kalan gözünü hedefliyordum ama onun yerine kayıp olana vurdum. Etrafındaki ejderha pulları çelik gibi sertti ve yumruğumu geri çekerek acı dolu bir çığlık attım.

Bir dağı yumruklamış bile olabilirdim. Ejderha Kral'ın yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı; şaşkınlıkla gözünü bile kırpmadı. Yine de yumruğumu kucaklarken, kanım korkuyla uğuldarken, insan yüzü kısa bir an için parıldadı ve altındaki ejderhayı ortaya çıkardı. Sonra da kayboldu.

"Acımasızlığına hayranım, Batı Denizlerinin Gelini," dedi alaycı bir alkışla. "Yeteneklerin bir insan üzerinde harcanıyor."

"Beni canavarlarından birine dönüştür o zaman. Ne kadar acımasız olabileceğimi göreceksin."

"Bir sonraki hayatında, belki." Yelpazesini bir çırpıda kapattı, gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Bu hayat bu gece sona eriyor."

Döndüm, raylara doğru koşarken kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Kristal ışını sıkıp aşağı baktım. Atlamak delilik olurdu. Su karanlıktı, nüfuz edilemezdi. Yüzeyin altında dost ya da değil herhangi bir varlık olduğunu doğrulamak imkânsızdı. Yine de bir şey hissettim. *Birini*.

Nazayun ateş etti, cızırdayan beyaz bir ışık parlaması.

Hepsiyle birlikte cehenneme. Sangi'mi yudumladım ve kaderimi denize emanet ederek kendimi denize attım.

CHAPTER FORTY-THREE

Tabii ki köpekbalıkları vardı.

Onları zar zor görebiliyordum -dalgalara karşı çırpınan kendi kollarımı bile göremiyordum- ama yarattıkları titreşimleri hissedebiliyordum, küçük akımlar keskin zonklamalar halinde tenime çarpıyordu.

Sangi ile dozlanmış olsa bile, bir köpekbalığı sürüsünden daha iyi yüzmeye çalışmak aptalca bir işti. İronik bir şekilde, karanlık yardımcı oldu. Peşimde kaç köpekbalığı olduğunu ya da etimi kanlı şeritler halinde parçalamaya ne kadar yaklaştıklarını bilmek istemiyordum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, yüzeyde parıldayan güneş ışığı şeridine doğru tekme attım. Körfezin içine sızan ışık zayıftı, güneş alçaldıkça soluyordu.

Köpekbalıkları daireler çizerek yaklaştı. Aynalı gözlerinin ve beyaz ağızlarının üzerinden ışık süzülüyordu ve midem korkuyla çalkalanıyordu. Çok aç görünüyorlardı.

"Yardım edin!" diye bağırdım. "Biri yardım etsin!"

Ortaya çıkan sessizliğin dehşeti içinde köpekbalıkları saldırdı.

Çeneleri geniş ve aralıktı, bana doğru geliyorlardı. Üç sıra sivri diş sayabiliyor ve bir gırtlığın etli tünelini görebiliyordum. Yumruk atmanın bana bir faydası olmayacaktı ama yine de yumruklarımı kıvırdım, sonuna kadar savaşmaya hazırdım. Aniden ayak bileğime soğuk ve kaygan bir kamçı geldi.

Bir çekişle dünyam dönmeye başladı. Bir de baktım ki sert bir kaplumbağa kabuğunun üzerine düşmüşüm.

"Korkunç bir zamanlama anlayışınız var General," diye homurdandım nefesimi tutarak.

"Elden bir şey gelmezdi Leydi Saigas," diye cevap verdi Caisan, yosun kamçısını mızrağının etrafına tekrar sararak. "Kaydınız her türden kabadayıyı kendine çekiyor gibi görünüyor."

Oblivion Parşömeni boynunda özenli bir düğümle bağlıydı. Parşömeni ondan aldım ve sırtına bağlanmış küçük bıçaklardan birini de aldım. Keskin bir şey olmadan Nazayun'a geri dönmeyecektim.

"Şimdi bekle."

Yukarı doğru roketledi, neredeyse yüzeye çıkacaktı ki ani bir sarsıntı denizleri salladı. Sarsıntının gücü Caisan'ın başını kabuğunun içine geri itti. Beni dalgaların şiddetinden korumak için döndü.

Köpekbalıkları bundan yararlandı. Her taraftan saldırmaya başladılar, öldürmeye niyetliydiler. Caisan bağırdı, "Atlayın, Bayan Saigas!"

Sırtını bıraktım.

Sanki bir gelgitin içine çekilmiş gibiydim. Geri uçtum, beni aşağı çeken dalgalara yakalandım. Ne kadar sert vurursam, o kadar hızlı batıyordum. Aşağı, aşağı, ışıktan uzağa.

İlk başta sudaki titreşimin köpekbalığı olduğunu düşündüm. Ama sıcak ve tanıdıktı.

Soluk sarı bir parıltı suyu aydınlattı ve bir ejderhanın kolları belime dolanarak beni akıntıdan kurtardı. Sivri uçlu kıvrık pençeleri vardı ama bana karşı naziktiler ve derimi delmemeye özen gösteriyorlardı. Göğsüne yaslandım ve parmaklarımı serin, çakıllı teninde kaydırarak gözyaşı damlalarının şekillerini çıkardım.

"Elang," diye fısıldadım, onunla yüzleşmek için döndüm. "Yaşıyorsun!"

Sarı gözleri yandı. Yanaklarında yeni gölgeler belirdi. Yonsar'da verdiği savaşlar onu yıpratmıştı ama Tanrılar aşkına, beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Hiç selam vermeden beni kucakladı ve öptü.

Dudakları benimkileri aldı, nazik ama talepkâr, sanki ben havaymışım ve o günlerdir nefes almamış gibi. Ben de aynı şeyi hissettim. Kollarımı boynuna doladım, gizli bir heyecanla gözlerinin daha parlak hale geldiğini, pullarının dokunuşuyla ısındığını gözlemledim. Başımı omzuna yasladığımda, benimki gibi çarpan kalbini duyabiliyordum.

"Aptal, aptal kız," diye mırıldandı, dudakları hâlâ benimkilerin üzerindeydi. "Sana geri gelmemeni söylemiştim."

"Ve üç sandık dolusu mücevheri kaçırayım mı?" Dedim. "Seni şeytan, annem buna asla izin vermez. Ayrıca" -içime çektim- "bozmam gereken bir lanet var."

Elang geri çekildi, sesi kalınlaştı. "Tru, eğer sana daha sonra söyleme şansım olmazsa-"

"Sus." Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Böyle konuşamazsın. Bunu yasaklıyorum."

Başını sallamasına rağmen yüzünün nasıl kapandığını görebiliyordum. Lanetini düşünüyordu ve ilk kez bunun onu neden rahatsız ettiğini, ağzının neden aniden gerginleştiğini anladım.

Çenesini kendiminkiyle aynı seviyeye getirdim. Şakacı bir şekilde elimle sarı gözünü kapattım ve beyaz saçlarından bir tutamı çenesine doğru tuttum.

"Ne yapıyorsun?"

Başımı eğdim, onu inceliyormuş gibi yaptım. "Gaari'ye ne kadar benzediğini görüyorum."

"O yaşlı adam mı?" Elang gücenmiş gibi davrandı. "Peki ya ben?"

"Beyaz saç," diye başladım, "kalın boyun, şişirilmiş benlik duygusu..." Yüzünü buruşturunca güldüm. "Hiç de değil," diye itiraf ettim. "Burası hariç." Gri gözünün altındaki pulları okşadım. "Her zaman bir ejderhanın ruhunun gözlerinde olduğunu söylerler."

Elang'ın ağzının kenarları bir gülümsemeye dönüştü. Sarı gözlerinin ışıltısı altında boynuzları uzadı ve bir

Kıvrımlı kuyruğu cübbesinin altında kabarmıştı. Beni sıkıca tuttu ve yüzeye doğru yükseldik.

Ejderhanın son saatiydi.

CHAPTER FORTY-FOUR

Deniz, Nazayun'un lanetinin bu son perdesi için bir sahneye dönüşmüştü. Gök gürledi. Şimşek kordonları gökyüzüne saplandı. Gelgitler davul gibi yuvarlandı ve yeni ay doğarken güneş cennetin önünde diz çöktü. Bir tanrının düşmesi için daha uygun bir zaman olamazdı.

Ejderha Kralı pırıl pırıl kristal gemisinde artık yalnız değildi. Shani geri dönmüş, kanatlarını ardına kadar açmış, tüyleri çıtırdayarak armaya tünemişti.

Elang'ın bizi güverteye bu kadar zarif bir şekilde indirmesi neredeyse bir hakaretti. Sanki büyükbabasına, "*Bir kez daha beni bitirmeyi başaramadın.*" der gibiydi.

Her şeye rağmen, Elang tanrının huzurunda eğildi. O büyükbabasının şerefini lekelemeyecekti.

Ben aynı şeyi söyleyemezdim. Artık işimiz bittiğine göre, kendim olabilirdim. Gangsun'un kenar mahallelerinden gelen önemsiz bir dolandırıcı. Eğilmek yerine, Nazayun'un görebileceği şekilde dik durmaya ve parşömenimi kaldırmaya özen gösterdim. "Son bir kez daha deneyelim mi Majesteleri?" diye teklif ettim, "Birbirimizi öldürmeyi?"

Ejderha Kral'ın bakışları daraldı. Tek söylediği "Shanizhun" oldu.

İblis dalışa geçti, buz gibi kanatları ıslak bir tıslamayla havayı kesti. Güverteye çarpmadan hemen önce, sulu bir kaplan formuna büründü ve Elang'a doğru pusu kurarak geri döndü.

Elang'ın elinde bir kılıç cisimleşti. Shani'nin momentumu onu sendeletti ama ejderha kaplana karşı onunla güreşti. Ejderha kazandı. Geri uçtu, tekrar saldırdı. Elang sertçe savurdu. Kılıç saplanmadan önce iblis güverteye sıçradı. Onun nasıl hareket ettiğini biliyordu. Nasıl hareket ettiğini biliyordu.

düşündü. Dişlerini onun pençelerine geçirdi. Dişleri hançer gibi keskin buz sarkıtlarıydı, başındaki tüyler binlerce donmuş iğneydi. Başını Elang'inkine yasladığında, Elang'ın yüzünden aşağı kan damladı ve pullarının kenarlarına yapıştı.

Shani'yi Elang'ın omzunda görmeye alışmıştım, her ikisi de türünün son örneği olan iki beklenmedik arkadaş. O Gaari'yken de orada olmalıydı. Onun yanında görünmez, kuru espriler yapar ve hayatındaki seçimler hakkında hoş karşılanmayan yorumlarda bulunurdu. Bu ikisini düşman olarak görmenin yürek parçalayıcı bir yanı vardı. Elang'ın da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Saldırılarının tüm gücünü saklamasının ve kılıcının kenarı yerine yassısıyla onunla boğuşmasının nedeni bu muydu?

Ya da belki iblis çok güçlüydü.

Güneşin yarısı kalmıştı. Gece hızla çöküyordu ve savaşarak harcadığımız her dakika savaşı Ejderha Kralı'nın lehine çeviriyordu. Elbette Nazayun bunu anlamıştı. Şiddetli rüzgârlara ve dalgalara aldırmadan pruvada kalmaya devam etti. Daha fazla kan dökülürken gülümsüyordu.

Caisan'ın kısa bıçağına tutunarak yavaş yavaş ona doğru ilerledim.

Ejderha Kral birkaç dakika öncesine göre daha farklı görünüyordu. Beyaz saç fırtınasının altında, kayıp gözünün etrafındaki pulların sayısı gözle görülür şekilde artmıştı. Alnının o tarafındaki tel tel kıllar da kalınlaşmış, tıpkı bir ejderhayken olduğu gibi uçlarından kıvrılmıştı.

Bıçağımı sıktım. Ona insan şeklini veren büyü pelerininde bir yırtık olabilir miydi? Daha da yırtılabilir mi?

Bir şey keşfettiğime dair bir teyide ihtiyacım varsa, o da Kraliçe Haidi'nin gelişiyi geldi. Güvertenin öbür ucundan bana doğru fırladı, saçlarının sivri uçları ölümcül kancalar gibi geminin küpeştesinin üzerinden fırlıyordu.

Elang'ın Shani'yi yana savurması, sonra da dikenleri savuşturmak için dönmesi insanlık dışı bir hızdı. Oklardan daha hızlıydılar, uçları ateşli beyaz büyüyle doluydu. Atışlardan biri bıçağını sıyırıp geçmiş, göğsüne saplanmaya hazırlanıyordu. İkinci kez düşünmedim. Oblivion Parşömeni'ni serbest bıraktım.

Diken parşömenden sekti, parşömen hala bağlarından kurtulmuş bir şekilde yuvarlanıyordu. Elang bana hayret dolu bir bakış fırlattı.

Omuz silktim. "Bana Parşömen'in yok edilemeyeceğini söylemiştin." "Ben de öyle yaptım, Saigas." Ağzı bir sırtışa dönüştü. "Ama ben

Daha önce kimsenin bu şekilde test ettiğini sanmıyorum."

Onu tekrar dikkatini toplaması için ittim. "Solunda!"

Yeni bir diken yayılım ateşi başladı. Elang, Shani'ye saldırmak için hamle yaparken ben de parşömeni tekrar kaldırdım. Bir hırıltıyla Elang'a doğru hücum etti. Yüksekten atlamadan önce yüzüne bir darbe indirdi. Havadayken tekrar bir anka kuşuna dönüştü. Aşağı doğru süzüldü ama Elang artık onun hedefi değildi. Pençeleri boğazımı kesmeye başladı, kanatlarından çıkan hava yanaklarımı haşlıyordu.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Parşömen kaymaya başladı ve ben zar zor tutunarak onu kırmızı ipime geri gönderdim - Shani bana çarpmadan hemen önce.

"Tru!" Elang bağırdı.

Hareket edemiyordum. Kanım buza dönüşmüş, düşüncelerim uyuşmuştu. Ruhumun bir iblis tarafından yutulması böyle bir şey miydi?

Ruhun benim için yutulamayacak kadar iğrenç olurdu, diye karşılık verdi Shani. Beni hâlâ oyalıyordu. *Şimdi izle. Her şey böyle bitecek.*

Güvertede Elang, Haidi'nin dikenlerinin yanından geçip gitti.

Kendini korumaya bile zahmet etmedi.

Merqueen taktik değiştirdi. Kuyruğuyla, dokunaçlı kollarıyla ve dikenli saçlarıyla ona vurdu. Onun

Darbeler sert ve acımasızdı.

Omzuna vurarak Elang'ın siyah cübbesinde bir delik açtı. Bu rengi sık sık giyerdi, genellikle kemer ya da iç cübbe olarak, hatta zırh dolgusu olarak. Onu tamamen siyah giysiler içinde gördüğüm tek zaman, onunla Şeytan Prens olarak tanıştığım zamandı. *Böylece kanı görmeyeceğini* söylemişti bana.

Aman Tanrım.

Şimdi açıkça gördüm. Shani'ye karşı olduğundan daha farklı dövüşüyordu. Bir tarafını kayırıyor, vurmaktan çok engelliyor ve kaçırıyordu. Haidi vahşiydi, evet ve hiçbir ölümlünün ona karşı şansı olamazdı. Ama Elang yarı ejderhaydı ve bir ejderhanın gücüne sahipti. Bunu ona karşı kullanmaması, kullanamayacağı anlamına geliyordu... çünkü...

Haidi kuyruğunu kaldırarak ona doğru uçu. Bir hile. Onun yerine saçları savrularak yukarıdan aşağıya indi. Sivri uçları göğsüne saplandı, tam da birkaç gün önce zıpkınını çıplak ellerimle çıkardığım yere. Asla unutamayacağımı bildiğim bir çırpınma sesiyle etini parçaladı.

Parçalanan bendim. **ELANG**, diye bağırmaya çalıştım ama Shani boğazımı sıkıca kavradı.

Elang çenesini kırdı ve acıya karşı hırlayarak tek dizinin üzerine çöktü.

"Aferin Kraliçem. Aferin." Nazayun alkışladı, memnuniyeti gök gürültüsüyle daha da arttı. "Şimdi öldürün onu."

"Hayır!" Bu kez sesim boğazımdan taşı. İblisin elinden kurtuldum ve bedenimi kendime aitmiş gibi sahiplendim. Caisan'ın bıçağı hâlâ elimdeydi. Fırlattım.

Kılıç havalandı. Yüksek ve doğru, Ejderha Kral'ın bir zamanlar boş olan göz çukurunun olduğu yere doğru yükseldi. Bunun kader olup olmadığını asla bilemeyecektim.

Ama Shani bıçağı havada yakaladığı için ona vuramadı.

Ayağa kalkmamdan daha hızlı bir şekilde beni tekrar yere yapıştırdı. Kollarımı sıkıştırdı ve pençelerini sırtımın alt kısmına sapladı.

"Bırak beni, Elang-"

"Kapa çeneni," diye bağırdı. Nomi'nin fişegini başımın üzerinde sallandırdı ve durdum, nefesim sülfürün keskin dumanıyla kesildi. "Bunu bitirmenin zamanı geldi."

"Yapma," diye bağırdım. "Shani, beni dinle. Beni şimdiye kadar defalarca öldürebilirdin ama yapmadın. Sangi'yi benim için bıraktın. E ile savaşmaktan geri durdun-"

"Kapa çeneni dedim." Shani başımın arkasına vurarak beni yüzüstü yere düşürdü.

Düşerken dilimi ısırdım ve kanın metalik tınısı ağzımı doldurdu. Yine de pes etmedim. Düşüncelerimize döndüm. *Eğer içinde biraz onur kaldıysa, Elang'a yardım et. Lütfen.*

İblis kulağımın dibinde fişegin ipini çekti. Patlayıcı cızırdadı. *Elang'anmi'ye asla yardım etmeyeceğime yemin etmiştim.*

krakerini yanına alarak buharlaştı bir haline geldi. sis bulutu. *Ejderha Kralı'nı öldürmek içindi.*

Haidi tam son darbesini indirecekken, Nomi'nin fişegi gökten düştü. Ablam haklıydı, bu sıradan bir yeni yıl patlayıcısı değildi. *Bum!* Beyaz ve alevli bir patlamayla merqueen güverteden fırladı, kırmızı kâğıt parçaları uçuşarak yanından geçti.

Ortaya çıkan duman ve kargaşanın ortasında Şani, Nazayun'un kayıp göz çukuruna girdi ve bir çırpıda ortadan kayboldu.

Ondaki değişim çok ani oldu. Sanki rüzgârı yutmuş gibi vücudunu şiddetli bir ürperti kapladı.

Kendini. Yüzünü yırtarak iblisi çıkarmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Sanki ilahi bir fırça tarafından boyanmış gibi, safir mavisi pullar insan etini kapladı ve beyaz sakalı başının etrafında bulutlu bir yeleye dönüştü. Gözlerinin üzerinde gümüşü boynuzlar çıkıyordu ve boynu vücudunun bir parçası haline gelene kadar uzun ve kalındı, yılan gibi kıvrılıyordu.

Elang'a doğru tökezledim. Nazayun'un başı çoktan direğin yanında belirmişti, vücudu bir yılanınki gibi kıvrılıyordu. Geminin onun ağırlığı altında batması uzun sürmezdi. Buradan çıkmak zorundaydık.

"Sırtıma bin," dedi Elang.

Birlikte fırladık, Nazayun'un kafası güverteye çarpmadan bir an önce suyun altına daldık, boynuzları gemiyi ikiye böldü. Büyük gemi batarken kristal parçaları güneşin parıltısını yakaladı.

Güvenli bir mesafeden, Elang ve ben yüzeye çıktık. Ejderha Kral bir kez daha denizin içindeydi, tırnakları pençe şeklinde kıvrılmış, bıyıkları yanaklarını deliyordu. Kuyruğu ipek cübbesinin eteklerinin altından uzadı; iplikler sertleşerek sırtlara dönüştü ve parlaklığı göksel bir postun ışıltısına dönüştü.

Kalan gözünü açtığında kıpkırmızıydı.

Shani'ninki gibi.

İblis başarmıştı. Nazayun ejderha formuna geri dönmüştü ve gökyüzü, deniz, fırtına, her şey tıpkı resmettiğim gibiydi. Bir tanrının düşüşünün portresi.

Onu Oblivion'a göndermenin zamanı gelmişti. Elang'ın boynuzlarını bırakmaya başladım ama elimi yakaladı. Tartışmaya yer bırakmayacak bir ses tonuyla, "Seni ben götüreceğim," dedi.

Havaya sıçradık, denizden yükselen dağ gibi dalgaların üzerinde süzüldük.

Hızlı olmalıydık. Nazayun bir ejderha kadar güçlüydü. Şimdiden güçleri katlanıyordu ve gözünün rengi kararsızca titriyordu, kırmızıdan maviye, maviden kırmızıya. Shani mücadele ediyordu.

Yine mavi. Göz açıp kapayınca kadar Caisan ve deniz halkı taşa dönüştü.

Öfkeli bir çığlık attım.

Biraz daha dayan, dedi Shani zayıf bir sesle, düşünceleri benimkilerle temas kurmak için zorlanıyordu. *Neredeyse geldi.*

Neredeyse nereye? Sonra hatırladım: *Ejderhaların bilgelik ve koruma yaratıkları olması gerekir, yıkım yaratmaları değil. Bu onların doğasına aykırıdır; kontrollerini kaybetmelerine neden olur.*

Kırmızı, zar zor.

Mavi.

Daha

mavi.

Sonra nihayet-

Değişikliği gördüğümde Elang ve ben sadece bir sıçrama mesafeyle ilerliyorduk. Nazayun'un gözleri aydan daha beyazdı! Bıyıkları parladı, saçları tıslamaya başladı ve gürültülü bir patlamayla omurgasında şimşekler çaktı, pullarından kıvılcımlar fişkırdı.

Vücudu alev aldı, denizi gümüşe çevirdi. Ona yaklaşmamın hiçbir yolu yoktu. Gözlerim sulanmadan ona bakamıyordum bile.

Kurnaz zorba, diye düşündüm. Bu onun zayıflık anı için çok fazla. Eğer ona dokunacak olursam, ölürdüm.

Yine de istediği buydu, değil mi? Ölmem için. Nazayun benim Ressam olmama o kadar odaklanmıştı ki o unutmuştu ben aynı zamanda kaderimde kırılmak vardı

Elang'ın laneti mi? Kalbim küt küt atarken ufka baktım. Güneşin sadece dörtte biri kalmıştı; alacakaranlığa dakikalar kalmıştı.

"Bir ölümsüz sözünü tutmadığında" -Elang'ı dürttüm- "ne acı çekerler demiştin?"

"İlahi bir sonuç," diye yanıtladı. "Neden?"

Yüzümü bir gülümseme kapladı. "Ben atlayacağım."

"Bekle," dedi Elang. İtiraz edeceğinden korkuyordum ama kolundan bana ince bir boya fırçası verdi. "Seni daha yakına getireceğim."

Dalgaları en yüksek tepeye kadar sürdü ve beni Ejderha Kral'ın alnıyla aynı seviyeye getirdi. Rüzgâr şiddetliydi ve Shani'nin kırmızı parıltısı her saniye daha da sönükleşiyordu.

"Şimdi git aşkım," dedi Elang beni yanağımdan öpmeden önce. "Ve ejderhaların şansına sahip ol."

Denize düştüm, rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Olabildiğince yüksek sesle bir çığlık attım: "NAZAYUN!"

Tam tahmin ettiğim gibi, tam *umduğum* gibi, Nazayun döndü.

Denizin buz gibi serpintisinin bulanıklığında, onun önümde yükseldiğini gördüm, ne kadar yaklaştığımla alay ediyordu. Onun varlığı saçlarımı yakmaya, çıplak tenimi haşlamaya ve nefesimi boğmaya yetiyordu. Ama ben yılmadım.

Boya fırçamı kavrayarak bileğimdeki Oblivion Parşömeni'ni çağırdım. Bir tıslamayla, resmettiğim büyük ejderha gökyüzünde çözüldü ve rüzgâra karşı dövuıldı.

Ejderha Kralı'nı bir aynanın karşısına koymak gibiydi. Boyadığım şey her açıdan ona eşitti ve parşömenin üzerine, mavi boyalı pulların arasına düştüğümde, sanki Kral Nazayun'un kendisi beni yakalamış gibiydi.

"Etkileyici, değil mi?" Bağırdım. "Tıpkı sana benziyor."

Sanki son bir vuruş yapacakmış gibi fırçamı kaldırdım.

Gerçek Nazayun'un gözünde öldürücü bir patlama patladı. Kalbime doğru savrulmadan önce sıcaklığını hissettim, kızgın çelikten bir kırbaçla saldırdı. Parşömen bende idi, kendimi kurtarmak için onu kaldırabilirdim. Ama planım bu değildi.

Elang'ın laneti sayesinde Nazayun beni öldürmeyeceğine yemin etmişti. Bu yemini bozmak ona ilahi bir sonuç getirecekti ama beni *korumakla* ilgili hiçbir şey söylenmemiştir. Bu bir kumardır, kendimi doğrudan kesin ölüm çizgisine koymak.

Saino'nun yıldırımları, bana cesaret ver diye dua ettim. Bu, Nazayun'a Tuzak Dokunuşu'nu gerçekleştirebilecek kadar yaklaşmak için tek şansımıydı. Bunu kullanmak zorundaydım.

Işık göz kamaştırıcıydı. Dünyamı beyaza çevirdi, o kadar parlaktı ki gözlerimi korumak zorunda kaldım. Patlamanın vurmasını, her şeyimin yanıp sönen korlardan oluşan bir havai fişeye dönüşmesini bekledim.

O son hiç gelmedi.

Patlama fırçama bir ürpertiyle girdi. Kolları Nazayun'un gazabının şimşegiyle parladı.

Ejderha Kral inanamayarak kükredi. Gözleri son bir kez kırmızıya döndü ve bir duman bulutu içinde pullarından çıkan ateş söndü. Tek bir ilahi hamleyle deniz bir kez daha karanlığa gömüldü.

"Bir ölümsüz verdiği sözlere bağlıdır," diye dişlerimi sıktım, "ve sen beni öldürmemek için kendi sözünü tutmadın. Truyan Saigas, Cennet Eşi."

Kafasına atladım ve uzun kollarımı boynuzlarından birine doladım. Tüm vücudum titriyordu, denizin soğüğünden mi yoksa teslim etmek üzere olduğum kaderin ağırlığından mı bilemiyordum. Ama fark etmedi. Kolumu geri iterek kulağına fısıldamak için eğildim, "Oblivion'da iyi dinlenin Majesteleri."

Sonra, çıplak ve korkusuz bir elimle parmaklarımı alnına bastırdım.

Parşömen'den Ejderha Kralı'nın etrafını saran büyük bir rüzgâr çıktı. Uludu ya da belki de bu Nazayun'un kendi sesiydi, bilemiyorum. Dünya sallanıyordu, her saniye ileriye doğru gürlüyordu, geçmiş ve gelecek çarpışırken şiddetli bir sarsıntı üzerime geldi.

Boynuzundan alnına doğru kaydım, yelesini tuttum. Kıvranıyordu, pençeleri gökyüzüne ve denize çarpıyordu. Bunun ona pek faydası olmadı. Onun portresi parşömenden yavaş yavaş siliniyordu ve o da yok olmaya başladı. Nazayun'un karnında bir girdap oluştu, onu bu dünyadan alıp Oblivion'a götürürken mürekkeple girdap oluşturdu.

Eğer buradan çıkmazsam, beni de tüketecekti. "Atla, Tru!"

Elang deniz ve rüzgârın çarpışması üzerine bağırdı.

"Atla, seni yakalayacağım."

Ona doğru hamle yaptım, ta ki Shani'yi görene kadar. İblis, vatoz yüzgeçleriyle Ejderha Kral'a tutunmuş, gözünün hemen altında bir gözyaşı damlası gibi asılı duruyordu.

Onu bırakamazdım. "Shani," diye bağırdım. "Elimi tut."

Çok zayıftı. *Seni aptal*, diye fısıldadı. *Kurtar kendini*.

Hiç şansım yoktu. Nazayun'un tapınağından aşağı tırmandım, pullarındaki çıkıntıları tutamak olarak kullandım. Rüzgâr her yönden üzerime geliyor, beni de Oblivion'a düşürmekle tehdit ediyordu.

Kolumu uzatıp Shani'nin kuyruğunun ucunu yakalamaya çalıştım. İyi bir çekişle iblis avucumun içine uçtu, kanatları neredeyse dengemi bozacaktı. Ama onu yakalamıştım.

Onu omzuma atarak Elang'a doğru döndüm. Olabildiğince yakından takip etmişti ama yine de sert rüzgârda bize ulaşamıyordu.

Hayatımın en büyük atlayışını yaparken, *talih* atlayanları *bulur*, diye düşündüm. Doğruca onun kollarına.

Bağırın rüzgâra karşı Ejderha Kral son bir çığlık attı. Hızla soluyor, Oblivion'un engin gelgitlerinde boğuluyordu. Parşömen son kez kapanmadan önce gördüğüm son şey gözünün soluk ışığının kararmasıydı.

Denizlerin Tanrısı ve ejderhaların hükümdarı artık yoktu.

CHAPTER FORTY-FIVE

Rüzgârlar azaldı ve gökyüzü açıldı. Bulutlardan hafif bir yağmur boşandı ve Gangsun'un alevlerini temizledi.

Karanlık denizlerden çekildi ve çok uzak olmayan bir yerde Caisan ve deniz halkı soluk soluğa canlandı, artık taş değillerdi. Kraliçe Haidi de değişiyordu. Sendeleyerek bir kayanın üzerine çıktı ve orada, alacakaranlığın kızıl sırları altında, korkunç formu eriyip gitti ve bir kez daha denizkızı oldu.

Ejderha Kralı'nın büyüleri teker teker çözülüyordu.

Elang'inki hariç hepsi.

Söylediğinden daha zayıftı. Sarı gözünün ışığı sönüktü ve kuyruğu iki insan bacağına dönüşmüştü. Daha hızlı iyileşen ejderha tarafıydı ama bu gücü diğer tarafına yardım etmek için kanalize edemiyor gibiydi.

Bizi bir balıkçı teknesine indirdi, sert akıntılarda yol alan yalnız bir tekneydi. Karmakarışık ağlardan oluşan bir yığının içine düştüğümüzde, her yerde tanıyabileceğim bir ses bağırdı:

"Truyan!"

Gözlerimi kısıtım. *Annem mi?*

Dümende annem, yanında elinde feneriyle Baba vardı. Kız kardeşlerim de oradaydı, yanımızda savaşılan deniz insanların yaralarıyla ilgileniyorlardı.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve Elang'ın ayağa kalkmasına yardım ettim. Elleri soğuktu, nabızı boynunda zonkluyordu. Yarı yolda durdu. Yüzünün rengi aniden soldu ve ağzı benim adımın şeklini aldı: Tru-

Yere yığılmadan hemen önce onu kollarımla yakaladım.

Ailem koşarak yanıma geldi ve onu sırt üstü yatırmama yardım etti.

Nomi bana Elang'ın pelerinini verdi. Yüzü asıktı. "O... ölüyor mu?"

"Nomi," dedi annem başını sallayarak. Doğuştan işgüzar olan annem, Elang'la yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu herkesten daha iyi anlıyordu. Kız kardeşlerimi teknenin diğer tarafına kışkışladı, sonra yanına bir fener koydu. Sözsüzce yanağıma dokundu, sonra o da gitti.

Elang'ın yanına diz çöktüm. Zor nefes alıyordu ama pelerini üzerine örttüğümde dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sanırım annen benden hoşlanıyor."

"Sadece zengin olduğun için."

"Yakışıklılığım yüzünden değil mi?" Gülümsemediğimi görünce yüzündeki espri kayboldu. Ellerimize baktı. "Aileni tekrar bir arada görmek beni mutlu ediyor, Tru. Bir şeye ihtiyaçları olursa, benim olan senindir. Malikaneyi sana bırakıyorum ve-"

"Kes şunu," diye araya girdim. "Malikâneni istemiyorum, üç sandık dolusu mücevherin de umurumda değil. Sana kalbimi vermek için ne yapmam gerektiğini söyle."

Gözleri bana dikildi.

"Bana öyle bakma," dedim. "Bir keresinde bana seni herkesten daha iyi tanıdığımı söylemiştin. Tabii ki lanetini nasıl bozacağımı buldum."

"Tru." Kelime kısaydı ama Elang onu dudaklarında uzun süre tuttu. "Seni seven bir ailen, sana daha yeni dönmüş bir baban var."

"Senin bir krallığın var," diye karşı çıktım. "Sana bel bağlayan ve sana ihtiyacı olan koca bir krallık. Bunu anneme, babama ve kız kardeşlerime açıklayacağım. Onlar-"

"Anladın mı?" Elang gırtlaktan bir kahkaha attı.

Dişlerimi sıktım. Sadece Elang, ölümcül bir yara almış olmasına rağmen, beni bu şekilde sinirlendirmenin bir yolunu bulabilirdi. "Dramatik olmayı bırak. Bu benim seçimim."

"Bu kötü bir seçim. Eğer sizi ilgilendiren Yonsar ise, ben yokken General Caisan onu koruyacaktır. Ejder Kral'ın varisi bunu onurlandıracak-"

Elimi ağzının üzerine kapattım. "Çok fazla konuşuyorsun. Şimdi sus." Ses tonum sertti. "Sana kalbimi veriyorum, Elang. Sana kalbimi vererek lanetine son veriyorum."

Bu kelimelerin kilidini açtığı şey sihirdi. İçimde gürlediler ve daha önce hiç hissetmediğim şiddetli bir sıcaklık yaydılar. Göğsümden ışık fışkırdı ve parıldayan beyaz bir inci şekline dönüştü. Rüyamda gördüğümün aynısıydı.

Ellerimi birleştirip inciyi avuçlarımın içine aldım. Işığı, bileğime taktığımdan farklı olmayan parlak bir iplikle kalbime bağlıydı. Tek yapmam gereken o ipliği koparmaktı ve Elang yaşayacaktı.

"Dur." Elang elimi tuttu. "Sakın buna cüret etme. Onu istemiyorum."

"Lanet olsun, Elang. Benimle kavga etme. O senin incin."

"Bu pahasına olmaz. Bu bir savaş değil Saigas. Bu bir seçim ve ben seçimimi uzun zaman önce yaptım. Bunu değiştiremezsin."

Her şey açıktı. Elang neden lanetini bozmak istememişti, neden her denediğimde öfkelenmişti. Neden beni uzakta tutmuş ve önemsemediğini göstermeyi reddetmişti.

Başından beri beni korumaya çalışıyordu. Kimden ve Başlangıç, o bilinen nerede Nazayun incisini saklamıştı: gerçek aşkının kalbinin içine. *Benim kalbimde*

Sadece birimiz yaşayabilirdi. Ejderha Kral'ın laneti buydu. Ve Elang bunun ben olacağıma karar vermişti.

Benim sözlerim nasıl sihirliyse, onunki de öyleydi. İnci ellerimden fırladı, bitmek tükenmek bilmeyen bir ışık ipliğine dönüşerek göğsüme geri döndü ve orada ışıltılı bir havuzda toplandı.

"İnatçı ejderha," diye fısıldadım. Fırçamı almak için koluma uzandım. "Eğer kalbimi almazsan, sana yeni bir kalp yapacağım."

"Tru, sen ne-"

Yakasının düğmelerini açarak onu susturdum, göğsünün çıplak tenini bulana kadar cüppesinin katmanlarını bir kenara ittim. Elimi nabzının attığı yere bastırdım. Ne kadar yaklaşırsam o kadar güçlü atıyordu. Ama zayıftı. Daha önce hiç olmadığı kadar zayıftı.

Parmak uçlarım karıncalandı. "İşte," diye fısıldadım, "yeni kalbinin gideceği yer burası."

Tenine bir öpücük kondurmak için eğildim ve Elang'ın gözleri kocaman oldu.

"Dur," diye fısıldadı, duraklayan elini benimkinin üzerinde kavuşturarak. "Denemediğimi mi sanıyorsun? Bunu değiştiremezsin."

"Senden vazgeçmiyorum," dedim çenemi göğsünden kaldırıarak. "Şimdi, kıpırdama."

Fırçamı sedefli ışığa daldırdım. Mucizevi bir şekilde, sabah çiyinin parıltısı gibi fırçama yapıştı. Ne de olsa bu benim kalbimdi ve her hatıranın her rengi benim için mevcuttu.

Elang'ı sabit tuttum, fırçam hazırды. Sonra gözlerimi geriye yuvarladım ve boyamaya başladım.

Bu sadece Baba'nın anlattığı bir hikayeydi, kız kardeşlerim ve benim oynamamız için uydurduğu bir oyundu, sihirli bir boya fırçasıydı. Onunla ressamın çizdiği her şey canlanırdı.

En iyi oyunların kazananı ya da kaybedeni yoktur, demişti.

Belli ki Nazayun aynı fikirde değildi. Lanet onun için bir oyundu, Elang ve benim kaybetmeden kazanamayacağımız bir oyun

Birbirimizi. Ancak farklı bir oyun tarzı bulmamız gerekiyordu.

Fırçamı Elang'ın derisi üzerinde, pullarının oluklu çıkıntıları ve daha yumuşak insan eti üzerinde nazik bir daire çizerek hareket ettirdim. Kalbimden gelen ışık mürekkebim oldu; parlaklığı gözlerimi sulandırdı ve sıcaklığı parmak uçlarımı yaktı.

Eli benimkinin üzerindeyken göğsünde bir ejderha incisi çizdim. Parlak ve ışıltılıydı, üzerimizde yükselen ay gibi gümüş rengindeydi.

Bırakın yaşasın, diye düşündüm. *Birlikte olalım*.

Binlerce olasılık gözümün önünden geçti, gerçekleşebilecek farklı gelecekler gözümün önüne geldi, ama benim sadece bir tanesine ihtiyacım vardı. Elang'ın incisinin içine, yeşil bir fener tutan bir kız ve bir oğlan çizdim. Kar başlarının tozunu alıyordu ve arkalarında bir ışık takımyıldızı süzülüyordu. Kızın saçlarına çiçekler ve oğlanın burnuna yuvarlak pirinç gözlükler çizdim ama yüzleri boştu, tamamlanmamıştı.

Her ayrıntı önemliydi, bu yüzden hızımı iki katına çıkardım, fırçam her yöne savrulurken parmaklarımdaki küçük kaslar yanıyor, vuruşlar arasında hiç dinlenmiyordu. Bir ışık ve renk cümbüşü içinde kendi yüzümü kızın üzerine, Elang'inkini de oğlanın üzerine boyadım. Ama gözlerimizi bitiremeden güneşin son ışıkları da ufkun altında kayboldu ve kalbimdeki ışık söndü.

Hayır! Panikledim. Elang'ın göğsüne çizdiğim inci kaybolmaya başladı ve sanki tekrar hayata döndürebileceğim görünmez bir kormuş gibi umutsuzca izini sürdüm.

Sonra o da gitti.

Elang ve ben tekнемizin köşesinde birbirimize sarılmıştık. Parmaklarımdaki karıncalanma kayboldu ve elim kalbinin üzerine uzandı. Her atışta daha da zayıflayan kalbine.

Yanaklarımdaki yaşlara parmaklarıyla dokundu. "Ağlama," dedi. "Biliyor musun, bir ejderha öldüğünde bir sonraki hayatını seçme hakkına sahip olduğunu söylerler. Belki yakında birlikte erişte yiyebiliriz."

Gaari ve Tru olduğumuz Gangsun'daki eski hayatımıza geri dönebilmeyi dileyerek hıçkırıklarımı bastırdım. "Ne zaman yalan söyleyen, konuyu erişteye getirmenin bir yolunu buluyorsun," diye fısıldadım. "Anlattıklarını biliyorum *genç* adam."

Elang güldü, bir yumuşak, alçak kahkaha o ben hissettim titreşti vücudunun her yerinde. "Denemeye değirdi." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Benimle gerçekten bir balina olur muydun, Saigas?"

Beni yönlendirmeye çalışıyordu ve buna izin vermem gerektiğini biliyordum. Yine de elimde değildi. "Bir hamamböceği bile."

"Hamamböceği mi? Şimdi kimmiş yalancı?" "Ben yapardım."

"Görebiliyorum." Gözlerini yarı yarıya kapattı. "Mavi antenlerinle sıçrayıp duruyorsun. Tanıdığım tek sevimli hamamböceği."

"Elang..."

"Ya da kelebekler," dedi, sesi giderek zayıflıyordu. "Sen ve ben iyi bir ekiptik. Birlikte iyi uçardık."

Gözlerimden yaşlar boşandı. "Kes şunu."

Parmaklarıyla saçlarımı okşadı. "Keşke birlikte bir şansımız olsaydı," dedi usulca. "Başından beri arkadaş olsaydık, aramızda hiçbir sır ya da yalan olmasaydı. Keşke sıradan bir şekilde aşık olabilseydik, el ele tutuşup ağaçların altında öpücükler çalsaydık." Yüzünde çocuksu ve sade bir gülümseme belirdi. "Mevsimlerin değişimini izlemek ve birlikte yaşlanmak... bu hayatta, her hayatta."

Gülümsemesi hüzne dönüştü. "Beni ne kadar derinden etkilediğini biliyor musun? Seninle tanıştığım günden beri, bir daha asla

Senden kurtuldum." Parmak uçları soğumaya başlamıştı. "Keşke sana gösterebilseydim... Seni seviyorum." diye fısıldarken yanağımdan kaydılar.

Çok ani oldu, sıcaklığı nasıl da kaçtı.

"Bekle," diye boğuldum. Bir hıçkırık boğazımı parçaladı. "Bekle!"

Buza tutunmak gibiydi. Dokunuşu parmaklarımın arasında eridi ve teni yağmur gibi parıldadı. Gözlerimin önünde suyun kendisine dönüştü, dudaklarının okşaması sadece bir sis fırçasıydı. Sonra hiçbir şey.

Geriye kalan tek şey kırmızı ipiydi.

Kucağıma oturdu, bir sicim parçası gibi kimsesiz ve inceydi. Elime alamadan bir rüzgâr esti ve onu havaya kaldırdı. Ayağa fırladım ve koşarak uzandım. İp parmaklarımın arasında dans ediyordu, hep bir adım önde. Ama Saino bana yardım etti, gerekirse denizin dibine kadar onu takip ederdim.

Rayların üzerine uzandım, yıpranmış bir ucu kavrarken elimi kapattım.

"Tru," diye bağırdı Falina ve Nomi, ben düşmeden önce yanıma koşarak.

Ağlıyordum ve kız kardeşlerimin kollarına yığılmadan önce Elang'ın ipini bileğime doladım. Geleceği o kadar canlı görmüştüm ki; onu kurtarabileceğimden o kadar emindim ki. Ama kaybetmiştim.

Kaybetmiştim.

CHAPTER FORTY-SIX

Eve dönüş yolculuğunu hatırlamıyordum. Arabaya bindiğimi, annemin kollarında uyuyakaldığımı, beni odama kimin taşıdığını ya da Baba'nın ceketinin omuzlarımda nasıl durduğunu hatırlamıyordum. Hatırladığım tek şey gece yarısı havai fişeklerdi. Beni irkiltip uyandırdılar, coşkulu bir sevinç patlamasıyla gökyüzüne fırladılar. Orada, göklerin önünde, Yeni Yılı karşılamak için göz kamaştırıcı kırmızılar ve altınlar içinde ateş çiçekleri gibi açtılar. Dumanları gökyüzünü kapladı ve yıldızları göremez oldum.

Uyumaya devam et, diye mırıldandı kafamın içinde bir ses. Doğrulamaya çalıştım. "Shani?"

Yatağımın üzerinde süzülürken saçlarımı okşamayı, yakut gözlerinin gölgeler içinde yanıp sönmesi onu gördüğüm en nazik haliydi.

Uyu, dedi yine. *Yarın konuşuruz.*

Tüylerini yüzümde gezdirdi ve sulu yumuşaklığı kederime beklenmedik bir merhem oldu. Göz kapaklarım ağırlaştı. Gördüğüm son şey, bir ejderhanın incisi gibi parlayan aydı.

Sabah kapım çalındı. "Git buradan," diye mırıldandım ama boğazım ağlamaktan şişmişti ve sesim çıkmıyordu. Ziyaretçim içeri girdi.

Mailoh bir tepsiyle gelmişti. "Telaşlanmayın, bu sadece çay, sangi değil."

Yatağımda yavaşça doğruldum, "Ben... Ben-" "Lord Elang çok açık talimatlar verdi," dedi kaplumbağa. kesildi. "Eğer içmezsen, sen içene kadar bekleyeceğim."

bardağı bitir."

İtiraz etmeye başladım ama o daha bitirmemişti. "Senin için bir şey bıraktı," dedi Mailoh.

Omzunun üstündeki keseden uzun bir zarf çıkardı ve gitmeden önce tepsiye yerleştirdi.

İçinde Baba'nın son yolculuğuna çıkmadan önce çizdiğim resim vardı. Üç kız kardeşimi ve annemi Baba'nın gemisinin önünde el ele tutuşurken resmetmek için yaptığım beceriksiz çizgilerin izini sürdüm.

Bu, Elang'ın sözleşmemiz tamamlandığında geri vereceğine söz verdiği resmin ta kendisiydi. Beni onunla evlenmeye zorladığı ve Baba hakkında bilgi sakladığı için ondan o zamanlar ne kadar nefret ettiğimi hatırlayarak resmi kucağıma koydum.

Ejderha Kral'ın resmini bitirdiğimde evliliğimizin sona ereceğine söz vermişti. Nasıl olduğunu sormak hiç aklıma gelmedi.

Ayrı yollara gideceğiz, demişti. Beni bir daha asla görmeyeceksin.

Kırmızı ipi kesmek kadar kolay olacağını düşünmüştüm. Elang'ın öleceğini hiç düşünmemiştim. Ama onun planı hep buydu. En başından beri, biliyordu.

Gözyaşları yine sel oldu.

Bir sis girdabının içinde beliren Shani, "Şu haline bak, gözlerin ve yüzün kan çanağına dönmüş ve şişmiş," dedi.

Koluma sürünerek çıktı. Hareketleri yavaştı, sanki Nazayun'a karşı verdiği mücadeleyi henüz atlatamamış gibiydi. Dirseğimin köşesine yerleşti ve kanatlarını kolumun iki yanına bıraktı.

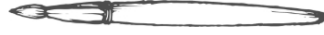
"Shani," dedim kısık sesle, "yaptığın her şey. Hepsi ayarlanmış mıydı-"

"Sohbet etmeye gelmedim," dedi sertçe. "Sana bir şey vermek için geldim."

Ne, diye soracaktım ama konuşamayacak kadar canım yanıyordu. "Anılar. Bazılarını senden çaldım. Bazılarını da onu." Shani burnunu çekti. "Onları bunca yıldır saklıyorum." Bana sivri bir bakış gönderdi. "İyiler, hatta bazıları seni gülümsetebilir."

"Şu anda gülümseyemiyorum."

"Göreceğiz." Bununla birlikte Shani alnıma dokundu.

Su iblisi bir gümbürtüyle siyah tahtırevanın çatısına indi.

Karada yeniydi, uçmaya alışkın değildi. Daha dün kanatları için yüzgeçlerini atmıştı. Yeni formu o kadar da kötü değildi: Kristal kanatları ve uzun, ipek gibi kuyruğu olan bir anka kuşu. Her tüyünde çağlayan bir şelalenin enerjisi vardı ve kırmızı gözleri yakuttan daha parlaktı. Ne yazık ki kimse onu göremiyordu.

"İşte orada," dedi arabanın içindeki genç yarı ejderhaya. Bir kanadını pazar sokağından geçen bir kıza doğru uzattı. "Ressam, aynı zamanda senin Cennet Eşin olacak."

Elang nefesini tuttu ve perdeleri yana doğru sıkıştırarak pencereden dışarı baktı. Gangsun'un pis kokusu burun deliklerine saldırıyordu. Ai'long'da yaşamının takdir ettiği çok az şey vardı; insanların etrafında olmak zorunda olmamak bunlardan biriydi.

Shani'nin işaret ettiği yere baktı ve genç bir kızın hasır bir şapkayı bilinçsizce kafasına geçirdiğini gördü. Araştırmalarından onun Truyan Saigas olduğunu anladı.

Uzun boylu ve çelimsizdi, donuk gözleri ve ağzının yanında yuvarlak bir beni vardı. Her yönden sıra dışı görünüyordu.

"O bir paralı asker," dedi perdeyi kapatırken. "Onun amacı para kazanmak, sanatını geliştirmek değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Yüz ifadesi sertleşti. "O yapmaz."

"Kader zaten sana karşı. Nazayun'un babası var ve o da Görü'ye sahip."

"Onunla ben ilgilenirim." Elang'ın sesi soğuktu. "Başka Ressamlar da var."

"Onu öldürmenin bu kadar kolay olacağını mı düşünüyorsun?"

"Büyükbabam incimi onun kalbine sakladığından beri lanetlendi."

"Kastettiğim bu değildi," dedi iblis. Elang bir kaşını kaldırdığında sırıtışı büyüdü. "O zaman devam et ve dene. Ben izliyor olacağım."

Zehirde karar kıldı. Anında ve en az acıyla öldürecek bir zehir hazırlamak kolay değildi ama kız masumdu. En azından ona fazladan efor borçluydu.

Birkaç hafta sonra hazırıldı. Bir maske taktı, dördüncü dereceden bir yargıcın cübbesini giydi ve Gangsun'un kalbine doğru yola çıktı.

"Cennetteki Eşiniz Dattu Caddesi'nde," diye bildirdi Shani, görünmez bir şekilde omzunda oturarak. "Az önce fırından çıktı. Eve doğru gidiyor olmalı ama görünüşe göre ~~yandı~~ birileri var."

Bu işe yaramaz. Onu yalnız yakalaması gerekiyordu.

Bir ara sokaktan keskin bir dönüş yapan kadını sözsüz bir şekilde takip etti.

Shani haklıydı, Truyan yalnız değildi. Beş genç kadın gerçekten de onu takip etmişti ama ruhlarından yayılan pis kokulardan, iyi bir şey yapmadıklarını anlayabiliyordu. Etrafını sarmışlar, kulaklarını çınlatan tiz kahkahalar atıyorlardı.

"Ne bu acele?" dedi çürümüş zambak gibi kokan bir kız. Truyan'ın kafasındaki şapkaya vurdu, böylece saçları herkesin görebileceği şekilde mavi ve parlak bir şekilde ortaya çıktı. "Tam düşündüğüm gibi. Balardan pisliği."

Truyan onu görmezden geldi ve ilerlemeye devam etti. Sokağın sonu birkaç adım ~~atıldı~~.

Koş, diye düşündü, kız duymasa bile. yürümeye devam etme.

Kızlar arkadan Truyan'ın tuniğini sertçe çekiştirdiler. Truyan yere düştü ve kollarından sepeti kaptılar. "Haydut ekmek çalmış!"

Bir sürü buharda pişmiş çörek yere yuvarlandı. Truyan şaşırmadan onları ~~toplamaya~~ başladı.

Kızın soğukkanlılığı, çörekleri yakındaki kanala doğru tekmeleme oyunu oynayan kızları sinirlendirdi. "Aç mısın?" diye alay ettiler. "Mavi saçlı pislik. Geldiğin yere geri dön."

"Geldiğim yer burası." Truyan ayağa kalktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ben burada doğdum, aptallar."

"Aptallar mı?" Çürük Lily alay etti. "Kızlar, tutun onu."

Arkadaşları Truyan'ın kollarını tuttu ve Lily saçlarını ateşe vermek niyetiyle bir kibrit çaktı.

Görünüşe göre kirli işler senin için yapılıyor, dedi Shani Elang'a. Gidelim mi, yoksa öldüğünden emin mi olalım?

Elang'ın göğsünde garip ve alışılmadık bir baskı vardı. "Yardıma ihtiyacı var."

Elini cebine attı ve zehir şişesinin üzerinden atlayarak bir değişim iksiri aldı. İksiri çabucak içti, yüzü kasılırken dişlerini gıcırdattı, ejderha yarısı insan yüzüne uyacak şekilde şekil değiştirdi. Son anda maskesini bir çift gözlüğe dönüştürdü.

Saklandığı yerden çıktı ama Truyan'ın vahşetine ilk elden tanık oldu. Kafasını Lily'ninkine çarptı ve kalçasını başka bir kıza çarparak onu kanala doğru itti. Ardından, bir elini kurtarmaya çalışırken Lily'nin burnuna yumruk attı.

Shani eğlenerek izledi. Onu kızginken daha çok seviyorum.

Elang dinlemiyordu. Truyan'ın hareketleri zorbaları daha da kızdırıyordu. Tekrar etrafını sardılar, bu sefer yumruklarında taşlarla.

En sert, en otoriter kaşlarını çatarak ara sokağa adım attı. "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Bir yargıç!" diye bağırdı kızlar, serseri bir taş yüzüne doğru fırladığında. Ürkek çığlıklarla kaçıştılar.

Truyan'ın da kaçması gerekirdi ama o kaldı. Sanki o hiç var olmamış gibi, eğilip buharda pişmiş çörekleri topladı ve nefesinin altında onları saydı. Adam yaklaştığında, ona bir bakış bile atmadı. "Gözlüğünüz kırılmış," dedi sadece. "Umarım parasını ödememi beklemiyorsunuzdur."

Bu Elang'ı bir an için de olsa etkisiz hale getirdi. "Bu eyaletin bir yargıcısıyla böyle mi konuşuyorsunuz?"

"Buradaki her kertenkelenin yüzünü bilirim," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. Kâküllerine üfledi. "Sen kertenkele değilsin."

"Kertenkele mi?"

"Yargıç demek istedim. Hepsi aynı. Boncuk gibi gözler, pütürlü bir cilt, gülümsemek onlara paraya mal oluyormuş gibi sıkıca bastırılmış ağızlar. Kertenkeleler."

"Anlıyorum." Buharda pişmiş çöreği almasına yardım ederken Elang'ın dudakları eğlenerek kıpırdadı. Ne olduğunu merak etti

onun gerçek yüzünü düşünecekti. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Topuzu ondan aldı ve koluyla yüzeyindeki kiri sildi. "Sadece saçımı beğenmeyen bir grup kız. Olur böyle şeyler."

Yüzü yer yer şişmişti ve kollarında taşların isabet ettiği yerlerde morluklar oluşmaya başlamıştı. Yine de sanki en büyük suç öğle yemeğinin bozulmuş olmasımış gibi davranıyordu.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye başladı Elang. "Yüzüm -gerçek yüzüm- bana pek çok düşman kazandırdı."

"Gerçek yüzün m?" Başını kaldırıp ona baktı, gözleri merakla parlıyordu. "Nesin sen, iblis mi?"

"Hayır-" Gülmeye başladı, ama görünmez olan Shani onun yanına uçtu.

İblis ona, bunun onu öldürmek için iyi bir zaman olduğunu hatırlattı.

Henüz değil. İtiraf etmiyordu ama artık eşiyle tanıştığına göre onu merak ediyordu. Beklediği gibi biri değildi.

İksiriniz bitene kadar sadece bir dakikanız kaldı.

Hâla tereddüt ediyordu. Truyan onun sessizliğini izliyordu. Ona gerçeği söyleyebilir, yüzünü görmesine izin verebilirdi. Ama sonra ne olacaktı? Deşet içinde kaçacaktı. Onunla bir daha asla konuşmak istemezdi.

Göğsünde daha önce hiç hissetmediği bir sancı hissetti. Bir nabız kıpırtısı.

Onu tuttu ve bir nefes verdi.

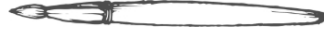
Annesi, "Kalbin senin evindir" *derdi*. Bunu anlayana kadar, hiçbir yere ait değilsin.

Nihayet, bunca yıldan sonra, nereye ait olduğunu biliyordu.

Truyan onun ne kadar solgunlaştığını gözlemlemişti. "İyi misin?" diye sordu.

Derin bir nefes aldı ve ilk kez diğer insanların aksine onun varlığının havayı kokutmadığını fark etti. Havaya bahardaki bir bahçe gibi tazelik katıyordu.

"Gitmem gerekiyor," dedi. Hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Yüzümü unutmamaya çalış."

Ama yüzünü unutmuştum. Shani bundan emin olmuştu, en azından bugüne kadar.

Kendi geçmişimden ve Elang'ın geçmişinden sahneler gözümün önünden geçti. Takip eden aylar boyunca onu gördüm, benimle buluşmak için bahaneler buluyordu. Asla aynı kişi olarak değil. Bazen bana çok sevdiğim eriştelerden büyük bir kâse veren bir seyyar satıcı, bazen de bir sokak müzisyeni ya da bir kaymakam oluyordu. Çoğu zaman bana ve aileme hediyeler bırakması için Shani'yi gönderirdi. Kız kardeşlerimin sokakta bulabileceği gümüş paralar, odalarının oluklarında bir çift kışlık bot, battaniyelerimizin altında bir kutu portakal. Anılar akmaya devam ederken, özellikle bir tanesi kalbime saplandı:

"Bir yıl oldu," dedi Shani bir gün bahçesinde Elang'ın karşısına geçerek. "Anladığım kadarıyla krillerin yaşamasına izin vermeye karar vermişsin."

Tırnağıyla bir sanheia dikenini kesti. "Onu öldürmeyeceğim."

"Yani Nazayun'un kazanmasına izin mi vereceksin?"

"Yapmayacak." Elang bir çiçek daha aldı. "Sanatı geliyor ve vizyonlarına güvenmeyi öğreniyor. I

yakında Scroll için hazır olacağına inanıyorum."

"Parşömen hakkında konuşmuyorum," dedi iblis alaycı bir tavırla.
"Lanet bozulmadığı takdirde-"

"Artık lanet umurumda değil." "Çünkü onu
önemsiyorsun."

"Evet." Nefesinin kesilmesine içerledi. "Asla bilmemesi gereken bir şey."

Onun iyiliği için, Truyan'ın ondan hoşlanmaması en iyisiydi. Daha iyisi, ondan nefret etmesiydi. Onunla gerçek haliyle karşılaştığında bundan emin olacaktı.

Shani onun koluna atladı ve pençelerini cüppesinin süslerine doğru kıvırdı. "Beni şaşırttınız, Majesteleri. Sizin romantik biri olduğunuzu hiç düşünmezdim."

Normalde Elang küstahlığı için onu azarlardı ama bugün sessizdi. "Zamanı geldiğinde yapılması gerekeni yapacağın konusunda sana güvenebilir miyim?"

"Yani, sen bocalarsan görevi benim devam ettireceğime güvenebilir misin?" Shani sözlerini sakınmaya zahmet etmedi. "Ne? Ne zaman o mavi saçlı hırsızla birlikte olsan nasıl da bocalıyorsun. Sırıttıyor, şakalar yapıyor ve çılgın bir aptal gibi davranıyorsun. Bu senin için bir kusur değil, Elang'anmı. Ne de olsa sen yarı insansın."

"Sana güvenebilir miyim?" diye tekrarladı.

Shani kanatlarını katladı. "Sen benim iblisimin onuruna sahipsin. Başarısız olmayacağım."

Elang bir nefes verdi. "O zaman plana başlayabiliriz."

Shani kanadını alnından kaldırdı.

Ağlıyordum. Gözlerimden taze yaşlar akıyor ve aldığım her yeni nefes beni ıslatıyordu. Ama o haklıydı, anılar beni g l msetiyordu.

"İlk tanıştığımızda hep merak etmiştim," dedim. "Bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

Shani sessizce, "Seni ona aşık olmaman konusunda uyarmıştım," dedi. Kanatlarını iki yanına sıkıştırdı. "Elang'anmi'nin bana söylediği son şey kendime dikkat etmemdi. şimdi ben de sana söylüyorum, *kendine* dikkat et. Eğer... eğer onun için h l  bir şans varsa, onu karanlıktan çıkararak meşale sen olacaksın."

Kanadına dokundum, konuşamıyordum.

şaşkınlık içinde yanağımda nazik bir kanat gezdirerek gözyaşlarımı kuruladı. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, sen de beni b y tt n."

İblisin hiçbir sözü beni daha fazla etkileyemezdi. Kanadını yanağıma bastırmak için elimi kaldırdım ama havada kayboldu. Tek bir veda kelimesi etmeden penceredeki çatlaklardan s z ld  ve ağaçların ötesinde kayboldu.

Gözlerimi kapattığımda, onun okyanusa daldığını, ait olduğu yere doğru yol aldığını hissedebiliyordum.

 ayıma uzandım, uzun ve acı-tatlı bir yudum aldım.

Gelgitler seni eve getirsin diye düşündüm. *Tekrar buluşana kadar deniz seni izlesin.*

CHAPTER FORTY-SEVEN

Takip eden haftalarda meşgul olmaya çalıştım. Her geçen gün göletin yüzeyine yeni bedenler çıkarken, hayal ettiğim kadar zor değildi.

Bu ilk olduğunda, annem tüm malikaneyi sarsan bir çığlık attı. Ama cesetlerin çoğunun insan ve canlı olduğu ortaya çıktı.

Onlar Ejderha Kral'ın eski tutsaklarıydı; bazıları birkaç yıldır, bazıları ise onlarca yıldır tutsaktı. Saçlarına dolanmış yosun örgüleriyle, her zaman aynı şaşkın bakışla tökezleyerek göletten çıktılar.

"Hangi yıldayız?" diye sorarlardı. "İmparator kim?"

Şimdi Elang'ın neden bu kadar çok sanheia yetiştirdiğini anlıyordum: bir gün ejderha diyarında mahsur kalan insanların kurtarılacağı ve karaya dönmek için sangi'ye ihtiyaç duyacakları beklentisiyle.

Ve böylece Ai'long'un mültecilerini kabul ettim. Sabırla sorularını cevapladım ve hikâyelerini dinledim. Birçoğu ejderha diyarındayken tanıdıkları herkesi kaybetmişti ve onları teselli ettim, onlarla birlikte ağladım. Eğer isterlerse, onları evlerine gönderdim. Annem her yolculuğu organize ederdi. Gemiler kiralar ve Baba kaptan, Tangyor da dümenci olarak görev yapardı. Kız kardeşlerim sırayla gider, biri her zaman malikanede benimle birlikte olmak için geride kalırdı.

Bu şekilde haftalar geçti, sonra aylar. Yavaş yavaş, hayat yeniden bir ritim buldu.

Sonra bir bahar öğleden sonrası, suda bir şeyler değişti.

Sanki yumuşak bir esinti ensemi gıdıklıyor, bir fısıltı korosu kollarımdaki minik tüyleri okşuyordu. Gölet bile ilahi bir şekilde durgunlaşmıştı, görünürde tek bir dalgalanma yoktu - bir ejderhanın varlığında olduğu gibi....

"Truyan."

Kraliçe Haidi'nin sesi karadayken farklıydı; sesi yüksek ve havadardı. Kahverengi gözleri yıldızlı altın rengi beneklerle doluydu ve saçları yeniden uzamaya başlamış, dirseklerini geçecek şekilde kıvrılmıştı. O göletten çıkarken ben yaya köprüsünde bekledim. Elang'ı görebilmek için umutsuzca suya baktım. Ama yanında hiç tanıdık yüz getirmemişti, hatta beyazlar giymiş asık suratlı genç bir adam dışında hiç kimse yoktu.

Kollarını kavuşturmuş, longan ağaçlarından birine yaslanmıştı. Gümüşü boynuzları ve uzun yeşil saçları vardı, yarısı başının üzerinde örülmüş ve kristal bir başlıkla evcilleştirilmiş, yarısı vahşi ve dağınık. Hiç tanışmamış olsak da kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Eğildim, alçak sesle ve saygıyla. "Ebedi Majesteleri."

Seryu'ginan kollarını kavuşturdu. "Rüzgârın Oğulları," diye mırıldandı. "Bana bir daha böyle dersin, ben de *sana* Batı Denizlerinin Gelini derim."

Ayağa kalktım. "Size nasıl hitap edeyim?"

"Seryu da olur. Her şey düşünüldüğünde, biz bir aileyiz." Taş döşeli patikaya adım attı. "Sunağı malikâne de mi?"

Onun, yani Elang'ın. Sertleştim. "Ben bir tane hazırlamadım."

"Çünkü hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsun."

"Majesteleri." Kraliçe Haidi'nin saçları hafif bir uyarıyla havaya kalktı. Bana döndü. "Leydi Saigas, siz hala yas tutarken rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Kral Seryu daha dün taç giydi ve o-"

"Büyükbabamı devirip beni tahta zincirlediği için kimin suçlu olduğunu görmek istedim," diye araya girdi.

Seryu, incili yakasını çekiştiriyordu. Doğruldu ve kırmızı gözleri benimkileri bulduğunda ses tonundaki sertlik kayboldu. "Ben de sana saygılarımı sunmak istedim, Kuzen Tru."

Genç ejderha kralı bana baktı. "Biliyor musun, bir keresinde Yonsar'a bir insan getirmiştım ve Elang onun evrenin başına bela olduğu konusunda yaygara koparmıştı...." Sessizce alay etti. "Onun fikrini değiştirmek için çok özel biri olmalısın." Bir duraklama. "Ya da kandırılmış."

Elang'ın kuzenine neden düşkün olduğunu şimdi anlıyordum. "Arkadaş olduğunuz hissine kapıldım."

Seryu, "Elang'ın Ai'long'da pek fazla longanı yoktu," diye izin verdi. En yakındaki ağaçtan bir longan kopardı ve kabuğunu soymadan meyvenin tamamını ağzına attı. "Eskiden birlikte balinaları kovalar ve kaplumbağalara karşı mücadele ederdik. Sonra büyükbabam onu öldürtmeyi takıntı haline getirdi ve ben de kraliyetin gözdesi oldum."

"Bunu ikinizin arasını açmak için yaptı." "Keşke daha önce fark etseydim dediğim bir şey." Seryu kopardı Pençesiyle yarım düzine longan kopardı ve kolunun içine soktu. "Büyükbaba Oblivion'u hak etti."

"Atalarımız hakkında kötü konuşmayalım, Majesteleri." Kraliçe Haidi boğazını temizledi ve sessizce ekledi, "Ziyaretimizin başka bir nedeni daha var."

"Parşömen için gelmişsiniz," dedim. Bu ziyareti haftalar öncesinden öngörmüştüm. "Yok edilemeyeceğini sanıyordum."

"Onu yaratanlar dışında yaratamaz." "*Sen*

Sekiz'den biri misin?"

"Öyle miyim?" Haidi düşündü. "Belki bir dahaki ziyaretinizde

Nanhira, sana bir hikaye anlatacağım."

Başımı salladım ama söz vermedim. Yakın zamanda Ai'long'a dönmeye hazır değildim.

Yavaşça kolumu sıvadım. Son bir kez, Oblivion Parşömeni'ni ortaya çıkardım ve onu

Haidi'nin bekleyen elleri. Kraliçe onu saklamak için saçlarının arasına yerleştirdi ve sonra başını eğdi.

"İyi iş çıkardın Truyan," dedi bana. "Elinden gelenin en iyisini yaptın."

İkimiz de onun sadece parşömeden bahsetmediğini biliyorduk.

"Biliyorum" diye cevap verdiğimde sesim kesildi.

Rüzgâr durgunlaşmıştı, bahçedeki tek ses göletteki bir dizi şıpırtıdan ibaretti. Sesler, avuç avuç taş sektiren Seryu'dan geliyordu.

"Bizimle gelmelisin," dedi, suyun yanında ona katıldığım da ellerinin tozunu alarak. "Yonsar'ın suları her geçen gün daha da ısınıyor. Krallık yeniden inşa ediliyor; görmek ister misin?"

"İstersen aileni de getir," dedi ben cevap vermeyince usulca. "Ejderha diyarında yıllar daha çabuk geçiyor; yemekler o kadar iyi değil ama... beklemek daha kolay olacak."

Çakıl taşlı patikada, yaya köprülerinde, köşkün pencerelerindeki kafesli çerçevede sürünen yosunları gözlemledim. Elang gittiğinden beri bahçede gelişen tek şey buydu.

"Eğer geri gelirse," dedim, "ejderha olmayacak."

Seryu bir tüylü beyaz kaşını kaldırdı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Bir bakıma." Boynuma uzandım ve Elang'ın kırmızı ipinden arta kalan yeşim kolyeyi tuttum. "Kelebekler çiftler halinde uçar."

Kırmızı gözlerinde bir şey ısındı. "Eğer fikrini değiştirirsen, teklifim her zaman geçerli olacak. Umarım çok fazla yaşam beklemek zorunda kalmazsın, Kuzen Tru."

Beni Kraliçe Haidi'nin beklediği yere kadar götürdü. Sonra, ellerini çırparak insan formunu sildi ve gerçek ihtişamını bir anlığına gördüm. O

gölete atladı ve Kraliçe Haidi de onun ardından gözden kayboldu.

Bir kez daha yalnız başıma, kemerli yaya köprüsünün üzerinde durup göletteki dalgaların çekilmesini izledim. Çok geçmeden sazanlar yüzen nilüfer çiçeklerini kemirmek için geri döndü ve kurbağalar nilüfer yastıklarının üzerinden atladı.

Parmaklarımı gölete daldırmak için çömeldim ve suyun içinde küçük bir balina çizdim. Bir fiskeyle onu serbest bıraktım ve yaya köprüsünün diğer tarafına doğru yüzdü, orada bir sazan onu çözülene kadar kovaladı.

Onları yarışırken gördüğümde kalbimdeki ağırlık kalktı ve dudaklarıma hafif bir gülümseme dokundu.

Kız kardeşlerimin öğle yemeği için masayı hazırlamalarına yardım etmek üzere eve geri döndüm.

EPILOGUE

Üç Yıl Sonra

Maymunun on beşinci günüydü, Yeni Yıl şenliklerinin son günüydü. Gangsun'da çok şey değişmişti: Vali Renhai yolsuzluk yaptığı gerekçesiyle görevden alınmış, yeni yasalar çıkarılmış ve Madam Yargui'den bir daha haber alınamamıştı. Deniz halkının çoğu Yonsar'a dönünce malikâne sessizleşti. Nomi Ulusal Akademi'ye kabul edilince daha da sessizleşti. Annem yeniden fal bakmaya başladı (sadece eğlence için olsa da) ve Baba ile birlikte havalar ısındığında Taijin Denizi'nde yapacakları bir gezinin planlarını yapmaya başladılar.

Falina, Dattu Caddesi'nde çok sevdiği işlemeli çizme ve terlikler satan bir dükkan açtı ve beni iş ortağı olmaya ikna etti. O dikiş dikiyor, ben de işlemesi için desenler çiziyordum. Yavaş ama emin adımlarla ejderhalarımın ün kazandım. İlk yılımızın sonunda o kadar çok sipariş almıştık ki, yardım etmesi için iki terzi daha iş almak zorunda kaldı.

Yeni yılın son gününde Falina, "Bir dikiş daha atarsam parmaklarım kopacak," dedi. Bana bir çift çizme fırlattı. "Bunları giy. Dışarı çıkmak için can attığını biliyorum. Herkes Fener Festivali'nde ve dışarıda kar mı yağıyor?" Kız kardeşim neşeyle alkışladı. "Botlarımızı gösterip biraz iş kapmak için mükemmel bir fırsat."

"Zaten kaldırabileceğinizden daha fazla siparişiniz yok mu?"

Falina annem gibi dilini şaklattı. "Bilgeler ne der? Susamadan önce kuyuyu kaz." Kapıdan dışarı adımını attı. "Acele et, annem ve babam da geliyor!"

Öğleden sonra erken saatlerdi ve sokaklar festivale katılanlarla dolup taşıyordu: mandalina hokkabazlığı yapan ve sıcak kaseler dolusu şuruplu yapışkan pirinç toplarını höpürdeterek yiyen çocuklar, "Buharda kestane, havai fişek!" diye bağırان pazar satıcıları. Her saçaktan parlayan kağıt fenerler sarkıyordu.

Bu yıl kış çok sert geçmişti ve sert don yüzünden erik çiçekleri bile yavaş açıyordu. Normalde şehrin her yerinde su çanı satan arabalar olurdu ama tek bir tane bile göremedim.

Falina omuzlarımdaki karın tozunu aldı, sonra yanağıma dokundu. Yeni yıl benim için hâlâ zordu ve aklımdan geçenleri okuyabiliyordu. "Bak!" Dikkatimi dağıtmaya çalışarak, dükkânlardan birinin önündeki büyük kalabalığı işaret etti. "Bilmecelere başladılar bile."

Festival sırasında popüler bir oyundu: Kağıt bir fener satın alır, onu süsler ve bir tarafına bir bilmece yazarak cevabı içine saklardınız. Dükkân sahibi daha sonra herkesin görmesi için fenerleri asardı. Bilmeceyi ilk çözen fenerin kendisine ait olduğunu iddia edebilirdi. Kız kardeşlerim ve ben küçükken kendi fenerlerimizi almaya gücümüz yetmezdi, bu yüzden en çok bilmeceyi kimin çözeceği konusunda yarışmaya bayılırdık. Şimdi Nomi okulda olduğu için onsuz oynamaya cesaret edemiyorduk.

Falina bir fener satın alırken, "Hadi bir tane boyayalım," diye haykırdı.

Anne ve Baba çoktan dükkândaydı ve Anne diğer müşterilere gülümsüyordu. "Kızım ünlü bir ressam. Dünyanın en güzel fenerini yapacak.

festival, sadece bekle. Hiç kimse onun bilmecesini çözemedi."
Bana dirsek attı. "Tru!"

Çoktan başlamıştım. En düzgün hattımla yazdım:

Uçamayan kanatlarım,
konuşamayan bir ağzım var.
Karanlıkta doğdum, ılıkta
yükseliyorum- Gökyüzünden
kaybolan bir yıldız.

Her festivalde aynı bilmeceyi yazıyordum ve üç yıl geçmesine rağmen kimse çözememişti. Ellerime ılık hava üfledim, sanata başlamadan önce onları ovuşturdum.

Yüzlercesi gökyüzünde süzülürken, ellerinde fener tutan bir kız ve bir oğlanın resmini yaptım. Bu bir zamanlar Elang'ın kalbine çizdiğim hayaldi, ama her geçen yıl daha fazla ayrıntı ekledim. Arkalarında bir çift kelebek, kızın mavi saçları, oğlanın gri gözleri. Canlı çan çiçeklerinden oluşan bir çelenk ve fenere yeşil bir renk veren yosun.

Bu gerçekten bir gelecek öngörüsü müydü, yoksa sadece bir hayal miydi? Hâlâ bilmiyordum.

Dükkân sahibi Vosan Teyze beni tanıdı. "Bu yıl yeni bir bilmeceye ihtiyacın olacak Truyan," dedi neşeyle.

Kafamı kaldırdım. "Ne?"

"Seninki bu sabah çözüldü. Geçen seneki fenerin yani. Çok güzel olduğu için onu sergilemeye devam ettim."

Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı. Konuşamayacak kadar sersemlemiştim. Neyse ki annem oradaydı. "Kim çözdü?"

diye sordu. "Çok yazık, onu kaçırdınız. Bir saattir buradaydı.

önce-a yakışıklı genç Adamım. O oldu sessiz
ama çok

Kibar." Vosan Teyze döndü. "Aklıma gelmişken, bunu ressam için bırakmıştı."

Bana yaprakları hala çiğle nemli olan tek bir su çanı uzattı.

"Bir su zili!" Falina haykırdı. "Bütün kış boyunca hiç görmedik. Baharın yaklaştığına dair bir işaret olmalı."

Parmaklarım titreyerek çiçeği avucumun içine aldım. Dizlerim uyuşmuştu ve dengemi kaybetmeden önce Baba beni kolumdan tutarak sabitledi.

"Bilmeceyi çözen genç adam nereye gitti?"

"Sormadım," diye yanıtladı Vosan Teyze. "Çok yoğundu. Herkes bu geceki aydınlatma için bir fener almaya çalışıyor."

Elang olamaz, değil mi? Üç yıldan sonra, hayal kırıklığına yabancı değildim ve insanların sürekli söylediklerine rağmen, acı daha kolay olmadı. Sadece saklamakta daha iyi oldum.

Falina su zilini kulağımın üstüne sıkıştırdı ve eşarbımı boynuma doladı. "Git onu bul. Eğer o değilse hayal kırıklığından ağlayacaksın. Ama o olma ihtimali de var... ve eğer bulamazsan sonsuza kadar pişman olacaksın."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Senden öğrendim, kardeşim. Baba'nın kayıp olduğu onca yıl boyunca umudunu hiç kaybetmedin."

Oh, Fal, demek istedim. Gerçek şu ki, Baba'nın kayıp olduğu yıllarda umudumu kaybetmiştim. Birçok kez. Umudun ne kadar acımasız olabileceğini biliyordum, kalbe saplanan bir bıçak gibi, yavaş yavaş, her seferinde bir kesik atıyordu.

Ancak, Elang'dan öğrendiğim gibi, oldukça büyük bir kalbim vardı.

Onu kaçırmamak için gözümü kırpmaya bile cesaret edemeyerek kalabalıklar arasında ilerledim. Bugün sokaklarda binlerce insan olmalıydı, onu bulma ihtimalim çok azdı.

Şansımı denerdim.

Gözlerimi yeşil bir fener için eğittim, ama her bulduğumda benim değildi. Bir saat geçti, sonra iki saat. Çok geçmeden hava kararmak üzereydi ve o kadar çok yürümüştüm ki her yeni adımda dizlerimdeki kasların sızladığını hissedebiliyordum. Karnım da beni azarlıyordu. Sabahtan beri bir şey yememiştim.

İleride, kanal kenarında çocuklar tatlı satıyordu. Fıstıkla doldurulmuş kızarmış hamurlar, çubuklar üzerinde şekerlenmiş meyveler, yeni yılı kutlamak için üflenmiş şekerden hayvanlar. Baharatlı bir şeyler aradım ama erişte kuyruğu köşeyi dönüyordu. O zaman sebze turşusuydu.

Paralarımı saydım ve tezgâha çıktım. İşte o zaman fenerimi gördüm.

Kanal üzerindeki sessiz bir köprü'nün yanına sıkışmış tahta bir arabanın çapraz çubuğuna asılmıştı. El arabası kır çiçekleriyle doluydu. Geniş şapkası çiçeklerle ilgilenen genç adamın profilini gizliyordu ama ufuktan daha dik olan omuzlarını tanıdım. O sert omurgayı, o cüretkâr ağzı.

Ona doğru ilerledim. *Elang*, tam ağlamak üzereydim ki midem guruldadı. Yüksek sesle.

Bir kıkırdama duydum. "Eğer Tama'nın balık köftesi tezgahını arıyorsanız, bu gece için çoktan kapattılar."

O ses. Hatırladığımdan daha sıcaktı, ejderhanın hırıltısı kaybolmuştu. Müzik kulağım olmamasına rağmen, bu sesi nerede duysam tanırdım.

Elang yüzünü bana döndü. Şapkasının altından gözlerini gördüm. İkisi de griydi ve her zamanki gibi biraz eğri duran burnunun köprüsüne oturan pirinç çerçeveli gözlüklerle çerçevelenmişti.

Sevinç boğazımda düğümlendi. "Tama'yı aramıyordum," dedim usulca. "Ben seni arıyordum."

"Ben mi?" Alnında beliren şaşkınlık rol değildi. "Yardımcı olabilir miyim, bayan?"

Bayan. Bu tek kelime neşeme bir mızrak gibi saplandı ve kaslarımı dondurdu. Yüzüne baktım, alay ettiğinden emindim. Ama gözlerinde hiçbir tanıma yoktu. Yüz ifadesi boştu, sanki benimle daha önce hiç karşılaşmamış gibiydi. Sanki bir yabancıymışım gibi.

"Benim," dedim.

Tru. Saigas. Yosunun. Karın.

Beni içine çekti, gözleri saçımdaki su ziline kaydı. Alnındaki kıvrımlar açıldı ve bir tanıma titreşimi yüzünü aydınlattı, sadece bir dokunuş.

"Rüzgarın Oğulları," dedi. "Sen sanatçısın. Mavi saçlı kız!"

Bir adım geri attım, dünyam sallanıyordu. Aynı anda hem delicesine mutlu hem de yıkılmış olmak mümkün müydü? Elang'la ilgili kurduğum binlerce hayalin hiçbirinde, onun beni unutabileceğini düşünmemiştim.

"Evet," dedim zorlukla yutkunarak. "Bilmecemi çözdün. Üç yıldır kimse bunu çözemedi."

"Zor bir işti. Ama çiçeklerle çalışmam yardımcı oluyor."

"Bu su çanını sen mi yetiştirdin?" Saçımdakine dokunarak sordum.

"Tüm kanalı dolduracak kadar yetiştirdim," diye cevap verdi, gözleri parlayarak. "Görmek ister misiniz?"

Arabanın arkasında, su çanlarıyla dolu bir tekne vardı. Yüzlercesi, hepsi de çiçek açmanın eşiğindeydi. Bu havada imkansız bir başarı, ama işte buradaydılar, yapraklarını tozlayan taze kar tabakasıyla daha da güzelleştiler. Hayran kalmıştım.

"Sırrı öğrenmek ister misin?"

Bana daha önce de söylemişti. "Onlarla konuşuyor musun?"

Gülümsediğinde ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. "Seviyorum. Ama bu sadece yarısı."

Eldivenlerini çıkardı. Parmakları artık uzun ve insandı, pençeleri ya da keskin tırnakları yoktu. Teknenin kışından bir kutuyu dikkatle kaldırdı. İçinde süngerimsi yeşil tepeciklerle dolu bir ekim yatağı vardı.

"Moss!" Tanıdım.

Bildiğim için memnun görünüyordu. "Onlar her ormanın ve her bahçenin hayati bir parçasıdır. Su çanları özellikle onları sever. En zorlu koşullar altında bile birlikte gelişirler. Kış aylarında bile."

Yani her şeyi unutmamıştı. Beni, evet. Ama her şeyi değil.

Adını, Gaari mi Gaarin mi yoksa tamamen başka biri mi olduğunu bilmek istiyordum. Son üç yıldır ne yaptığını, yaralarının nasıl iyileştiğini ve denizle hâlâ benim gibi bir bağı olup olmadığını bilmek istiyordum. Hâlâ balinaların peşinden koşup koşmadığını ve Luk'ta erişte yiyip yemediğini.

Ama sabırlı olmak zorundaydım. Her seferinde bir soru. "Çiçeklerle ne hakkında konuşuyorsun?"

Tereddüt edişinden, bunu ona daha önce kimsenin sormadığını anladım.

"Birçok kez gördüğüm bir rüya var," diye itiraf etti, "ay ışığı altında yüzen su çanları ve soğuğa rağmen bunu hayal etmek içimi ısıtıyor. Sanki evimi bulmuşum gibi." Zorla kıkırdadı. "Sanırım fenerin beni bu yüzden cezbetti. Neden her yıl aynı çiçekleri ekmeye devam ettiğim."

Kendimi daha fazla tutamadım. "Elang, beni hatırlamıyor musun?" diye patladım. Feneri, su çanlarından oluşan nehri, yıldızlı geceyi, kızını ve oğlanı gösterdim. "Bu biziz."

Bu birkaç dakikalık sohbette kurduğumuz yakınlık her neyse, onu mahvetmiştim. Bir adım geri çekildi, gri gözleri bulutlandı ve başını sallayışında güzel bir hüznün vardı.

"Geç oluyor," dedi usulca. "Yakında fenerleri yakıp onları uğurlayacaklar. Bunu kaçırmamalısın."

Kibar bir kovmaydı.

Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. Eşarbımın altından boynumdaki kordonu kaldırdım, parmaklarım yeşim kelebeklerin üzerinde duruyordu. İki tanesi asla ayrılmamak üzere yakın bir çift olarak uçuyordu.

"Bu senin kırmızı ipliğin," dedim sesim titreyerek. "Bir ömür önce bana verdiğin söz." Eline tutuşturdum. "Belki hatırlamana yardımcı olur."

Kordonu kolyesinden yakaladı ve kelebekler yere düşmeden onları kavradı. Onları tutarken gözlerinde bir şey titreşti, bulutların arasından süzülen bir tutam ışık gibi.

Güneşin bir oyunu, diye düşündüm, başka bir hayal kırıklığı yaşamadan önce döndüm.

Kalabalığın içine geri kaçtım ve kendimi sonsuz yüzler denizinin arasında kaybettim. Önemli olan tek yön Elang'ın arabasından en uzak olanıydı. Kendimi devam etmeye ve arkama bakmamaya zorladım. Eğer bakarsam parçalanacağımı biliyordum.

Hava daha da soğumuştı ve buz gibi bir yağmur yağıyordu. Kapüşonumu başımın üzerine katladım, midemdeki sıkıcı sancılara hitap ettikleri için yiyecek satıcılarının çağrılarını duymazdan geldim.

Ağlıyordum ve nefes almak acı veriyordu. O yaşıyordu, dedim kendime. Önemli olan buydu. Beni hatırlamaması, sanki beni hayatında hiç görmemiş gibi o bulutlu gri gözlerle bana bakması değil. Eğer o

başka bir lanet altında, onu kırardım. Eğer beni unuttuysa, yarın tekrar deneyecektim ve bu değişene kadar her gün deneyecektim.

Ama bugün değil. Bugün acı çok fazlaydı.

Adımlarımı hızlandırdım. Fenerler gökyüzünde süzülüyor, geceyi kâğıttan yıldızlardan oluşan bir takımyıldızıyla süslüyordu. Muhteşem bir manzaraydı ama bundan zevk almadım. Hoşlanamazdım.

Çok geçmeden pazarı yarılamış, Luk's Noodle Shop'u geçip ailemi bıraktığım sokağa doğru koşuyordum. Annem ve babam çay almak için alışveriş yapıyorlardı ve ben de atkımı açmak için dükkânın önünde yavaşladım.

"Bekle!" Birisi bağıırıyordu arkasından . "Bekle, Tru!"

İçeri girdim. Nabzım hâlâ kulaklarımda atıyordu ve kapüşonumun altında takip edildiğimi duyamıyordum. Ta ki üç adım sonra sudaki değişikliği hissedene kadar.

Dökülen çaydan, çatıları kaplayan kırağıdan, nefesimin buharından beni çağırıyordu. Karın gıdıklamasıydı, enleme konan nazık bir öpücük gibiydi. Yavaşça döndüm.

İşte oradaydı. Kırmızı ip bileğine iki kez sarılmıştı, yeşim kelekler sallanıyordu ve fenerimi taşıyordu. Fenerin ışığı yüzünü yıkıyor, gri gözlerini parlatıyordu. Bana bakarken, gözlerinde her saniye daha da parlayan bir tanıma kıvılcımı vardı.

Bana *Tru* derdi. Ona adımlı hiç vermemiştım.

Annemle babam birbirlerine sinsice gülümsediler ve Baba eşarbımı boynuma geri attı.

"Çok geç kalma," dedi. Sonra annem beni kapıdan dışarı itti.

Buzlu bir basamakta tökezledim. Düşmek üzere değildim ama sert bir el beni yine de yakaladı, parmaklarını benimkilerle birleştirirken kırmızı iplerimizin uçları birbirine dolandı.

Elang'a baktım, umut etmeye cesaret ediyordum ama konuşmaya cesaret edemiyordum. Etrafımızda, baktığım her yerde, su çanları ay ışığıyla aydınlanmış kanallarda başlarını sallayarak süzölmeye başladı. Süzölürken yaprakları açılıyor ve yüzen fenerlerin ışığı altında parlıyorlardı. Tıpkı resmettiğim gibi. Tıpkı öngördüğüm gibi.

Fenerin diğer tarafını tutmak için uzandım, omurgamda bir karıncalanma parıldıyordu.

"Yeterince uzun sürdü," diye fısıldadım.

Beni kendine çekti, kalbi kulağıma çarpıyordu, sabit ve güçlü -ve biraz fazla hızlı. Yüzünü ellerimin arasına aldım, eskiden ejderha olan tarafını inceledim. Saç çizgisini takip ettim ve parmaklarımı yanağında, soğuktan kızarmış, her iki yanında sanki hep oradaymış gibi çiller olan burnunun eğiminde gezdirdim. Son olarak dudaklarının sert kıvrımına geldim. Bu yüz bir şaheserdi. Üzerindeki her çizgi mükemmeldi. Bir şey hariç. Gözlüklerini düzelttim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sesi gerçekten gergindi.

"Sanırım ejderhayı biraz özledim." Yanağını okşadım. "Ama bu da güzel bir yüz. Annem kulaklarının eskisinden daha ince olmasından memnun olacak. Potansiyel bir koca için iyi bir özellik."

"Potansiyel mi?"

"Evliliğimiz gerçek değildi. Bana tekrar kur yapman gerekecek."

"Gerçektir." Gözlerindeki kıvılcım benim fener ışığımdan bile daha parlak, neredeyse altın rengine dönüştü ve ağzının bir köşesi gülümsedi. "Ama eğer istediğin buysa, yeniden başlamaya hazırım."

"Bunu senin için kolaylaştırmayacağım."

"Biliyorum." Gözleri zengin ve berrak bir şekilde parlıyordu, iki ham kömür beni sanki ateşmişim gibi içine çekiyordu. Eğildi, ben de bir öpücük beklentisiyle ayağa kalktım ama o sadece kolumu kendi kolunun arasına sıkıştırdı. Kızgınlığıma rağmen gülümsemesi genişledi. "Kalabalıktan kaçmak istiyorsak acele etmeliyiz."

"Nereye gidiyoruz?"

Sorar sormaz anladım.

"Tru," dedi çenemi kendi çenesine doğru eğerek. "Aşkım. Söyle bana... erişte ister misin?"

Kendime engel olamayarak aptal gibi sııttım. "Sadece öp beni, seni şeytan." Yakasından tutup dudaklarını kendime çektim. "Her zaman erişte severim."

AKNOWLEDGMENTS

Tru'nun doğru kişi olduğunu en başından beri bilen menajerim Gina'ya teşekkür ederim. Editörüm Katherine'e titiz düzeltmeleri ve bu kitabın içini ve dışını parlatan tüm parlak yöntemleri için teşekkür ederim. Yayıncılarım Lili, Josh ve Cynthia'nın yanı sıra Gianna, Sarah, Ray, Stephania, Kelly, Michelle, Elizabeth, Dominique, Alison, Lisa, Judy, Kerianne, Melinda, Barbara ve Knopf Books for Young Readers'ın harika ekibine. *Kader Sahtekârlığı*'nı dünyaya kazandırmak için gösterdiğiniz tüm çaba ve özen için minnettarım.

Tran'a, yeteneğiniz ve sıkı çalışmanız için Tru hayal edebileceğim kadar mükemmel bir şekilde hayata geçirdi. Virginia'ya, bir başka muhteşem detaylı harita için. İkinizin de ebedi hayranıyım.

İngiltere'deki ekibime: Molly, Sophie, Natasha, Kate ve Lydia, kitaplarıma gösterdiğiniz içten bağlılık ve *Kader Sahtekârlığı*'nı dünyanın dört bir yanına ulaştırdığınız için tekrar teşekkür ederim. Ve Dong Qiu'ya, Tru'nun dünyasını bu kadar zarif bir şekilde yansıtan nefes kesici ve renkli kapak için.

Anissa'ya, hikayelerimin sadık bir destekçisi ve iyi bir arkadaş olduğu için. Beta okuyucularıma: Alena, Amaris, Doug, Eva ve Leslie'ye, değerli dostluğunuz ve dürüst eleştirileriniz için.

Sevginiz, cesaretiniz ve bebek bakıcılığı konusundaki yardımlarınız için aileme ve kız kardeşime! Adrian'a, sevginiz ve harika düzenleme yeteneğiniz için. Hayatı sizinle geçirdiğim için şaşkınlık ve sevinçle doluyum. Kızlarıma, bunu her seferinde söylüyorum ama her zaman doğru: bu hikayeler sizin için.

Son olarak, bu kitabı ve diğer eserlerimi alan tüm kütüphanecilere, öğretmenlere, blog yazarlarına, eleştirmenlere, öğrencilere ve okuyuculara teşekkür ederim.

ADRIAN OW

E L I Z A B E T H L I M San Francisco Körfez Bölgesi'nde büyüdü ve burada peri masalları, efsaneler ve şarkılardan oluşan doyurucu bir diyetle büyüdü. Yazar olmadan önce profesyonel bir film ve video oyunu bestecisi olan Elizabeth, hâlâ en iyi kitap fikirlerini piyano başında yazarken buluyor. Harvard College ve Juilliard School mezunu olan Elizabeth, kocası ve kızlarıyla birlikte New York'ta yaşamaktadır.

Elizabeth'in çok satan romanları arasında *Six Crimson Cranes*, *The Dragon's Promise*, *Her Radiant Curse*, *Spin the Dawn* ve *Unravel the Dusk* yer almaktadır. Ayrıca Disney'in çok satan A Twisted Tale serisine de katkıda bulunmaktadır.

ELIZABETHLIM.COM

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

